

I'll Be a Matriarch in This Life

การแปลภาษาไทย - นิยายแฟนตาซี

[คุณไม่สามารถเล่นการพนันด้วยทรัพย์สินของครอบครัวตามใจชอบได้
นี่เป็นครั้งที่สามแล้ว...!] แปะ! ด้วยเสียงที่ไม่พึงประสงค์
หัวของฟลอเรนเทียหันไปทางซ้ายอย่างแรง [คุณไม่มีค่าอะไรเลย
กล้าดียังไงมาสั่งสอนฉัน!]
กลิ่นแอลกอฮอล์แรงมากจากร่างของชายที่เพิ่งผลักไหล่เธอออกไป [
ไปนอนกันเถอะ
สงบสติอารมณ์หน่อย แอสตัลลู ไปทางนั้น และคุณ...]
เบลซัดพยายามปลอบใจลูกพี่ลูกน้องที่เมาของเขาย่างนุ่มนวลแล้วหันไปทางฟลอเรนเทีย
และ แปะ-! ด้วยเสียงที่ดังกว่าครั้งก่อน
นิ้วห้านิ้วถูกประทับบนอีกข้างของใบหน้าเธอ
[หลังจากใช้จ่ายเงินของครอบครัวเราไปสี่ปี
คุณคิดว่ามันเป็นของคุณทันทีหรือไง?]
เบลซัดตำฟลอเรนเทียขณะที่เธอจับใบหน้าทีเพิ่งโดนตบสองครั้ง [
อย่าเข้าใจผิด
ถึงแม้คุณและพวกเราจะมีนามสกุลเดียวกัน
แต่ด้วยเลือดที่ไหลเวียนในเส้นเลือดของคุณ
คุณจะไม่วันเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเรา
สิ่งที่คุณต้องทำคือใช้ชีวิตเป็นคนรับใช้ของเรา]
ไม่ว่ากี่ครั้งที่เธอได้ยิน
คำพูดที่โหดร้ายเหล่านั้นก็รู้สึกเหมือนมีดที่เพิ่งแทงเข้าไปในหัวใจของเธอ
[
ถ้าคุณบอกคุณปู่เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ ฉันจะไม่ปล่อยคุณไว้คนเดียว]
ด้วยคำเตือน
เบลซัดถ่มน้ำลายลงพื้นแล้วหันหลังกลับ
ไม่นานเสียงรถม้าก็ห่างออกไปเรื่อยๆ
ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวในตรอกมืด ฟลอเรนเทียกำหมัด
เลือดสีแดงหยดลงจากริมฝีปากที่บาดเจ็บของเธอ *** ตรีป ตรีป "ฮียา-
ฮียา"
การแกว่งเล็กน้อยของรถม้าและเสียงของคนขับรถม้าปลุกฟลอเรนเทียจากความคิดในอดีตอันไกลโพ้น
เมื่อเธอยกม่านที่ห้อยอยู่เหนือหน้าต่างขึ้นเล็กน้อยและมองออกไปข้างนอก
เธอเห็นทหารของพระราชวังอิมพีเรียล "จันเราก็ดำเนินมาถึงแล้ว"
ฟลอเรนเทียลดม่านลงอีกครั้งและมองตรงไปข้างหน้า นั่งตัวตรงขึ้น
หลังจากจัดผมและชุดที่ยุ่งเหยิงให้เรียบร้อยแล้ว
เธอดูเหมือนภาพวาดที่เรียบร้อย
ในระหว่างนี้ รถม้าของเธอผ่านประตูใหญ่และมาถึงพระราชวังแลมบรูว์
ขณะที่นั่งในรถม้าที่ตกแต่งอย่างสวยงาม
ทองคำที่ทำให้มันแสดงความสวยงามภายใต้แสงแดดอันรุ่งโรจน์ของยามบ่าย
"เรามาถึงแล้ว"
รถม้าหยุดและคนขับรถม้าพูดอย่างสุภาพ "ฟลอเรนเทีย" ในขณะนั้น
ประตูรถม้าเปิดออกและชายรูปหล่อหักทลายเธอ "เปเรซ"
เขาจับหลังมือของเธอหลังจากพาเธอลงจากรถม้า
มันเป็นจูบที่มีความหมายลึกซึ้งที่ไม่ปิดบังความปรารถนาในใจของเขา
"เปเรซ!"
ฟลอเรนเทียเรียกเขาออกมา แต่เปเรซเพียงยืนพร้อมกับกระพริบขนตายาวของเขา
"ไปกันเถอะ
ทุกคนรอคุณอยู่" เธอดึงมือออกจากเขาและเดินออกจากรถม้า
เปเรซที่หัวเราะหลังจากเห็นปลายหูของเธอแดงเล็กน้อยก็เดินตามหลังเธอไป
"ไม่มีใครในอาณาจักรแลมบรูว์ที่สามารถบ่นกับคุณเรื่องการทำให้พวกเรารอได้
ดิอาของฉัน คุณสามารถไปหาหน่อยก็ได้" ทั้งสองคนเดินทางมาไกลในวันนี้
"แม้ว่ามันจะยากสำหรับคุณที่จะมาที่นี่ แต่จงสนุกกับช่วงเวลา"
หลังจากความพยายามมากมาย

มันถึงเวลาที่จะกินผลไม้หวานของความพยายามของเธอในวันนี้
"ใช่ ฉันมีปัญหามากมาย" ฟลอเรนเทียยอมรับอย่างเรียบง่าย
เธอเดินทางกลับมาไกล
มันอาจจะยากที่จะจินตนาการ เธอเสริมด้วยเสียงเล็กๆ ที่ได้ยิน
"แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันควรจะไม่เคารพ" มันเป็นคำตอบที่มั่นคง
ผู้หญิงที่ทำให้เขาดกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็นเธอเป็นผู้หญิงที่ยอดเยี่ยม
เปเรซหัวเราะด้วยความยินดีอีกครั้ง ไม่นานหลังจากนั้น
ทั้งสองก็ยืนอยู่ที่ประตูห้องจัดเลี้ยงที่ปิดอยู่ "คุณพร้อมไหม?"
ที่คำถามของเปเรซ
ฟลอเรนเทียพยักหน้าเบาๆ "ฉันเราเข้าไปกันเถอะ ท่านลอมบาร์ดี"
เขายื่นมือออกไปหาเธอ
"ไปกันเถอะ ฝ่าบาทมกุฎราชกุมาร" มือขาวละเอียดจับมือของเขาไว้ด้วยกัน
"เปิดประตู"
เปเรซสั่งคนรับใช้ข้างหน้าเขาอย่างสั้นๆ
"ฝ่าบาทมกุฎราชกุมารและท่านฟลอเรนเทีย
ลอมบาร์ดีได้เข้ามาแล้ว!" [1] เสียงดังมาจากหลังประตู
ประกาศการมาถึงและสถานะของทั้งสองคน
ฟลอเรนเทียหัวเราะเพราะเสียงนั้นฟังเหมือนดนตรีในหูของเธอ ประตูค่อยๆ
เปิดออก
และแสงสว่างของห้องจัดเลี้ยงก็ส่องออกมาผ่านช่องว่าง

อภิธานศัพท์ [1]

'โอเวอร์ลอร์ด' -

คำที่ใช้ตลอดทั้งนวนิยาย (และควรอยู่ในชื่อเรื่อง) คือ '□□'
นี่เป็นคำที่ใช้บ่อยในสมัยโบราณแต่ไม่ใช่ในเกาหลีสสมัยใหม่
มันหมายถึงหัวหน้าครอบครัวที่ร่ำรวยและมีเกียรติที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อเศรษฐกิจของประเทศ
พวกเขาเป็นครอบครัวที่ทรงพลังมากและมีสถานะและอำนาจสูงมาก
เกือบจะเหมือนครอบครัวที่บรรยายถึงรุ่น
ฉันไม่รู้คำภาษาอังกฤษที่เหมาะสมสำหรับมัน
ดังนั้นฉันจะใช้โอเวอร์ลอร์ดเพราะแค่ 'ลอร์ด' ไม่เพียงพอแน่นอน
สำหรับการอ้างอิงถึงตำแหน่ง ฉันจะใช้แค่ 'ลอร์ด' ITLIWBTM
เสียงเหล็กที่ไม่พึงประสงค์ดังขึ้นเมื่อประตูเหล็กของคฤหาสน์ใหญ่ถูกปิดโดยอัศวินอิมพีเรียล
มันเป็นจุดจบของลอมบาร์ดีที่ครองราชย์เป็นครอบครัวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทวีปนี้มา
250

ปี เทียบเท่ากับราชวงศ์แลมบวร์ เหมือนโลกที่ขยายตัวตลอดเวลา
สัญลักษณ์ของครอบครัว
ตระกูลที่เคยแข็งแกร่งจนลงอย่างไร้ค่าเมื่อวีเซ ลอมบาร์ดี
หัวหน้าครอบครัวถูกจับกุมพร้อมกับบุคคลอื่นๆ ในข้อหาหลีกเลี่ยงภาษีและกบฏ
พลเมืองหลายร้อยคนของลอมบาร์ดี เมืองที่ตั้งชื่อตามครอบครัว
ได้มารวมตัวกันหน้าคฤหาสน์ บางคนร้องไห้ไม่หยุดใส่ผ้าเช็ดหน้า
และบางคนก็หันหลังกลับโดยไม่แม้แต่จะมองครั้งเดียว และในแถวหน้า
ยืนอยู่ฉัน
ฟลอเรนเทีย "พวกโง่" ฉันพูดอย่างแหลมคมขณะที่กีดกัน แต่มันไม่สำคัญแล้ว
ฉันจ้องมองประตูหน้าที่มีการป้องกันอย่างหนักของครอบครัวและพูดอีกสองสามคำ
"พวกประหลาด พวกเงา คนขี้เกียจที่ยังคงดิ้นรนแม้จะติดอยู่ในกองไฟ"
ฉันรู้สึกได้ว่าผู้ครอบครองฉันมองกลับมาที่ฉันด้วยความประหลาดใจ
แต่คุณคิดว่าอย่างไร? ครอบครัวลอมบาร์ดีพังทลายแล้ว อย่างไรก็ตาม
ไม่ว่าฉันจะสาปแช่งมากแค่ไหน ความโกรธในใจของฉันก็ไม่สงบลง
"ฉันบอกแล้วว่าไม่ใช่เจ้าชายองค์แรก
ฉันบอกหลายครั้งแล้วว่าเขาเป็นแค่เด็กที่ถูกตามใจและเขาจะไม่มีวันเป็นมกุฎราชกุมาร!"
แต่ถึงแม้ฉันจะให้คำแนะนำ พวกโง่ลอมบาร์ดีก็สนับสนุนเจ้าชายองค์แรก
เจ้าชายองค์แรก

แอสตานา เนรมเป ดูเรลลี

พวกเขาบอกว่าเป็นเพราะเขาเกี่ยวข้องกับจักรพรรดินี

แต่เท่าที่ฉันบอกได้ พวกเขาเลือกคนประเภทเดียวกับตัวเองเท่านั้น เขาเป็น

'สายเลือดราชวงศ์'

แต่มีร่างกายอันงดงามอยู่ในความหรูหราและความสุขและความเกียจคร้านที่เต็มท้องของเขา

มันไม่ใช่การพูดเกินจริงที่จะบอกว่าประวัติศาสตร์อันยอดเยี่ยมของลอมบาร์ดีคือประวัติศาสตร์ของอาณาจักรแลมบรู

ครอบครัวลอมบาร์ดีเป็นผู้ทำให้ดูเรลลีเป็นจักรพรรดิองค์แรกของอาณาจักรและนำอาณาจักรมาถึงจุดนี้

นั่นคือทั้งหมดหรือไม่? การขึ้นสูงสุดสูงสุด

ครอบครัวสะสมความมั่งคั่งมหาศาลเข้าร่วมในสงครามทุกครั้ง

ได้รับชัยชนะโดยไม่ต้องเสียเลือดด้วยการทูตที่ยอดเยี่ยม

และสนับสนุนศิลปินที่ยิ่งใหญ่จากทั่วทั้งอาณาจักร

ไม่มีที่ไหนในโลกที่ชื่อของลอมบาร์ดีไม่สามารถเข้าถึงได้ และมันคือลูล์ด

ลอมบาร์ดี

โอเวอร์ลอร์ดของรุ่นก่อนที่กล่าวกันว่าไต่ระดับครอบครัวลอมบาร์ดีให้สูงขึ้น

เมื่อหนุ่มลูล์ดเพิ่งเข้ารับตำแหน่งโอเวอร์ลอร์ด

ราชวงศ์ได้ออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อควบคุมเขา

และนั่นคือตอนที่ลูล์ดคิดระบบทุนการศึกษา

รัฐบาลได้เพิ่มจำนวนผู้มีความสามารถในสาขาต่างๆ

โดยให้การสนับสนุนอย่างมากทั้งขุนนางและสามัญชน

ไม่แปลกใจเลยว่าความจงรักภักดีของผู้ที่เคยเรียนภายใต้การสนับสนุนของครอบครัวลอมบาร์ดีจะอยู่ที่ไหน

พวกเขาไม่ใช่ลอมบาร์ดี แต่พวกเขาเป็นคนของลอมบาร์ดี ดังนั้นลูล์ด

โอเวอร์ลอร์ดจึงประสบความสำเร็จในการปลูกฝังคนของเขาไปทั่วทุกแห่งโดยไม่ต้องก้าวออกจากดินแดนของลอมบาร์ดี

ในที่สุดจักรพรรดินีที่ไม่มีทางเลือกนอกจากต้องยอมรับอิทธิพลของครอบครัวลอมบาร์ดีก็ต้องถอนพระราชกฤษฎีกาหลังจากยี่สิบ

อย่างไรก็ตาม "ไม่ว่าคุณจะโง่แค่ไหน

คุณจะทำลายครอบครัวแบบนี้ได้อย่างไรในเวลาเพียงสองปี!" สองปีที่แล้ว

หลังจากการเสียชีวิตของลูล์ด ลอมบาร์ดี ลูกชายคนแรก วีเซ

ลอมบาร์ดีได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งโอเวอร์ลอร์ดคนต่อไป

และนั่นคือจุดเริ่มต้น

วีเซเป็นคนขี้อายและเฉื่อยชาที่ชอบพูดไม่กี่คำเท่านั้น

เขาไม่สามารถนำอาณาจักรหรือครอบครัวของเขาได้ และดังนั้น

สายเลือดลอมบาร์ดี

กลุ่มคนที่ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายก็กลายเป็นคนเห็นแก่ตัวทำให้ครอบครัวสูญเสียบรรพบุรุษที่เข้มงวด

มันชัดเจนมาก ฉันไม่ต้องมองเลย

เหตุผลที่ฉันรู้มากเกี่ยวกับพวกเขานั้นง่ายมาก

ฉันเคยเป็นลอมบาร์ดี พูดให้เฉพาะเจาะจงกว่านี้

ฉันเคยอยู่ในประเทศที่เรียกว่าประเทศเกาหลี่ใต้

เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

และกลับชาติมาเกิดในโลกนี้ นั่นก็ในครอบครัวลอมบาร์ดี

เมื่อฉันลืมตาในร่างของทารกแรกเกิด

ฉันกรีดร้องแทนที่จะร้องไห้ขณะที่มองไปรอบๆ

ที่หรูหราซึ่งดูเหมือนภาพลวงตา ในที่สุดฉันก็เกิดมาพร้อมข้อบกพร่อง!

มีช่วงเวลาที่ดินขึ้นในคฤหาสน์นั้น ทักทายทุกคนในตอนเช้า

และเข้านอนตอนกลางคืนขณะมองลวดลายที่แกะสลักบนเพดาน แต่เศร้า

ฉันเป็นแค่ครั้งเดียว

[1] พ่อของฉันเป็นลูกชายคนที่สามของคุณปู่ โอเวอร์ลอร์ดของลอมบาร์ดี

แต่แม่ของฉันที่เสียชีวิตขณะคลอดฉันเป็นสามัญชนและไม่สามารถแต่งงานอย่างเป็นทางการได้เนื่องจากกฎหมายที่เข้มงวดของ

เกิดระหว่างพวกเขา ฉันเป็นลูกนอกสมรสทางเทคนิค แต่ด้วยการอนุญาตของคุณปู่

ฉันโชคดีที่ได้ใช้นามสกุลของครอบครัวลอมบาร์ดี

แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของลอมบาร์ดี

ตลอดเวลา

ฉันเป็นเพียงเด็กที่อยู่ในตำแหน่งคลุมเครือที่ใช้นามสกุลของครอบครัวลอมบาร์ดีและไม่ใช่นายกที่สมบูรณ์ของครอบครัว

มันเป็นเพียงผิวเผิน แต่ถึงกระนั้น ฉันก็มีความสุขเพียงช่วงเวลาสั้นๆ
ไม่กี่วันก่อนวันเกิดปีที่สิบเอ็ดของฉัน
หลังจากที่พ่อของฉันเสียชีวิตด้วยโรคที่รักษาไม่หาย ฉันถูกลืมในครอบครัว
ฉันไม่ใช่ลูมอมบาร์ดีอีกต่อไปหากไม่มีพ่อที่เชื่อมโยงฉันกับครอบครัว
ไม่นานหลังจากนั้น
ฉันก็ไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมกิจกรรมของครอบครัวอีกต่อไปและฉันก็สูญเสียที่ของฉันไป
อย่างไรก็ตาม ฉันไม่สามารถปล่อยตัวเองไปแบบนั้นได้
ดังนั้นฉันจึงเริ่มทำงานเมื่ออายุ 15 ปี ในตอนแรก
ฉันเริ่มดูแลห้องสมุดในคุก হাসน์
เมื่อพ่อของฉันยังมีชีวิตอยู่
มันเป็นสถานที่ที่เราใช้เวลาส่วนใหญ่ด้วยกัน
และมันก็เกือบจะเหมือนบ้านหลังที่สองของฉัน
แต่เมื่อบรรณารักษ์ลาออกกะทันหันเนื่องจากเจ็บป่วย
มีตำแหน่งว่างและฉันก็เข้ารับตำแหน่งด้วยความยากลำบากมาก
มันเป็นเรื่องน่าหัวเราะที่จะมอบห้องสมุดทั้งหมดให้กับเด็กอายุสิบห้าปี
แต่การมีนามสกุลลูมอมบาร์ดีติดอยู่กับชื่อของฉันพิสูจน์แล้วว่ามีความหมายมากในตอนนั้น
การสั่งซื้อและจัดระเบียบหนังสือตามที่ผู้คนร้องขอเป็นสิ่งที่ฉันชอบและไม่ยากสำหรับฉันนัก
ด้วยผลจากการทำงานหนักในขณะที่เพลิดเพลินกับหน้าที่ของฉัน
ห้องสมุดก็เริ่มนำอยู่มากขึ้นเรื่อยๆ
และฉันก็เริ่มได้รับการยอมรับเป็นครั้งแรก
ดังนั้นทีละน้อย ทีละน้อย ฉันเริ่มแตะต้องกิจการของคุก হাসน์
เมื่อสิ้นสุดวันเกิดปีที่สิบแปดของฉัน
ฉันเริ่มรับผิดชอบกิจการภายในและภายนอกคุก হাসน์ ลูมอมบาร์ดี
มันเป็นงานที่ค่อนข้างสุดโต่ง
ลุงของฉันทั้งหมดเป็นขุนนางที่ยิ่งผยองที่อาศัยอยู่ในฟองสบู่เล็กๆ
ของพวกเขา

สิ่งแรกที่ฉันต้องทำเพื่อที่จะเป็นรัฐคือการได้รับความไว้วางใจจากคุณปู่ของฉัน
กษัตริย์แห่งลูมอมบาร์ดีคือคุณปู่ของฉัน
ตั้งแต่เรื่องใหญ่และเล็กของครอบครัวไปจนถึงผู้สืบทอด
ทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการของคุณปู่
กล่าวได้ว่าเป็นคำสั่งที่แน่นอนเมื่อเราได้รับความต้องการของคุณปู่ [1]
แม้ว่าคนอื่นๆ ในครอบครัววิเซจะไม่พอใจกับฉัน
แต่พวกเขาก็ทำอะไรได้เพียงเล็กน้อยตราบใดที่ฉันได้รับความโปรดปรานจากคุณปู่
ในลูมอมบาร์ดีนี้ การบินออกนอกสายตาของคุณปู่ก็เหมือนกับการตายทางสังคม
อุบัติเหตุการต่อสู้ของเบลซัคเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด
แต่มันเป็นโอกาสที่ฉันสงสัยว่าจะได้รับความสนใจจากคุณปู่ได้อย่างไร
แต่ดูเหมือนว่าฉันจะเข้าใกล้โอกาสนี้มากขึ้น "ฉัน พ่อ
ฉันคิดว่าเราต้องรักษาบาดแผลของเทีย" พ่อของฉันที่สังเกตเห็น
พูดกับคุณปู่อย่างระมัดระวัง "อืม ใช่ มันควรจะเป็น เอาไป"
ฉันได้รับอนุญาตแล้ว
ดังนั้นฉันจะต้องออกไป มันเป็นตอนที่ฉันพยายามจับมือพ่อ "เดียว"
คุณปู่เรียกฉัน
โอ้ ทำไมอีกล่ะ "ฟลอเรนเทีย หนังสือเล่มนี้เป็นของเธอหรือเปล่า"
คุณปู่หยิบหนังสือที่ตกลงบนพื้นและยื่นให้ฉันพร้อมกับถาม หนังสือหนาชื่อ
<People of
the South> ไม่ใช่หนังสือนิทานที่เด็กๆ อ่านแม้แต่แวบเดียว
นั่นหมายความว่ามันแพงและมีค่า ฉันร้อนรนขึ้นมาทันที
เพราะฉันลืมเรื่องหนังสือไปหมดแล้วและเพราะฉันรู้ว่าคุณปู่คิดอย่างไรกับคนที่ใช้หนังสือ
ฉันตัดสินใจสารภาพ
คุณปู่เห็นทุกอย่างที่ฉันดีและทุบเบลซัคด้วยหนังสือเล่มนี้
ดังนั้นไม่มีทางออก "ใช่ นั่นเป็นหนังสือของฉัน"

ฉันตอบกลับโดยถือหนังสือด้วยมือทั้งสองข้าง "ฉันขอโทษ" "อืม?"
คุณปมมองมาที่ฉันเหมือนสงสัย อะไรล่ะ ไม่โกรธเหรอ "ขอโทษเรื่องอะไร"
"อืม"
นั่นเป็นการจัดการหนังสืออย่างหยาบ เพราะหนังสือมีไว้เพื่อถ่ายทอดความรู้
ไม่ใช่เพื่อทบตีคน ไม่ใช่เพื่อทำร้ายคน"
"เธอพูดว่าเธอไม่ได้ทำอะไรผิดเมื่อคืนนี่เอง" คุณมีความจำดี
ฉันพูดกลับทำเป็นไม่รู้
"ฉันคิดว่ามันเป็นวิธีที่ดีที่จะยอมรับมันอย่างรวดเร็วเมื่อรู้ว่าผิด"
"ฮะ... "
คุณปมที่อาจหัวเราะอยู่ครู่หนึ่งบอกพ่อของฉัน "ไปพาฟลอเรนเทียไปหาหมอ"
หมอที่อาศัยอยู่ในลอมบาร์ดี มี ด้วยการสนับสนุนของครอบครัว
มันเป็นโรงพยาบาลเล็กๆ
ที่รักษาผู้คนในขณะที่สอนลูกศิษย์และทำการวิจัย "ครับพ่อ"
พ่อของฉันมองดูเขาที่มีเลือดออกของฉันทิ้งและกอดฉันไว้
เนื่องจากฉันอายุเพียงเจ็ดขวบ
การที่พ่อจะกอดลูกสาวจึงเป็นเรื่องธรรมดา
แต่เธอเป็นผู้หญิงที่โตแล้วและมีจิตใจแข็งแรง
มันรู้สึกแปลกที่จะถูกกอดโดยใครบางคนอย่างหวานชื่น
โดยพ่อที่เสียชีวิตไปนานแล้วและฉันไม่เคยเห็นเขาอีกเลย "แต่พ่อ!
จะปล่อยให้เรื่องนี้เป็นอย่างนี้หรือ?"
ฟลอเรนเทียทำให้เบลล์ช็อคยุ่งเหยิงแบบนี้!"
วีเซที่กำลังฟังหลายและบิดเบือนตะโกนอย่างไม่ยุติธรรม
"ฟลอเรนเทียจะต้องรับผิดชอบเรื่องนี้!" โอ้ ใหม่แสนดี
ฉันอดทนอยากจะทำหน้าขบขันให้พ่อ
ไม่สามารถจับอารมณ์ได้เหมือนในอนาคตและตอนนี้
"เธอกำลังอาศัยกับการตัดสินใจของฉันตอนนี้หรือ?"
เสียงของคุณปมกลายเป็นเลือดอีกครั้ง "ไม่ใช่ นั่นไม่ใช่..." "วีเซ"
"ครับพ่อ"
"เธอรู้อายุเธออายุ" คุณปมที่ฟังคำพูดเหล่านั้นไว้กลับไปห้อง
วีเซที่เหลือทำงานหนัก แต่ไม่มีอะไรที่เขาจะทำได้ "เราจะไปกันแล้ว"
พ่อของฉันหักท่ายผู้คนในขณะที่กอดฉัน ฉันคิดว่าจะไปทันที
แต่หยุดเดินชั่วขณะ
ผ่านพิธีศพและพูดคำหนึ่ง "พี่ชาย เธอตื่นเต้นเกินไปกับการต่อสู้ของเด็กๆ
หรือเปล่า?" "อู๋หุ!" ฉันต้องรีบปิดปากด้วยมือข้างหนึ่ง ในระหว่างนี้
ทุกครั้งทีเบลล์ช็อคทรมาณฉัน เขาก็กลับมาพูดในสิ่งที่พ่อของฉันพูด "เธอ
เธอ...!"
วีเซมึอารมณ์และไม่รู้จะทำอย่างไร
แต่พ่อของฉันก็แค่ขยับเท้าและก้าวไปด้วยใบหน้าที่สูง
ฉันกอดคอพ่อและมองไปข้างหลัง
มองหาเบลล์ช็อคด้วยสายตาของฉัน เมื่อเขาสบตากับฉัน เขาก็กินใจ
ฉันหึกรอยยิ้มที่บิดเบือนออกจากใบหน้าที่กำลังยิ้มและพูดในรูปปาก
'เจอกันทีหลัง'
คนเงิบๆ พุดขึ้นมา 'อ้ากกกก!' ฉันร้องไห้
แต่ฉันก็สนุกกับช่วงเวลาโดยการอุหนะของฉันทันในอ้อมแขนของพ่อที่ฉันคิดถึงโดยไม่สนใจ
โอ้ กลืนหอมจ้ะ _____

อภิธานศัพท์ [1]
'Jang Ding' - ฉันไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร แต่ TL ของ manhwa
บอกอะไรประมาณนั้น
ITLIWBTM

นอกจากงานเป็นครูสอนการศึกษาสืบทอดแล้ว เหมือนคนที่ดูแลการศึกษาในศาสนา
เขายังมีรายงานมากมายที่จะต้องบอกกับเจ้าของบ้าน

".....นั่นคือทั้งหมดที่ฉันจะบอกคุณวันนี้" "ทำได้ดีมาก
 นั่งลงและดื่มชากันเถอะ"
 "ฉันจะไม่ยอมแพ้" เมื่อ Lulak ดึงกระดิ่งเล็กๆ เพื่อสับ
 พนักงานที่รออยู่ข้างนอกก็เข้ามาพร้อมกับถ้วยชา สำนักงานของ Lulak
 Lombardy
 ในคฤหาสน์ กลิ่นหอมหวานของใบชาชั้นยอดทำให้รู้สึกดี
 "แล้วคุณรู้สึกอย่างไร?"
 แม้ว่าคำพูดจะถูกตัดออก แต่ความสัมพันธ์ระหว่าง Lulak และ Clerivan
 ก็เพียงพอที่จะเข้าใจความหมาย "ฉันสามารถเข้าใจคำพูดของท่าน" "ใช่
 เป็นความคิดเห็นที่ดีมาก คุณเป็น" อย่างไรก็ตาม
 เนื่องจากเขาเป็นคนขี้นี้นัยกับคนอื่นๆ Lulak
 หัวเราะวันหนึ่งเพราะเขาพบว่า
 Clerivan ที่เข้มงวดกับตัวเองมากกว่า "ไม่นานมานี้
 ฉันคิดว่าเธอเป็นแค่เด็กเจ็ดขวบธรรมดา มันเป็นเรื่องแปลกมาก"
 "แม้ว่าไม่ใช่
 ฉันพยายามถามเกี่ยวกับเรื่องนั้น" Clerivan กล่าวขณะวางถ้วยชา
 "ฉันได้เรียกและถามพนักงานที่ Gallahan-nim และ Miss Florentia นามา
 และไม่มีใครรู้เกี่ยวกับความอัจฉริยะของเด็กสาว" "ฉันเข้าใจ"
 "ฉันบอกคุณว่า Miss
 Florentia มีคุณสมบัติที่จะเข้าชั้นเรียน และ Gallahan-nim
 ก็ประหลาดใจมากเช่นกัน"
 "อืม...." Lulak ลูบเคราที่ดูแลอย่างดี
 มันเป็นเรื่องที่ออกมาโดยไม่รู้ตัวเมื่อฉันคิดอย่างลึกซึ้ง Clerivan
 ที่กำลังดูรูปนั้นอย่างระมัดระวังวางมาไว้ "ฉันไม่คิดว่า Miss Florentia
 กำลังซ่อนความสามารถของเธอ" "ซ่อนความสามารถ....?"
 "มันเป็นแค่สมมติฐานเดียว... "
 "โปรดอธิบาย" เหมือนสีของต้นไม้ยักษ์เก่า ดาสน้ำตาลของ Lulak
 ที่เข้มขึ้นมากตามกาลเวลา มีพลังที่จะทำให้คนที่เผชิญหน้ากับเขากัมมึนศีรษะ
 ตามสายตาของ Lulak ใบหน้าของ Clerivan ก็จริงจังขึ้นเช่นกัน
 "เธอเป็นสุภาพสตรีที่ฉลาดมาก เพราะเธอเป็นคนแบบนั้น
 เธอจะเห็นสิ่งที่เด็กธรรมดาจะไม่เห็น ตัวอย่างเช่น Lombardy
 นี่เป็นที่ตั้งของบ้านพ่อของเธอ Gallahan" "มันอาจเป็นไปได้" บรรยากาศของ
 Lulak
 หนักขึ้น เขาเป็นคนที่น่าครอครว Lombardy
 ให้ประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่นๆ
 แต่เขาไม่ได้ไปไกลถึงการเติบโตของลูกๆ ของเขา ไม่
 มันเป็นเรื่องที่ยากที่สุดในชีวิตของ Lulak Lombardy คนหนึ่งมากเกินไป
 คนหนึ่งไม่มีความคิด และคนหนึ่งอ่อนแอ ลูกสาวคนโตและลูกสาวคนเดียว
 Shanenet
 เป็นคนที่เหมาะสมที่สุด สำหรับ Lulak ที่กังวลเกี่ยวกับมัน ลูกเขยของเขา
 Vestian
 Schults มาที่ Daryl-in-law และให้ลูกชายสองคนของเขาตามนามสกุล Lombardy
 แมตดอนนี่
 มันไม่ใช่ครั้งแรกหรือสองครั้งที่มีปัญหาเมื่อสิทธิธุรกิจเล็กๆ ของ
 Lombardy ถูก
 Schults ที่ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะเอาไป Lulak
 สายหัวด้วยใบหน้าที่มืดมนและถอนหายใจและคร่ำครวญ ฉันรุนแรงเล็กน้อย
 อย่างไรก็ตาม
 เจ้านายไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อสืบทอด
 เขาแค่เฝ้าดูเพื่อหลีกเลี่ยงการไปถึงที่สุด "โชคดีไหมที่ Florentia
 ไม่เหมือนพ่อของเธอ?"

หัวใจของฉันที่ดูเหมือนจะอึดอัดขึ้นมาเมื่อฉันนึกถึง
Florentia และมันก็เปิดขึ้นและเย็นลง "สมองที่ฉลาดของ Miss Florentia
อาจเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูที่เหมาะสมของ Gallahan สิ่งแวดล้อมสำคัญ"
"แต่นั่นน่าเสียดาย... ตำแหน่งของ Gallahan นั้นจำกัดจริงๆ จน Florentia
ต้องซ่อนความสามารถของเธอ" "ฉันยังมีเวลาไม่มากนัก อย่าใจร้อนเกินไป"
ที่คำพูดของ
Clerivan Lulak พยักหน้าอย่างหนัก "มาดูกัน
รายงานตรงถึงฉันหลังจากแต่ละชั้นเรียน"
Clerivan จิบชาอีกครั้งและแทนที่ด้วยคำตอบ ฉลาดมาก
ตอนนั้นเองที่เสียงเคาะประตูดังขึ้น Viese
ปรากฏตัวพร้อมกับได้รับอนุญาตจาก Lulak
ให้เข้ามา "พ่อ คนจากยอด Durak มาแล้ว" "ฉันจะลุกขึ้น" ทันทีที่
Viese
ก้าวเข้ามาในสำนักงาน Clerivan กล่าวทักทาย Lulak ตอนนั้นเองที่ Viese
สังเกตเห็นการมีอยู่ของ Clerivan ไม่พอใจอย่างชัดเจนและขมวดคิ้ว
"คุณก็อยู่ที่นี้ด้วย" "นานแล้วครับ Viese-nim"
ทั้งสองไม่สามารถเข้ากันได้และพูดถึงที่อยู่ตรงหน้าเขา
"พ่อของฉันต้องพบคนสำคัญ
ดังนั้นออกไปจากโต๊ะ..." "ไม่ นั่งลงสักพักแล้วไป Clerivan" "พ่อ!"
แม้ว่า Viese
จะแสดงความไม่พอใจ แต่ Lulak ก็ไม่ขยับ Clerivan
ถูกบังคับให้ทำตามคำสั่งของ Lord
of the mansion ยกไหล่และนั่งลงอีกครั้ง "ขอให้คนจากยอด Durak เข้ามา"
"ครับ"
แม้ว่าเขาจะไม่ชอบสถานการณ์ แต่ Viese
ก็เคลื่อนไหวอย่างราบรื่นขณะจ้องมอง Clerivan
ไม่นานหลังจากนั้นชายวัยกลางคนในชุดหรูหราที่รออยู่ข้างนอกก็เข้ามาและทักทาย
Lulak
อย่างสุภาพ "ยินดีที่ได้พบคุณ นี่คือ Croyton Angenas จากยอด Durak"
Angenas
นามสกุลที่คุ้นเคยทำให้ Clerivan ขมวดคิ้ว Angenas
เป็นครอบครัวของจักรพรรดินีคนปัจจุบันและครอบครัวของ Seral ภรรยาของ
Viese Clerivan
กอดอกเงยหน้า "ฉันคือ Lulak Lombardy นั่งลงและแบ่งปันเรื่องราว"
แม้ในช่วงเวลาสั้นๆ
ที่ Croyton นั่งลง Viese
ก็ไม่สามารถซ่อนใบหน้าที่ยิ้มคืบและสั่นก้นของเขาได้
"ฉันได้ยินเรื่องราวจากลูกชายคนโตของฉัน
แต่คุณจะบอกฉันเกี่ยวกับแผนอีกครั้งไหม?"
ที่คำพูดของ Lulak Croyton กระแอม คำอธิบายยาวมาก
หลังจากเรื่องราวที่ยาวและยาว
Clerivan ขอให้ยืนยันจุด "ดังนั้น คุณพยายามนำสิ่งทองจากตะวันออก ประมวลผล
และขายมัน
แต่ยอด Durak
ในปัจจุบันไม่มีพื้นที่เพียงพอที่จะขึ้นไปถึงระยะทางไกลขนาดนั้น
ดังนั้นคุณต้องการขอให้ฉันขนส่งไปยังยอด Lombardy?" "ใช่ ถูกต้อง"
"นอกจากนี้
การชำระเงินสำหรับสิ่งทองควรยึดจากธนาคาร Lombardy" "ใช่
ฉันจะขอบคุณถ้าคุณทำ"
"ฮา...." นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน Clerivan
ดูหน้าผากที่มีเลือดออกและจ้องมอง Viese

ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะ "อืม....." Lulak
ก็ดูเศร้าที่ยึดออกเหมือนกับว่าเขาไม่สบายใจ "นั่นไม่ใช่วิธีที่ดีมากหรอก
พอ?"
คำพูดของ Viese ที่โง่เขลาดูเหมือนจะระเบิด
ตอนนั้นมันชัดเจนว่าเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าปัญหาคืออะไร "ถ้าเป็นอย่างนี้
โปรดจ่ายเงินจำนวนมาก" นอกจากนี้ เรื่องที่แข็งแกร่งของ Angena
ที่ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร
พี่ชายลูกพี่ลูกน้องของจักรพรรดินี
ราวกับว่าเขากำลังมองหาเงินที่เขาทิ้งไว้
พระเจ้า จากมุมมองของพวกเขา พวกเขาอาจคิดว่ามันเป็นเรื่องง่ายทั้งหมด
นี่คือ
Angenas ครอบครัวของแม่ของ Astana เจ้าชายองค์แรก ครอบครัวจักรพรรดิ
ที่อยู่ด้านหน้าพร้อมกับจักรพรรดินีเป็นเรื่องหลังถูกผูกไว้ด้วยกัน
กล่าวอีกนัยหนึ่ง
Lombardy ต้องจัดการกับความล้มเหลวของธุรกิจนี้
ซึ่งมีเพียงเปลือกหอยอยู่บนยอด
Durak และในที่สุดก็วิ่งด้วยเงินของ Lombardy
เว้นแต่พวกเขาตั้งใจที่จะสร้างทำเป็นกับครอบครัวจักรพรรดิอย่างสมบูรณ์
จะเป็นไปไม่ได้ที่ Angenas จะจัดหาประตูป้องกันเหมือนกับการติดตามลูกหนี้
และรู้ว่า
พวกเขาเคาะประตูของ Lombardy
ใครไม่รู้ว่าพายุแบบไหนที่จะปรากฏในแต่ละคำเหล่านั้น?
คนเดียวที่ไม่รู้เรื่องนี้คือ Viese ที่กำลังยืนอยู่ตอนนี้ แม้แต่ Lulak
ก็ไม่รู้ว่าแผนธุรกิจนี้ไร้สาระเพียงใด Clerivan พยายามสงบสติอารมณ์
มันเป็นเพราะเขาเชื่อว่า Lulak จะปฏิเสธอย่างพอประมาณ
"ฉันจะมอบสิ่งนี้ให้คุณ Viese
พยายามทำลายอย่างละเอียดโดยไม่ทำผิดพลาด" "ท่านครับ!!" Clerivan ตกใจอุทาน
แต่ Lulak
ไม่ได้เปิดปากอีก "ครับ! เชื่อใจผมครับพ่อ!" Viese
เอนตัวไปวิ่งหนีไปกับยอด Durak
ก่อนที่คำพูดของเขาจะเปลี่ยนไป Clerivan ที่สลับกันระหว่าง Lulak และ
Viese
ที่เขียนอยู่เสมอลุกขึ้นจากที่นั่งและกล่าวอย่างหนักแน่นหวังว่าเขาจะไม่สามารถทำได้
"มาดูสิ่งต่างๆ และพูดคุยก่อน" มันคือ Viese
ที่รู้สึกอายกับการแทรกแซงอย่างกะทันหัน
ฟ้าผ่าชนิดใดในท่ามกลางการพูดอย่างมีความสุขว่ามันเสร็จแล้ว?
ภายในโครงการยอด Durak
นี่คือวงกลมทองคำที่จะทำให้ Viese เข้าใกล้อำนาจของศูนย์กลางมากขึ้น
ปัจจุบัน
Angenas กำลังประสบปัญหาทางการเงินบางอย่าง
และถ้าเขาสามารถแก้ไขได้ด้วยธุรกิจสิ่งทอนี้
จักรพรรดินีจะเป็นหนี้บุญคุณเขาอย่างมาก
แต่เมื่อเขามองดูสีหน้าของพ่อที่ไม่รู้ใจเขาอย่างเร่งรีบ
เขาก็ลังเลอยู่ที่ความคิดเห็นของเขา Viese ตะโกนใส่ Clerivan
ที่รอยขีดข่วนที่เสร็จแล้ว "คุณ คนที่รับผิดชอบการศึกษาของเด็ก
อย่า!"
อย่างไรก็ตาม Clerivan เพิกเฉยต่อ Viese และมองไปที่ Lulak เท่านั้น
"นั่นไม่ใช่คำขอที่ไร้เหตุผล คุณคิดว่าอย่างไร คุณผู้ชาย" Croyton
กลอกตาเหมือนสีกปากและพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ "ฉันทำอย่างนั้น
ฉันมีสิ่งทอที่ฉันนำมาแล้ว ดังนั้นฉันจะเอามาและมาเยี่ยมอีกครั้ง"
ใบหน้าที่บูดบึ้งของ Viese เปลี่ยนเป็นสีแดงต่อหน้ายอด Durak

และฉันไม่สามารถยกหัวขึ้นเหมือนคนที่ทำผิดอะไรบางอย่าง "ขอโทษ คุณผู้ชาย ไม่จำเป็น"

ไอ้โง่นั้น! Clerivan ป่วยจากการกลืนสิ่งที่เขาอยากจะตะโกน มันเหมือนกับการหาโปรไฟล์ตาให้กับผู้มาเยี่ยมที่มาขอยืมมือและเงินของ Lombardy

ไม่ว่าหมาจะโง่แค่ไหน พวกเขาก็รู้ว่าใครควรแสดงเรือของพวกเขา เขาเป็นลูกชายของ

Lulak? Clerivan จ้องมอง Lulak

ที่มองดูลูกสาวคนโตของเธอด้วยสายตาที่ไม่รู้จัก

แต่ในที่สุดก็สายหัว *** "นี่ใช่ที่นี่หรือเปล่า?"

ฉันยืนอยู่ที่ประตูใหญ่

แม้ว่าฉันจะอาศัยอยู่ใน Lombardy มานานกว่า 20 ปี

แต่ที่นี่เป็นห้องที่ฉันไม่เคยเข้าไป

เมื่อฉันอยู่ในชั้นเรียน

ฉันใช้ห้องวิจัยของเจ้าหน้าที่การศึกษาในภาคผนวกทางเหนือ

ไม่ใช่ใกล้สำนักงานของ Lord office "ฉันเดาว่านี่ใช่แล้วละ"

ฉันยกไหล่และผลึกประตูใหญ่ด้วยแรง

ประตูเปิดออกอย่างราบรื่นโดยไม่มีเสียง

และภายในก็ปรากฏให้เห็น "อะไร?"

ฉันเคยคิดถึงห้องเรียนทั่วไปที่มีโต๊ะและเก้าอี้

จริงๆ แล้ว นั่นคือสภาพแวดล้อมเมื่อฉันอยู่ในชั้นเรียน อย่างไรก็ตาม

ลักษณะที่ฉันเผชิญอยู่ข้างในนั้นแตกต่างจากห้องเรียนทั่วไปโดยสิ้นเชิง

พื้นที่ขนาดใหญ่เต็มไปด้วยแสงแดดอุ่นๆ

และพรมที่รู้สึกอยู่ใต้ฝ่าเท้านุ่มพอฟที่จะนอนลงได้ทันที

โซฟาขนาดใหญ่และเล็กที่ดูสบายแม้เพียงแวบเดียวถูกวางไว้ทั่วทุกแห่ง

และเครื่องดนตรีและตุ๊กตาน่ารักถูกวางไว้หลายแห่งตรงกลาง

สิ่งที่ฉันเห็นคือกระดานดำขนาดใหญ่และหนังสือที่เต็มผนังด้านหนึ่ง

และมีรูปร่างเล็กๆ

ที่เข้าครอบครองพื้นที่นั้นอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเป็นของฉัน

ทุกคนมองมาที่ฉันเพื่อดูว่าฉันได้ยินเสียงเข้ามาหรือไม่

แต่ลักษณะนั้นแตกต่างกัน

Belsach ตกตะลึงกับปากที่เปิดกว้างนอนอยู่บนโซฟาที่กว้างที่สุด พี่สาวของ

Belsach

Larane ที่กำลังอ่านหนังสือพร้อมตุ๊กตาตัวใหญ่ข้างหนึ่ง

และฝาแฝดของป่าของฉัน

Shananet Gilliu และ Mayron

นั่งอยู่ข้างหน้าต่างที่มีแดดส่องและมองมาที่ฉันด้วยใบหน้าที่ยิ้ม

พวกเขาเป็นญาติทางสายเลือดของ Lombardy ลูกพี่ลูกน้องของฉัน ITLIWBTM

"อะไร?"

ทำไมคุณถึงมาที่นี่? จากที่ที่ Belsach นอนอยู่

เขากระโดดขึ้นและกรีดร้อง

เสียงหนึ่งคำราม ดูเหมือนจะค่อนข้างน่าประหลาดใจ

แต่ฉันไม่มีเจตนาที่จะตอบ

".....Florentia?" หากห้องไม่เงียบ

ฉันได้ยินเสียงที่นุ่มนวลจนฉันไม่ได้ยินและพลาดไป มันคือ Larane

ที่มองมาที่ฉันด้วยหัวของเขาอยู่ใกล้กับ Belsach "อา ."

ฉันรู้สึกอายและหยุดชั่วคราวโดยไม่รู้ตัว มันเป็นเวลาานแล้วที่ฉันเห็น

Larane

Larane ดอกไม้ที่เปราะบางและละเอียดอ่อนจนดูเหมือนมาจากเรือลำเดียวกับ

Belsach

ทันทีที่เธอถึงวัยผู้ใหญ่

เธอแต่งงานกับชายที่มีอายุมากกว่าผ่านการจัดการของจักรพรรดินี
คนบอกว่ามันเป็นธุรกิจแต่งงานที่ประสบความสำเร็จ
แม้ว่าเจ้าขุนนางจะอายุมาก
แต่เขาเป็นวีรบุรุษที่ต่อสู้อย่างกล้าหาญในสงคราม
และเขาจะได้รับตำแหน่งของพ่อในไม่ช้า ไม่มีใครรู้
ดอกไม้ที่ร่วงหล่นในที่ดินของสามีของเธอที่อยู่ห่างไกลจาก Lombardy
ซึ่งอยู่ติดกับคำสั่งของจักรพรรดิจะเหี่ยวเฉาเร็วแค่ไหน
ปรากฏว่าสามีไม่ใช่คนที่ผูกพันกับครอบครัวพอที่จะดูแลภรรยาของเขา
และคนรับใช้ของบ้านก็ไม่สนใจ Larane เป็นข้ออ้างสำหรับเรื่องนี้ เมื่อ
Larane
ขอความช่วยเหลือจากครอบครัวของเธอ มันก็หลังจากที่ Viese
มีธุรกิจกับลูกเขยของเธอแล้ว
คำตอบที่กลับมาจากพ่อแม่ที่เธอไว้ใจคือแค่พูดว่า
'ทำให้ดีขึ้น!' ดังนั้น Larane จึงแห้งและกลับไปที่ดินในไม่ช้า
ยังเด็กเกินไป
ในวัยเด็ก Larane ที่ร้องไห้หลังแต่งงานบอกว่าเขาไม่อยากออกจาก Lombardy
ในแง่ของจำนวนสมาชิกในครอบครัว เขาอยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางของครอบครัว
แต่เขาเป็นคนที่ใกล้ชิดกับจักรพรรดินีตั้งแต่ยังเด็กและได้เฝ้าดูเธอเติบโตขึ้น
อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ของวีเชนั้นเกินไป
ไม่ว่าจักรพรรดินีจะกดดันมากแค่ไหน
วีเชก็เป็นบุตรชายคนโตของลูลัก ลอมบาร์ดี
ไม่จำเป็นต้องทำตัวต่ำต้อยขนาดนั้น
แม้แต่เองเขาที่เป็นผู้ผลิตจักรพรรดินีปัจจุบันก็ยังไม่เทียบเท่ากับลอมบาร์ดี
ไม่มีทางที่ลูลักที่เดินอยู่ข้างๆ เขาจะไม่ได้ยินเสียงคลิกของคลีริแวน
อย่างไรก็ตาม
ไม่มีสัญญาณของความไม่พอใจ
เขาเพียงเงยและมองบุตรชายคนแรกของเขาด้วยสายตาที่ไม่รู้จักในที่สุด
เมื่อวีเชเปิดประตูแทนคนรับใช้ เจ้าของดัวร์คที่ดูคุ้นเคยก็ลงจากรถม้า
จากนั้นเขาก็มีศีรษะให้ลูลักและกล่าวทักทาย
อย่างน้อยเจ้าของก็รู้จักลำดับชั้นที่เหมาะสม คลีริแวนคร่ำครวญในใจ
"คุณทำงานหนักในการมา ฉันต้องการตรวจสอบสิ่งต่างๆ ก่อนที่จะเข้าไปข้างใน
เป็นอย่างไรบ้าง?" "...คุณทำอย่างนั้น"
ดวงตาของเจ้าของบริษัสดัวร์คขมวดเล็กน้อย
ฉันพยายามนำสิ่งของที่ฉันนำมา แต่ฉันไม่รู้จริงๆ
ว่ามันจะเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับธุรกิจ
มันเป็นเพียงขั้นตอนอย่างเป็นทางการ
และวีเชที่ทำให้เจ้านายมั่นใจแล้วซ้ำเล่า กล่าวยืนอยู่หน้าลูลัก "พ่อ
คุณต้องทำอย่างนั้นจริงๆ หรือ?" "ออกไปจากที่นี่"
ดวงตาโกรธของลูลักหันไปทางวีเช
เขาไม่ได้ขมวดคิวนบนใบหน้า หรือเขาไม่ได้จ้องมองเสียงดัง
แต่เมื่อวีเชเห็นดวงตาของเขา วีเชก็ตัวแข็งทันที
"คุณได้รับการสอนว่าคุณสามารถยืนอยู่หน้าท่านได้หรือไม่?" "อา"
เมื่อวีเชรู้ว่าเขาทำผิดพลาด เขาก็รีบก้าวออกไป "ม้วนผ้าคลุม"
ตามคำสั่งของลูลัก
คนรับใช้ก็เอาผ้าคลุมของรถม้าที่บริษัสดัวร์คนำมาออก "ฮัม"
ลูลักที่เอื้อมมือไปที่สิ่งทอและกวาดมันไปก็ปล่อยน้ำลายตา
พื้นผิวไม่สม่ำเสมอและหยาบ "คลีริแวน" เมื่อลูลักเรียก
คลีริแวนก็เข้ามาใกล้ราวกับว่าเขา รออยู่
ไม่แปลกใจเลยที่สีหน้าของเขาเมื่อเขาสัมผัสผ้าฝ้ายของสิ่งทอนั้นไม่ดีนัก
"วัตถุติดคืออะไร?" คลีริแวนถามเจ้าของดัวร์ค "โอ้ มันคือ....."
เจ้าของลึงเลอยู่ครู่หนึ่งราวกับว่าเขาจำไม่ได้

คุณไม่สามารถพูดถึงวัตถุประสงค์ของสิ่งที่คุณกำลังพยายามขายโดยการยืมเงินของคนอื่นได้
 มันเป็นจุดที่แสดงให้เห็นถึงความไม่รู้และทัศนคติของครอบครัวแองเจนาต่อการค้า
 “มันถูกทอจากใบและลำต้นของโคโรลิ” “คุณหมายถึงโคโรลิ?”
 โคโรลิเป็นพืชชนิดหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายวัชพืชที่เติบโตอย่างกว้างขวางทั่วทั้งจักรวรรดิ
 เมื่อคลีริแวน นักเรียนที่ได้รับการยอมรับอย่างดี
 สังเกตเห็นเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับสิ่งทอที่ทำจากโคโรลิ
 รีเซก็รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย
 “มันเป็นวิธีดั้งเดิมในส่วนตะวันออกของจักรวรรดิ
 เป็นสิ่งที่เจ้านายระดับสูงของเธอ ฉันแสร้งทำเป็นรู้ และฉันไม่รู้อะไรเลย”
 จริงๆ
 แล้ว ‘คลีริแวนร้อง’ให้กับเสียงคร่ำครวญของรีเซโดยไม่รู้
 แต่ไม่มีอะไรจะพูด
 สิ่งทอไม่ใช่สาขาที่เขารู้มากนัก
 เขาเป็นผู้รับผิดชอบการศึกษาผู้สืบทอดและเมื่อเขาอาศัยอยู่ในลอมบาร์ดี
 เขาได้ทำการค้าเป็นจำนวนมาก
 แต่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินเรื่องผ้าที่ทอด้วยโคโรลิ
 “เนื่องจากมันถูกใช้กันอย่างแพร่หลายในภาคตะวันออกและไม่ใช่ที่รู้จักในภูมิภาคอื่นๆ
 มันจะเป็นประโยชน์อย่างมาก” เจ้าของกล่าวกับลูก “เป็นอย่างนั้นหรือ?”
 ในตอนแรกดูเหมือนว่าจะเป็นคำตอบที่ดี แต่ในเวลาเดียวกัน
 สายตาของลูกก็รู้จากผ้าหยาบจำนวนมากที่กองอยู่ในสัณหาว่าจะล้มเหลว
 เราได้รับรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับจำนวนและแรงงานที่บริษัทต้องการ
 แน่ใจว่าถ้าเป็นบริษัทอื่น
 มันเป็นจำนวนมหาศาลที่ไม่สามารถจ่ายได้ด้วยตัวเอง
 แต่ไม่ใช่เรื่องที่หนักหนาสำหรับลอมบาร์ดี
 แม้ว่าธุรกิจสิ่งทอนี้จะล้มเหลว
 ลอมบาร์ดีก็สามารถชดเชยความเสียหายได้ในหนึ่งหรือสองเดือน
 มันไม่ใช่เงินที่ลูกกังวล บุตรชายคนโต รีเซ
 ที่กำลังพูดคุยกับดวงตาที่มีรอยย่นข้างๆ วงกลมด้านบน ถูกจับ
 จักรพรรดินีคนปัจจุบัน
 ราบินี แองเจนา เป็นตัวละครที่แคบแต่ทะเยอทะยานในเวลาเดียวกัน
 เพื่อให้ลูกชายของเธอเป็นมกุฎราชกุมาร เธอไม่ปกปิดไฟ
 บริษัทที่ร่ำรวยค่อนข้างเร่งด่วน ขาดเงินทุนในการติดสินบนสภาขุนนาง
 ดังนั้นมันจะถูกดำเนินการเพื่อระดมทุน อย่างไรก็ตาม
 หากด้วยเหตุผลใดก็ตามธุรกิจนี้ผิดพลาดและจักรพรรดินีไม่พอใจทางการเงิน
 ก็ชัดเจนว่าเธอจะตำหนิใคร รีเซคิดว่าถ้าเขาทำเช่นนี้
 เขาจะเข้าใกล้จักรพรรดินีมากขึ้น ดังนั้นเขาจะอยู่แบบนั้น
 ลูกก็ตัดสินใจในที่สุด
 ธุรกิจสิ่งทอนี้จะเป็นการทดสอบไม่เพียงแต่สำหรับจักรพรรดินีเท่านั้น
 แต่ยังสำหรับลูกด้วย “รีเซ” “ครับพ่อ!” “ธุรกิจสิ่งทอนี้.....”
 มันเป็นเพียงก่อนที่คำพูด ‘ฉันจะปล่อยให้คุณในอนาคต’ ออกมา
 เกินกว่าล้อของรถม้า
 หัวสีน้ำตาลเล็กๆ โผล่ขึ้นมา และมีเสียงอีกครั้งและอีกครั้ง “ว้าว
 มันเป็นผ้าที่ทำเสื้อผ้า!”
 คนสี่คนที่ยืนอยู่ในบรรยากาศที่แข็งกระด้างมองไปที่พวกเขาพร้อมกัน
 “ฟลอเรนเทีย?”
 ลูกก็พึมพำด้วยความประหลาดใจ ที่ปู่คนนั้น
 ฟลอเรนเทียยิ้มสดใสและพูดด้วยเสียงที่ดังขึ้น
 “พ่อของฉันรู้เรื่องนี้ดีมาก!” ***
 มองดูคนที่ประหลาดใจกับการปรากฏตัวของฉันอย่างกะทันหัน
 ฉันแสดงรอยยิ้มที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กมากขึ้น
 “คุณมาที่นี้ทันทีได้อย่างไร?”

ปุถามฉันทัน ลอดตัวลงเล็กน้อย "ฉันไปเดินเล่นกับพ่อ!
 แต่ฉันวิ่งเพราะเห็นปู!"
 ฉันทมาพบปูของฉันท แต่ไม่มีปูที่จะเกลียด
 มันก็พูดเช่นกันว่าหลานสาวตัวน้อยวิ่งอย่างดุเดือด
 ไม่น่าแปลกใจเลยที่ฉันทเห็นหางของปากปูชี้ขึ้นไป "ขอบคุณ ฟลอเรนเทีย
 แต่การวิ่งไปมานั้นอันตราย ดังนั้นระวังในอนาคต" "คะ ปู"
 ปูของฉันทลอบหัวฉันท
 แต่วีเซที่ไม่วางใจที่ถูกขัดจังหวะก็พูดกับฉันท สะบัดมือเหมือนไล่แมลงวัน
 "ผู้ใหญ่กำลังทำงานอยู่ ดังนั้นไปเล่นเร็วๆ!"
 แต่ฉันทสะบัดวีเซออกไปและถามปูของฉันท
 "แต่นี่คืออะไรทั้งหมด? มีผ้าเหมือนกันมากมาย!"
 "นี่คือผ้าที่ทำจากหญ้าที่เรียกว่าโคโรอิ
 ฉันทกำลังคุยกับผู้ใหญ่ที่นี่และสงสัยว่าฉันทจะทำเงินได้ไหมจากการขายสิ่งนี้ให้กับผู้คน"
 "อา ใช่แล้ว" อะไรทำเงิน ธุรกิจนี้ล้มเหลว เพื่อกล่าวถึงปัญหา
 มีมากเกินไป
 ในระหว่างปัญหาลายประการ
 ผลก็คือธุรกิจสิ่งทอขนาดใหญ่ของโคโรอิล้มเหลวและลอมบาร์ดีต้องทนกับการสูญเสียทางการเงิน
 ตอนนั้นฉันทก้าวออกไปและพูดว่า 'อย่าเริ่มเลย มาพบที่นี้กันเถอะ'
 ฉันทอาจพูดแบบนั้น
 แต่ยังไม่ใช่งานของฉันท "โอ้ ฮี! เทีย!
 ถ้าคุณวิ่งคนเดียวแบบนั้นจะเป็นอย่างไร!"
 มันเป็นงานของพ่อฉันท ฉันทพูดด้วยใบหน้าไร้เดียงสาที่ฉันทไม่รู้อะไรเลย
 หันกลับไปหาพ่อของฉันท "พ่อ! ปูขายผ้านี้!" "ฮึ หู! ขอโทษครับพ่อ เทีย
 คุณไม่ควรรบกวนผู้ใหญ่ที่พูดคุยกัน ไปซื้อหนังสือกันเถอะ"
 พ่อของฉันทที่ไม่รู้ใจฉันทพยายามพาฉันทไปอีกด้านหนึ่ง "ดูสิ พ่อ!
 นี่คือผ้าที่ทำจากหญ้าที่เรียกว่าโคโรอิ มันน่าทึ่งมาก!" "ฮึ? โคโรอิ?"
 ฉันทรู้วิธีแสดงความสนใจ
 พ่อของฉันทหันไปทริกลงเพื่อดูว่าเขาสนใจการทอดด้วยพืชที่ไม่มื่อะไรมากไปกว่าวัชพืชเช่นโคโรอิหรือไม่
 "โฮ นี่คือผ้าที่ทำจากโคโรอิ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันทเห็นของจริง
 แต่เป็นครั้งแรกที่ฉันทเคยสัมผัสแบบนี้....."
 พ่อของฉันทที่กำลังพูดด้วยความตื่นเต้นโดยไม่รู้ตัวก็รู้สถานการณ์อีกครั้งและหน้าแดง
 "มาเถอะ เทีย" คุณไม่สามารถไปแบบนี้ได้!
 ตอนนั้นเองที่ฉันทได้ยินเสียงที่เจาะหัวใจที่ลูกไหมของฉันทในครั้งเดียว
 "คุณดู
 Gallahan" มันคือปูของฉันท
 วีเซปรากฏตัวขึ้นทันทีและสร้างทำเป็นรู้จักน้องชายของเธอ
 ดูเหมือนจะกระวนกระวาย
 แต่ใบหน้าของเขาเป็นภาพที่เขาไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงได้
 "ฉันไม่รู้มากขนาดนั้น นอกจากนั้น ในภาคตะวันออกของจักรวรรดิ
 พืชโคโรอิถูกทอดและใช้มาประมาณร้อยปีแล้ว
 มันง่ายที่จะทำและส่วนผสมมีอยู่จากภูเขา
 ดังนั้นมันจึงเป็นสิ่งทอที่ชาวบ้านชื่นชอบ" "ชาวบ้าน?" อย่างไรก็ตาม
 ปฏิกริยาจากเจ้าของตุรค์แปลกไปเล็กน้อย
 เมื่อพ่อของฉันทบอกเขาว่าผ้าโคโรอิส่วนใหญ่ใช้โดยคนทั่วไป
 ใบหน้าของเขาก็สั่นไหว
 "นี่คือผ้าที่ใช้โดยชาวบ้าน?" "ใช่ แต่มันหยาบและหยาบ
 ดังนั้นจึงไม่เหมาะที่จะใช้ในเสื้อผ้าของขุนนาง" "ฮึ ใช่"
 ปุถามเมื่อเจ้าของตุรค์พูดไม่ออก "ทำไมคุณล่ะครับ?"
 "คนที่บอกฉันทบอกว่าสิ่งทอนี้เป็นที่ชื่นชอบของทั้งชาวบ้านและขุนนางจะใช้มันบ่อยๆ
 ดังนั้นฉันทจึงพยายามทำธุรกิจกับขุนนาง"
 "คุณไม่ได้บอกว่าคุณได้รับมันเองเมื่อสักครู่หรือ?"

"มันเป็นคนที่ฉันรู้จักดี
บอกว่ามันต่างกัน" "ดูเหมือนคุณจะถูกโกงโดยคนที่คุณรู้จักดี"
ใบหน้าของเจ้าของตุรกีที่อับอายกลายเป็นสีแดง
"แต่มีข้อเสียอย่างหนึ่งจากผ้าโครีอิ
เมื่อเก็บเกี่ยวจากพืช จะมีอายุการเก็บรักษา อา ด้วย"
พอยกขายเสื้อที่กองเป็นชั้นๆ
แล้วเตะลิ้น ผ้าที่ทออยู่ตรงกลางมีเชือราเปรียว
"ผ้าโครีอิสำเร็จรูปไวต่อความชื้น
ดูเหมือนจะเป็นกรณีนี้ในช่วงฤดูฝนที่ผ่านมา" "โอ้ พระเจ้า"
เจ้าของไม่สามารถซ่อนความหงุดหงิดของเขาได้ แน่ใจว่ามันจะไร้ประโยชน์
เพราะเขาพบว่าทุกแผนธุรกิจที่เขาเตรียมไว้อย่างทะเยอทะยานนั้นไร้ประโยชน์
ตอนนั้นเองที่พ่อของฉันที่กำลังคิดอะไรบางอย่างพูดกับเจ้าของ
"อย่างไรก็ตาม
แม้แต่ในอาณาเขตใกล้เคียงด้านนอกโดยตรง โครีอิก็เติบโตได้เพียงพอ
ดังนั้นหากคุณจัดหาวัสดุโดยไม่ต้อนำมาจากกระยะไกล ก็จะไม่มีปัญหาใหญ่"
"โอ้ โอ้
เป็นอย่างนั้น!" "และถ้าคุณจะทำธุรกิจนี้กับขุนนางจริงๆ
ให้ลองผสมกับผ้าฝ้ายเมื่อคุณทอ" "ผ้าฝ้าย?" "ใช่ จริงๆ แล้ว
โครีอิไม่ใช่วัสดุที่ไม่ดีมากนัก
มันดีที่คุณสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายได้มาก
ดังนั้นหากคุณผสมกับผ้าฝ้าย
มันจะช่วยประหยัดจากวัตถุดิบโดยการลงทุนเพียงเล็กน้อยในการผลิต
คุณจะได้สิ่งทอที่เย็นและนุ่มมาก" "โฮ นั่นคือวิธีการ!"
ราวกับเห็นเสียงของสายที่ลงมาจากท้องฟ้า
ดวงตาของเจ้าของตุรกีที่มองพ่อของฉันก็ส่องประกาย
"แต่การผสมผ้าฝ้ายกับวัตถุดิบอื่นๆ เป็นทักษะขั้นสูงมาก
อย่าลืมเลือกช่างทอผ้าที่มีความสามารถที่เหมาะสม" "โอ้ ช่างทอผ้า.....?"
เจ้าของจริงๆ เป้าตาของเขาราวกับว่าเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพื้นที่นี้
"สมาคมคนงานสิ่งทอลอมบาร์ดีของเราจะทำได้ดี
แน่นอนว่าฉันควรเพิ่มการกระจายของลอมบาร์ดีให้กับผลกำไรของธุรกิจ"
คลีริแวนเข้ามาแทรกแซงในเวลาที่เหมาะสม "คุณคิดว่าเท่าไร?"
"เมื่อพิจารณาถึงเงินเดือนของช่างฝีมือลอมบาร์ดี...."
เมื่อคลีริแวนและเจ้าของตุรกีเริ่มต่อรองราคา พ่อของฉันก็จับมือฉัน
ฉันกำลังพยายามออกจากร่างกายของฉันอย่างเงิบๆ "Gallahan
คุณเป็นผู้รับผิดชอบธุรกิจนี้"
แม้ว่าคำสั่งอันยิ่งใหญ่ของปู่จะจับเท้าของพ่อฉัน
"โอ้ พ่อ!" วีเซก็อมจะกรีดร้อง
เขาไม่สามารถปล่อยให้ธุรกิจที่เขาเคียวอย่างหนักถูกพรากไปโดยคนสุดท้ายได้
แต่ท่าทีของปู่แน่นมาก "แต่ฉันไม่รู้เรื่องธุรกิจมากนัก
มันเกินความสามารถของฉัน
พ่อ" พ่อของฉันที่ตกใจพูดว่าเขาจะปฏิเสธ
แต่ปู่ของฉันถามเจ้าของตุรกีด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย
"ดูเหมือนว่าคุณต้องการที่ปรึกษาที่รู้เรื่องนี้ดี"
"มันเป็นกรณีที่ฉันมีปัญหาเพราะฉันไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งทอ
หากลอมบาร์ดีหนุ่มสามารถช่วยได้ ฉันจะมั่นใจ!"
วีเซทำตัวเหมือนคนรับใช้ในบ้านของคนอื่นและเปลี่ยนท่าทีโดยบอกว่าเขาภูมิใจในตัวพ่อของเขา
"ถ้าเป็นเรื่องธุรกิจ ฉันจะให้กำลังใจที่คุณขาดไป อย่างกังวลมากไปเลย
Gallahan"
คลีริแวน

เกิดมาเป็นทายาทโดยชอบธรรมระหว่างจักรพรรดิและจักรพรรดินี Astana
สามารถมีทุกอย่างได้ตั้งแต่ลมหายใจแรกของเขา

เขาไม่จำเป็นต้องพูดถึงสิ่งที่เขาต้องการเลย
เขาเติบโตขึ้นมาด้วยการสนับสนุนจากพี่เลี้ยงและคนขับรถคุ้มกันตลอดเวลา
สิ่งเดียวที่
Astana ต้องทำ แม้ว่าเขาจะไม่อยากทำก็ตาม คือการเห็นหน้าตาโง่ๆ
ของชายที่ชื่อ
Belsach เมื่อพูดถึงเรื่องอื่นๆ จักรพรรดินีที่มักจะฟัง Astana
อย่างเคร่งครัดเมื่อพูดถึง Lombardy Belsach
ที่พยายามแสดงตัวเองให้ดูอยู่เสมอ
เป็นบุคคลที่น่ารำคาญมาก และคราวนี้ Astana ที่ต้องไปเยือนคฤหาสน์
Lombardy
ก็รู้สึกหงุดหงิดใจเสมอ เขาหลงทางขณะเดินทางคนเดียวและเติมน้ำมันลงในกองไฟ
ตามกฎหมายที่กำหนดโดยราชวงศ์และ Lombardy ตั้งแต่สมัยก่อน
อัศวินจักรพรรดิไม่สามารถเข้าไปในคฤหาสน์ได้
ในที่สุดก็เกิดอุปสรรคระหว่างผู้ติดตามของเจ้าชายและทหาร Lombardy
และเจ้าชายที่ไม่สามารถรอกช่องว่างได้ก็เข้าไปในคฤหาสน์คนเดียว ในที่สุด
ทุกคนก็เริ่มต้นด้วยตัวเอง แต่ Astana ไม่รู้เรื่องนั้นเลย
เขารำคาญที่คนที่ต้องดูแลเขาทั้งเขาไว้คนเดียว และคฤหาสน์ Lombardy
ที่ใหญ่เท่ากับพระราชวังจักรพรรดิ
เขาไม่พอใจกับธำมรงค์ของครอบครัวขุนนางในช่วงกลางวัน
ในสถานการณ์เช่นนี้ การปรากฏตัวของ Florentia
ที่กล่าบบกเขาในที่สุดก็สัมผัสกับอารมณ์ชั่วร้ายของ Astana "เจ้าชาย!
ท่านอยู่ที่นี้!" พี่เลี้ยงที่ดูแล Astana
ตั้งแต่เขายังเป็นทารกจึงมาหาเขาซ้ำ
"โอ้ ฉันเป็นห่วงมาก! ถ้าท่านไปคนเดียว....." "มาเถอะ"
เจ้าชายกระดิกนิ้วใส่พี่เลี้ยงที่หายใจไม่ออก
พี่เลี้ยงที่มีใบหน้าที่แข็งกระด้างหลับตาแน่นและโค้งเอว Tada-
มือของเจ้าชายตบแถมพี่เลี้ยง "ท่านทิ้งข้าไว้คนเดียว?" "ขอโทษค่ะ... ."
"อัศวินอยู่ที่ไหน?" Astana ถามขณะมองหทั้งพี่เลี้ยงและสาวใช้
"นอกประตูคฤหาสน์....."
"บอกให้เข้ามา" "อะไรนะ? แต่เจ้าชาย กฎของ Lombardy....." Tada-
ไม่เหมือนเด็ก
มือของเจ้าชายขมขื่นและทิ้งรอยมือไว้บนใบหน้าของพี่เลี้ยงอีกครั้ง
"ทุกอย่างในจักรวรรดิเป็นของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจักรพรรดิ
และข้าคือจักรพรรดิองค์ต่อไป Lombardy คืออะไร ข้าต้องเห็นพวกเขาไหม?"
พี่เลี้ยงไม่สามารถพูดอะไรได้ "เรียกอัศวินมาที่นี่เดี๋ยวนี้
ถ้าเจ้าไม่ทำ
ข้าจะไม่ปล่อยเจ้าไว้คนเดียว" ".....ค่ะ เจ้าชาย"
ในที่สุดพี่เลี้ยงก็ตอบด้วยเสียงสั้น Astana
รู้สึกผ่อนคลายเมื่อเห็นเธอชัด เหนื่อย
และร้องไห้ รีบวิ่งไปที่ประตูหน้าของคฤหาสน์ เพียงแค่ให้อัศวินเข้ามา
Astana
จำหลังของเด็กหญิงผมสีน้ำตาลที่วิ่งหนีไปได้ พิมพ์อย่างสงสัย ***
"ทำไมเจ้าถึงหาพวกเราเจอได้ง่ายจัง? พวกเราซ่อนตัวได้ดีมาก!" "ใช่แล้ว!
Tia
เจ้าแอบดูพวกเราซ่อนตัวหรือเปล่า?" Gilliu และ Mayron
พูดอย่างไม่พอใจและพองแก้มอย่างไม่พอใจ
ฝ่าฝืนที่ซ่อนตัวอยู่หลังที่เก็บไม้กวาดในทางเดินที่เรียบสงบและได้บันไดใกล้ๆ
ดูเหมือนจะไม่พอใจมากที่ข้าหาพวกเขาเจอได้เร็ว
"แล้วใครสอนให้ซ่อนตัวแยขนาดนี้?"
"ข้าไม่ได้ซ่อนตัวแย!"
ฝ่าฝืนตะโกนแสดงความเสียใจด้วยร่างกายทั้งหมดของพวกเขา

"นี่มันไม่สนุก!" "ข้าด้วย!" "แน่ใจ? จินไปอ่านหนังสือกันไหม?"

"หนังสือ...?"

ที่ข้อเสนอของข้า ทั้งสองแลกเปลี่ยนสายตากันอย่างเรงด่วน "ไม่ นี่สนุก Tia" "ใช่

เล่นซ่อนหาต่อเถอะ" พวกเขาช่างไรเดียงสา อย่างไรก็ตาม อาจเป็นเพราะพวกเขาชอบและไม่ชอบอย่างชัดเจน แต่ Gilliu และ Mayron ไม่ใช่เด็กแล้ว

เมื่อเทียบกับ Belsach และเจ้าชายองค์แรก ฝ่าแผ่นดินเทวดา เทวดา "ห้องสมุดจะดีมาก"

ฝ่าแผ่นดินที่มีจิตใจไม่ดีจะไม่วันมาที่ห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือ เอาละ

เจ้าจะเจออะไรถ้าเจ้าได้ดูคฤหาสน์ Lombardy ที่กว้างขวางนี้ดี?

ข้าจำได้ว่าเจ้าชายองค์แรกอยู่ด้านข้างของอาคารเสริมเมื่อไม่นานมานี้

ดังนั้นข้าจึงพา Gilliu และ Mayron ลงไปที่อาคารหลัก

"มีที่ซ่อนมากมายที่นี่

โอเคไหม?" "ใช่ ดี!" แตกต่างจากชั้นบน

มันเป็นชั้นแรกที่ซับซ้อนเหมือนเขาวงกต

ฝ่าแผ่นดินกระซิบและหารือกันว่าจะซ่อนที่ไหน แล้วหัวเราะคิกคัก

ดูเหมือนว่าพวกเขามีความคิดดี "ตอนนี้ ข้าจะนับถึง 100 ที่นี้"

ชายสองคนที่เดินมาจากอีกด้านหนึ่งของทางเดินที่เรายืนอยู่ตึงดูสายตาของข้า

สวมดาบรอบเอวดูเหมือนอัศวิน แต่เขาไม่ได้สวมชุดอัศวิน Lombardy

อัศวินที่อยู่ที่ไหนสักแห่งต้องมีลวดลายของครอบครัวนั้น มันคืออะไร?

เว้นแต่พวกเขาจะเป็นคนที่ต้องซ่อนตัวตน... แล้วความคิดก็ผุดขึ้นมาในใจ

ข้ารับใช้ของเจ้าชาย เจ้าชายแกล้งทำเป็นขุนนางธรรมดาจนกระทั่งโดยเจตนา

เพื่อความปลอดภัย

ดังนั้นแม้แต่อัศวินที่คุ้มกันเจ้าชายจักรวรรดิก็ถอดชุดพิชิตของอัศวินจักรวรรดิและสวมเสื้อผ้าลาลอง

และข้างหลังพวกเขามีทหาร Lombardy สามคน

ดูเหมือนว่าพวกเขากำลังรอหัวหน้าของพวกเขาอยู่ข้างหลัง

ไล่ตามอัศวินของเจ้าชายด้วยใบหน้าที่เคร่งเครียด

"ข้าคิดว่าคนพวกนั้นก็เล่นซ่อนหาด้วย!" เช่นเดียวกับข้า Gilliu

มองดูอัศวินที่กำลังมาและพูด ในขณะที่นั้น ข้ารู้สึกขนลุก

อัศวินกำลังมองหาใครบางคน

มองได้โตะในทางเดินอย่างที Gilliu พูด "แย่แล้ว"

สถานการณ์ทั้งหมดมีเหตุผล

เจ้าชายกำลังมองหาข้าโดยใส่อัศวินเข้าไปในบ้านนี้อย่างชั่วร้าย ทหาร

Lombardy

ที่หยุดพวกเขาไม่สามารถต่อสู้กับอัศวินจักรวรรดิด้วยกำลังได้

และพวกเขากำลังรอให้อัศวินของ Lombardy ได้ยินข่าวและมา

ข้าไม่สามารถตำหนิพวกเขาได้

มีความแตกต่างระหว่างอัศวินและทหารธรรมดา

และหากอัศวินจักรวรรดิหรือกองทหารของ

Lombardy ชักดาบหรือทำร้ายกันและกัน สถานการณ์จะควบคุมไม่ได้ในขณะนั้น

แม้ว่าข้าจะได้ยินเรื่องราวมากมายว่าเจ้าชายองค์แรกเป็นคนแล้ว

ข้าไม่รู้ว่ามันจะมากขนาดนี้ เพราะเจ้าถูกล้อเล็กน้อย

เจ้าจับใครสักคนหรือ?

นั่นก็อยู่ในคฤหาสน์ Lombardy? กองทหารจักรวรรดิไม่สามารถเข้าไปในคฤหาสน์

Lombardy

ได้ นั่นคือคำมั่นสัญญาของ Durelli และ Lombardy ในช่วงสร้างจักรวรรดิ

"Gilliu,

Mayron รัง!" ไม่ว่าจะอยู่ในคฤหาสน์มากแค่ไหน

ถ้าเจ้าถูกจับโดยอัศวินพวกนั้น

มันจะเป็นเรื่องปวดหัว

ข้าจับมือฝ่าแฝดคนละข้างและเริ่มกระโดดไปอีกด้านของอัศวิน
 "Tia! ทำไมถึงเป็นแบบนี้?" Mayron ถามด้วยความตกใจ แต่ไม่มีเวลาตอบ
 ข้าหันกลับไปมอง อัศวินที่จำข้าได้กำลังไล่ตามข้าด้วยความเร็วที่นากลัว
 "เราจะวิ่งไปที่สำนักงานของปู่แบบนี้!" "โอ้ ข้าเห็นแล้ว"
 ฝ่าแฝดตกใจเมื่อผู้ใหญ่ตามมา ตามข้าอย่างที่ข้าพูด แต่เราไปได้ไม่ไกล
 หนักที่ข้ามาถึงใกล้สำนักงานของปู่ ข้าก็พบเขาในทางเดินยาว
 กับปาร์ตีของเจ้าชาย
 "ข้าบอกว่าถ้าเจ้าถูกจับ เจ้าตายใช่ไหม?" เจ้าชายยิ้มและพูดเมื่อเห็นข้า
 ซึ่งไม่สามารถไปหรือซ่อนได้ เขาเป็นคนโรครจิตจริงๆ!
 นี่เป็นความผิดของข้าที่ประเมินระดับความบ้าคลั่งของเจ้าชายต่ำไป
 ข้าพูดครึ่งหนึ่ง
 ซ่อนฝ่าแฝดไว้ข้างหลังข้า "จำเป็นต้องทำแบบนี้จริงๆ หรือ?" ข้าไม่ได้ดีเขา
 และเขาริงกลับไปกลับมาเพราะข้าขำขำหมวก
 "เจ้ากล้าละเมิดคำสั่งของข้าและดูหมิ่นข้า
 ดังนั้นมันจึงถูกแล้วว่าเจ้าจะตาย" ข้าตระหนักในขณะนั้น
 เจ้าชายองค์แรกไม่รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างราชวงศ์และ Lombardy คืออะไร
 กล่าวกันว่าเจ้าชายหนุ่มที่ไม่ใช่เจ้าชายมงกุฎบนกระดานซึ่งจักรพรรดิจะต้องตระหนักถึงลอร์ด
 Lombardy เป็นไปไม่ได้ แต่ถึงกระนั้น
 เรามีเพียงเด็กชายสามคนและทหารสามคนที่กระสับกระส่ายอยู่ข้างหลังข้า
 "เอ่อ" Astana
 กอดอกและมองลงมาที่ข้าและพูด "ถ้าเจ้าคุกเข่าต่อหน้าข้าและสวดอ้อนวอน
 ข้าจะให้ชีวิตเจ้า" "ทำไม Tia ต้องคุกเข่าต่อหน้าเจ้า!" "เจ้าเป็นใคร!"
 ฝ่าแฝดโกรธและยืนอยู่ข้างหน้าข้า ในเวลานั้น
 เจ้าชายองค์แรกสั่งอัศวินของเขา
 "เอาสองคนนี้ไปไว้ข้างๆ" แต่คราวนี้ อัศวินก็แสดงสีหน้าอับจน
 เมื่อเจ้าไปที่
 Lombardy เจ้าคงเคยได้ยินเกี่ยวกับกฎระหว่างสองครอบครัว
 ไม่ว่าการบุกรุกโดยไม่ได้รับอนุญาตจะสามารถเอาชนะได้อย่างไร
 การสัมผัสหลานของ
 Lombardy เป็นระดับที่แตกต่างกัน "อย่าแตะต้องพวกนี้!"
 ข้าผลักฝ่าแฝดกลับไปข้างหลังข้า เพราะนี่คือความรับผิดชอบของข้า
 ข้าไม่สามารถให้เด็กๆ เข้ามาเกี่ยวข้องได้ "เงินเจ้าก็คุกเข่าได้" Astana
 ร้องขอให้ข้าลองดู เจ้าควรคุกเข่าจริงๆ หรือ?
 ขณะพยายามคิดหาวิธีในสถานการณ์ที่ไม่มั่นคง
 กลุ่มคนก็เข้ามาใกล้จากด้านหลังราชวงศ์ทันที ฮา นั้นโชคดี
 ครั้งหนึ่งข้ารู้สึกโล่งใจ หัวของข้าก็เริ่มหมุนอีกครั้ง ข้าก้มศีรษะลง
 และภายในไม่กี่วินาที เมื่อข้าเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ดุก ดุก
 น้ำตาไหลลงมาบนแก้มของข้า "อะไร เจ้ารู้ไหมว่าถ้าเจ้าร้องไห้
 ทุกอย่างจะได้รับการแก้ไข?" Astana พูดเหมือนมันไร้สาระ เอ่อ
 มันได้รับการแก้ไขทั้งหมด "เจ้าทำอะไรใน Lombardy ตอนนี?" คน Lombardy
 ที่โกรธและปู่เดินด้วยความเร็วที่นากลัว ITLIWBTM
 ข้าหันหน้าไปเล็กน้อยเพื่อให้เห็นใบหน้าที่ร้องไห้ของข้าอย่างชัดเจน
 "Florentia!"
 "ฮา ปู่..." เมื่อเขาเห็นใบหน้าที่ร้องไห้ของข้า
 ข้าเห็นว่าเงาความโกรธของปู่พุ่งสูงขึ้นไปอีก "เอ่อ แม่" เมื่อ Mayron
 พิมพ์
 เขามองไปที่ปูผ่านนิ้วของเธอที่เข็ดน้ำตาออก
 ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเดินด้วยใบหน้าที่โกรธ
 ต่างจากปู่ที่หยุดอยู่หน้าพระราชวังและอัศวิน ผู้หญิงคนนั้น Shanenet
 เดินต่อไป
 และเธอยืนอยู่หน้าผู้คุ้มกันของเจ้าชายและพูดอย่างเย็นชา

"ออกไปจากที่นี่"

แค่นั้นแหละ แต่อัศวินจักรวรรดิก็ต้องถอยออกไปและปล่อยให้ Shanenet ผ่านไป

"เจ้าโอเคไหม? เจ้าเจ็บตรงไหนหรือเปล่า?" มันเป็นน้ำเสียงที่สงบ แต่เสียงสั้น

อาจเป็นเพราะเธอกังวลมากเพราะเธอรู้ว่าฝาแฝดอยู่กับข้า

ข้าไม่มีหน้าเลยกัมศิระชะลง

"Tia" Shanenet เรียกข้า และเขาพูด เข็ดแก้มที่เปียกน้ำตาของข้า

"เจ้าตกใจมากไหม?"

"โอ้ ไม่ โอเค" ข้าพูดความจริงในใบหน้าของข้า แต่ Shanenet

ดูเหมือนคิดว่าข้ากำลังแสดงอย่างสิ้นหวัง

เขาอุบผมข้าสองสามครั้งและจ้องมอง Astana

อย่างเย็นชา "ข้าได้ยินลวงหน้าว่าเจ้าชายองค์แรกมาที่บ้านของข้า

แต่ข้าไม่รู้ว่าเขาเป็นแขกที่หายากขนาดนี้"

ปุมองข้าด้วยสายตาเป็นประกายและพูด

"เจ้าชายไม่เคยได้ยินคำมั่นสัญญาระหว่าง Lombardy และราชวงศ์หรือ?"

"ข้าได้ยินแล้ว"

Astana ไม่สามารถถกจนมากขึ้นได้เหมือนเมื่อก่อน

ไม่ว่าเขาจะถูกกดดันจากพลังงานของปู่ของข้าหรือไม่ก็ตาม อย่างไรก็ตาม

นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาเข้าใจบรรยากาศอย่างสมบูรณ์

"พ่อของข้ารู้เกี่ยวกับกฎที่ไร้สาระนั้นหรือไม่?"

มีดินแดนในจักรวรรดิที่อัศวินจักรวรรดิไม่สามารถเข้าไปได้ และถ้าเขารู้

เจ้าจะไม่ยินยอม" ในขณะที่ Astana พูด ข้าเห็นความเร่งรีบลึกๆ

บนใบหน้าของปู่ของข้า เจ้าตายแล้ว เด็กชายตัวเล็กๆ ที่ไม่มีพ่อ

"มันไม่ใช่จักรพรรดิองค์ปัจจุบัน Jovanes

แต่เป็นคำสาบานระหว่างจักรพรรดิองค์แรก

Romatili Durelli และ Benox Lombardy ลอร์ดคนแรกของ Lombardy" "โอ้

ชื่อพ่อของข้า

....."

เจ้าชายดูตกใจมากกว่าที่ปู่ของข้าเรียกชื่อจักรพรรดิมากกว่าคำสัญญาอันยาวนานของ Durelli และ Lombardy

แน่นอนว่าชื่อของจักรพรรดิไม่ควรถูกเรียกเป็นการส่วนตัว

แต่ปู่ก็โอเค เพราะเขาคือลอร์ดของ Lombardy

มันชัดเจนว่าคำสาบานที่มีมายาวนานนี้หมายถึงอะไร

มันไม่ใช่แค่คำสาบานที่ว่างเปล่า

มันเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่สามารถละเมิดได้

และพันธมิตรที่ต้องรักษาไว้เพื่อความอยู่รอดของจักรวรรดิ

นั่นคือความสัมพันธ์ระหว่าง Durelli และ Lombardy

ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของจักรวรรดิ

มีจักรพรรดิหลายองค์ที่พยายามดิ้นรนเพื่อหลุดพ้นจากอิทธิพลของ Lombardy

แต่ไม่มีใครประสบความสำเร็จ

"ถ้าคุณต้องการทำอะไรใหญ่ในอนาคต คุณต้องขยายรั้วของคุณ!"

ตอนแรกชื่อที่เริ่มต้นด้วย 'ท่านชายหนุ่มแห่ง Lombardy' กลายเป็น

'เพื่อน'

ที่สะดวกสบายมากขึ้น เจ้าของ Durak อายุมากกว่า ดังนั้นมันจึงชัดเจน

เมื่อ Gallahan

ถามเขาหลายครั้ง เขาทำเหมือนว่าจะรักษาเส้นจนจบ

ความตึงเครียดดูเหมือนจะเหมือนกันสำหรับเจ้าของ Durak จากนั้น Gallahan

หัวเราะอ่อน

ๆ และพยักหน้า ความคิดของ Tia ประสบความสำเร็จอย่างมาก

ตั้งแต่วันที่เขาออกจากสำนักงานหลังจากออกจากสำนักงานของ Lord

เขาไม่สามารถกลับบ้านได้หลายครั้ง และเขาคลังไคล้การทำต้นแบบ
เป็นผลให้เขาสามารถสร้างไม่เพียงแต่ผ้าเช็ดหน้าที่เขาคิดในครั้งแรก
แต่ยังมีกระโปรงในและปลอกหมอนที่ออกแบบเรียบง่ายสำหรับผู้หญิงในเวลา
มันเป็นเพราะความช่วยเหลือของช่างเทคนิคที่ทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืนเหมือนของตัวเอง
และยอดของ Lombardy และยอดของ Durak
ระดมการเชื่อมต่อส่วนตัวของพวกเขาและนำเสนอต้นแบบให้กับขุนนางของพระราชกฤษฎีกาและจังหวัดใกล้เคียง
ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา จนถึงการขายอย่างเป็นทางการของผ้าฝ้าย Coroi
ที่เริ่มต้นวันนี้ Gallahan ไม่สามารถถอนหายใจเพราะความกังวล
การสร้างต้นแบบมีราคาแพงกว่าที่เขาคิด โชคดีที่วัสดุหลักของผ้าคือฟิซ
Coroi
ซึ่งสามารถหาได้ง่ายทุกที่หากมีแรงงานเพียงพอ
หลังจากใช้เวลาหลายวันในการกลั่นหายใจ
วันนี้ ในที่สุดผลลัพธ์ก็ได้รับการยืนยัน "ตอนนี้ ดีมากทีเดียว"
แม้ในความต้องการเร่งด่วน เจ้าของ Durak
เปิดขวดที่เขานำมาและส่งเหล้าแสดงความยินดี
เดิมที่เขาเป็น Gallahan ที่ไม่ดื่มดี แต่วันนี้เขาหัวเราะและรับแก้ว
"เพื่อการเริ่มต้นที่ประสบความสำเร็จ!" เจ้าของ Durak
ตะโกนเสียงดังและดื่มแอลกอฮอล์ที่ค่อนข้างแรงในครั้งเดียว Gallahan
ก็เขินกันดื่มไปครึ่งหนึ่งในครั้งเดียวและขมวดคิ้วกับรสขมที่ขึ้นมาซ้ำ
"ตอนนี้ฉันกำลังพูดถึงมัน แต่ทำไมคุณถึงเปลี่ยนแผนระหว่างทาง?
แม้ว่าฉันจะทำผ้าเช็ดหน้า มันก็เพียงพอที่จะได้รับการตอบสนองที่ดี"
ตอนแรกเมื่อ
Gallahan บอกเจ้าของ Durak
เกี่ยวกับการดำเนินการทำผ้าเช็ดหน้าและนำเสนอให้กับขุนนาง
เขาเชียร์โดยบอกว่า
Gallahan เป็นอัจฉริยะ แต่ Gallahan ไม่หยุดแค่นั้น แยกจากกัน
เขาเอาเงินของตัวเอง
จ้างช่างเทคนิคเพิ่มเติม และเริ่มทำต้นแบบอื่น ๆ
มันเป็นความพยายามที่กล้าหาญที่ไม่ตรงกับบุคลิกของ Gallahan ปกติ
"นั่น..."
ในคำถามของยอด Durak Gallahan ตอบด้วยรอยยิ้มแอบมอง
"จะไม่ดีกว่าที่จะลงทุนมากขึ้นเพื่อผลิตมากขึ้น?"
มองดูผ้าเช็ดหน้าที่ทำอย่างราบรื่นที่ละชิ้น Gallahan
พบว่าตัวเองถูกดึงถิ่นฐานเหมือนนิสัยอีกครั้ง "อย่าปล่อยให้ความคิดโง่ ๆ
ว่าถ้าคุณรักษาโปรไฟล์ต่ำและยอมแพ้ คุณจะสามารถหลีกเลี่ยงพายุได้"
เสียงของ
Shananet ดังก้องในหูของเขา
ดังนั้นเขาจึงผลักไปข้างหน้าเหมือนถูกรอบง่าครึ่งหนึ่ง
ซ้ำแล้วซ้ำอีก ฉันจับตัวเองพยายามที่จะยอมแพ้ มันมากเกินไปหรือไม่? และ
'ฉันจะเสียใจไหม?' 'ฉันต้องพัฒนาความแข็งแกร่งให้กับ Tia'
มันเป็นสิ่งที่เขาคิด
โดยการทำต้นแบบ Gallahan กลายเป็นนักลงทุนอย่างเป็นทางการในธุรกิจ
และโดยธรรมชาติ
การจัดสรรผลกำไรส่วนบุคคลที่จะเกิดขึ้นก็ถูกสร้างขึ้น
ด้วยความคิดริเริ่มนี้
ไม่เพียงแต่ยอด Lombardy และธนาคาร แต่ทรัพย์สินส่วนตัวของ Gallahan
ก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน "แน่นอน Lombardy" เจ้าของ Durak ดบไหล Gallahan
และพูด "จริง ๆ
แล้วฉันมีการดื่มฉลอง แต่ตอนนี้มันเริ่มแล้ว
คุณต้องใส่ใจเพื่อให้ผ้าถูกจัดหาโดยไม่มีปัญหา" "จริง ๆ
แล้วฉันมีบางอย่างจะบอกคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้" "อะไรบางอย่าง?" Gallahan

กล่าวขณะสัมผัสส่วนโค้งของแก้ว "เมื่อการผลิตผ้าเสถียร
ฉันต้องการออกจากธุรกิจนี้"
"ไม่! ทำไม!" เจ้าของยอด Durak ถามด้วยความประหลาดใจมากมาย
"ตอนนี้นางหนักจบลงแล้ว
ฉันคิดว่าฉันควรจะสนุกกับผลลัพธ์!" นั่นถูกต้อง
ตั้งแต่คำสั่งซื้อระเบิดเข้ามาเป็นผลตอบแทนจากการทำงานหนักของหัวใจของเขาจนถึงตอนนี้
เขาเพียงแค่อดเพิลิตเพลินกับผลไม้หวาน
แต่โดยทั่วไปแล้วมันไม่เข้าใจที่จะเอามือออก
แต่ Gallahan สายหัวด้วยรอยยิ้ม "ฉันมีธุรกิจที่ฉันต้องการทำ"
"คุณต้องการทำธุรกิจ?" "ใช่
และฉันวางแผนที่จะส่งเสริมโครงการนี้ด้วยค่าใช้จ่ายของตัวเอง ไม่ใช่
Lombardy"
การใช้เงินที่ฉันมีสำหรับต้นแบบเป็นการปลอมโยนต่อโทรศัพท์
เมื่อธุรกิจผ้าฝ้าย Coroi
เติบโตและรุ่งเรือง เงินที่กลับไป Gallahan จะเพิ่มขึ้น
ด้วยเงินนั้นบวกกับเงินที่เก็บไว้ที่ Lombardy Bank
มีบางสิ่งที่ฉันต้องการทำ "ดี.
คุณยังเด็กและหิวมาก โอเค ถ้าคุณติดอยู่ในสัปดาห์
บอกฉันว่าธุรกิจประเภทไหน
ถ้าคุณส่งเสริม ฉันต้องการลงทุนใหม่?" เจ้าของ Durak มอง Gallahan
ด้วยสายตาเต็มไปด้วยความไว้วางใจ มันผิดที่จะบอกว่าลูกชายของ Lulak
ทุกคนเป็นคนซื่อสัตย์ ขณะทำงานร่วมกันคราวนี้ Gallahan ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ
เขาระมัดระวังเกินไป แต่เขาได้รับการตัดสินใจที่กล้าหาญของพ่อของเขา
Lulak
บางทีผู้ชายคนนี้จะทำงานใหญ่ในวันหนึ่ง เจ้าของ Durak
คิดเช่นนั้นและเติมแก้วเปล่าของเขาด้วยแอลกอฮอล์มากขึ้น *** "สวัสดี
Estira!"
"คุณมาแล้ว คุณหนู" เมื่อฉันเปิดประตูของ House of Representatives
และเข้าไป
Estira ต้อนรับฉันด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตร
มันเป็นเรื่องเล็กน้อยที่พูดคุยกับผู้ใหญ่
Estira แต่ก็เป็นที่ฉันปฏิบัติต่อพนักงาน แนนอน ข้อยกเว้นคือครู
Clerivan ดร.
O'Malley ที่แก่กว่า และพนักงานเช่นบรรณารักษ์ Broschl ในระหว่างนี้
เราได้กลายเป็นคนใกล้ชิดกันมากขึ้นเมื่อ Estira ไม่ใช่ Dr. O'Malley
รับหน้าที่รักษาข้อมือของฉัน "วันนี้ฉันนำเค้กผลไม้มาด้วย!" ไม่
มันจะถูกต้องมากขึ้นที่จะบอกว่าฉันพยายามที่จะเข้ากับ Estira
ดูจากรูปลักษณ์เพียงอย่างเดียว
ดูเหมือนว่าเขาจะชอบชาประเภทมากกว่าอาหารหวาน และ
Estira ก็เป็น Mania อาหารหวานที่น่าประหลาดใจ อย่างไรก็ตาม
ด้วยเงินเดือนของ
Estira
เธอกล่าวว่าของหวานคุณภาพสูงเป็นความหรูหราและไม่สามารถกินได้เต็มที่
และฉันชุดเข้าไปในจุดนั้น "ขอบคุณ คุณหนู"
เมื่อฉันนำเค้กออกจากกระเป๋านิก
รอยยิ้มสีขาวก็แผ่กระจายไปยังใบหน้าที่ยิ้มแย้มอย่างดีของ Estira
"ฉันนำจานทั้งหมดมาแล้ว ดังนั้นนำไปที่หอพักและกินมัน!" ในกรณีนี้
มันสะดวกมากที่จะเป็นหลานสาวของ Lombardy
ที่มีทรัพย์สินและเสียงใกล้เคียงที่ไม่มีที่สิ้นสุด
ในการซื้อเค้กชิ้นนี้ให้กับ Estira
เธอจะต้องไปที่ร้านขนมและหลับตาและตะโกน

แต่ฉันต้องจับพนักงานที่ผ่านไปและขอแค่ชิ้นหนึ่งในกระเป๋าปิกนิกที่ฉันสามารถพกพาได้...

"ถ้าเวลาว่าง คุณต้องการกินเค้กและดื่มชาสักถ้วยไหม?"

มันเป็นเสียงที่ดีขณะฟัง

ยังไงก็ตาม ฉันต้องการข้ออ้างที่จะพูดคุยกับ Estira

ขณะที่ฉันพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น Estira วางกาดม้นาบนเดา "งั้น

ขณะที่นำกำลังเดือด มาดูข้อมือของคุณกันเถอะ" "ใช่ ที่นี้" Estira

มองข้อมือของฉันอย่างไม่เป็นทางการราวกับว่ากำลังสัมผัสใบไม้ที่ร่วงหล่น

"ฉันคิดว่าคุณหายดีแล้ว" "ฉันบอกคุณแล้วว่าตอนนี้มันโอเคแล้ว"

"คุณไม่สามารถระวังและได้รับบาดเจ็บมากขึ้นในภายหลัง"

มันดีที่ได้ใกล้ชิดกับ Estira

ขอบคุณสำหรับสิ่งนั้น แต่มันเป็นฉัน

ดังนั้นฉันจึงถูกตัดสินว่าหายดีและตัดเค้กเป็นชิ้น ๆ

และสนุกกับเวลาอย่างสบาย ๆ

หลังจากนั้นไม่นาน เมื่อฉันคิดว่า Estira

ได้เพลิดเพลินกับรสชาติของเค้กในระดับหนึ่ง

ฉันถามโดยแสร้งทำเป็นคำถามเล็กน้อย

"ความฝันของ Estira คืออะไร?" คำว่า 'ความฝัน' อาจฟังดูเหมือนคำถามเด็ก

แต่ Estira

ไม่มีสัญญาณนั้น เธอคิดเกี่ยวกับมันและตอบทันที

"เป้าหมายของฉันคือไปที่สถาบันและศึกษาสมุนไพร" "ในฐานะ Herbology"

มันเป็นไปตามที่คาดไว้ Estira กำลังวางแผนเช่นนี้ในช่วงเวลานี้นะ

ฉันพูดโดยแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ เอียงหัวของฉัน "แต่สถาบันไม่แพงหรือ?"

สถาบันที่สร้างโดยจักรพรรดิ Lambrew คนแรกด้วยการบริจาคจากครอบครัว

Lombardy

สามารถเข้ารับการรักษาได้ทุกคนที่ผ่านการสอบ ไม่ว่าจะมั่งมีสถานะใด

แต่มีข้อเสียในเรื่องค่าเล่าเรียนสูง นอกจากนี้

มันปลอดภัยสำหรับสามัญชนที่จะคิดว่าสถาบัน Pane

สำหรับผู้ที่ไม่รู้จักการเขียนดูเกือบเหมือนสถาบันการศึกษาสำหรับขุนนาง

"ใช่

มันเป็นเช่นนั้น ดังนั้นฉันจึงทำงานหนักเพื่อเก็บเงิน

เมื่อฉันรวบรวมค่าเล่าเรียนหนึ่งปีแล้ว

ฉันอาจจะมองหาทุนการศึกษาหลังจากนั้น"

"ตอนนี้คุณเก็บเงินได้เท่าไรแล้ว?" "อย่างน้อยครึ่งหนึ่ง... .." Estira

เบลอคำพูดของเธอ เดิมที แม้ว่าเธอจะเก็บฝุ่น มันก็เป็นฝุ่นอยู่ดี

แต่ก็ยอดเยี่ยมจริง ๆ ที่จะเก็บครึ่งหนึ่ง "แล้วหลังจากนั้น?

คุณต้องการทำอะไรโดยการวิจัยสมุนไพรที่สถาบัน?"

คำถามนี้คาดไม่ถึงเล็กน้อย? Estira

มองฉันด้วยตาแปลก ๆ "ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณหนูอายุเจ็ดขวบ"

"ตอนนี้ฉันอายุแปดขวบในอีกไม่กี่วัน!" จริง ๆ แล้วมันเป็นเจ็ดหรือแปดปี

ฉันพูดอย่างไรรายกายยกคางขึ้น

"ฉันต้องการศึกษาสมุนไพรอย่างเป็นระบบและสร้างคลินิกที่วันหนึ่งแม้แต่คนที่ไม่มียังก็สามารถมาได้"

Estira กล่าวอย่างระมัดระวัง "นี่คือ 'ความฝัน' ในคำพูด" Estira

กล่าวว่ามันน่าอาย

แต่ฉันไม่มีเจตนาที่จะหัวเราะเยาะเธอ

เพราะความฝันเป็นสิทธิพิเศษสำหรับผู้ที่ยังไม่บรรลุผล แทน

ฉันถามด้วยเสียงที่ละเอียดอ่อน "ฉันช่วยคุณได้ไหม?" "...ใช่?" "ความฝันของ

Estira

ฉันคิดว่าฉันสามารถช่วยได้" ดวงตาของ Estira ที่มีขนตายาวกะพริบซ้ำ ๆ

ดูเหมือนว่าเธอกำลังพยายามเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดอยู่

"คุณกำลังพูดถึงนักเรียนทุน

Lombardy หรือเปล่า?" ตามที่คาดไว้ Estira สังเกตเห็นอย่างรวดเร็ว

ฉันเข้าใจความหมายของคำที่ฉันโยนไปแล้ว "ไม่ ฉันกำลังพูดถึง 'ความฝัน' ของ Estira

ไม่ใช่เป้าหมาย" Estira

กล่าวว่าเป้าหมายของเธอคือการศึกษาศูนย์ไพรที่สถาบัน และเขาแสดงออกว่าเป็นความฝันที่จะสร้างโรงพยาบาลสำหรับคนจนในวันหนึ่ง "เอ่อ

นั่นเป็นเพียงสิ่งที่ฉันฝันถึงจริง ๆ" "ใช่ นั่นหมายความว่านั่นคือสิ่งที่ Estira

ต้องการจริง ๆ ฉันสามารถช่วยได้" ฉันพูดด้วยรอยยิ้มเบา ๆ "เอ่อ

ฉันต้องไปที่สถาบันก่อน" อย่างที่เธอพูด

ฉันเป็นแค่เด็กที่ตอนนี้อายุแปดขวบ

แต่ฉันก็เป็นคนที่รู้วิธีช่วย Estira ให้บรรลุความฝันของเธอ

และเธอก็เป็นคน

Lombardy เช่นกัน และสำหรับ Lombardy จำนวนเงินที่จะส่งคนไปที่ Imperial Academy

ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นเงิน

นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องของการใช้เงินค่าขนมของฉันไม่กี่เดือนที่ยังคงสะสมอยู่ใน Lombardy Bank ตอนนี้ "คุณคิดยังไง?" Estira รู้เรื่องนี้

ดังนั้นเธอจึงไม่หัวเราะเยาะสิ่งที่ฉันพูดตอนนี้ ดวงตาของ Estira

สั่นไหวราวกับแผ่นดินไหวชัดเจนในบางจุด หลังจากหายใจเข้าลึก ๆ หนึ่งครั้ง Estira

ถามฉัน "แล้วฉันสามารถทำอะไรให้คุณได้บ้าง?" มันสังเกตเห็นได้เร็วจริง ๆ

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมมันถึงน่าเชื่อถือมาก ฉันยกไหล่ครั้งหนึ่งและพูด

"มันไม่ใช่เรื่องใหญ่ คุณช่วยทำยา Melcon ให้ฉันได้ไหม?" "คุณกำลังพูดถึง Melcon

หรือเปล่า?" "ใช่! มันยากไหม?" "ไม่ มันไม่ใช่ยาที่ยากที่จะทำ แต่....." ยา Melcon

เป็นการรวมกันของสมุนไพรหลายชนิดและมักจะถูกกำหนดเป็นอาหารเสริมทางโภชนาการสำหรับเด็กที่กำลังเติบโตและยาบำรุง

"แต่คุณต้องทำให้มันเข้มข้น ยิ่งเข้มข้นยิ่งดี

ในปริมาณที่สามารถรับประทานได้ทุกวันประมาณหนึ่งเดือนในขนาดขนาดนี้"

"...มันไม่ใช่สำหรับคุณหนู" ถ้ามันสำหรับฉัน

ฉันไม่จำเป็นต้องทำล่วงหน้าเป็นเดือน ๆ

ทันทีที่ทำการส่งพนักงานให้ทำ มันก็เพียงพอที่จะส่งไปที่ห้องทุกวัน

".....มันเป็นยา Melcon ดังนั้นฉันจะทำมัน" ไม่ว่าผู้ใดจะกิน

ไม่มีความกลัวอะไรใหญ่โต

ดังนั้นมันหมายถึงเธอจะช่วย "อย่ากังวล Estira ยานี้จะไม่ทำร้ายใคร

มันจะถูกใช้เพื่อช่วยชีวิต" "ขอบคุณ!

ฉันจะคิดว่ามันเป็นของขวัญวันเกิดของคุณ!"

เธอพูดอย่างนั้นเพื่อไม่ให้รู้สึกเหมือนกำลังทำข้อตกลง ฉันต้องเป็นคนที่ Estira

สามารถไว้วางใจได้ เพราะฉันไม่ควรเป็นเป้าหมายของการจัดการกับมัน โชคดีที่ Estira

ยิ้มเล็กน้อยและพยักหน้า "เมื่อไหร่จะทำได้?"

"มันทำได้ในประมาณหนึ่งสัปดาห์" "ใช่!

นั่นจะได้ผล!" ยา Melcon เป็นยาบำรุงที่สามารถใช้ได้กับทุกคนทุกวัย

แต่มีผลอีกอย่างหนึ่งที่ไม่มีใครรู้จักกันดี

"ฉันจะขอให้คุณโดยเร็วที่สุด"

มันไม่แรง

แต่เป็นยาถอนพิษที่มีประสิทธิภาพต่อพิษส่วนใหญ่ที่ใช้กันทั่วไปเมื่อรับประทานในระยะยาว ITLIWBTM คฤหาสน์มีเสียงดังตั้งแต่เช้าตรู่ พนักงาน

*** ตามปกติ ฉันเปิดหน้าต่างเล็กน้อยและฟังขอบหน้าต่าง เพลิดเพลินกับเวลา

ลมที่เต็มไปด้วยแสงแดดอุ่นๆ ของเที่ยงวันกระทบใบหน้าของฉันเบาๆ
อีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา เมื่อพอลกลับมาจากงานตอนเช้า
เราจะออกเดินทางไปยังพระราชวังจักรพรรดิทันที
จากที่นี่ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงโดยรถม้าไปยังชายแดนที่มีคำสั่งตรงจากจักรพรรดิ
และอีกประมาณครึ่งชั่วโมงในการเข้าสู่พระราชวังอีกครั้ง
และพอบอกว่าจะใช้เวลาอีกสักหน่อยและเริ่มต้น
โดยบอกว่าจะพาฉันไปดูภายในพระราชวังเป็นครั้งแรกในพระราชวังจักรพรรดิ
และเมื่อพระอาทิตย์ตกดิน งานเลี้ยงอาหารค่ำของจักรพรรดินี้ก็เริ่มขึ้น
แต่ไม่ว่าคืนนี้จะยุ่งแค่ไหน เวลาของวันก็ยังค่อยๆ ไหลไป
เมื่อฉันกำลังจะหลับ
ฉันได้ยินเสียงเคาะประตู "เข้ามา....." เมื่อฉันตอบ
ประตูเปิดออกอย่างระมัดระวังและเอสตราเข้ามา "สวัสดี เอสตรา!"
เป็นแขกที่น่ารอคอย
ฉันรีบดึงเก้าอี้ใกล้ๆ และให้เอสตรานั่งลง "ฉันนำสิ่งที่คุณขอมายาเสร็จแล้วเมื่อสองสามวันก่อน แต่ฉันบอกให้คุณนำมันมาในวันนี้..." "ใช่
ใช่
ถูกต้อง! ขอบคุณ!" "นี่คะ"
สิ่งที่เอสตรานำออกมาคือขวดแก้วขนาดเล็กขนาดเท่ากับวงกลมในมือของฉัน
ขวดแก้วอยู่ในกระเป๋ที่ทำจากผ้าหนาเพื่อไม่ให้เห็นข้างใน
แต่เมื่อฉันแกะสายออกและเปิดมัน ฉันเห็นว่ามันเต็มไปด้วยยาทองคำเมลคอน
"แน่นอน
มันคือเอสตรา ตามที่ฉันขอ พวกเขาเตรียมทุกอย่างอย่างสมบูรณ์ ขอบคุณ!"
ฉันใส่มันอย่างระมัดระวังในกระเป๋เล็กๆ ที่ฉันมีอยู่ข้างๆ
มันจะถูกนำไปใช้เมื่อเข้าสู่พระราชวังจักรพรรดิ "คุณหนู..." "ใช่ ทำไม?"
เอสตรา
ที่ยังคงดูสิ่งที่ฉันทำ เรียกฉันด้วยความกังวล
"คุณกำลังจะใช้ยาเมลคอนเป็นยาถอนพิษหรือ?" "... ฉันไม่ได้ตอบ
ฉันแค่มองเข้าไปในดวงตาของเอสตรา มันเป็นดวงตาที่ใสจริงๆ
ฉันเห็นว่าที่คุณถามคำถามนี้เป็นเพราะคุณกังวลเกี่ยวกับฉัน
"มันไม่ใช่สำหรับฉัน
"ไม่ต้องกังวลมาก!" ฉันยิ้มสดใสอย่างจงใจ "ถ้าอย่างนั้น..." "ฉันขอโทษ
แต่ฉันบอกคุณไม่ได้ขนาดนั้น
แต่ถูกต้องที่จะนำมันไปที่พระราชวังจักรพรรดิอย่างที่เอสตราคาดไว้"
เมื่อคำว่า
'พระราชวังจักรพรรดิ' ออกมา สีหน้าของเอสตราก็ยิ่งมีดลง
มันจะเป็นพื้นที่ที่ยากและน่ากลัวอย่างไม่สิ้นสุดสำหรับคนธรรมดา
"เพราะมีคนอยู่ที่นั่น คนที่ต้องการยา ฉันจะส่งต่อให้คนนั้น" ".....
ระวังตัวด้วย
คุณหนู ฉันกังวลว่าคุณหนูกำลังพยายามทำอะไรที่ใหญ่เกินไป"
"ขอบคุณที่กังวล เอสตรา
โอ้ และ..." ฉันเอนตัวไปหาเอสตราและกระซิบ
"คุณรู้ไหมว่านี่เป็นความลับสำหรับเราสองคน?"
ในการกระซิบของฉันด้วยความขี้น้อย
เอสตราพยักหน้าด้วยใบหน้าที่มีความมุ่งมั่นแน่วแน่จริงๆ แล้ว
ฉันได้พูดกับหญิงชราแล้ว แต่ฉันไม่สงสัยว่าเอสตราจะบอกใครเกี่ยวกับฉัน
เอสตราเป็นผู้หญิงที่รักษาสัญญาของเธอ ในชีวิตก่อนของฉัน
ฉันรู้ถึงความไว้วางใจที่เธอแสดงให้เห็นต่อเจ้านายของเธอ "อา
ฉันหวังว่าพ่อของฉันจะมาถึงเร็วๆ นี้"
ฉันพิมพ์พาดูที่มองไปที่ถนนที่ว่างเปล่าเพราะไม่มีรถม้าไปไหน ***
"อย่าตื่นเต้นมากเกินไป ดิอา"
กัลลาฮานพูดกับดิอาเป็นครั้งที่สิบในรถม้าที่โยกเยก

"ฉันโอเค?" "ใช่ นั่นใช่คดี..." ลูกสาวตอบอย่างกระตือรือร้น
แต่กัลลาฮานก็หัวเราะเบาๆ "พ่อ คุณโอเคไหม? หน้าคุณขาว..." "ไม่เป็นไร
พ่อแค่ตื่นเต้นเล็กน้อย" "โอ้....." ตีอาตอบมือเย็นๆ ของกัลลาฮานด้วยมือเล็กๆ
ของเธอ
ด้วยการสัมผัสเล็กๆ น้อยๆ นั้น กัลลาฮานรู้สึกผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย
"แต่กระเป๋านั้นคืออะไร ตีอา? ดูเหมือนจะหนักมาก แต่พ่อจะถือให้?"
กัลลาฮานจึงใจเปลี่ยนความสนใจไม่ให้เกิดถึงงานเลี้ยงอาหารค่ำของจักรพรรดินี
"มันไม่หนัก ไม่เป็นไร" "คุณไม่ค่อยถือกระเป๋าดังนั้นมียะไรอยู่ในนั้น?"
กระเป๋าก็ทรงกลมสีน้ำตาลที่เข้ากับชุดเดรสสีเขียวอ่อนของตีอาดูจะน่ารักขึ้นเพราะมันอยู่ในมือเล็กๆ
ของเด็ก "ของขวัญ!" "ของขวัญ?" "ใช่! ฉันจะให้เจ้าชาย!"
ฟลอเรนเทียตอบด้วยเสียงสดใส
"คุณจะให้มันแก่เจ้าชายองค์แรก?" ลูกสาวไม่ตอบคำถามแต่หัวเราะ
และบนใบหน้าที่ชัดเจนนั้น
กัลลาฮานรู้สึกเหมือนมีหินก้อนใหญ่ทับอยู่บนหน้าอกของเขา
"ใช่ ตีอาก็โตแล้ว ฉันรู้ว่าวันหนึ่งแบบนี้จะมาถึง แต่..." "ไม่
ไม่ใช่แบบนี้....."
มันเป็นเพียงช่วงเวลาฟลอเรนเทียกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง
รถม้าที่กำลังไปได้ดีหยุดกะทันหัน "มันคืออะไร?" กัลลาฮานถามคนขับรถ "อืม
มันเป็นยามของพระราชวังจักรพรรดิที่จะตรวจสอบประตู ดังนั้นหยุดรถมา..."
"ไม่มีทาง."
ฉันดึงม้านของรถม้าและมองออกไปข้างนอก
รถม้าเคลื่อนไปยังคฤหาสน์ลอมบาร์ดีพร้อมกับภายในพระราชวังจักรพรรดิจะไม่หยุด
รถม้าที่มีลวดลายลอมบาร์ดีนั้นเหมือนกันทุกที่ที่ไป
เมื่อกัลลาฮานขมวดคิ้วและเข้าใจสถานการณ์ ประตुरถม้าก็เปิดออก
"ฉันจะตรวจสอบสักครู่"
กรุณาลงมา" อัศวินจักรพรรดิสองคนสวมชุดเกราะแวววาว "รถม้าของลอมบาร์ดี
ฉัน กัลลาฮาน
ลอมบาร์ดี มาตามคำเชิญของจักรพรรดินี" อย่างไรก็ตาม
อัศวินเปิดประตुरถม้าให้กว้างขึ้นโดยไม่ฟังคำอธิบายทั้งหมดของกัลลาฮาน
"ฉันขอโทษ
ฉันขอความร่วมมือจากคุณ" มีบางอย่างแปลกๆ อย่างไรก็ตาม
หากมีความขัดแย้งที่นี่
ลูกสาวอาจจะตกใจมาก กัลลาฮานมองไปรอบๆ ฟลอเรนเทียที่นั่งเงียบๆ
ด้วยดวงตาที่เบิกกว้างและพยายามลงจากรถม้าเอง "คุณหนูก็ลงมาด้วย"
"คุณหมายถึงแม้แต่เด็กก็จะถูกค้นหา?" ตอนนี้เสียงของกัลลาฮานดังขึ้น
ราวกับโกรธเต็มที่ "...ขอโทษ" กัลลาฮานไม่ปิดบังความไม่พอใจของเขา
มีเหตุผลเดียวที่จะออกไปค้นหาแบบนี้ในพระราชวังจักรพรรดิ
ที่แม้แต่สำนักงานของจักรพรรดิที่ผ่านลวดลายลอมบาร์ดีก็ผ่านไปแล้ว
การข่มขู่
จักรพรรดินีหรือจักรพรรดิที่ออกคำสั่งกำลังพยายามทำลายธง
"นี่คือคำสั่งของจักรพรรดินีหรือ?" กัลลาฮานถามตรงๆ "..."
อัศวินไม่สามารถตอบอะไรได้และหลบสายตา เขาช่วยไม่ได้?
กัลลาฮานพูดหลังจากถอนหายใจ
"ปล่อยเด็กไว้" ด้วยเสียงเตือนต่ำ
อัศวินแลกเปลี่ยนสายตากับเพื่อนร่วมงานชั่วคราวหนึ่งแล้วพยักหน้า
กัลลาฮานลงจากรถม้า
มองไปรอบๆ
สถานที่ที่รถม้าถูกสร้างขึ้นดูเหมือนจะอยู่ลึกเข้าไปในพระราชวังจักรพรรดิ
ที่ซึ่งพระราชวังของจักรพรรดินีตั้งอยู่
มันเป็นถนนธรรมดาที่ว่างเปล่าที่ไม่มีการติดตั้งยามหรืออัศวินอย่างเหมาะสม
จากจุดเริ่มต้นที่ผ่านพระราชวังกลางไปแล้วด้วยสายตาที่เห็นมากมาย

เขาหยุดรถม้าที่วิ่งได้ดีโดยบอกว่าจะมาตรวจคัน

'ควรนำอัศวินของครอบครัวมาสักกี่คน'

กัลลาฮานเสียใจในภายหลัง "งั้น สักครู่... .."

คนขับรถเข้ามาและพยายามตรวจสอบแขนของกัลลาฮาน

กัลลาฮานพูดพยายามไม่บิดเบี้ยวใบหน้าในความอับอายที่เขาไม่เคยเกิดมา

"จะดีกว่าถ้าไม่แตะต้องร่างกายของฉัน" อัศวินที่เข้ามาในขณะนั้นสะดุ้ง

"หากคุณมีการตรวจสอบเบ็ดเตล็ดกับฉัน คุณจะสูญเสียตำแหน่งของคุณ"

"อืม....."

อัศวินที่ถูกผลักกลับโดยแรงผลักดันของกัลลาฮาน สังเกตเห็นชั่วขณะ ไอ

และพยักหน้า

"ดูเหมือนจะไม่มีอะไร ดังนั้นฉันจะเสร็จสิ้นการตรวจสอบ

ขึ้นรถม้าอีกครั้ง"

มันเป็นสถานการณ์ที่ล้นหลามและไร้สาระ

กัลลาฮานสุดท้ายมองอัศวินด้วยสายตาของเขาและขึ้นรถม้า ไม่

เขากำลังจะทำอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม

เมื่อเขาเห็นประตูอีกด้านของรถม้าที่เปิดออกและภายในของรถม้า

มันก็ว่างเปล่าเหมือนเดิม "ฟลอเรนเทีย?" ลูกสาวของเขาหายไป ITLIWBTM

"คุณไม่ค่อยถือกระเป๋าดังนั้นมီးอะไรอยู่ในนั้น?" "ของขวัญ!" "ของขวัญ?"

"ใช่!

ของขวัญให้เจ้าชาย!" เจ้าชายองค์ที่สองก็เป็นเจ้าชายจริงๆ

ดังนั้นมันจึงไม่ผิด

ยาเมลคอนที่ฉันเตรียมไว้สำหรับเจ้าชายเปเรซ เจ้าชายองค์ที่สอง

จักรพรรดินีเริ่มวางยาพิษในอาหารประมาณช่วงเวลาแม่ของเปเรซป่วยและเสียชีวิต

แต่ฉันไม่รู้แน่ชัดว่าใช้ยาพิษอะไร ในชีวิตก่อนของฉัน

เห็นเขากลายเป็นเจ้าชายและลอมบาร์ดีถูกโจมตี ฉันมองหา길ด์ชาวกรอง

สงสัยว่ามีความช่วยเหลือหรือไม่

ฉันจ่ายด้วยเงินที่ฉันสะสมมาหลายเดือนและชื่อของข้อมูล

แต่ไม่ได้บอกแน่ชัดว่าจักรพรรดินีใช้ยาพิษอะไร

เปเรซเองก็ไม่สามารถหาคำตอบได้จนถึงที่สุดและรักษาผลกระทบของการนอนไม่หลับที่หนักล้นที่เกิดจากพิษเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นเวลานานพอสมควร

พวกเขายังคงใช้ปริมาณเล็กน้อยที่ไม่สังเกตเห็นได้ง่าย

จักรพรรดินีไม่สนใจเด็กที่เข้าใจผิดว่าเป็นคีนหนึ่งกับสาวใช้

และปล่อยให้เป็นที่หน้าของจักรพรรดินี แน่นอน

จักรพรรดินีสัญญาว่าจะดูแลตัวเองให้ดีและจากนั้นก็เข้าใจเพื่อหลีกเลี่ยงสายตาของจักรพรรดิ

แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง เปเรซรอดชีวิตโดยไม่ถูกวางยาพิษ และสามปีต่อมา

จักรพรรดิสังเกตเห็นคำโกหกของจักรพรรดินี

น่าเศร้าที่มันมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในชีวิตของเปเรซ

จักรพรรดิใช้ความผิดของจักรพรรดินีเพื่อควบคุมอังกเณาสที่เติบโตขึ้น

แต่ยังไม่มีความรักต่อเจ้าชายองค์ที่สอง

นอกจากนี้ยังเป็นเพราะประมาณช่วงเวลานั้น

จักรพรรดิเริ่มมองหาทายาทใหม่จากหลายครอบครัวขุนนางที่มีนางสนม

ฉันคิดถึงเปเรซมาก

แต่ฉันได้ยินเสียงอ่อนแอของพ่อ "ใช่ ดิอาโดเกนไปแล้ว"

แต่ปฏิกริยาของพ่อฉันแปลกไปหน่อย "ฉันคิดว่าวันนี้จะมาถึง แต่....."

"ไม่

ไม่ใช่แบบนี้....." บางอย่างดูเหมือนจะเจ็บมาก

แต่ฉันบอกความจริงไม่ได้

ฉันจะหลงทางหลังจากสัปดาห์มองไปรอบๆ ภายในพระราชวังจักรพรรดิกับพ่อของฉัน

แน่อน

จุดหมายปลายทางคือที่ที่เจ้าชายองค์ที่สองเปเรซอยู่

โชคดีที่ฉันรู้ตำแหน่งโดยประมาณของพระราชวังที่เจ้าชายองค์ที่สองอาศัยอยู่กับแม่ของเขา
จักรพรรดินีต้องการวางแผนไว้มากในตอนที่สายตาของเธอจะมองเห็นได้
ดังนั้นเธอจึงโยนพระราชวังเล็กๆ
ที่มีดวงดาวในป่าไปทางทิศตะวันตกของพระราชวัง
และเปเรชบอกว่าเขาอาศัยอยู่ที่นั่นก่อนที่จะไปโรงเรียน "มันคืออะไร?"
"นั่น..."

ยามของพระราชวังจักรพรรดิจะตรวจสอบประตู ดังนั้นหยุดรถมา..."
การตรวจสอบในรถม้าของครอบครัวลอมบาร์ดี? โดยไม่ตื่นตระหนก
ประตูรถม้าเปิดออกจากด้านนอก และอัศวินจักรพรรดิสองคนยืนอยู่
"นี่คือคำสั่งของจักรพรรดินีหรือ?"

มันเป็นเสียงเย็นของพ่อฉันที่ได้ยินเป็นครั้งแรก
อัศวินไม่ให้คำตอบใดๆ เมื่อสิ้นสุดการสนทนาเล็กน้อย
พ่อของฉันมองมาที่ฉันราวกับไม่ต้องกังวลและลงจากรถ ในความเป็นจริง
ฉันไม่ได้กังวลเกี่ยวกับสถานการณ์นี้
แต่ฉันประหลาดใจที่เห็นพ่อของฉันเป็นครั้งแรก

มันชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น
สิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับรถม้าของปู่กำลังเกิดขึ้นกับเรา
มันเป็นเรื่องซึบซาและน่าเบื่อสำหรับความอับอายของคนที่ถูกกลายเป็นจักรพรรดินี
ฉันถอนหายใจและมองออกไปนอกหน้าต่างอีกด้านจากที่พ่อของฉันจากไป
"เจ้าชายองค์ที่สอง?"

ฉันเห็นอะไรบางอย่างเหมือนด้านหลังของเด็กชายที่มีผมสีเข้มเดินผ่านต้นไม้ในระยะไกล
"เจ้าชายองค์ที่สองจริงๆ?" สวรรค์ต้องช่วยสิ่งนี้

สิ่งที่ฉันรู้คือตำแหน่งที่หายากจริงๆ
ดังนั้นเมื่อฉันกำลังคิดว่าจะหาพระราชวังที่เจ้าชายองค์ที่สองตั้งอยู่ได้อย่างไร
และฉันจะพบเขาได้ไหมถ้าฉันไปที่นั่น ฉันบังเอิญพบเขาแบบนี้
นี่เป็นโอกาสที่คุณไม่สามารถพลาดได้
หลังจากยืนยันว่าพ่อของฉันยังคงต่อสู้กับอัศวิน
ฉันเปิดประตูอีกด้านของรถม้าอย่างระมัดระวัง
โชคดีที่ประตูเปิดออกอย่างราบรื่นโดยไม่ส่งเสียงดัง
ด้วยกระเป๋าของฉันในมือข้างหนึ่ง ฉันวิ่งเข้าไปในหุบผาตรงหน้าฉัน
เมื่อมองย้อนกลับ

จริงๆ แล้ว เมื่อฉันไม่สามารถหาวังที่เปเรชอาศัยอยู่ได้
ฉันก็เตรียมการรับมือเพื่อให้เขาได้รับยาถอนพิษ
การดื่มน้ำไม่ได้ใช้ในครั้งนีดูเหมือนจะมีประโยชน์มากขึ้นในครั้งหน้า
"ว้าว

มันทำให้หน้าบึ้ง" ฉันยึดตัวครึ่งหนึ่งและหาเพื่อเปิดปาก
คุณคิดว่าฉันโง่เมื่อเห็นสิ่งนี้หรือเปล่า?
แน่นอนว่ามีแผนที่จะดำเนินการในอนาคต
แต่ร่างกายของฉันปฏิเสธที่จะทำอะไร
แม้แต่พ่อของฉันก็ไม่สามารถเห็นหน้าฉันได้มากกว่าเดิม
เขายิ่งมากในช่วงนี้

บางครั้งฉันสามารถทานอาหารเข้าด้วยกันได้
แต่ถึงตอนนั้นฉันก็ไม่สามารถพูดคุยได้ง่ายๆ
เพราะฉันมักจะคิดถึงบางสิ่งบางอย่าง
ขอบคุณพ่อที่ยัง ฉันยังคงได้รับการดูแลจากฝาแฝดในวันนี้ "ว้าว....."
เมื่อกลืนกลับ ผ่าหิมะที่คลุมเขาดกกลงไปที่พื้น ฉันคิดว่าจะหยิบมันขึ้นมา
แต่ชั่วขณะหนึ่งมันก็ราคาแพง ฉันหันหัวออกไปนอกหน้าต่าง ทำเป็นไม่เห็นมัน
และกลับไปครึ่งหนึ่ง กลืนหัวว่างเปล่า พยายามคิดว่าจะทำอะไรต่อไป
"เออละ

ฉันหมายถึง ฮา-อัม ตอนนี้เราต้องแก้ปัญหของเอสติรา"
เท่าที่เธอสามารถทำได้

เอสตราเองสามารถประหยัดเงินและไปที่สถาบันอิมพีเรียลได้
แต่ฝั่งของฉันที่เร่งด่วน
มันเป็นงานของฉันที่จะช่วยตัวเองส่งเธอไปที่สถาบันโดยเร็วที่สุดและช่วยเธอให้มุ่งเน้นไปที่การวิจัยของเธอ
"อยู่เฉยๆ เมื่อไหร่กำหนดส่งใบสมัครสถาบันในปีนี้..."
ฉันเปิดหูด้วยนิ้วเล็กๆ
และพิมพ์ ฤดูฝนสิ้นสุดเมื่อเดือนที่แล้ว และตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ
เมื่อความคิดของฉันมาถึงที่นั่น
จิตใจของฉันก็สว่างวาวเหมือนถูกค้อนใหญ่ตีหัว
"เดือนนี้เป็นเดือนสุดท้าย!" โชคดีที่ยังเป็นต้นเดือน
แต่ไม่ใช่เวลาที่จะทำสิ่งนี้
ฉันลุกขึ้นจากที่นั่งและมุ่งหน้าไปที่ประตู "ว้าว ตีอา เธอจะไปไหน?"
เมย์รอนถามฉันขณะที่เธอต่างวงนอน ".....ห้องน้ำ" "โอเค..... มาเร็วๆ นะ
ฮา-อัม"
ถ้าฉันพูดอย่างอื่น เขาคงพยายามตามฉันไป
โชคดีที่เมย์รอนไม่สามารถเอาชนะความง่วงได้และหลับตาอีกครั้ง
ฉันปิดประตูเงียบๆ
ขณะที่มองเขาหลับอีกครั้ง ***
เจ้าของตึกนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามและมองกัลลาฮันที่กำลังดูเอกสาร
นอกจากจะเป็นลูกชายของลูลู่ ลอมบาร์ดีแล้ว เขายังเป็นชายที่หล่อมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรูปลักษณ์ ทุกวันนี้
ผู้หญิงบอกว่าพวกเขารักผู้ชายที่ละเอียดอ่อนและน่ารักมากกว่าผู้ชายที่หยาบ
แต่กัลลาฮันเป็นแบบนั้น เขาสูงและผอม ดังนั้นเขาจึงดูดีในเสื้อผ้า
และเห็นอสิ่งอื่นใด
รอยยิ้มอ่อนโยนที่เขาทำเป็นครั้งคราวนั้นคุ้มค่าที่จะชื่นชมทุกคน
ตัวอย่างเช่น
ในหมู่พนักงานหญิงที่อยู่ด้านบนของตึก ความนิยมของกัลลาฮันพุ่งสูงขึ้น
อย่างไรก็ตาม
นั่นไม่ใช่เหตุผลที่เจ้าของตึกให้ความสนใจกับกัลลาฮันในตอนนั้น
เจ้าของตึกที่โผล่มาทำให้ปากแห้งโดยไม่มีเหตุผล
'คุณจะได้พบกับอย่างละเอียดว่ากัลลาฮัน ลอมบาร์ดีวางแผนโครงการใหม่อะไร'
มันเป็นคำสั่งใหม่จากจักรพรรดินี
พระราชวังจักรพรรดินีที่เขาไปเยี่ยมเพื่อท้าทายจริงๆ
เป็นบรรยากาศที่มีลมเย็นพัด
เขาไม่รู้ว่าทำไม แต่เขาเดาได้ว่าอาจเกี่ยวข้องกับกัลลาฮัน
'แล้วทำไมคุณถึงไปนอกสายตาของจักรพรรดินี.....'
เขาค้นเคยกับความกลัวของจักรพรรดินี เขาเตะเส้นเข้าด้านในไปทางกัลลาฮัน
ราบินี
อังกะนาสเป็นผู้หญิงที่ดื้อรั้นซึ่งไม่สามารถเลือกวิธีการใดๆ
เพื่อให้ได้สิ่งที่เธอต้องการ เขารู้สึกเสียใจเล็กน้อย
แต่เขาเปิดปากโดยให้เหตุผลว่าเขาไม่สามารถช่วยได้เพื่อความอยู่รอดของเขาเอง
"กัลลาฮัน คุณ" "ใช่?"
กัลลาฮันที่กำลังดูสถานะการขายสิ่งของฝ่ายโครอยในสัปดาห์นี้อย่างกระตือรือร้น
เงยหน้าขึ้นเมื่อเจ้าของเรียก "ธุรกิจส่วนตัวที่คุณคิด
คุณจะไม่บอกฉันหรือ?"
เจ้าของพูดด้วยรอยยิ้มสวยงามและจงใจเป็นมิตร "อา.....
ฉันยังคิดว่าจะทำอย่างไรกับแผน ฉันแค่คิดว่าจะดำเนินการอย่างไร"
ที่คำพูดของกัลลาฮันที่เขามีปัญหา ใบหน้าของเจ้าของตึกก็กว้างขึ้น
เขาพบโอกาสที่จะขุดเข้าไป "ตั้งแต่นั้นมา
ฉันมีประสบการณ์ชีวิตที่ร่ำรวยกว่าคุณมาก
ดังนั้นบอกฉันเถอะ คุณรู้ไหมว่าฉันรู้วิธีดี?"
คำพูดนั้นฟังดูน่าเชื่อถือ

แต่ในความเป็นจริงมันไม่ใช่คำพูดแบบนั้น
นักธุรกิจประเภทไหนที่จะเปิดเผยไอเดียของตัวเองกับคนอื่น?
แม้ว่าเขาจะเป็นคนของอังกฤษและไร้ความสามารถ
กัลลาฮันที่คิดว่าเขาเป็นคนดีที่ยอมแพ้ธุรกิจ กะพริบตาด้วยความสับสน
ไม่ว่าเขาจะทำงานด้านบนเป็นครั้งแรก
เขาก็ไม่สามารถรับรู้ถึงจริยธรรมได้มากนัก
แต่เหตุผลอะไรที่ทำให้ใบหน้าถูกยึดไปอย่างกะทันหัน? "อืม"
กัลลาฮันโอดโดยจงใจซ่อนสิ่งที่ไม่สะดวก เขาไม่ต้องคิดนานเลย
ดวงตาของจักรพรรดินียังคงสดใสขณะที่เธอมองเขาอย่างเย็นชาในโต๊ะอาหารค่ำ
ฉันไม่รู้ว่าคุณพยายามค้นหาข้อมูลที่คุณสามารถหาได้จากบริษัทธุรกิจหรือพยายามใส่ซ่อนลงไปเหมือนธุรกิจสิ่งทอฝ่ายใคร
กัลลาฮันพูดพร้อมกับยิ้มใหญ่ "อืม ฉันคิดว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะพูดกับใคร"
"อืม"
แต่..." กัลลาฮันก็รู้สึกตลกเล็กน้อยเช่นกัน
เห็นได้ชัดว่าจักรพรรดินีมีบางสิ่งที่ต้องทำ แต่ น่าเศร้า
เจ้าของธุรกิจไม่ใช่คนที่ดีในการคิดถึงเจตนาของผู้คน แม้แต่ตอนนี้
เมื่อกัลลาฮันปฏิเสธ เขาก็เกือบจะร้องไห้
มันเป็นข้อพิสูจน์ว่าไม่มีพรสวรรค์ที่ติดจากจักรพรรดินี
กัลลาฮันพูดเสริมด้วยรอยยิ้มที่คิดว่าเขา 'ใจดี'
"แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน
ถ้าประสบความสำเร็จ มันจะเป็นธุรกิจที่จะพลิกทุกอย่างในจักรวรรดิ"
บางทีจักรพรรดินีก็ได้ยินข่าวนี้นะหวานขึ้น
กัลลาฮันหัวเราะอย่างใจดีมากขึ้นเหมือนกับการตอบแทนเล็กน้อยสำหรับการทำให้ดีอกแล้วในวันนั้น
*** จากที่พักของชานาเน็ตและฝาแฝด ฉันมุ่งตรงไปยังคลีรวาน
โชคดีที่คลีรวานนั่งอยู่ในสำนักงานของเขา
เปิดประตูให้ฉันในขณะที่รู้สึกงงเล็กน้อย
"คุณมาทำอะไรที่นี่?" "ฉันมีคำถามหนึ่ง" เพื่อดูหน้าฉัน
คลีรวานเลิกคิ้วขณะที่เขาย้ายเอกสารที่ก่อตัวขึ้นเป็นหอคอยบนโต๊ะไปด้านข้าง
ดูเหมือนว่าเขาจะสงสัย "ฉันจะไปสถาบันอิมพีเรียลได้อย่างไรคะ?"
"สถาบัน.....
นี่คือสถาบันอิมพีเรียล?" คลีรวานดูสับสน
เขากล่าวขณะที่ถอดแว่นไว้ครอบที่คลีรวานสวมอยู่ชั่วขณะ
"คุณต้องการไปสถาบันหรือ?"
จากนั้นเขาก็ขมวดคิ้ว "สถาบันอิมพีเรียลเป็นระบบหกปี
และเมื่อคุณเข้าไปแล้ว
คุณจะไม่สามารถออกมาได้ ยกเว้นวันหยุดปีละครั้ง ปิด....." "ไม่!
ไม่ใช่ฉัน!"
คำขู่ที่แท้จริงทำเป็นคำแนะนำพูดอย่างรวดเร็วก่อนที่จะพูดต่อ
"เพราะนอกจากฉันแล้ว
มีคนอยากไปสถาบันอิมพีเรียล" "อา" ทันใดนั้น
โมเมนต์ที่แหลมคมของคลีรวานก็อ่อนลง
คลีรวานที่เอนหลังฟังเก้าอี้ในท่าที่สบายกว่า
ถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น
"คุณหนูลงใจที่จะเข้าไปในสถาบันได้อย่างไรแทน ใครหรือ?"
ฉันอยากจะพูดถึงชีวิตส่วนตัวของฉัน
แต่ฉันตอบเพราะฉันไม่สามารถซ่อนสถานการณ์ที่ฉันถามคลีรวานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ได้
"มันคือเอสตรา เขาต้องการไปสถาบันและศึกษายาอย่างถูกต้อง"
"คุณกำลังพูดถึงศาสตราจารย์เอสตรา โอ้มัลลีย์ ลูกศิษย์คนสุดท้าย"
คลีรวานที่ดูเหมือนจะเคาะเครื่องคิดเลขในหัวของเขา พยักหน้า "ถ้าเธอเป็น
เธออาจจะสามารถเข้าได้ อาจจะ ถ้าฉันบอกท่านลอร์ด
ค่าธรรมเนียมการลงทะเบียนและค่าเล่าเรียนจะได้รับการแก้ไขอย่างง่ายดาย

สิ่งที่เหลือคือการสอบเข้า

แต่ฉันกลัวที่จะเห็นการรู้หนังสือขึ้นพื้นฐานมาก....."

"เอสตราไม่ใช่นักเรียน แต่เป็นนักวิจัย เธอต้องเข้าไปหรือ?"

ที่คำพูดหนักแน่นของฉัน คลีรวานเอียงหัว โอะ ฉันพูดหนักเกินไปโดยไม่รู้

ฉันคร่ำครวญอย่างรวดเร็ว "ดังนั้นเอสตราจึงบอกว่าเธออยากทำอย่างนั้น!"

"อืม....." คลีรวานที่มองฉันด้วยสายตาสงสัยชั่วขณะหนึ่งพูด

"ถ้าเธออยากเป็นนักวิจัยมากกว่านักเรียนใหม่ เรื่องราวก็แตกต่างออกไป
ข้อกำหนดนั้นเข้มงวดกว่ามาก" อืม มันไม่ง่ายเพราะเป็นสถาบันอิมพีเรียล
นอกจากนี้

เอสตราไม่ได้จบการศึกษาจากสถาบัน ฉันกลืนน้ำลายและตั้งใจฟัง

"ครึ่งหนึ่งนักวิจัยต้องจ่ายเงินมากกว่านักเรียนมาก

เพราะเขาหรือเธอต้องจ่ายเงินส่วนใหญ่ที่ใช้ในการทำวิจัยส่วนตัว"

"แล้วอะไรอีก?"

"และเธอต้องการจดหมายแนะนำ" "จดหมายแนะนำ?"

เขาบอกว่ามันเป็นเงินอย่างไรก็ตาม

แต่จดหมายแนะนำไม่ใช่สิ่งที่ฉันสามารถเขียนได้

"ฉันต้องการคำแนะนำจากใคร?"

"ฉันไม่รู้ ก่อนอื่น

คำแนะนำจากศาสตราจารย์โอมัลลีย์ที่สอนเอสตราเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะได้รับ"

ฉันพยักหน้า

นึกถึงใบหน้าของศาสตราจารย์โอมัลลีย์ที่ดูเหมือนจะไม่จริงจังมากนัก

"ศาสตราจารย์โอมัลลีย์เป็นที่รู้จักกันดีที่สุดในฐานะแพทย์หลักของลอมบาร์ดี

ดังนั้นหากเอสตราได้รับคำแนะนำและส่งใบสมัครเข้าเรียนในฐานะนักวิชาการลอมบาร์ดี

สถาบันจะอนุญาตทันที" หลังจากทั้งหมด ลอมบาร์ดีคือที่สุด

ไม่มีสถานที่ที่อิทธิพลไม่สามารถเข้าถึงได้ คลีรวานยังคงอธิบายให้ฉันฟัง

คิดว่าเขาควรปกป้องครอบครัวนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น "ในความเป็นจริง

สิ่งที่ดีที่สุดคือคำแนะนำของท่านลอร์ดหรือบรอลที่เคียดแค้นตำแหน่งรองประธานสถาบัน

แต่จะเป็นเรื่องยากเพราะพวกเขาทั้งคู่ระมัดระวังมากในการเขียนคำแนะนำ"

นี่คือศาสตราจารย์โอมัลลีย์ที่สอนเอสตราโดยตรง

เขารู้ดีที่สุดว่าเธอฉลาดและหลงใหลในยาสมุนไพรแคโคโน

ดังนั้นการได้รับจดหมายแนะนำจะไม่ยาก ฉันคิดเช่นนั้น "ขอบคุณที่บอกฉัน!

ฉันจะไปส่งข่าวนี้ให้เอสตราแล้วนะคะ!"

ฉันพยักหน้าให้สตีลและออกจากสำนักงานของคลีรวาน "คุณต้องรีบ"

เมื่อฉันมาถึงห้องทดลองของศาสตราจารย์โอมัลลีย์

ฉันก็เข้าใจทันทีถึงความหมายของรอยยิ้มของคลีรวานที่หัวเราะอย่างน่ากลัวด้วยเหตุผลบางอย่าง

"ขอบคุณค่ะ ท่าน!" "สาธุ กรุณาไปและทำงานหนัก" นี่มันอะไร?

ยืนอยู่ที่ประตู

ฉันแข็งตัว

ชายมันเยิ้มเหมือนทาน้ำมันตั้งแต่หัวจรดเท้ากำลังท้าทายศาสตราจารย์โอมัลลีย์ด้วยรอยยิ้มที่ดูเดือด
(อาจเป็นน้ำมันผม) "ใช่

ฉันจะไปข้างหน้าและตั้งใจเรียนเพื่อไม่ให้เสียชื่อเสียงของคุณ!"

ในด้านหลังของรูปลักษณะที่เป็นมิตร

เอสตรากำลังมองดูสองคนด้วยรอยยิ้มขมขื่น

ในหูของฉันที่ยังคงจับสถานการณ์ เสียงของชายที่ตะโกนเข้ามาในหูของฉัน

"ขอบคุณมากสำหรับการเขียนจดหมายแนะนำ!" ITLIWBTM ไม่!

ลูกบิดประตูในมือของฉันสั่น

"คุณหนูฟลอเรนเทีย?"

ศาสตราจารย์โอมัลลีย์ถามฉันด้วยความสงสัยเมื่อเห็นฉันยืนอยู่ถือที่จับประตู

"มีที่ไหนไม่สบายหรือ?" ไม่ใช่ไม่สบายตอนนั้น!

ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนบินด้วยเทคนิคคาราเต้

เมื่อได้ยินว่าจดหมายแนะนำที่คุณควรให้เอสตราให้กับคนอื่น

ฉันอยากจะคว่ำศาสตราจารย์โอมัลลีย์ที่อ้วนและบึบมัน
แต่ฉันถามอย่างไรดียงสา
ยกปากขึ้นอย่างหนัก "มีอะไรดีหรือ?" ที่คำถามของฉัน
ชายที่เป็นประกายซึ่งตื่นเต้นกับศาสตราจารย์โอมัลลีย์รีบเข้ามาและหักท่าย
"สวัสดีครับ คุณหนู! ผมคือเจสัน
ครั้งนี้ผมได้รับเชิญจากศาสตราจารย์โอมัลลีย์ไปที่สถาบันอิมพีเรียล!"
ไม่มีที่ไหนที่จะบอกพร่องยกเว้นภาระในการหักท่ายอย่างสุภาพ
แต่มันเป็นความรู้สึกที่ไม่ชอบใจ ก่อนอื่น
ฉันไม่ชอบมันเพียงแค่สัปดาห์ก่อนที่เอสตราควรได้รับ "อิม
คุณเป็นนักเรียนของศาสตราจารย์หรือ? นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นคุณ..."
ฉันเคยเข้าออกห้องทดลองหลายครั้งจนถึงตอนนี้
และนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นมัน
"เจสันเป็นนักเรียนที่ฉันสอนมาสักพักเมื่อสองสามปีก่อน" สองสามปีก่อน?
ไม่ใช่ตอนนี้? "ฉันเขียนจดหมายแนะนำเพราะเขาอยากไปสถาบันอิมพีเรียล"

เธอไม่ได้หัวเราะเมื่อได้ยินความฝันที่ใหญ่เกินไปสำหรับคนทั่วไป
ไม่ต้องพูดถึงผู้หญิงเลย แต่เธอจะช่วยเธอ เธอสัญญากับเธอ
ดวงตาสีเขียวสวยงามในเวลานั้นถูกจรรีไว้ใจของเอสตรา "คุณทำเรื่องบ้าๆ
แบบนี้ต่อไป แม้ว่าฉันจะบอกว่าฉันจะไม่เขียนจดหมายแนะนำตัว?" ดร.
โอมัลลีย์จบลงด้วยการสายหัว เดิมทีเป็นการสนทนาที่ตั้งใจจะจบลงเร็วๆ
เพราะเอสตราเงิบ เธอเป็นศิษย์ที่มักจะพูดน้อยและเชื่อฟังเสมอ
เขาไม่รู้ว่าเธอจะต่อต้านแบบนี้
ถ้าเขาไม่สามารถเอาชนะความตั้งใจของเอสตราได้
ตำแหน่งของเขาในฐานะแพทย์จะกลายเป็นเรื่องยาก เมื่อวานนี้ วีเช
ลอมบาร์ดีเรียกดร.
โอมัลลีย์ เมื่อเขามาถึง เขาคิดว่ามันเป็นการเยี่ยมเยียนตามปกติ
แต่วีเชและเจสัน
พ่อของเขา ประธานบริษัทแพลนเมดิคอลนั่งอยู่ด้วยกัน
มันไม่แปลกเพราะเขารู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคน
ที่เงินและมิตรภาพไปด้วยกัน
แต่เมื่อประธานบริษัทแพลนเมดิคอลบ่นเกี่ยวกับเอสตราในหน้าวีเช
เขารู้สึกประหลาดใจจริงๆ เขาไม่คิดว่าเขาจะมีความทะเยอทะยานเช่นนี้
ประธานกล่าวว่า
"ฉันไม่คิดว่ามันสมเหตุสมผลที่เด็กผู้หญิงคนนี้จะกล้าขอจดหมายแนะนำแพทย์
ทำไมคุณไม่โยนเธอออกไปทันทีล่ะ?"
และเขากล่าวว่าเขากังวลเพราะนักเรียนของเขาไม่รู้จักรักของเธอ
และเขากล่าวว่าแพทย์ไม่ควรทำให้เขากังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกในอนาคต
ในคำเดียว
เขากล่าวว่าเขาไม่ควรเขียนจดหมายแนะนำตัวให้ใคร รวมถึงเอสตราในช่วงนี้
ในการตอบสนอง ดร.
โอมัลลีย์สาบานว่าเขาจะรับผิดชอบและทำให้เอสตราล้มเลิกความคิดที่จะเข้าเรียนในสถาบัน
มันเป็นเพราะเขาคิดถึงบุคลิกที่ขี้อายของเอสตรา
เขาคิดว่าถ้าเขาพูดไม่ก็คำ
เธอจะยอมแพ้อย่างสงบต่อสถาบัน "คิดให้ดี!!" ดร.
โอมัลลีย์มั่นใจว่าครั้งนี้เอสตราจะล้มเลิกความคิดต่อต้าน
เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง
แต่เหมือนโกหก เอสตราพยักหน้า "คะ คุณครู ขอโทษคะ
ฉันจะเชื่อใจคุณฟลอเรนเทีย"
"ฮ่า! โธ่" ดร. โอมัลลีย์ตกใจ
เขาคิดว่าเขาใช้คำพูดอย่างมั่นคงไม่ว่าจะเป็นความตั้งใจของเอสตราอย่างไร
และตอนนี้เขามองเอสตราอย่างรังเกียจ เขาคลิกที่ลิ้นของเขา
มันไร้สาระตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว เธอเชื่อคำพูดของเด็กอายุแปดขวบ

และเธอไม่สนใจสิ่งที่ครูของเธอพูด

แพทย์จึงมีความคิดว่าเขาควรลดเงินเดือนของเอสตราเพราะปัญหานี้

"คุณทำให้ฉันลำบากที่สุดในที่สุด" "คะ? ลำบาก?... " เอสตราหัวเอียง แต่ดร.

โอ'มัลลีย์หันหลังกลับและพูดอย่างเย็นชา "คุณไม่จำเป็นต้องรู้ 'ไปซะ"

ด้วยความรู้สึกที่อัดอั้น เอสตราทำได้เพียงกล่าวคำอำลา อย่างไรก็ตาม

มันไม่สามารถช่วยได้ว่ามุมหนึ่งของหัวใจของเธอถูกอบอุ่นอย่างต่อเนื่อง

หัวใจของฉันเต้นแรง ฉันหยิบหลอดขนาดฝ่ามือและหายใจซ้ำๆ และลึกๆ
ฝ่าปิดถูกปิด

แต่กลิ่นฉุนของใบชิพซีทำให้จมูกของฉันระคายเคือง "ฉันจะเปิดมัน"

เอสตราพยักหน้าเห็นด้วย ตลกกรึก ด้วยเสียงเล็กๆ

ฝ่าเปิดออกและซีฟิงแข็งปรากฏขึ้น

ฉันสัมผัสมันอย่างระมัดระวังด้วยนิ้วของฉัน

พื้นผิวเรียบภายในภาชนะถึงปลายนิ้วของฉัน

คราวนี้ฉันหาซีฟิงที่ปลายนิ้วไปด้านหลังมือ

ซีฟิงที่มีน้ำมันพืชละลายที่อุณหภูมิร่างกายและทาอย่างอ่อนโยน

ในเวลาเดียวกัน

มันดูเหมือนจะร้อนเล็กน้อย และความรู้สึกเย็นแพร่กระจายผ่านผิวหนัง

".....เสร็จแล้ว" มันสมบูรณ์แบบ "เพื่อให้คุณรู้

ฉันใช้มันในที่เดียวกันทุกวันในช่วงห้าวันที่ผ่านมา"

เอสตรากล่าวขณะไขว่คว้ามือให้ฉันดู "บางครั้งอาการปวดข้อมือหายไป

และผิวของฉันดีขึ้นอย่างแปลกประหลาด บางทีมันอาจมีผลเช่นนั้นด้วย คุณหนู"

เมื่อเทียบกับข้อมืออีกข้างหนึ่ง

มันรู้สึกเรียบเนียนอย่างแปลกประหลาดตามที่เอสตรากล่าว

ฉันปิดฝ่าซีฟิงและวางลงอย่างเบามือ จากนั้นฉันถามเอสตรา "เอสตรา

คุณมีสิ่งที่คุณต้องการไหม?" เอสตราส่ายหัวเบาๆ

กับคำถามที่ไม่คาดคิดของฉัน

"คิดให้ดี สิ่งที่เอสตราต้องการ 'ไม่คำนึงถึงจำนวนเงิน" "เอ่อ

'ไม่คำนึงถึงจำนวนเงิน?" เอสตราครุ่นคิดอย่างจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง

จากนั้นตอบอย่างระมัดระวัง "จัน ฉันอยากมีบ้านเล็กๆ ในเมืองลอมบาร์ดี"

เหมือนเธอรู้สึกอายขณะพูด เอสตราขยี้แก้ม "อย่างนั้นเหรอ? จันเข้าใจ"

"แต่ทำไมคุณถึงถามคำถามแบบนี้ทันที คุณหนู?"

"มันเสียเปล่าที่จะเปลี่ยนยานี้เป็นเพียงจดหมายแนะนำสองฉบับและทุนการศึกษา"

"แค...?" เอสตราสับสนขณะที่เธอมองซีฟิงและฉันสลับกัน แต่ฉันจริงจัง

ซีฟิงนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับคุณปู่และบรรพบุรุษเท่านั้น

ฉันยืมให้เอสตราที่ยังคงสับสน

บอกว่าไม่ต้องกังวล *** มันเป็นวันที่ฝนตกเบาๆ

มันเป็นฝนที่ดีหลังจากผ่านไปนาน

แต่ไม่ใช่สภาพอากาศที่ดีสำหรับลูคัสที่มีเขาที่ไม่ดี

แต่ขณะที่ภูเขาที่ไม่สบายด้วยมือ เขามองไปที่ใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

คุณปู่บรรณาธิภ

บรรพบุรุษหัวเราะอย่างไร้สาระ "คุณไม่สบายหรือ?" "แน่นอนดี ขณะที่คุณล่ะ?"

ลูคัสยังคงพูดด้วยรอยยิ้มกว้าง "ฉันเสียใจที่คลีริแวนจะทำงานเป็นงานเสริม

เขาบอกว่าค่าทางธุรกิจของเขาคือกัลลาฮัน....." ลูคัสสงสัยในหูของเขา

เขามาเยี่ยมทันทีและแจ้งว่าเขาจะทำธุรกิจกับกัลลาฮัน และเขากล่าวว่า

'กัลลาฮันนั้นดูเหมือนจะเป็นคนฉลาดมาก' และเขาแทบไม่เคยชมเชยคนอื่นเลย

"ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร

ฉันไม่รู้ว่าเขากำลังพูดถึงธุรกิจประเภทไหนจนถึงที่สุด"

ลูคัสไม่หยุดหัวเราะขณะบ่นมากขนาดนั้น

บรรพบุรุษหัวเราะไปด้วยขณะที่เขามองดูเขา

"แต่ทำไมคุณถึงเรียกฉันมาวันนี้?" "โอ้ นั่นมัน ฉันหมายถึง คนบ้าๆ

คนหนึ่งขอให้คุณและฉันเขียนจดหมายแนะนำ" เหมือนคิดถึงใครบางคนทันที
รอยยิ้มที่ดวงตาของลู๊คหนาขึ้น ตอนนี้หางของปากเขาติดอยู่ที่หู
บรอซลู้จึกเขามานานกว่า 30 ปี
แต่เป็นครั้งแรกที่เขาเคยเห็นลู๊คดูน่ารังเกียจ
บรอซลู้เอียงหัว จากนั้นเขาได้ยินเสียงเคาะเบาๆ 'เข้ามา' เหมือนลู๊ครอ
เมื่อประตูเปิดและเด็กหญิงตัวเล็กๆ ปรากฏตัว
บรอซลู้อยากเห็นว่านี่เป็นเรื่องตลกแบบไหน "สวัสดี!"
หลานสาววัยแปดขวบของลู๊ค
ฟลอเรนเทีย ทิพย์หน้า ITLIWBTM
ฉันซ่อนหัวใจที่สั่นไหวให้มากที่สุดและเข้าไปในห้องทำงานของคุณปู่
โชคดีที่สภาพอากาศก็ช่วยเช่นกัน ท้องฟ้ามีดคริมและฝนตก "โอ้-กู-กู
หลานสาวของเรามาแล้วหรือ?"
คุณปู่เปิดแขนกว้างมาหาฉันด้วยใบหน้าที่ยิ้มเล็กน้อย
"คุณปู่!" ฉันวิ่งไปตามนั้นและกระโดดเข้าไปในอ้อมแขนของคุณปู่ "ฮ่าๆ
...." ขำๆ
เขา บรอซลู้หัวเราะด้วยใบหน้าประหลาดใจที่มองฉันและคุณปู่
นี้อาจเป็นครั้งแรกที่เขาเห็นคุณปู่แบบนี้ เอาละ ฉันก็เห็นใจด้วย ลู๊ค
ลอมบาร์ดีที่ดูเปิดเผยแบบนี้ ถ้าเขาเห็นฉันในชีวิตก่อน
เขาอาจจะประหลาดใจและถอยหลัง
ฉันออกจากอ้อมแขนของคุณปู่และทักทายบรอซลู้อีกครั้ง "สวัสดี
คุณปู่บรรณารักษ์" "ฮ่าๆ
นานแล้วนะ คุณหนูฟลอเรนเทีย" หลังจากที่พ่อของฉันยุ่ง
เขาดูเหมือนจะยินดีต้อนรับฉันมากขึ้นเพราะเขาไม่ไปห้องสมุดบ่อยๆ
"ฉันไม่รู้ว่าคุณที่พยายามขอจดหมายแนะนำเป็นผู้หญิง" บรอซลู้กล่าวกับฉัน
"ไม่ใช่ฉัน
มันเป็นจดหมายแนะนำสำหรับเอสตรา เธอเป็นนักเรียนของดร. โอ'มัลลีย์" "อา
ฉันรู้
เธอยังเด็กอยู่ แต่เธอเป็นเด็กที่ฉลาดมาก" "ใช่!
เอสตรารู้มากเกี่ยวกับสมุนไพรมะนาว
ดังนั้นวันนี้ฉันจึงนำยาที่เอสตราทำมาให้คุณสองคนดู!"
ฉันหยิบขวดยาออกจากกระเป๋าถือใบเล็กที่ฉันถือ "อืม? มันมีกลิ่นแปลกๆ?"
คุณปู่กล่าวขณะดมจุ่ม เขาตั้งตารอว่าจะมียาอะไรอยู่ในขวด
แน่นอนว่าฉันไม่มีเจตนาที่จะสนองความอยากรู้อยากเห็นของคุณปู่ทันที
ฉันเปิดฝาขวดและเข้าไปใกล้บรอซลู้ "นิ้วของคุณเจ็บมากไหม?" "อืม?
คุณรู้ได้อย่างไร?"
บรอซลู้กล่าวอย่างประหลาดใจ คนที่ทำงานหนักด้วยมือเมื่ออายุมากขึ้น
มักจะเกิดแคลลัสที่นิ้วมือ
ฉันสามารถบอกได้เพียงแค่มองที่ปลายนิ้วของบรอซลู้ที่งอเล็กน้อย
"นั่นคือสิ่งที่เอสตราทำ! คนที่จับปากกามากๆ
อย่างคุณปู่สามารถเจ็บที่ข้อนิ้วได้!"
ฉันเปลี่ยนการเตรียมการทั้งหมดให้เอสตราและดักขีผึ้งด้วยปลายนิ้ว
"กรุณายื่นมือ"
ตามคำพูดของฉัน บรอซลู้ที่มองคุณปู่ชั่วครู่
ยื่นมือที่เจ็บออกมาอย่างไม่สบายใจ
นิ้วที่จับปากกาแน่นอนว่าถูกงอในรูปแบบที่ไม่สบายเพียงแค่มอง
ฉันทาขี้ผึ้งอย่างระมัดระวังในแต่ละนิ้ว ปฏิบัติตามทันที "โอ้?"
บรอซลู้ยิ้มประหลาดใจและมองขี้ผึ้งด้วยตาแปลกๆ "เป็นอย่างไรว่าง?"
"มันมีดคริม
ดังนั้นอาการปวดจึงแยลง..... แต่...."
ฉันถามมากเพื่อให้มันซึมเข้าสู่ข้อต่อได้ดีแม้จะมีมือเล็กๆ จริงๆ
แล้วมันโอเคที่จะทำแบบพอประมาณ แต่ฉันดูนิ้วที่งอของบรอซลู้แปลกๆ

สถานที่เดียวที่ฉันถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังในชีวิตก่อนของฉันคือหนังสือ
บรอกโคลีนิมดูแลห้องสมุดจนตึกดินเพื่อฉันและบางครั้งก็สอนฉันหากมีสิ่งที่ไม่รู้ในหนังสือ
มันอาจเป็นความโปรดปรานเล็กน้อยสำหรับคนที่ดำรงตำแหน่งบรรณารักษ์
แต่ในเวลานั้นมันเป็นความสะดวกสบายอย่างมากสำหรับฉัน
เพื่อแสดงความขอบคุณในเวลานั้น
ฉันทาสีผนังที่มีมือของบรอกโคลีน "เสร็จแล้ว! คุณรู้สึกอย่างไรตอนนี้
คุณปู่บรรณารักษ์?"
"ความรู้สึกเย็นสบายแข็งแกร่งกว่าก่อนหน้านี้
ขอบคุณที่ฉันแทบไม่รู้สึกลับเลย
นี่คือประโยชน์" "เฮ้ ใช่ไหม?"
บรอกโคลีนกำลังดมกลิ่นที่ยืดออกเหมือนเขาไม่ชอบกลิ่นของลิปชี่จากมือของเขา
"ฟลอเรนเทีย" จากนั้นคุณปู่เรียกฉัน
ดูเหมือนว่าเขาไม่ชอบบางอย่างที่เห็นบรอกโคลีนด้วยใบหน้าที่ยึด
"คุณปู่เป็นอย่างไรบ้าง?" บางทีอาจจะฉีกฉีกบรอกโคลีน
ฉันรู้สึกเหมือนจะหัวเราะ
แต่ฉันรีบขี้น้ำเพื่อไม่ให้คุณปู่รู้สึกผิดหวัง ขณะที่ฉันเข้าไปใกล้
ฉันพูดอย่างกล้าหาญกับคุณปู่ที่มองฉันอย่างว่างเปล่า "เฮ้!" "ฮะ?"
"เฮ้ของคุณปู่คะ!" คุณปู่ถามอย่างประหลาดใจ
"คุณรู้ได้อย่างไรว่าเฮ้ของคุณปู่ไม่ดี?" "คุณบางครั้งดบมันแบบนี้"
ฉันพูดซ้ำพฤติกรรมที่เป็นนิสัยของคุณปู่ "ฟลอเรนเทีย"
คุณปู่มองมาที่ฉันและไม่สามารถพูดอะไรได้ชั่วขณะหนึ่ง
เขาดูประหลาดใจมากที่ฉันรู้ถึงความเจ็บปวดของคุณปู่ "คุณปู่ มาเถิด!"
ตามการเร่งของฉัน คุณปู่ม้วนขายเสื้อขึ้นและไขว่คว้า
ฉันก็หยิบขี้น้ำมาทาเขาของคุณปู่หลายๆ
ด้วยความคิดที่จะเป็นหลานสาวที่กตัญญูและนวดขาที่เจ็บของเขา ต่างจากบรอกโคลีน
คุณปู่เงยบ เขามองลงไปที่เขาที่ทาขี้น้ำด้วยนิ้วที่ขมวดเล็กน้อย
"นี่....."
ในที่สุด คุณปู่พูดด้วยใบหน้าจริงจัง
เขาขยับเขาที่เจ็บสองสามครั้งและมองมาที่ฉันด้วยเครื่องหมายคำถามใหญ่บนใบหน้า
"นี่คืออะไร ฟลอเรนเทีย" "มันเป็นยาที่เอสตราทำ!" "แล้วมันเป็นยาอะไร...
..."
คุณปู่ประหลาดใจ ขยับเขาที่เจ็บไปมา
ดูเหมือนว่าเขาจะรู้สึกแปลกที่ความเจ็บปวดไม่รู้สึกง่ายๆ
เพราะความรู้สึกเย็น
"เอสตราแก้ไขเล็กน้อยบนยาที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน! เป็นอย่างไรบ้าง
คุณปู่?"
คำตอบถูกเปิดเผยแล้วในสีหน้าของคุณปู่ แต่ฉันกล่าว "เป็นอย่างไรบ้าง
คุณปู่?"
คุณปู่พยักหน้าและตอบ "ถ้าเธอสามารถทำยานี้ได้
เธอสมควรได้รับจดหมายแนะนำของฉัน" บรอกโคลีน
"ฉันมาสาย!"
เสียงที่น่าฟังซึ่งฉันไม่สามารถจินตนาการได้ว่าคนที่มองลงมาที่ฉันอย่างเย็นชาก่อนหน้านี้เป็นใคร
ใช่ นั่นคือสิ่งที่ฉันรู้เกี่ยวกับเวสเดียน ทุลท์ส
ราวกับว่าฉันฝันไปชั่วขณะ
ฉันนั่งลงข้างฝาแฝดที่กลับมา นั่งเงยบๆ
แน่นอนว่าทั้งสองกลับมาพร้อมใบหน้าที่ยิ้มตามปกติ
สงสัยว่าพวกเขาเคยหุดหู่เมื่อไหร่ ฉันถามพวกเขาอย่างระมัดระวัง "เฮ้
พวกเธอรู้ไหม
ฉันทำอะไรผิดหรือเปล่า?" ฝาแฝดเอียงหัวกับคำถามของฉัน "เมื่อ
เวสเดียน-นิม....., เพราะฉันคิดว่าเขาโกรธฉันนิดหน่อย"
เท่านั้นเองที่ทั้งสองพยักหน้าและพูดว่า 'อ้อ' จากนั้นเขาสังเกตเห็นรอบๆ

และตอบฉัน

"ไม่ใช่ว่าท้อแท้" "เพราะพ่อของเรามักจะเกลียดญาติ" "ญาติ...
เกลียดเธอ?"

มันไม่่ง่ายที่จะเข้าใจสิ่งที่ฉันหมายถึง "ใช่

พ่อของเราบอกว่าเขาเกลียดลอมบาร์ดี"

กิลล์ลูลิ่งและพูด "จะทำไมถ้าพูดแบบนี้!" เมย์รอนตกใจและดูกิลล์ลู

"แต่

ท้อแท้โอเค" "ใช่ แต่..... ." "ฉันจะไม่บอกใคร อย่ากังวล"

ฉันพูดเพื่อให้พวกเขาสบายใจ

เมย์รอนรู้สึกโล่งใจเหมือนกับว่าคำสัญญาของฉันทำให้เขาสบายใจขึ้น

และกระซิบด้วยเสียงเล็กๆ รวากับแกตัว

"พ่อไม่ชอบให้เราเล่นกับท้อแท้เหมือนกัน"

"จริงเหรอ? ป้าชานาเน่รู้ไหม?" ไม่แปลกใจเลยที่ฝาแฝดสายหัวพร้อมกัน

"พ่อบอกว่าเป็นความลับของผู้ชายในครอบครัวซูลท์ส" ผู้ชายในครอบครัวซูลท์ส

เห็นได้ชัดว่าฝาแฝดที่ใช้ชื่อหรือนามสกุลลอมบาร์ดีไม่ได้เปลี่ยน

แต่ไม่เหมาะสมสำหรับเวสเดียนที่แนะนำตัวเองว่า 'เวสเดียน ลอมบาร์ดี'

แน่นอน

ฉันหันหัวและมองไปที่โต๊ะที่ผู้ใหญ่กำลังนั่งอยู่ 'ฮาฮาโฮโฮ'

เสียงหัวเราะดังขึ้นเกี่ยวกับเรื่องตลกที่เวสเดียนทำ อย่างไรก็ตาม

ไม่มีคำโกหกในคำพูดของฝาแฝดและสัมผัสที่ฉลากลั่นออกไป อย่างไรก็ตาม

รอยยิ้มของชานาเน่ที่จับมือเวสเดียนและหัวเราะด้วยกันไม่ได้แสดงออกถึงความรู้สึกใดๆ

ชานาเน่ที่ฉันรู้จัก เธอเป็นคนที่ชอบทำสิ่งต่างๆ

อย่างเรียบร้อยมากกว่าที่จะทำแบบนี้ เหมือนในชีวิตก่อน

แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ

เวสเดียน ซูลท์สอาจไม่ใช่ลูกเขยที่ไร้กังวลอย่างที่ฉันคิด

มันเป็นตอนนั้นเอง

เสียงคำรามดังมาจากอีกด้านของโต๊ะใหญ่ "เฮ้ ครึ่งหนึ่ง" อา

มันนานอีกครั้ง

เมื่อฉันมองไปทางอื่น ฉันเห็นเบลซัคหัวเราะเยาะฉัน

มันระเบิดและดูเหมือนว่าจะตายไปสักพัก

วันนี้ใบหน้าของฉันเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะที่โชคร้าย

ฉันไม่สามารถบดดาบสำหรับเข็มได้ แม้แต่วันนี้

แอสตัลลูที่ติดอยู่ข้างเบลซัคก็ดูเหมือนจะมั่นคง "เฮ้

ได้ยินฉันเรียกไหม?"

เมื่อฉันไม่ตอบ เบลซัคคำรามด้วยเสียงที่ดราม่ายิ่งขึ้น

แต่คนพูดว่าหมาหอน?

ฉันตั้งใจทำขนมปังก่อนอาหารราวกับว่าฉันไม่ได้ยินอะไรแบบนี้

"เด็กคนนั้นจริงๆ...."

เบลซัคที่โกรธมากขึ้นครางและมองไปรอบๆ

จากนั้นเขาหยิบองุ่นเขียวหนึ่งลูกที่อยู่ข้างหน้าและโยนมาที่ฉัน ดูก

เม็ดสีเขียวที่ตกลงบนใบหน้าของฉันลงไปบนผ้าปูโต๊ะสีขาว คุณยังดีไม่พอ

ฉันไม่มีเจตนาที่จะอดทน ฉันคิดจะตอบแทนแบบเดียวกัน

ดังนั้นฉันคว้าองุ่นเขียวที่เพิ่งเปิดใหม่สามลูกในมือเดียว

แต่ก่อนที่จะโยนมัน

บางอย่างก็ระเบิดบนใบหน้าของเบลซัค บัง!

ขนมปังเนยที่แกล้งติดอยู่บนใบหน้าของเบลซัคและค่อยๆ เลื่อนลง "พูฮา!"

ฉันยิ้มและมองไปทางด้านที่ขนมปังถูกเป่าออกไป

มันคือเมย์รอนที่ยังถือมีดที่ทาเนยอยู่ "นี่ทำอะไรอยู่ตอนนี้? อู๋!"

เบลซัคที่ลอกขนมปังออกจากใบหน้ากลายเป็นโกรธ แต่ขนมปังอีกชิ้นก็บินออกไป

ครั้งนี้ติดอยู่ที่อีกด้านของใบหน้า

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นผลงานของกิลล์ลู "เฮ้อ

ทำไมพวกเธอสองคนทำแบบนี้?"

เบลซัดตะโกนอย่างไม่ยุติธรรมขณะที่เธอขีดหน้ามันด้วยผ้าเช็ดปาก

"เธอโยนผลไม้ใส่ที่อาทอนไขไหม?"

"ดังนั้นเธอคิดว่าเธอกำลังเล่นขำอาหารไขไหม?"

ขณะที่ฝาแฝดพูด พวกเขาก็พูดประชดประชัน เบลซัดครางผ่านประตู

"ฉันเล่นกับคนนั้นต่ำต้อย และทั้งสองก็เปลี่ยนไป!

นี่คือเหตุผลที่ฉันต้องเข้ากับคนที่เหมาะสม!" อย่างไรก็ตาม

ฝาแฝดฟังคำพูดและอุทานด้วยนิ้ว

เบลซัดแยกชิ้นส่วนอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดด้วยรอยยิ้มเลือน "พวกเธอสองคน

อยากเห็นฉันดีไหม?" เขาพูดอะไร? มันอาจถูกยกเลิกได้ง่ายๆ

ว่าเป็นเสียงฮือฮาทั่วไปของเบลซัด แต่ดูเหมือนว่าจะมีบางอย่าง

มันยิ่งทำทางยิ่งขึ้น เบลซัดพูดขณะมองฉันและฝาแฝด "ตั้งแต่ตอนนี้

ฉันได้รับอนุญาตจากปู่ให้ไปพระราชวังหลวงเดือนละครึ่ง

ด้วยคำขอพิเศษจากพระนางจักรพรรดินี" ITLIWBTM อา นี่คือจุดเริ่มต้น?

ฉันค้นหาความทรงจำของฉัน ไข่ ดูเหมือนจะเป็นช่วงเวลาในชีวิตก่อนของฉัน

เบลซัดเริ่มเข้าไปในพระราชวังหลวงอย่างจริงจังในฐานะเพื่อนเล่นของเจ้าชายองค์แรก

จริงๆ แล้วมันเริ่มเพราะอัสดานาและเบลซัดไม่ได้สนิทกันนัก

อัสดานาถือว่าเบลซัดเป็นสิ่งที่น่ารำคาญ แต่ไม่มีมิตรภาพจริงๆ

มันเป็นเจตนาทางการเมืองที่เดียว "ไม่โอ้อวดเหรอ?"

เบลซัดพูดตะโกนใส่ฉันและญาติๆ

ที่โต๊ะ "ไม่" "ฉันไม่โอ้อวดอะไรเลย"

"ทำไมฉันต้องโอ้อวดเล่นกับคนนั้นที่ไม่ใจดีและมีนิสัยสกปรก?"

"เขาก็ชนกับที่อาด้วย"

ฝาแฝดตอบด้วยน้ำเสียงลึกลับ บางทีสองคนอาจจริงจัง มันตลกสำหรับลูกๆ

ของลอมบาร์ดี

เจ้าชายองค์แรกไม่ใช่วัตถุที่น่าสนใจในการเล่น แต่ครอบครัวขุนนางอื่นๆ

จะทำแบบเดียวกันไหม? "ฮะ โกหก ทุกคนโอ้อวด!"

บางทีเขาอาจจะอวดในงานสังคมหลายงานแล้ว

และนั่นคือสิ่งที่วีเซและเซิร์ลต้องการ

แน่นอนว่ามันไม่ใช่แค่การคร่ำครวญต่อหน้าผู้คน

แต่เป็นการแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าชายองค์แรก

นั่นคือจักรพรรดินีและคูรีเซนั้นใกล้ชิดกันมาก "ดังนั้น ครึ่งหนึ่ง คุณ"

เบลซัดพูดขึ้นด้วยส้อมแหลม "จะดีกว่าไหมถ้าฟังฉันดีในอนาคต?

เขื่องเหมือนก่อน"

คุณพูดอะไร ไอ้โง่? ยังไงก็ตาม

ฉันไม่โอ้อวดความรู้สึกกับเจ้าชายองค์แรกที่ถูกโค่นลงโดยเจ้าชายองค์สองและส่งไปสนามรบ

อย่างไรก็ตาม

ฉันเกลียดการเห็นเบลซัดที่มีท่าทางยั่วยุซึ่งไม่มีความคิดเกี่ยวกับอนาคตเช่นนั้น

ฉันเงิบๆ ทาเนยขนมปังโดยไม่ตอบ Plenty, plenty. Very meticulously.

และยกมันขึ้น

ฟลินซ์! และเบลซัดที่มองฉันสะดุ้ง

แต่ฉันนำขนมปังเนยเข้าปากราวกับจะดูเบลซัด

และถาม ตอนนั้นเองที่ใบหน้าเบลซัดที่เข้าใจสถานการณ์กลายเป็นสีแดง

ฉันพูดเสียงดังโดยตั้งใจเลียดขนมปังที่ปากด้วยลิ้น "เคี้ยว"

คุณได้ยินเสียงฝาแฝดจากแต่ละด้าน

มันเป็นโบนัสที่เสียงร้องของแอสตัลลิสสำหรับเบลซัดทำให้ผิดหวังเล็กน้อย

โอ้พระเจ้า

ตอนนั้นเองที่ประตูห้องเอลินอร์เปิดออกและฉันเห็นคุณปู่เข้ามา

คุณปู่มองดูหลานๆ

ที่นั่งอยู่รอบๆ และเดินตรงไปที่โต๊ะใหญ่

ผู้ใหญ่ที่นั่งอยู่ลุกขึ้นและทักทายคุณปู่

งานเลี้ยงของครอบครัวเพิ่งเริ่มต้น ฉันเงิบๆ

ปิดปากและฟังการสนทนาที่มาจากโต๊ะใหญ่

*** "รู้สึกดีที่ได้เห็นทุกคนมารวมกันแบบนี้"

ลูลัศพูดด้วยความพอใจขณะมองดูเด็กๆ

และคู่สมรสของพวกเขาที่นั่งอยู่รอบๆ

ลอมบาร์ดีอยู่ในด้านที่ดีด้วยเจ้านายคนปัจจุบัน

ราวกับว่าพิสูจน์ว่าเลือดและเนื้อไม่มีประโยชน์เมื่อเผชิญกับอำนาจ

เมื่อเทียบกับสถานการณ์ที่ครอบครัวอื่นๆ ไม่สามารถลืมนตาได้

อย่างน้อยพิน้องก็ยังไม่ได้แทงดาบใส่กัน

และมันเป็นการพิสูจน์ว่าลูลัศยังคงอยู่

หากเวลามาถึงเมื่อเจ้านายอ่อนแอและข้าราชการต้องคิดถึงรุ่นต่อไปแล้วจะเป็นเรื่องยากสำหรับทุกคนที่จะนั่งรอบโต๊ะแบบนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่จะกลายเป็นเจ้านายคนต่อไปของลอมบาร์ดี

และแน่นอนว่าลูลัศเองด้วย "เอาอาหารมา" ลูลัศสั่งพ่อบ้าน

หลังจากนั้นไม่นาน

คนรับใช้หลายคนก็ยกถาดเงินหลายใบขึ้นมา "ว้าว มันน่าทึ่งมาก"

ที่ด้านหลังของชบวน

เด็กๆ ลืมนตาเมื่อเห็นคนรับใช้ชายสองคนคร่ำครวญและเข้ามา

มันเป็นหมูย่างตัวใหญ่ที่มีแอปเปิ้ลแดงอยู่ในปาก

ห้องจัดเลี้ยงเต็มไปด้วยกลิ่นอาหารที่น่ารับประทานแล้ว

และชายที่แต่งตัวสะอาดเข้ามาเป็นคนสุดท้าย เขาคือเซฟที่ดูแลเจ้านาย

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม เซฟของจักรพรรดิ โจวานเนส เป็นศิษย์ของเขา

เซฟที่หักทลายลูลัศอย่างสุภาพ หยิบมัดของตัวเองและหันหมูย่างเพื่อกิน

ฉันเห็นความทุ่มเทของเซฟต่อบ้านนี้ว่ามีมือของเขาระมัดระวังแค่ไหนในแต่ละจาน

จานถูกวางไว้ตรงหน้าผู้คน

และมืออาหารเริ่มขึ้นในบรรยากาศที่ค่อนข้างอิสระ จากนั้น

วีเซก็ลุกขึ้นพร้อมขวดไวน์และเข้าไปหาลูลัศ

"ฉันจะเสิร์ฟเครื่องดื่มครับพ่อ"

ลูลัศพยักหน้าอย่างพอใจและรับเครื่องดื่มจากลูกชายคนโต

วีเซพูดราวกับว่าทุกคนกำลังถามฟัง

"ขอบคุณที่อนุญาตให้เบลซัคเข้าไปในพระราชวังหลวง"

เวสเดียนเป็นคนแรกที่ตอบคำพูดเหล่านั้น "ฉันเดาว่ามันไปได้ดี พี่เขย"

"มันเป็นเพราะพ่อของฉัน" วีเซค่อนข้างแน่วแน่

เปลี่ยนทุกอย่างให้เป็นสายตาของลูลัศ

"หากไม่ได้รับอนุญาต เบลซัคคงต้องรอหลายเดือนก่อนจะอายุสิบเอ็ด"

วีเซขมขื่น

และเขามีความสัมพันธ์ที่ดีกับเวสเดียน

นั่นก็เพราะว่าเวสเดียนดีต่อทุกคนมาก

แน่นอนว่ามีสายสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง

ลูลัศมองดูการสนทนาที่กลับไปกลับมาอย่างเงิบๆ ถูไวน์แดงไว้ที่ปาก

"พ่อทำให้เราดีใจมากที่ยกเว้นเบลซัค"

เซรัลหัวเราะโดยให้ความสำคัญกับคำว่า 'ยกเว้น'

ลูกๆ

ของลอมบาร์ดีไม่มีอิสระในการกระทำภายนอกเหตุผลจนกว่าพวกเขาจะอายุสิบเอ็ดปี

อย่างไรก็ตาม

หมายความว่าเบลซัคได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษเพื่อให้เขาไปพระราชวังหลวง

"มันเป็นข้อยกเว้นจริงๆ" ขานาเน่ทพูดอย่างเงิบๆ แต่เย็นชา

ในเวลาเดียวกัน

ขนดยาวของเซรัลก็สั้น อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้โต้แย้ง ไม่มีลูกของลูลัศ

สี่พี่น้องที่สามารถต่อสู้กับขานาเน่ทได้

มันก็เหมือนกันกับคู่สมรสของพวกเขา

ในบรรยากาศที่เย็นชา เวสเดียนยิ้มและตบมือขานาเน่ท

ชานาเน็ตเป็นคนที่ยืนหยัดที่สุดต่อพี่น้องของเธอ
แต่เฉพาะกับสามีของเธอเท่านั้นที่เธอแสดงท่าทีอ่อนแอเป็นพิเศษ
แม้แต่ตอนนี้
เธอสามารถลบสีหน้าเย็นชาและหัวเราะได้ราวกับว่าไม่สามารถชนะและกินต่อไปได้
"ไม่มีอะไรแบบนั้นที่จะเสียงดังขนาดนี้" ในที่สุดลูลู่ก็เปิดปาก
"หากมีเหตุผลที่ดี
ก็ไม่มีเหตุผลว่าทำไมคุณจึงไม่สามารถเดินทางออกนอกคฤหาสน์ก่อนที่จะโดน
นอกจากนี้
คุณไม่สามารถละลายจดหมายของจักรพรรดินีได้"
รอยยิ้มที่ละเอียดอ่อนแผ่ไปทั่วใบหน้าที่ยืนของเชิร์ล
"โปรดตรวจสอบให้แน่ใจว่าเบลซัคไม่ทำผิดพลาดในพระราชวังหลวง" "ครับพ่อ"
วีเซตอบด้วยรอยยิ้ม "ด้วยการรวมตัวและกินอาหารนี้
อาหารดูเหมือนจะอร่อยขึ้นในวันนี้
ไม่ใช่หรือพ่อ?"
เวสเตียนปล่อยบรรยากาศด้วยรอยยิ้มที่อ่อนโยนเป็นเอกลักษณ์ "ใช่
มันเป็น" "มันจะดีถ้าได้รวมตัวกันแบบนี้บ่อยๆ ในอนาคต! โอ้
มันยากเพราะน้องเขยคนสุดท้าย? ฮ่าๆ!" กัลลาฮันที่กินเงียบๆ
ข้างหนึ่งลืมหูลืมตาเมื่อถูกกล่าวถึง "หมายถึงฉันเหรอ?"
"ฉันไม่เห็นหน้าน้องเขยคนสุดท้ายเลย!" "โอ้ ฉันขอโทษ..... ฉันยุ่งกับงาน"
กัลลาฮันพูดกับหน้า "เกิดอะไรขึ้น" "....คุณพูดว่าอะไร คุณเหรอ?"
วีเซหัวเราะ
และเชิร์ลตำหนิสามีของเธอ อย่างไรก็ตาม
นั่นไม่ได้หมายความว่ารอยยิ้มที่เงียบๆ
หายไปจากใบหน้าของเชิร์ลจะไม่ถูกลบออก
"มันมีเสียงดังเกี่ยวกับการเปิดร้านครั้ง

ชานาเน็ตดูไม่พอใจกับการตัดสินใจของคุณปู่ แต่ก็ไม่ได้อาเจียนอีกต่อไป
"ขอบคุณค่ะพ่อ" เชิร์ลหัวเราะพลางลูบหัวเบลซัคที่นั่งอยู่ข้างๆ
แม้แต่อนั้นใบหน้าของเธอก็ดูเหมือนจะโล่งใจขึ้นเล็กน้อย
เบลซัคโลกกับเบคอนโดยไม่รู้ว่าผู้ใหญ่กำลังพูดถึงอะไร
หลังจากมองเบลซัคเป็นเวลานาน
ฉันบังเอิญสบตาของคุณปู่ จากนั้นดวงตาที่แข็งแกร่งของคุณปู่ก็ผ่อนคลายลง
ท้ายที่สุดคุณปู่ก็ชอบฉัน
ฉันเคี้ยวอาหารที่อยู่ตรงหน้าราวกับว่าไม่รู้อะไร
"ฮ่าฮ่า... .." มันคงดีถ้าเห็นแค่ของอร่อยในปากหลานสาว "จอห์น
เอาบุญมาให้ฉัน"
บุญแะ? คุณหมายถึงบุญแจกสิ่งสินค่าหรือเปล่า? บางทีเชิร์ลก็คิดเหมือนฉัน
และฉันเห็นเธอจัดชุดเดรสและหยิบบุญแะ "หืม?"
แต่สิ่งที่พ่อบ้านส่งให้คุณปู่ไม่ใช่บุญแจกสิ่งสินค่าที่ฉันรู้จัก
และคุณปู่เรียกฉัน
"เทีย มานีลี" "..... ฉันเหรอ?" อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเรียก
ฉันเดินไปข้างหน้าคุณปู่ คุณปู่ลูบแก้มฉันเบาๆ
ด้วยหลังมือและวางบุญแะที่ใหญ่กว่าเล็กน้อยในมือของฉัน
"นี่คือบุญแะห้องสมุดที่ฉันตัดสินใจให้เป็นของขวัญวันเกิดของเธอ"
"ห้องสมุด!"
ฉันลืมหูลืมตาไปแล้ว ในฐานะของขวัญวันเกิด คุณปู่บอกฉันเกี่ยวกับห้องสมุด
และมันยอดเยี่ยมมาก แต่ฉันบอกให้เขาขอคำขอในภายหลัง
ดังนั้นฉันคิดว่าของขวัญวันเกิดของฉันสิ้นสุดลงแล้ว
ฉันต้องใช้ความโปรดปรานเร็วๆ
นี่! มันไม่สามารถแทนที่ด้วยสิ่งนี้ได้หรือ? ฉันรู้สึกประหลาด
เลยถามเร็วๆ "คุณปู่
แต่ฉันได้ อย่างอื่น" "เธอเอาอันนี้ด้วย คุณปู่ให้เพราะเธอชอบหนังสือ

นอกจากนี้เธอไม่ต้องการสถานที่ที่เหมาะสมในการเรียนอย่างลึกซึ้งกับเคลริวานหรือ?"

"เรียนอย่างลึกซึ้ง?" ขานาเน็ตถามพลางมองฉันและคุณปู่สลับกัน "ฮ่าฮ่า ไข่!

สักพักเคลริวานมาบอกว่า

"ฟลอเรนเทียของเราฉลาดมากจนพร้อมสำหรับการเรียนที่ยากขึ้น"

"ยอดเยี่ยม!" ขานาเน็ตลูบหัวฉันด้วยความยินดีเหมือนงานของเขา

"ห้องสมุดนี้มีไว้สำหรับเธอเท่านั้น ดังนั้นอ่านเยอะๆ และเรียนเยอะๆ

ฟลอเรนเทีย"

"ขอบคุณค่ะ! ฉันรักมัน คุณปู่!" ฉันตั้งใจ! ฉันกรีดร้องและกอดคอคุณปู่

"เด็กคนนี้

เฮ้ เฮ้ เฮ้!" คุณปู่ดูเหมือนจะประหลาดใจเล็กน้อย

แต่ไม่นานก็ลูบหลังฉันและเปลือยเปลือยกับความน่ารักของหลานสาว

มันเป็นของขวัญที่ฉันได้รับในเวลาที่เหมาะสมแบบ

ฉันจับกุญแจไว้แน่นในมือทั้งสองข้าง

กอดมันไว้ที่หน้าอก และตะโกนเสียงดัง

"ฉันจะเรียนรู้มากมายจากห้องสมุดที่ให้ เป็นของขวัญ

ฉันจะกลายเป็นคนที่ยอดเยี่ยมเร็วๆ นี้!" ***

หลังจากทานอาหารเช้าและส่งพ่อที่หน้าประตู

ฉันรีบคว้ากุญแจห้องสมุดและเดินไป

เมื่อฉันได้ยืมครั้งแรกที่ห้องสมุดอยู่ที่ไหน ฉันต้องเอียงหัว

"มันอยู่ใกล้กับสำนักงานของคุณปู่?" "ใช่ค่ะ คุณหนู

เธอสามารถไปที่นั่นได้"

มันเป็นของขวัญสำหรับฉัน ดังนั้นฉันคิดว่ามันอาจจะอยู่รอบๆ

ที่ที่พ่อและฉันพัก

"ทำไมถึงมี....." "ฉันไม่รู้ มันถูกดัดสินโดยท่านลอร์ด... ." เอาล่ะ

ของขวัญคือหัวใจของผู้ให้

ฉันมุ่งหน้าไปยังชั้นที่ตั้งสำนักงานของคุณปู่ด้วยความตื่นเต้น

ห้องสมุดของฉันอยู่ห่างจากสำนักงานของคุณปู่สองห้อง และเมื่อฉันมาถึง

ฉันก็เห็นว่าทำไมห้องสมุดของฉันถึงตั้งอยู่ใกล้กับสำนักงาน

"คุณมาที่นี่แล้ว

คุณหนูฟลอเรนเทีย"

อัศวินลอมบาร์ดีที่เฝ้าสำนักงานของคุณปู่มองฉันและทำท่ารู้จักฉัน

อาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เฝ้าสำนักงานดูเหมือนจะจำกัดการเข้าถึงห้องสมุดของฉันด้วย

ตามที่คุณปู่บอก ห้องสมุดนี้เป็นพื้นที่ที่มีไว้สำหรับฉันเท่านั้น

ฉันพยักหน้าอย่างสุภาพ จากนั้นจึงค่อยๆ ใส่กุญแจเข้าไปในประตูและหมุนมัน

หวาน.

ประตูเปิดออกพร้อมเสียงแตกเล็กน้อย มันเป็นพื้นที่เล็กๆ

เมื่อเทียบกับห้องสมุดสาธารณะที่ทุกคนในคฤหาสน์สามารถใช้ได้

แต่มีหนังสือค่อนข้างมากเมื่อมองแวบแรก ยกเว้นหน้าต่าง

ผนังทั้งสามด้านเต็มไปด้วยหนังสือ จึงค่อนข้างอบอุ่น

ฉันปิดประตูด้านหลังและก้าวที่ละก้าวไปยังหน้าต่าง "ฉันคิดถึงเธอ"

ฉันค่อยๆ

กวาดผนังข้างหน้าต่าง นอกจากนี้ ฉันมองไปรอบๆ ภายในห้องสมุด

"เราพบกันอีกครั้งแบบนี้" มันน่ากลัวมากที่มันเป็นเรื่องบังเอิญ

ห้องนี้ซึ่งตอนนี้เป็นห้องสมุดของฉันเอง

เคยเป็นสำนักงานของฉันในชีวิตที่แล้วเมื่อฉันช่วยคุณปู่ทำงานสำนักงาน

ฉันกระซิบเบาๆ

ขณะมองดูภายในซึ่งแตกต่างจากความทรงจำเล็กน้อยแต่ยังคงให้ความรู้สึกสบายใจ

"ฉันจะมีความสุขอีกครั้งในครั้งนี้นะ" ในตอนนั้น ฉันได้ยินเสียงเคาะเบาๆ

"เข้ามา"

ประตูเปิดออกตามคำตอบของฉัน และเคลริวานเข้ามา "ฉันได้รับข้อความแล้วค่ะ

คุณหนู"

ก่อนมาที่นี่ ฉันย้ายไปยังสถานที่เรียนอย่างลึกซึ้งผ่านพ่อบ้าน
เคลริวานมีหนังสือเล่มหนาข้างหนึ่งราวกับว่าเขามาสอนฉันจริงๆ
ความละเอียดถี่ถ้วนในการดูแลสายตาของผู้อื่นชัดเจนมากจนฉันพุดด้วยรอยยิ้ม
"เงินเรามาเริ่มเรียนกันเถอะค่ะ คุณครู?"

เดิมที่เขาพยายามที่จะอยู่ในคุกหาสน์และเข้าร่วมงานเลี้ยงของตระกูลลอมบาร์ดี
แต่เซิร์ลขัดขวาง และตามแผนที่วางไว้ เขามาที่พระราชวังหลวง
แต่เขากลับเหวี่ยงแตกเพราะกลัวเหมือนทำอะไรผิด

"แต่คุณต้องการที่จะตามกัลลาฮาน
เพื่อให้เป็นอิสระมากขึ้นเล็กน้อยใช่ไหม?" "ฉันเข้าใจแล้ว....."
"หมายความว่าอย่างไร?"

พ่อของคุณหวังให้คุณปรากฏตัวเหมือนเป็นลูกชายคนโตบ้าง
คุณพยายามที่จะขัดขวางความต้องการของพ่อมานานแค่ไหนแล้ว?"
วีเซพักหน้าอย่างเศร้าหมอง "บางทีพ่อของคุณอาจจะชอบมัน
บางทีเขาอาจต้องการให้คุณเย็นหยัด แม้ว่า คุณจะกลัว คุณก็ต้องทำมัน"
"ใช่..."

วีเซถูกโน้มน้าวทันทีด้วยคำพูดของภรรยา
ความทรงจำที่เขาถึงลูกเข่าและพยายามอธิษฐานค่อยๆ เลื่อนหายไป
และในช่องว่างนั้น

คำพูดของเซิร์ลก็ไหลเข้ามา "เพราะมันชัดเจน?
แน่นอนว่าในบางจุดคุณจะได้รับการยอมรับในใจของเขา" "เฮ้
พวกเขาไม่สามารถเอาชนะฉันได้ ลูกชายคนโต"
ความสบายใจอีกครั้งเติมเต็มหัวใจของวีเซ
เซิร์ลหัวเราะและจับมือสามีของเธอและทำให้เขาลุกขึ้น
"จักรพรรดินีรอคุณอยู่"

เบลซัดเริ่มคุ้นเคยกับเจ้าชายองค์แรก
ดังนั้นคุณสามารถทำสิ่งที่เคยทำได้" "ใช่
ตามปกติ"

วีเซกลับมามีลักษณะปกติและยิ้มแล้วเข้าไปใกล้จักรพรรดินีที่มีผู้คนมารวมตัวกัน
บนโต๊ะใหญ่แต่ละโต๊ะมีถ้วยชาและชุดชาเฉพาะสำหรับราชวงศ์ที่ข้างฝีมือทำขึ้น
และอีกด้านหนึ่งนักดนตรีกำลังสร้างเสียงเพลงที่สวยงาม ในพื้นที่ที่เด็กๆ
กำลังเล่นอยู่ มีสนามหญ้าสีเขียวหนาแน่นไร้ที่ติ
ทุกองค์ประกอบที่เติมเต็มพื้นที่นี้เป็นงานเลี้ยงนำชาติที่หรูหราและงดงามอย่างน่ากลัว

เบลล่า สาวใช้ที่กำลังดูจากจากหลังเสาของพระราชวังจักรพรรดินี
รีบก้าวเข้าไปในครัว

เบลล่าที่ได้เข้าไปในป่าแล้วพร้อมกับอาหารในตะกร้า
มาถึงหน้าวิลล่าที่ทรุดโทรมและหยุดชั่วขณะ จากนั้นเขาก็หยิบขวดแก้วเล็กๆ
ออกจากอกและเทลงในสัตว์ในตะกร้า

"เพราะเด็กคนนั้นกินสัตว์ทั้งหมดและทิ้งขนมปังแข็งไว้"
เขาเป็นเจ้าชายเต็มตัวจริงๆ

เพราะไม่มีเด็กชาวบ้าน
พวกเขาทิ้งขนมปังที่กินไม่ได้เพียงเพราะมันแข็งหลังจากสองสามวัน

เบลล่าที่เพิ่งลืมเรื่องงานเลี้ยงนำชาติที่หรูหรา บน
เบลล่าที่เปิดประตูที่ส่งเสียงดังเอี้ยดเดินเข้าไปในห้องนอนของเจ้าชายองค์ที่สองอย่างคุ้นเคย

บีบ ไม่มีแม้แต่การเคาะก่อนเปิดประตูห้องนอน
เธอมองไปที่ด้านหลังที่นั่งอยู่บนเตียงใหญ่ในระยะไกล

วางอาหารลงบนโต๊ะโดยไม่ตั้งใจ
และจากไป เจ้าชายองค์ที่สองลุกขึ้นจากที่นอนอย่างช้าๆ

หลังจากเสียงฝีเท้าและเสียงปิดประตูของพระราชวัง

เปเรชยกตะกร้าด้วยใบหน้าเฉยเมยและดั่งขามสดว์ออกมาพร้อมกับช้อนที่ฝังอยู่ในนั้น
"เธอใส่มันเยอะ" เขาไม่รู้ว่าคนใช้ที่นำอาหารมารู้หรือไม่
พิษที่เขามีปริมาณน้อยมาก
แต่มีกลิ่นหอมและรสขมที่เป็นเอกลักษณ์ แน่แน่นอนว่าคนทั่วไปอาจไม่สังเกตเห็น
แต่เปเรชต่างออกไป เปเรชที่มีประสาทสัมผัสไวเป็นพิเศษสามารถแยกรสชาติได้
เหตุผลที่เขาค้นหาหนังสือสมุนไพรเป็นครั้งแรกคือรสชาติของอาหารเปลี่ยนไปอย่างละเอียดในวันหนึ่ง
แต่ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็นพิษ เปเรชก็ยังคงกินสดว์
"เธอบอกว่าฉันไม่ควรถูกจับได้"
ดังนั้นกินอาหารและรับยาแก้พิษ แม้ว่าเขาจะกินเพียงไม่กี่ช้อน
เขาก็เฝ้าท้องที่ปวดและกลับไปทีเดีย
จากนั้นเขาก็หยิบขวดแก้วทรงกลมออกมาจากใต้หมอนและยกขึ้น
เปเรชที่ดื่มยาเหมือนคุ้นเคย มองดูของเหลวสีทองที่สว่างเกือบเปลือยเปล่า
ดวงตาสีแดงของเปเรชที่ดื่มยาเหมือนคุ้นเคย
มองดูของเหลวสีทองที่สว่างเกือบเปลือยเปล่า เสียงเล็กๆ
ดูเหมือนจะทิ่มแทงเปเรชในท้องเจียนๆ 'เธอลืมคุณไปแล้วหรือ?'
แต่เปเรชส่ายหัวเล็กๆ
ขอบคุณมัน ผมสืตาสนิทของเขาลือว่าไหวในอากาศ "ไม่ เธอทำไม่ได้"
เปเรชเก็บขวดแก้วทรงกลมไว้ในอ้อมแขนราวกับเป็นชีวิตของเขาเอง
"เธอไม่มีวันลืมฉัน"
เปเรชหลับตาแน่นและนึกถึงฟลอเรนเทีย ผมสีน้ำตาลพลิวไหวเบาๆ ในสายลม
และดวงตาสีเขียวเหมือนใบไม้ในฤดูใบไม้ผลิ 'น้ำตาลที่เธอหลังเพื่อฉัน'
เปเรชกอดขวดทรงกลมไว้แน่นกว่าเดิม

"ว้าว ดูลิ มีคนเยอะมาก" เขาบอกว่าคฤหาสน์จะวุ่นวาย และมันก็เป็นจริง
"มีคนมากผิดปกติทุกปีหรือเปล่า?"
หรือบางทีฉันอาจจะตัวเตี้ยและฝูงชนดูใหญ่ขึ้น
"เทีย! ฉันเอาเค้กมาแล้ว!" "ดื่มชากันเถอะ!"
บุให้โอกาสพิเศษแก่เราในการเข้าร่วมงานเลี้ยงนี้
บางทีมันอาจจะเกี่ยวข้องกับการเยี่ยมชมพระราชวังหลวงของเบลซัคในวันนี้
ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไร มันก็เป็นเรื่องดีสำหรับฉัน
แอสตลิลูไม่สามารถมาที่นี่ได้หากไม่มีเบลซัค
และลารานก็เข้าร่วมกับเบลซัคด้วย ลูกพี่ลูกน้องคนอื่นๆ
ยังเด็กเกินไปที่จะเคลื่อนไหวเพียงลำพัง ท้ายที่สุด
มีเพียงฉันและฝาแฝดเท่านั้นที่เข้าร่วมงานเลี้ยงทุนการศึกษาของลอมบาร์ดี
"ขอบคุณพวกเธอทั้งสองคน" มันน่ารำคาญที่มีฝาแฝด
พวกเขาติดฉันตั้งแต่วันสุดท้าย
แต่มีหลายสิ่งที่จะสะดวกสบายเมื่อเป็นเช่นนี้
ขณะที่ฉันพยายามกินเค้กคำหนึ่งด้วยส้อม
ผู้หญิงคนหนึ่งเดินผ่านโต๊ะที่เรานั่งอยู่ เธออายุสามสิบต้นๆ
อย่างไรก็ตาม
เธอตรงและก้าวเดินอย่างสง่างามของเขาดึงดูดความสนใจของฉัน "เจอแล้ว"
ฉันลืมนึกเค้กและหัวเราะ สาวใช้ที่มีประสบการณ์ซึ่งทำงานในทิศทางต่างๆ
จนกระทั่งเจ้าชายเปเรชกลายเป็นมกุฎราชกุมาร
และคนที่สามารถดูแลเปเรชที่ตอนนี้อยู่คนเดียวและกลายเป็นกำลังสนับสนุนที่แข็งแกร่งได้
เคทลิน บราวน์ หัวหน้าสาวใช้ของพระราชวังหลวง ถูกเห็นจากระยะไกล
ฉันยังคงเฝ้าดูเธอขณะเดินเค้กวานเข้าปาก ในแวบแรก
เคทลินดูเหมือนกำลังเพลิดเพลินกับงานเลี้ยงอย่างสบายๆ
แต่สายตาของเธอกำลังยุ่งอยู่กับการมองดูพนักงานของลอมบาร์ดีที่ทำงานอยู่รอบๆ
ในสายตานั้นมีความรู้สึกอบอุ่นและมีความสุข
ราวกับกลับบ้านหลังจากห่างหายไปนาน

อย่างน้อยฉันก็คิดว่าฉันรู้ดีพอว่าลอมบาร์ดีมีความหมายต่อเธออย่างไร

"เทีย"

นี่ร้อยจริงๆ ใช่ไหม?" ทันใดนั้น

กิลลิอุที่กินเค้กกับฉันก็เปื้อนครีมน้ำหวานที่ปากและพูดพร้อมหัวเราะ

"ฉันจะเอาอีกไหม?" เมย์รอนถามพลางเหลือบมองกิลลิอุ "ไม่"

ฉันอยากกินอย่างอื่นหลังจากนี้" "ใช่ ถ้าคุณมีอะไรที่อยากกิน บอกฉัน"

เมย์รอนหัวเราะเยาะฉันเมื่อเขา 'ดบ'

หลังมือของกิลลิอุที่พยายามกินเค้กชิ้นสุดท้ายที่เหลืออยู่ ขอบคุณพวกเธอ

ฉันยิ้มเป็นสัญญาณของความขอบคุณและใส่ในปากของเมย์รอน

บางทีเค้กของเมย์รอนอาจจะดูแต่งเล็กน้อย เขาดูสูงขึ้นเล็กน้อยในช่วงนี้

แต่เขายังเป็นเด็กที่ชอบของหวาน "ฉันกินเค้กแล้ว"

ดังนั้นฉันต้องดูแลมันตอนนี้"

ขณะที่ฉันพูดแบบนี้และเริ่มเคลื่อนไหว ฝาแฝดก็รีบตามมา

ดูเหมือนว่าฉันจะกลายเป็นแม่เปิดที่แบกลูกเปิดสี่เหลือง แต่การเดินไปรอบๆ

เหมือนเด็กนั้นเป็นธรรมชาติมากกว่าการนั่งอยู่คนเดียว

แกลังทำเป็นมองไปรอบๆ

ฉันค่อยๆ เข้าใกล้โต๊ะข้างเคทลิน "โอ้ นั่นคลีริแวน เฟลเลตส์"

ฉันกำลังใส่คุกกี้หนึ่งชิ้นในฝ่ามือของฝาแฝดที่ยื่นมือออกไปทั้งสองข้าง

และฉันได้ยินผู้ชายข้างๆ กระซิบ

เขากำลังพูดขณะจ้องมองคลีริแวนที่อยู่อีกด้านหนึ่งของห้องจัดเลี้ยง

ภายนอก

เนื่องจากเราไม่ได้ดูใกล้ชิด คลีริแวนจึงรักษาระยะห่างจากฉันเสมอ

"วันนี้เขาถูกล้อมรอบด้วยผู้หญิง"

มันเป็นการสนทนาที่ดูไม่พอใจกับคลีริแวน

ไม่ใช่แค่ผู้หญิงที่อยู่รอบๆ คลีริแวน ในความเป็นจริง

แม้ว่าทัศนคติของเขามีสื่อผู้คนจะไม่ดีเป็นพิเศษ

แต่ข้าราชการชายหลายคนพยายามที่จะอยู่ใกล้คลีริแวนอย่างน้อยก็เล็กน้อย

ไม่ว่าจะมีพลังวิเศษในการดึงดูดผู้คนหรือไม่ก็ตาม

แต่ก็มีผู้หญิงหลายคนเช่นกัน

"คุณนั่นสิ" "ผู้หญิงชอบผู้ชายที่ไม่มีมารยาทแบบนี้หรือ?" "ใช่"

ฉันอยากจะทำพวกเขากลับมาขึ้นพวกนั้น ใบหน้า ใบหน้าคือความน่าจะเป็น

แต่เนื่องจากฉันยุ่งอยู่ตอนนี้

ฉันจึงเหลือบมองผู้ชายด้วยสายตาน่าสมเพชและเดินต่อไปที่โต๊ะ และในที่สุด

ฉันก็ประสบความสำเร็จในการย้ายไปที่โต๊ะของเคทลิน ตอนนี้ฉันต้องคุยกับเธอ

ขณะที่ฉันกำลังคิดอย่างนั้น "ขอโทษค่ะ" เสียงนุ่มๆ ดังมาจากด้านหลัง

"ฮะ?"

มันคือเคทลินที่ยืนอยู่ห่างจากเราสามก้าวและคุกเข่าลงเพื่อทักทายเรา

"ฉันชื่อเคทลิน"

บราวน์" ฉันคิดว่าจะรับมือกับเธออย่างไร แต่โชคดีที่เธอมาหาฉันก่อน

"คุณรู้จักเราไหม?" เมื่อกิลลิอุถามด้วยตาเบิกกว้าง เคทลินยิ้มเล็กน้อย

"ฉันควรจะรู้จักคนจากลอมบาร์ดีที่นี่หรือเปล่า?"

"แต่ดูเหมือนว่าทุกคนที่นี่ไม่รู้ว่าเราเป็นใคร?" เมย์รอนเอียงศีรษะ

"เพราะความเคารพต่อลอมบาร์ดีนั้นแตกต่างกัน พฤติกรรมจึงแตกต่างกัน"

หมายความว่าความรักที่เขามีต่อลอมบาร์ดีนั้นพิเศษพอที่จะสนใจเรา

ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่

ทันใดนั้นฉันก็นึกถึงวันหนึ่งที่ฉันยืนอยู่ข้างปู่ชวยงาน

เคทลิน หญิงวัยกลางคนมาเยี่ยมปู่และสัมภาษณ์สั้นๆ

ในวันที่ฝนตกหนักจนมองไม่เห็น

และขากลับ เธอเดินออกจากคฤหาสน์ขณะเปียกฝน ฉันยังไม่ลืมไปชั่วขณะ

แม้ว่าเขาจะช่วยเปเรชและทรยศต่อลอมบาร์ดีเพื่อแก้แค้นศัตรูของตระกูลบราวน์

เขาก็เศร้าจริงๆ "สวัสดีค่ะ ฉันชื่อฟลอเรนเทีย"

ฉันกล่าวทักทายอย่างสุภาพและเรียบร้อยที่สุด "ครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นคุณ
คุณเป็นเพียงเด็กเดิน คุณโตขึ้นอย่างยอดเยี่ยมจริงๆ"
แน่นอนว่าความรักในสายตาของเคทลินที่มองฉันนั้นจริงใจ
ก่อนอื่นฉันควรสร้างความประทับใจที่ดีโดยพูดบางสิ่งที่ดีที่จะได้ยิน
ฉันคิดถึงคำชมที่เธอจะชอบ ฉันคิดถึงคำพูดที่เหมาะสมที่จะคิดถึง
ฉันถามเคทลินด้วยตาเบิกกว้าง "ว่าแต่ถ้าเป็นตระกูลบราวน์
มันเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงมากในเรื่องการใช้ดาบ!" "โอ้ คุณหนู
คุณรู้จักชื่อของตระกูลเราด้วยเหรอ?" เคทลินดูประหลาดใจแต่มีความสุขมาก
น้องชายของเคทลินซึ่งจะได้รับตำแหน่งลอร์ดจากลุงของเขาในไม่ช้านี้เป็นที่รู้กันว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเธอมาก
แม้ว่าเขาจะทำงานคนเดียวในป้อมปราการ
ความรักที่เขามีต่อครอบครัวและเธอยังคงแข็งแกร่ง
"ผู้ชายสองคนนี้พูดถึงการใช้ดาบพื้นฐานของจักรวรรดิ บลา บลา บลา
ดังนั้นเมื่อฉันสงสัย ฉันจึงค้นหาหนังสือ
และฉันพบว่าการใช้ดาบพื้นฐานของจักรวรรดิเดิมเรียกว่า
'การใช้ดาบพื้นฐานของบราวน์!' "ฉันไม่ได้โกหกจริงๆ แล้ว
ความอยากรู้อยากเห็นของฝาแฝดเกี่ยวกับ 'การใช้ดาบของตระกูลบราวน์'
ได้เติบโตขึ้นตั้งแต่เริ่มเรียนวิชาดาบ ดังนั้น
ตระกูลบราวน์จึงได้รับอิทธิพลและเคารพจากอัยการจักรวรรดิอย่างมาก
แม้ว่าลำดับชั้นของครอบครัวจะพังทลายลงอย่างสิ้นเชิงหลังจากความอับอายที่ถูกขับไล่ออกจากที่ดินที่ปกครองมาหลายชั่วอายุคน
เคทลินก็เติบโตในลอมบาร์ดีเมื่อครอบครัวของเธอล้มลงและไม่มีที่ไป
และหลังจากโตเป็นผู้ใหญ่ เธอก็เข้าวังหลวงเป็นสาวใช้
"มันเป็นการใช้ดาบที่ยอดเยียมมาก
คนทั้งจักรวรรดิจะได้เรียนรู้และตั้งชื่อว่าการใช้ดาบของจักรวรรดิ!"
ขณะที่ฉันพูดด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย ใบหน้าของเคทลินก็แดงเล็กน้อย
"มันเป็นคำชม"
จากนั้นฝาแฝดก็ตื่นเต้นและถามเคทลินด้วยเสียงดัง "จริงเหรอ?" "จริงๆ
คนจากตระกูลบราวน์?" "มันน่าอาย" "ว้าว-"
มันเป็นเสียงเชียร์ที่ตั้งมากจนคนไม่กี่คนที่ยืนอยู่รอบๆ หันมาหาเรา
"แล้วเคทลินเรียนดาบด้วยเหรอ?" กับคำถามของฉัน
เคทลินแสดงฝ่ามือที่มีดาบปลายของ

"อา" นอกจากสองสิ่งที่ฉันพบขณะนั่งบนเตียง
มันคือดาบไม้ข้างเตียงของเขาและขวดยา
ฉันให้ สองสิ่งนั้นถูกวางเป็นวงกลมบนผ้าห่ม
ในเวลานั้นฉันได้ยินเสียงของคุณปู่
"เธออยู่ที่ไหน ฟลอเรนเทีย!" "ฉันอยู่ที่นี่!" ฉันรีบวิ่งลงบันได
โชคดีที่เปเรชดูไม่มีบาดแผล จากนั้นมันก็เป็น
คุณปู่ของฉันไม่เลวพอที่จะทำให้แยลงกับเด็กที่นำเสนอแบบนั้น
เมื่อฉันกระโดดและยืนอยู่ข้างหน้าเขา คุณปู่ของฉันก็โค้งหลังเล็กน้อย
รักษาระดับสายตา และพูดว่า "คุณปู่มีที่ที่จะไปสักครู่
ดังนั้นรอรู้อยู่ที่นี่
ฉันจะทิ้งอัศวินไว้ข้างนอก ดังนั้นอย่ากังวล"
อัศวินที่มีใบหน้าที่คุณเคยเล็กน้อยถือกระบี่ที่ฉันนำมาในมือและโค้งคำนับ
"ค่ะ
คุณปู่ ไปเถอะ!" "ฮึ ฮึ เด็ก..." คุณปู่ลูบหัวฉันในที่สุดและออกไปข้างนอก
เมื่อพวกเขาตามมาหาทาง
รถม้าของลอมบาร์ดีที่รออยู่รับคุณปู่และเริ่มวิ่งไปตามทางป่า
ฉันโบกมือและถามเปเรชที่ยืนอยู่ข้างฉัน "คุณคุยกับคุณปู่ของฉันว่าอะไร?"
"...ไม่มีอะไร" "คุณออกไปนานพอสมควร คุณคุยเรื่องอะไร?"
"ฉันไม่ได้พูดอะไร" ดังนั้น
คุณถูกคุณปู่ของฉันดูหรือเปล่า? เอาละ มันคงไม่มากนัก
เมื่อฉันปิดความอยากรู้

ฉันยื่นมือไปหาเปเรช เขามองฉันอย่างมีความหมาย "ไปกันเถอะ เพราะฉันนำสิ่งนี้และสิ่งนั้นมาให้คุณ" ทางขึ้นบันไดค่อนข้างยาก หากชายผอมบางคนนี้ตกลงไปโดยบังเอิญ เขาอาจได้รับบาดเจ็บสาหัส ในแง่นั้น มันคือมือที่ยื่นออกไปเพื่อจับมัน เปเรชที่กระพริบตาซ้ำๆ ครั้งหนึ่ง จับมือฉัน

ไม่ว่าการกระทำนั้นจะซ้ำในทุกสิ่ง

ฉันเริ่มขึ้นบันไดขณะจับมือที่จับมันแน่นจริงๆ

ฉันสงสัยว่าเขาไม่ชอบจับมือกับฉัน แต่โชคดีที่เขาเจียบๆ ตามฉันทีละขั้น และเมื่อฉันไปถึงห้องนอน เปเรชก็จับมือฉันแน่นขึ้น ***

โจวานเนสเดินผ่านห้องโถงของพระราชวังด้วยใบหน้าที่แข็งทื่อ

มันเป็นก้าวที่เต็มไปด้วยความใจร้อน เมื่อเขามาถึงสำนักงาน

คนรับใช้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าเขารับเปิดประตู

ห้องฟ้าที่แต่งแต้มด้วยดวงอาทิตย์สีแดงเพิงขึ้น

และแสงแดดส่องลึกเข้าไปในสำนักงานผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่

และมีชายคนหนึ่งรับแสงอย่างครบถ้วนและทักทายโจวานเนส "เป็นเวลานานแล้ว พระองค์"

มันคือลูลัค ลอมบาร์ดี นั่งดื่มชาเหมือนเป็นสำนักงานของเขาเอง ITLIWBTM

"คุณมาทำอะไรที่นี่" เขาทนต่อการขมวดคิ้ว แต่เสียงสั้นออกมา

จักรพรรดิโจวานเนสรีบไอและแก้ไขคำพูดของเขา "ฉันหมายถึง ทำไมคุณถึงมาที่นี่?"

"แค่แบบนั้น" ลูลัคพูดพร้อมกับยิ้ม ทำให้เกิดรอยย่นรอบดวงตา "มันเป็นเวลา 3 ปี?"

ลอร์ดแห่งลอมบาร์ดีไม่เคยออกจากดินแดนของลอมบาร์ดี

นั่นเป็นสิ่งที่ดีสำหรับโจวานเนส

แต่ก็ยังน่ารำคาญเช่นกัน ชายชราคนนั้นรู้เรื่องราวทั้งหมดของพระราชวัง

แต่จักรพรรดิเองก็รู้เพียงเล็กน้อยว่าเกิดอะไรขึ้นภายในลอมบาร์ดี

"นั่นแหละ"

โจวานเนสกลับมาสงบสติอารมณ์และตอบกลับ นั่งลงตามธรรมชาติที่ที่นั่ง

"คุณหมดหวังมาก"

แต่มันก็เป็นเพียงช่วงเวลาหนึ่ง

คำพูดของลูลัคทำให้คิ้วหนาของโจวานเนสกระตุกครั้งหนึ่ง

มันเหลือเชื่อที่เขาปฏิบัติต่อจักรพรรดิราวกับว่าเขาได้พบกับเด็กในเมืองหลังจากเวลานาน

"ก็ครั้งแล้วที่ชายชราผู้นี้อยากมาที่พระราชวัง ครึ่งสุดท้ายที่ฉันพบคุณ

ฉันจำคำพูดของพระองค์และหันกลับไปทักทายประดุจพระราชวัง"

".....คุณได้ยินอะไร

ฉันคิดว่าฉันพิจารณาลอร์ดแห่งลอมบาร์ดีเป็นลุงของฉันแล้ว"

"ฉันไม่มีความมั่นใจที่จะนำจักรวรรดินี้จากพระราชวัง

ดังนั้นลอมบาร์ดีสามารถเข้าออกได้เหมือนเป็นบ้านของคุณ

หากคุณต้องการให้ฉันออกจากบัลลังก์ ให้รักษาหน้าของคุณในการประชุม...."

"อืม...."

โจวานเนสไม่มีอะไรจะพูด มันเป็นปฏิกิริยาตามธรรมชาติ

เพราะมันเป็นสิ่งที่โจวานเนสพูดกับลูลัคจริงๆ "ในตอนนั้น

ฉันกำลังดิ้นรนกับงานหนัก....."

ลูลัคที่ยิ้มและมองโจวานเนสที่กำลังแก้ตัวอย่างถูกต้องกล่าวว่า

"แม้ว่าฉันจะอดทนมานานแล้ว แต่วันนี้ฉันก็อดไม่ได้ที่จะเห็นพระองค์

โปรดยกโทษให้ฉัน" "....เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ตั้งแต่รุ่งสางนี้"

โจวานเนสก็สงสัยและอดไม่ได้ที่จะทน

เพื่อมาที่ห้องและรอแบบนี้อย่างไม่บอกล่วงหน้า

ไม่ใช่ลูลัค "มันเป็นเรื่องน่าประหลาดใจ

แต่คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าชายเปเรช?" "เปเรช?"

มันเป็นชื่อที่ไม่คุ้นเคยที่จะเรียก

ต้องใช้เวลาสองสามวินาทีในการตระหนักว่านั่นเป็นชื่อของลูกชายของเขา
 ซึ่งเขาเกือบจะลืมไปแล้ว "ถ้าเป็นเด็กคนนั้น
 พระราชินีน่าจะดูแลมันอย่างดี
 คุณกำลังบอกว่าเหตุผลที่คุณมาวันนี้เป็นเพราะเด็กคนนั้น?" อย่างไม่คาดคิด
 โจวานเนสเอียงศีรษะ "ฉันอยากถามพระองค์อย่างหนึ่ง คุณเชื่อจริงๆ
 ว่าพระราชินีจะดูแลเจ้าชายเปเรชอย่างเหมาะสมและคุณมอบหมายให้เธอดูแลเปเรช?"
 ลูล์คให้เกียรติจักรพรรดิ แต่ไม่ใช่กับพระราชินี
 มันเป็นวิธีการพูดที่โดดเด่นของพวกเขาที่รัฐลอมบาร์ดีไม่มีใครเทียบได้
 โจวานเนสตอบอย่างแปลกใจต่อคำพูดของลูล์คที่ดูเหมือนจะลงโทษเขา
 "คุณกำลังพยายามแทรกแซงเรื่องของราชวงศ์ตอนนี้หรือ?"
 แตกต่างจากจักรพรรดิองค์ก่อน
 โจวานเนสเป็นจักรพรรดิที่ค่อนข้างเจียมซึ่งไม่เคยเป็นศัตรูกับลอมบาร์ดีอย่างเปิดเผย
 แต่เขาค่อนข้างกระตือรือร้นเมื่อพูดถึงทายาท
 "ฉันไม่ได้พูดถึงพระองค์เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อบุตรของคุณ
 มีประโยชน์อะไรกับเรื่องแบบนี้กับราชวงศ์? แต่...."
 ลูล์คส่ายหัวอย่างเศร้า
 "เมล็ดที่พระองค์หว่านไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับความสุขของพระองค์?"
 "คุณล้อเล่นกับฉัน...?" ท่าทีของโจวานเนสกลายเป็นจริงจังมาก
 "ตอนนี้คุณหมายถึงอะไร
 อธิบายให้ถูกต้อง" สำหรับโจวานเนสที่ใจร้อน ลูล์คยิ้มอย่างสบายๆ และพูด
 แต่คำพูดที่ออกจากปากของเขาไม่เบาเลย
 "แองเจนาสรายงานว่าร่ายได้จากที่ดินปีนี้ลดลงครึ่งหนึ่ง" "ครึ่งหนึ่ง?"
 ความจริงที่ว่าแองเจนาส ครอบครัวของพระราชินี
 กำลังหลบเลี่ยงภาษีในระดับหนึ่ง
 ไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับโจวานเนสเช่นกัน อย่างไรก็ตาม
 ความจริงที่ว่ามันเป็นครึ่งหนึ่งทำให้เขาอับอาย
 "แต่มีบางสิ่งที่พระองค์ควรให้ความสนใจมากกว่า" "มันคืออะไร?"
 "คนที่พบสิ่งแปลกในใบแจ้งภาษีรายงานมัน แต่แปลกที่ไม่มีการดำเนินการใดๆ"
 มันเป็นอย่างที่ลูล์คพูด สิ้นหนาย้ายไปจากใบหน้าของจักรพรรดิที่ตกใจ
 ลูล์คเหน็บแนมโดยไม่คำนึงถึงปฏิกิริยาของจักรพรรดิ
 "ไม่ใช่ความจริงที่ว่าคนจำนวนมากกำลังทำงานให้กับแองเจนาสด้วยเงินของราชวงศ์?"
 มันก็ถูกเทออกมาเช่นกัน "การจ่ายภาษีไม่สำคัญหรือ?"
 คุณไม่สามารถมองเห็นมันเป็นเรื่องง่ายและปิดตาครึ่งหนึ่งได้
 แม้แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ของราชวงศ์ให้ความร่วมมือในเรื่องนี้.....
 นั่นไม่ใช่รอยขีดข่วนในวงกลมของพระองค์หรือ?" "ฮืม...."
 จักรพรรดิถอนหายใจราวกับว่าเขากำลังปวดหัว
 ดูมันเหมือนเป็นการเล่นที่สนุกมาก
 ลูล์คโยนหินก้อนที่สองที่เขาเข้ามา
 ครึ่งนี้หวังว่าจะมีระลอกคลื่นที่ใหญ่ขึ้นในทะเลสาบ "ฉันขอโทษพระองค์
 คุณจำเหมือนที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งของแม่น้ำเชิร์ฟได้ไหม?" "...ฉันจำได้"
 "เหมือนเหล็กที่จักรพรรดิองค์ก่อนทิ้งไว้ให้ลอมบาร์ดีในกรณีฉุกเฉินถูกขายให้กับครอบครัวบาราโพรทโดยลูกชายของฉัน"
 "บาราโพรท....?"
 "พวกเขาเป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัวที่ดีที่สุดของแองเจนาส"
 ในกรณีที่ครอบครัวดูเรลส์ถูกปลดออกจากบัลลังก์
 พวกเขาใส่ทรัพย์สินของพวกเขาที่ละน้อยและทิ้งไว้ให้ลอมบาร์ดีอย่างลับๆ
 ตัวอย่างเช่น
 ทองคำแท่งห้าพันแท่งที่นอนหลับอยู่ในส่วนลึกที่สุดของห้องนิรภัยธนาคารลอมบาร์ดี
 หรือภายนอกที่รู้จักกันในชื่อ 'เหมือนเหล็กและมองไม่เห็น' แต่จริงๆ
 แล้วเป็นเหมือนที่มีเหล็กเป็นตัวอย่าง
 มันเป็นคำมั่นสัญญาที่มีมายาวนานว่า
 'ดูเรลส์และลอมบาร์ดีจะไม่หันหลังให้กัน'

"แม้ว่าจะมีตราประทับของบาราโพรทอยู่บนเอกสาร
 แต่ก็ชัดเจนมากกว่าใครเป็นเจ้าของเหมืองจริงๆ"
 แนนอนว่ามันคือครอบครัวซูลท์ที่รับธุรกิจเหมืองแร่
 แต่ลูลค์ไม่กล้าที่จะพูดถึงเรื่องนั้น
 "แองเจนาสอาจไม่รู้ว่าเป็นเหมืองนั้นเป็นเหมืองอะไร
 แต่ถ้าก็เติบโตพอที่จะเอื้อมถึงแร่เหล็ก"
 แร่เหล็กเป็นทรัพยากรทางทหารที่สำคัญมาก
 เหล็กซึ่งเป็นวัสดุของอาวุธ
 เป็นทรัพยากรที่มีครอบครัวเพียงไม่กี่ครอบครัวเท่านั้นที่มี
 รวมถึงราชวงศ์และลอมบาร์ดี
 และไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาเป็นครอบครัวที่ภักดีต่อราชวงศ์มาเป็นเวลานาน
 แม้ว่าแองเจนาสจะเป็นครอบครัวของพระราชินี
 แต่เดิมพวกเขาเป็นขุนนางมากกว่าราชวงศ์
 แร่เหล็กไม่ใช่ทรัพย์สินที่อนุญาตให้พวกเขา
 "และมันเป็นพระองค์ที่ทำให้พวกเขาสามารถผันถึงความผันที่บังอาจได้"
 "มันเป็นความผิดของฉัน! มันมันไร้สาระ! ฉันแค่....!"
 "คุณไม่ให้แองเจนาสมีย่านาจหรือ?"
 คุณไม่สนใจแม้แต่ลูกชายคนแรกของคุณและโยนลูกชายคนที่สองให้กับพระราชินี
 ราบีนี้
 แองเจนาสไม่สนใจแม้แต่จะฆ่าหรือช่วยชีวิตลูกของสาวใช้..."
 "ไม่ว่าเธอจะทิ้งเขาไว้หรือฆ่าเขา?" โจวานเนสไม่ใช่จักรพรรดิที่โง่เขลา
 ก่อนอื่น
 มันอยู่ในการประเมินของลูลค์ เขาฉลาด
 และอ่านเส้นของคนและคำพูดได้อย่างรวดเร็ว
 เหมือนตอนนี้ "แล้วคุณกำลังบอกว่าพระราชินีทำร้ายเปเรช..... เจ้าชาย?"
 "โชคดียังมีชีวิตรอยู่ ฉันคิดว่าเขากินยาพิษ" "ฮา!"
 โจวานเนสเสียคำพูดและหัวเราะออกมา
 ความรักที่มีต่อลูกชายของสาวใช้ที่เขาจำชื่อไม่ได้เลยเป็นศูนย์อย่างแนนอน
 แต่กลับเกิดจากความแค้นและความโกรธต่อพระราชินีที่กล้าแตะต้องเส้นเลือดของเขา
 ลูลค์พูดขณะผลึกแก้วน้ำไปข้างหน้าจักรพรรดิ "แนนอน
 มันเป็นจำนวนที่ดีมากที่จะให้อ่านาจแองเจนาสด้วยคำพูดเพื่อต่อสู้กับฉัน
 พระองค์"
 โจวานเนสที่อ่านความหมายสะดุ้ง แต่ลูลค์ยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อเห็นมัน
 มันใกล้เคียงกับบุคลิกของลูกศิษย์ที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดีของครู
 "คุณให้ฉันมากเกินไป นั่นคือปัญหา ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรือของฉันจะระเบิด
 และฉันยังโง่..... ตอนนี้ถึงเวลาที่จะเอาอ่านาจกลับคืนมา"
 "อย่างไรก็ตาม...."
 "พระองค์ไม่ต้องทำอะไรเลย" มือของโจวานเนสที่กดหน้าผากมันหยุด
 ลูลค์หัวเราะเยาะจักรพรรดิ และเขาเสนอสิ่งที่จักรพรรดิจะไม่มีวันปฏิเสธ
 "ฉันจะเป็นตัวร้าย" *** ฉันและเปเรชนั่งเผชิญหน้ากันบนเตียง
 โขฟาตัวเดียวถูกปกคลุมด้วยฝุ่น และพื้นก็เหมือนกระดุกเย็น
 ดังนั้นมันจึงเป็นทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ผมสีดำยังคงปกคลุมต้นคอ
 ผิวขาว
 และดวงตาสีแดงเหมือนริมฝีปากมองมาที่ฉัน "เปเรช คุณ..."
 ขนตายาวสั้นเล็กน้อยในหนึ่งกระพริบ "คุณสูงขึ้นเล็กน้อยไหม?"
 "ฉันคิดว่า..."
 เปเรชตอบพยักหน้าอย่างหน้าตาบึ้ง "เพราะ.....หัวของคุณใหญ่กว่าคนอื่น"
 ฉันพึมพำ
 นึกถึงลักษณะของเขาในชีวิตก่อนของฉัน
 ยืนอยู่ในฝูงชนที่รวมตัวกันอย่างแออัดด้วยคำพูดว่าเจ้าชายองค์ใหม่ถูกส่งมา
 นั่นคือทั้งหมดที่ฉันเห็นจากระยะไกล

รูปร่างของเปเรชที่มองลงไปทีทุกสิ่งด้วยดวงตาที่เย็นชา
แกว่งผ้าคลุมด้วยร่างที่มีนุ่มมากกว่าพวกอัศวินรอบตัวเขา
ดิ่งดูดฟังชนในทันที "ใคร?"

"ฮะ? ฮือ ไม่"

แต่จินตนาการว่าผู้ชายที่อยู่ข้างหน้าฉันเติบโตเป็นผู้ใหญ่แบบนั้นเป็นเรื่องยาก
เมื่อเทียบกับเจ้าชายเปเรชที่เหมือนหมาป่าตัวใหญ่ที่มีขนสีดำและเงางาม
ผู้ชายคนนี่คือ "คุณคิดถึงใครอยู่ตอนนี้?"

พวกเขาไม่มีการแสดงออกที่เหมือนกัน

แต่ตอนนี้เปเรชดูเหมือนจะเป็น... "ลูกหมา?"

เขาเอียงศีรษะกับคำพูดที่ไม่คาดคิดของฉัน ดูลึ เหมือนหมาจริงๆ... ไม่

เหมือนลูกหมา

"คุณมีลูกหมาไหม?" "เฮ้อ ไม่ ฉันจะเลี้ยงหนึ่งตัวตอนนี้"

"คุณชอบลูกหมาไหม?"

ฉันก็ชอบเหมือนกัน ฉันไม่เคยเห็น

แล้ว....." แต่ฉันควรพูดอะไรดี? ฉันคิดขณะที่ผลึกเขาออกไปเล็กน้อย
ชายที่กอดฉันราวกับจะไม่ปล่อยฉันไป ฉันค่อยๆ ผลึกเขาออกจากมือของฉัน ไข
นั่นคือสิ่งที่ฉันควรพูด ฉันพูดขณะมองไปที่เปเรชด้วยสายตาหม่นหมอง
"แล้วพบกันใหม่นะ"

เปเรช" ใบหน้าของเขาเปลี่ยนไปทันที

รอยยิ้มที่แค้นและลึกลับที่ซ่อนอยู่ปรากฏออกมา

และมุมปากที่เคยพูดคำหม่นหมองก็ยกขึ้นเล็กน้อย มีบางอย่างเช่น 'ความสุข'

ในดวงตาสีแดงของเขาที่ว่างเปล่าจากอารมณ์

เขาตอบด้วยใบหน้าที่ดูเหมือนดอกกุหลาบตูมเล็กๆ ที่เพิ่งโผล่ออกมา "ใช่

แล้วพบกันใหม่" ระหว่างทางออกจากพระราชวังโปริรัก ฉันจับมือปูของฉัน

และคืนนั้น

หลังจากอาบน้ำในน้ำอุ่นที่มีฟองนุ่มๆ

ฉันนอนลงบนเตียงและวางหัวบนหมอนนุ่มๆ

ย้อนกลับไปตอนนี้ รอยยิ้มของเขายังคงอยู่ในใจฉันเป็นเวลานาน

เหมือนกลิ่นกุหลาบแรงๆ

ที่ฉันไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน ITLIWBTM ถึง ฟลอเรนเทีย สมบัติใหม่?

ฉันคิดว่าฉันคุ้นเคยกับพระราชวังใหม่แล้ว เพราะทางตะวันออกมีแสงแดดดี

อาจเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีสมุนไพรมากมาย เมื่อวานนี้ ขณะเดินเล่น

ฉันพบดอกบอมเนีย [1]

ฉันจำได้ว่ามันเป็นดอกไม้ที่บานมากในที่ที่ฉันเคยอยู่

ดอกบอมเนียจะบานเร็วๆ นี้ มันเป็นดอกไม้สีแดงที่มีกลีบสวยงาม

ถ้าดอกบอมเนียบาน

ฉันจะส่งให้เธอได้ไหม? ชันเรียนดาบเริ่มพรั่งนี้ ฉันตั้งตารอคอย

เมื่อวานนี้ฉันได้กินแซนด์วิชผลไม้ครั้งแรก ครีมนขาวหวานและอร่อย

แต่ไม่เท่าลูกอมที่เธอให้ฉัน พรั่งนี้ ไคลัสบอกเขฟให้ทำคุกกี้ช็อกโกแลต

แต่ดูไม่ดีเท่าที่ฉันเคยกินกับเธอ ดังนั้นฉันจึงไม่คาดหวังมากนัก

ถ้าเธอโอเค

ส่งคำตอบมา ถ้าเธอไม่ชอบก็ไม่ต้องส่งจริงๆ แล้วพบกันใหม่ จาก เปเรช ป.ล.

ฉันคิดว่าเธอก็จะชอบดอกบอมเนียเช่นกัน *** ถึง เปเรช ขอโทษที่ตอบช้า

ฉันยุ่งนิดหน่อยช่วงนี้ มาพ้อซื้อให้ฉันวันเกิดมาถึงแล้ว

ฉันจึงยุ่งกับการดูแลพวกมัน พวกมันเป็นเด็กที่เชื่องและน่ารักมาก

ฉันตั้งชื่อแม่ว่าเบลีย์และลูกของเธอว่าแบลิ่งค์

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเคยได้ยินดอกไม้ชื่อบอมเนีย

ฉันจะรอคอยของขวัญดอกไม้

สมบัติใหม่? จาก ฟลอเรนเทีย ป.ล. ทำไมเธอไม่หยุดกินหญ้าเสียที? *** ถึง

ฟลอเรนเทีย

ในที่สุดดอกบอมเนียก็เบ่งบาน ฤดูใบไม้ร่วงมาช้าปีนี้ และดูเหมือนจะบานช้า

ฉันหาหนังสือ

แต่ดอกบอมเนียดเดิมเป็นดอกไม้ป่าที่เติบโตเฉพาะทางตอนใต้ของจักรวรรดิ

อาจมีคนคิดถึงบ้านเกิดบ้าง ปลูกมันในพระราชวัง

ฉันจะส่งกลับดอกบอมเนียดให้เคทลิน

ฉันไม่ได้กินหญ้าอีกต่อไป วันนี้เกิดเรื่องแปลกขึ้น ในชั้นเรียนดาบ

ฉันคิดถึงสิ่งที่เรียกว่า 'โอเร' แต่พื้นแตก แนนอน ฉันตกใจมาก

โดยเฉพาะปฏิกิริยาของครูสอนดาบแปลก

หลังจากนั้นฉันสร้างออร่าหลายครั้งแล้วกลับไป

และตอนเย็น พระองค์จักรพรรดิมาที่พระราชวังของฉัน

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นพระองค์

แต่เราไม่เหมือนกันเลย

แต่พระองค์จักรพรรดิหัวเราะว่าความสามารถของฉันเหมือนพระองค์

เบลีย์และแบลิ่งค์เป็นอย่างไรบ้าง? ไม่รบกวนเธอใช่ไหม?

ฉันหวังว่าอย่างนั้น

เพราะเธอไม่ควรทำงานหนักเกินไป แล้วพบกันใหม่ จาก เปเรซ *** ถึง เปเรซ

สุขสันต์วันเกิดปีที่สิบสาม ฉันอยากจะให้ดาบใหม่เป็นของขวัญวันเกิด

แต่มีข้อจำกัดสำหรับเคทลินที่จะนำมันออกไปอย่างลับๆ จึงเป็นไปได้

ดังนั้นฉันจะส่งเหรียญทองและเข็มกลัดทับทิมให้ นี่คือ.....

ฉันหยิบมันขึ้นมาเมื่อเดินผ่านไป ยังไงก็สุขสันต์วันเกิด จาก ฟลอเรนเทีย

*** ถึง

ฟลอเรนเทีย

ฉันใส่เข็มกลัดทับทิมที่เธอให้ฉันเมื่อเดือนที่แล้วไปทานอาหารเย็น

ฉันกินไม่ค่อยได้เพราะจักรพรรดินี้จ้องมองฉัน แต่ฉันรู้สึกดี

ในวันเกิดปีที่สิบของเธอ ฉันได้ยินจากเคทลินว่า

รีปาเซที่ฉันมอบให้เธอเกิดอุบัติเหตุกับเบลีย์ที่เธอรัก ในนามของรีปาเซ

ฉันขอโทษ

(อาจเป็นข้อฆ่า) โดยบังเอิญ..... โดยบังเอิญ

เมื่อไหร่เราจะได้พบกันอีก?

ไม่มีเหตุผลอื่น เพราะครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นเธอคือ 2 ปี 6 เดือนที่แล้ว

เมื่อไหร่ฉันจะได้พบเธออีก? จาก เปเรซ *** ถึง เปเรซ

ถ้าฉันเห็นเครื่องประดับทับทิมดีๆ ในอนาคต ฉันจะมอบให้เธอ

จักรพรรดินี้โกรธ?

ฉันรู้สึกดี! และไม่ต้องกังวลเรื่องเบลีย์

มันเป็นเรื่องดีที่เบลีย์และแบลิ่งค์มีครอบครัวใหม่

รีปาเซทำหน้าที่เป็นพ่อที่ดีได้อย่างยอดเยี่ยม

และนั่นคือเวลาที่ผ่านไปแล้วตั้งแต่เราแยกจดหมาย

เธอถามว่าเมื่อไหร่ฉันจะได้พบเธอ?

เราจะพบกันเร็วๆ นี้ อาจเร็วกว่าที่เธอคิด ฉันจะพบเธอเร็วๆ นี้ จาก

ฟลอเรนเทีย ***

"เทีย เธอกำลังทำอะไรอยู่?"

ฉันได้ยินเสียงเรียกฉันเมื่อฉันเพิ่งวางปากกาและเงยหน้าขึ้น

ฉันเข้ามาในห้องศึกษา

ผู้หญิงผมสีน้ำตาลอ่อนใกล้สี่ขวบสาละสลวยและยิ้มให้ฉัน "โธ่

ลอริล

วันนี้เธอมาเร็วเหรอ?"

ลอริลเป็นเพื่อนม้าและสาวใช้ที่พ่อของฉันจ้างเมื่อฉันอายุ 10

ปี เธอใจดีและมีบุคลิกสดใสและปีนี้อายุ 19 ปี

"เธอให้ฉันมีห้องในคฤหาสน์ได้ไหม?"

มันยุ่งยากมากที่จะเดินทาง คุณหนู " "ไม่ ถ้าเธอไม่กลับบ้าน

คุณนายดิลลาร์ดจะเสียใจใช่ไหม?"

เธอเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของคูดิลลาร์ดและเป็นเจ้าหญิงที่มีชื่อเสียงที่เข้าถึงยาก

"ฉันกังวลเพราะฉันเป็นคนสุดท้อง ฉันมีอายุห่างจากพี่ชายสามคนมาก"
 "แม่ของฉันก็บอกให้ฉันหาคู่ครองดีๆ ตอนนี้ ฉันก็อยากมีความสัมพันธ์
 แต่เธอเขียนจดหมายที่นาราคาญเพราะไม่มีผู้ชายอยู่รอบๆ ไข่มุขไหม?"
 ลอริลเข้ามาหาฉันและถามอย่างเป็นธรรมชาติ นิ่งขำๆ ฉัน "ฉันใช้กระดาษดีๆ
 นั้นเพียงครั้งเดียว" ตอนแรกฉันใช้กระดาษอะไรก็ได้ เมื่อเวลาผ่านไป
 เปเรซใช้กระดาษดีๆ คนอื่นใช้กระดาษดีๆ
 แต่ฉันไม่สามารถเขียนมันลงบนกระดาษออกกำลังกายได้ ฉันจึงเขียนจดหมายดีๆ
 เมื่อคิดถึงมัน มันเกือบสามปีแล้วที่เปเรซย้ายไปพระราชวังโปอิรัก
 ในระหว่างนั้น
 ฉันอายุสิบปีแล้ว และเปเรซอายุสิบสามหลังจากวันเกิดของเขาไม่นาน
 ฉันไม่เคยเห็นหน้าเขาอีกเลย แต่ทุกครั้งที่เคทลินมาที่คฤหาสน์
 เขามักจะถามสวัสดิ์ในจดหมาย "ใครเป็นผู้รับ?" "ฉันยังบอกเธอไม่ได้ เธอรู้"
 ยังไม่ถึงเวลาที่จะรู้ว่าฉันคือคนที่ส่งและรับจดหมายกับเปเรซ
 ลอมบาร์ดีและอังกะเนาส์
 ยังไม่ถึงเวลาที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงอำนาจระหว่างเจ้าชายองค์แรกและองค์ที่สอง
 เมื่อฉันใส่จดหมายที่พับแล้วในซองและส่งให้ลอริล
 เธอใช้ซีฟิ่งและปิดผนึกมัน
 "เธอจะบอกฉันทีหลังไหม?" "ใช่ ทีหลัง" ลอริลผิดหวังเล็กน้อย
 แต่ไม่นานก็ลืมเรื่องจดหมายและรตน้ากระถางดอกไม้ด้วยใบหน้าที่มีความสุข
 "เธอเรียกชื่อกุหลาบนี้ว่าอะไร คุณหนู?" "ดอกบอมเนีย" "ใช่ ดอกบอมเนีย
 มันเป็นดอกไม้ที่สวยงาม
 น่าเสียดายที่ฉันเห็นมันได้เพียงไม่กี่วันในฤดูใบไม้ร่วง"
 "นั่นคือเหตุผลที่มันสวยงาม" ลอริลหยุดรตน้าและพูด
 "บางครั้งคุณหนูพูดเกินวัยของเธอ" "ฉันฉลาดนิดหน่อย นั่นแหละ" "โอ้ ไข่มุข
 ถ้าฉันคิดถึงลูกพี่ลูกน้องของเธอ ไม่มีใครฉลาดกว่าเธอ"
 "นั่นเป็นคำธรรมดา"
 ลอริลที่ม้วนแขนเสื้อทั้งสองข้าง เปิดหน้าต่างทั้งสองเพื่อระบายอากาศ
 ถ้าเป็นลูกสาวคนดังของครอบครัวดิลลาร์ด ฉันไม่ต้องทำงานแยกต่างหาก
 เมื่อมองดูงานอาสาสมัครของเธอสำหรับสาวใช้ของฉัน
 ดูเหมือนว่าลอริลจะไม่ใช่นักคลิกที่ธรรมดา "เพราะเธอฉลาดมาก เธอรู้ไหม
 พี่ชายของเคลริวาก็ตัดสินใจเป็นครูพิเศษของเธอด้วย"
 ไม่นานหลังจากที่กลายเป็นคนของฉัน
 เคลริวานประกาศว่าเขาจะลาออกจากการศึกษาผู้สืบทอดและเป็นครูพิเศษของฉัน
 ขอบคุณที่ครอบครัววุ่นวายมาก น่าตื่นเต้นแค่ไหนเมื่อฉันจำได้ตอนนั้น?
 เมื่อฉันคิดถึงใบหน้าของเซิร์ลที่บอกว่าเธอไม่เชื่อ
 ฉันยังหัวเราะหลังจากหลายปี
 ดึกดึก ประตูห้องสมุดเปิดด้วยการเคาะอย่างสุภาพ มันคือเคลริวาน
 "พี่ชาย!"
 ลอริลที่กำลังจัดมานวิงไปหาเคลริวาน ".....สวัสดิ์ คุณหนูดิลลาร์ด"
 อย่างไรก็ตาม
 เคลริวานถอยหลังครึ่งก้าวและปฏิบัติต่อลอริลเหมือนคนแปลกหน้า "เฮ้
 เมื่อไหร่เธอจะปฏิบัติกับฉันเหมือนน้องสาว? ไม่มีใครอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว"
 ลอริลทำหน้าบึ้งและเศร้า...
 ลอริลที่ได้ยินเรื่องเคลริวานจากพ่อของเธอเมื่อเธอถึงวัยผู้ใหญ่
 ดีใจที่ได้เห็นเคลริวาน "ฉันไม่ใช่ชื่อสกุลดิลลาร์ด
 แต่ทำไมเธอเรียกฉันว่า
 'พี่ชาย'? ถ้าพี่ชายจริงของเธอได้ยิน เขาจะผิดหวังมาก" ("พี่ชาย"
 ใช้คำเรียกอย่างเป็นทางการ "โอราบอนี") ".....เธอใจร้ายจริงๆ"
 ลอริลสั่นไห้และออกไปข้างนอก เมื่อเคลริวานเข้ามาและเริ่มคลาส
 ลอริลไม่สามารถเข้าห้องสมุดของฉันได้
 ดวงตาของเคลริวานจับภาพหลังของลอริลที่หายไปนอกประตูเป็นเวลานาน

เมื่อมองดูนั้น

ดูเหมือนว่าลอริลจะไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับเคลริวาน อย่างไรก็ตาม

ฉันไม่ได้พูดถึงมันเพราะฉันเข้าใจหัวใจที่เกิดขึ้นและเติบโตเป็นลูกนอกสมรสได้เล็กน้อย

ไม่นานเคลริวานนั่งลงและรายงานต่อ

"การแสดงของเสื้อผ้าเด็กที่เริ่มต้นตามที่คุณหุบอกนั้นยอดเยี่ยมมาก

การตอบสนองรวดเร็วเหมือนตอนที่เราเปิดตัวเสื้อผ้าผู้ชายครั้งแรก นี่"

เคลริวานให้รายงานที่จัดเรียงอย่างดีแก่ฉัน

แน่นอนว่ามันคุ้มค่าที่จะสังเกตว่าเคลริวาน เปลเลตเป็นอัจฉริยะ

เมื่อเขาเริ่มธุรกิจเสื้อผ้าสำเร็จรูปครั้งแรก เขาทำผิดพลาดเล็กน้อย

แต่เขาไม่เคยทำผิดพลาดเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก และตอนนี้ เกือบสามปีต่อมา

'ร้านเสื้อผ้ากัลลาฮาน' กำลังแพร่กระจายไปทั่วจักรวรรดิ

ขุนนางในละแวกนั้นที่เรียนรู้ระบบ 'เสื้อผ้าสำเร็จรูป'

ที่ประสบความสำเร็จในลอมบาร์ดี

พยายามกันและกันและขอสาขาร้านเสื้อผ้าในที่ดินของพวกเขา

แน่นอนว่ามีเหตุผลเบื้องหลังที่พ่อของฉันเป็นลูกชายของลูลัค ลอมบาร์ดี

และส่วนหนึ่งของผลกำไรที่เกิดจากร้านเสื้อผ้าถูกจ่ายให้กับลอร์ดในรูปแบบภาษี

ผลที่ตามมา

ไม่มีชาวสามัญชนที่สวมเสื้อผ้าคุณภาพดีในราคาต่ำที่ไม่รู้จักชื่อกัลลาฮาน

นอกจากนี้ยังมีการกล่าวว่าชาวสามัญชนที่ตอนนี้สวมเสื้อผ้าที่สะอาดและตามฤดูกาลมีสุขภาพดีขึ้นมาก

กล่าวโดยย่อ พ่อของฉันรวยมากในเวลาเกือบสามปี

และเพราะเสื้อผ้าเด็กที่เปิดตัวเมื่อไม่นานมานี้ เขาจะร่ำรวยมากขึ้นไปอีก

หลังจากรับรายงานทั้งหมดของร้านเสื้อผ้า

ฉันพูดกับเคลริวานที่ยืนขึ้นและเก็บสัมภาระของเขา "เคลริวาน

เตรียมตัวเขียนใบลาออกของเธอเร็วๆ นี่"

อภิธานศัพท์ [1]

'ดอกบอมเนีย' ('□□□

□') - เดิมทีฉันต้องการใช้ 'ดอกไม้ฤดูใบไม้ผลิ' ความหมายตามตัวอักษร

แต่เมื่อเรื่องดำเนินไปมันทำให้ 'บอมเนีย'

เป็นชื่อดอกไม้ดังนั้นฉันตัดสินใจไม่แปลชื่อนี้ ITLIWBTM "...ใช่?"

ใบหน้าหล่อเหลาของเคลริวานซีดลง

ร่างสูงโซเซครึ่งหนึ่งแล้วเอนหลังพิงโซฟาและถามฉันด้วยใบหน้าที่ดูเหมือนโลกจะสิ้นสุด

"ฉันทำผิดพลาดหรือเปล่า...?" แน่นอนว่าเธอเข้าใจผิดคำพูดของฉัน

เขาอาจจะร้องไห้เร็วๆ นี้ ฉันได้ยินว่าชื่อเล่นของเคลริวานคือ

'หล่อเย็นชา'

ใบหน้านั้นอยู่ที่ไหน? แกล้งทำเป็นไม่รู้ ฉันพูดซ้ำๆ เพื่อแกล้งเคลริวาน

"เธอคาดหวังอะไร เคลริวาน?" "ไม่ ฉัน....."

เคลริวานอุบิหน้าที่เลอะเทอะของเขา

ถ้าสิ่งนี้ดำเนินต่อไปเขาจะร้องไห้ ฉันพูดด้วยเสียงหัวเราะขี้เล่น

"ไม่ใช่ร้านเสื้อผ้า เธอพร้อมที่จะลาออกจากปูของฉันหรือยัง?" "โธ่

จัน....."

ในขณะเดียวกัน ทุกคนรู้ถึงการมีอยู่ของเจ้าชายองค์ที่สอง

แต่ไม่มีใครเคยเห็นเจ้าชายองค์ที่สอง

ดูเหมือนว่าจักรพรรดินีจะกีดกันเปเรชออกจากราชวงศ์อย่างสิ้นเชิง

และจักรพรรดินียังคงรักษาสถานการณ์นั้นไว้ อย่างไรก็ตาม

วันนี้จักรพรรดิได้ให้เจ้าชายองค์ที่สองเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองการก่อตั้งจักรวรรดิ

เขาพาเขามาด้วยตัวเอง ผลกระทบเป็นอย่างมาก

ตอนนี้จักรพรรดิได้แนะนำการมีอยู่ของเจ้าชายองค์ที่สองอย่างเป็นทางการแก่ขุนนางของจักรวรรดิ

และเขาบอกจักรพรรดินีว่าอย่ากีดกันเจ้าชายองค์ที่สองอีก

ฉันหันหัวไปมองจักรพรรดินี

ใบหน้าของเธอบิดเบี้ยว

เมื่อเปรียบเทียบกับใบหน้าที่แข็งกระด้างในการสนทนากับปูของฉันเมื่อสักครู่นี้

มันบอกฉันว่าเธอตกใจมาก ด้วยเปลือกตาที่สั่นและใบหน้าขาว 'นาราคาญ'
เสียงน่ากลัวมาจากการพึมพำของจักรพรรดินี
ฉันเดินออกจากจักรพรรดินีอย่างเงียบๆ
เปเรซที่เธอพยายามฆ่าโดยการวางเขาในวังแยกและให้เขากินยาเบื่อ
ไม่เพียงพอที่จะยอมรับวังโปแตกทางตะวันออก ตอนนี้ไม่ว่าเธอจะชอบหรือไม่
เธอไม่สามารถละเลยเปเรซในฐานะจักรพรรดินีของจักรวรรดิได้อีกต่อไป
นอกจากนี้มันจะยังทำให้เธอไม่พอใจมากขึ้นที่ทั้งหมดนี้เป็นความตั้งใจของจักรพรรดิที่เธอเชื่อ
จักรพรรดิโจวานีสมีหลายสิ่งที่ไม่ชอบในหลายๆ ด้าน
แต่ครั้งนี้มันเป็นการยิงที่ดี
ซู ซู จักรพรรดิและเปเรซกำลังเดินไปยังที่ที่จักรพรรดินีและพวกเรายืนอยู่
ร่างของเปเรซที่ถูกซ่อนโดยโจวานีสใหญ่ ตอนนี้เริ่มเห็นแล้ว
เด็กคนนีโตขึ้นมา
เขายังไม่สามารถถอดใบหน้าทารกออกได้
แต่สิ่งแรกที่ฉันสังเกตเห็นคือเขาสูงพอสมควร
ครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นเขา เขาเล็กและผอมมากจนไม่ดูเหมือนอายุของเขา
คิลส์และเคทลินดูแลเขาอย่างดีและเขาโตขึ้นอย่างสุขภาพดี
อย่างไรก็ตามบุคลิกภาพยังคงเหมือนเดิมด้วยอารมณ์และความเศร้าน้อยกว่าคนอื่น
และไม่มีใบหน้าไร้อารมณ์เปลี่ยนแปลง
ฉันมองเปเรซด้วยหัวใจภูมิใจเหมือนดูหลานชายของเรา หลังจากเวลานาน
และทันใดนั้นสายตาของเราก็พบกัน ระหว่างความอยากรู้และความประหลาดใจ
ชายที่เห็นขุนนางที่จ้องมองเขาแล้วมองมาที่ฉันด้วย
และฉันสามารถเห็นดวงตาของเขาโค้งเหมือนพยายามยิ้ม 'ไม่!
ตอนนี้ไม่ใช่ที่รู้จักว่าเขาคือคนที่เรารู้จักและติดต่อกันเสมอ
แน่นอนว่ามีเพียงปู่ของฉันเท่านั้นที่รู้ เพราะรายงานจากเคทลิน
แต่ฉันไม่ได้บอกพ่อของฉันเพราะฉันไม่ต้องการให้เกิดความกังวล!
ฉันจ้องเปเรซให้แข็งแรงที่สุด อายายึม! อย่าแม้แต่แก้งทำเป็นรู้จัก!
โชคดีที่เปเรซดูเหมือนจะสังเกตเห็นทันที บนใบหน้าที่ยิ้มเล็กน้อย
กำลังจะบาน
'อุ๊ป!' มันผ่านไปเร็วและกลับไปเป็นใบหน้าไร้อารมณ์ ไซ ไซ ทำได้ดี!
อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้มองไปที่อื่น ตามที่ฉันบอกเขา
เขายังคงมองมาที่ฉันด้วยใบหน้าที่ไม่สามารถเปิดเผยหัวใจของเขาได้
มันเป็นเวลานานแล้วที่เราได้พบกัน ดังนั้นคุณจะต้องการหักทลาย
อย่างไรก็ตามมันไม่สายเกินไปที่จะหักทลายที่หลัง
เมืองอันเลื่องชื่ไปด้วยความสนุกสนานและไม่มีสายตาอื่นๆ ที่จะเห็น
มันเป็นเวลานานสำหรับฉันที่จะหักทลาย "กิลลาฮัน!"
จักรพรรดิหัวเราะอย่างเปิดเผยและเรียกชื่อพ่อของฉัน
ความแตกต่างค่อนข้างชัดเจนเมื่อพ่อของฉันและจักรพรรดิยืนเคียงข้างกัน
จักรพรรดิที่ดูเหมือนใจบางแห่ง
และพ่อของฉันดูเหมือนประติมากรรมศิลปะที่ละเอียดอ่อน
มือเหมือนฝ่าของหม้อกระแทกไหลของพ่อของฉัน
"มันยากมากที่จะเห็นหน้าของคุณก่อนที่จะมอบเหรียญก่อตั้ง?" "ขอโทษครับ
ฝ่าบาท"
ฉันรู้สึกก่อนหน้านี้ แต่จักรพรรดิเป็นมิตรในทางหนึ่ง
ฉันสงสัยว่ามันเป็นนิสัยของนักการเมืองที่จะซ่อนหัวใจและแสดงทักษะอย่างชำนาญ
ฉันตระหนักถึงสิ่งหนึ่งเมื่อฉันดูจักรพรรดิเล่นกับพ่อและปู่ของฉันเหมือนทุกคนถูกบอกให้ฟังเท่านั้น
การสนทนาดำเนินไปโดยตั้งใจที่จะกีดกันจักรพรรดินี
แม้แต่สายตาของเขาก็ไม่วางบนจักรพรรดินี เพียงชั่วคราว
ฉันสามารถเห็นใบหน้าของจักรพรรดินีที่เหนื่อยล้าจากความขวากลายเป็นแดงด้วยความโกรธ
จักรพรรดิก็เป็นคนเจ้าเล่ห์เหมือนกัน
เขามีใบหน้าที่ดีห่างไกลจากการเมือง
และเขาสมดุลระหว่างลอมบาร์ดีและแองเจนาสในสองมือของเขา

ตอนนี้จักรพรรดินีและแอเงาจะหวังว่าจักรพรรดิจะให้พลังมากขึ้นแก่ครอบครัวของเรา
ดังนั้นเธอต้องให้มากขึ้นและพยายามพบกับความโปรดปรานของจักรพรรดิ
ฉันชื่นชมโลกของผู้ใหญ่แบบนั้น แต่ด้านหนึ่งของแก็มของฉันรู้สึกเจ็บ
เมื่อฉันมองไปที่ที่ฉันรู้สึกถึงสายตา มันคือเปเรซ
เขากำลังมองมาที่ฉันโดยไม่กระพริบตาเลย
มันน่าหงุดหงิดที่แก็มทำให้ฉันนึกถึงอดีตเล็กน้อย
และใบหน้าขาวของเขาทำให้ฉันนึกถึงอดีตเล็กน้อย
(ฉันคิดว่าเป็นเปเรซที่เป็นผู้ใหญ่ที่เธอจำได้)
ฉันไม่เกลียดรูปลักษณะของเปเรซเช่นกัน ยังไงก็ตามตั้งแต่ฉันยังเด็ก
ฉันมีความสุขมากที่ฉันช่วยตัวเองได้เล็กน้อย
ดูเหมือนว่าการแลกเปลี่ยนจุดหมายจะได้ผลสำหรับฉัน
มันเป็นการตอบสนองที่ดีเมื่อฉันคิดถึงอนาคต หลังจากสักครู่
ฉันจะไปไหนสักแห่งและกินคุกกี้ช็อกโกแลตครึ่งหนึ่ง
มันเป็นเวลาที่ฉันหันหัวกลับขณะที่คิดเช่นนั้น
สายตาของฉันพบกับคนที่กำลังดูเรา
มันคือฝ่าบาทจักรพรรดิโจวานเนส ITLIWBTM ดวงตาที่มีแสงแปลกๆ
กำลังมองมาที่ฉันและเปเรซ อ๋อ ฉันถูกจับได้หรือเปล่า? มันน่าหงุดหงิด
ไม่มีใครควรรู้ว่าฉันและเปเรซรู้จักกัน
ฉันหลบสายตาของจักรพรรดิอย่างรวดเร็ว
แต่ฉันสามารถรู้สึกได้ สายตาที่แน่วแน่มันยังคงอยู่ที่ฉันอีกสักพัก
แต่เมื่อฉันมองกลับไปในภายหลัง
จักรพรรดิกำลังพูดคุยกับพ่อและปู่ของฉันด้วยใบหน้าเหมือนเดิม
ฉันเห็นผิดหรือเปล่า?
มีความเป็นไปได้ที่ฉันจะกลัวสายตาของโจวานเนสที่เขาให้โดยไม่ได้
ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันพยายามไม่ให้สายตาไปที่เปเรซอีก "จัน
เริ่มมอบรางวัลและสนุกกับงานเลี้ยงกันเถอะ" โจวานเนสกล่าว
ดูแลขนนางที่มารวมตัวกัน
พ่อของฉันที่ยังคงจับมือฉันกล่าวอย่างอ่อนโยนเมื่อเขายืนใกล้ปู่ของฉัน
"พ่อ
ฉันจะกลับไปสักครู่" แม้ว่าฉันจะประหม่าเพียงพอที่จะทำให้มือเย็น
ฉันดูแลตัวเองก่อน
เด็กๆ ที่นั่นแตกต่างจากจักรพรรดิที่ไม่สนใจทำให้พวกเขาเป็นสาวใช้ของเขา
ฉันจูบพ่อของฉันที่แก้มเพื่อให้กำลังใจเขา ด้วยเพียงแค่นั้น
พ่อของฉันยิ้มกว้างเหมือนเขาได้รับพลัง
จักรพรรดิโจวานเนสยืนบนแท่นหน้าฝูงชน
และผู้ช่วยของจักรพรรดิน่าหรีญมา
เมื่อฉันเห็นหลังของพ่อที่เดินไปยังศูนย์กลาง
สายตาทุกคนอยู่บนแท่น มีเปเรซยืนอย่างภาคภูมิใจในฐานะสมาชิกของราชวงศ์
อัสนาที่ตอนนี้เข้าสู่วัยรุ่นอย่างสมบูรณ์ก็อยู่ข้างจักรพรรดินีที่จ้องมองเปเรซด้วยใบหน้าที่แท้จริง
แม้ว่าเธอจะอายุมากขึ้น เธอยังไม่สามารถจัดการกับการแสดงออกของเธอได้
จากนั้นทันใดนั้น ฉันมองไปที่เปเรซ เขายังคงมองมาที่ฉัน
ไม่ว่าจะรู้สึกดีหรือไม่ดี
ใบหน้าไร้อารมณ์ที่ไม่เข้าใจหัวใจภายในเหมาะกับราชวงศ์มากกว่าอัสนา 100
เท่า
ฉันยิ้มให้เขาและหันหน้ากลับไปแท่น
หรีญมีลักษณะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับผู้รับ
แต่หรีญของพ่อของฉันปรากฏเป็นสร้อยคอใหญ่ที่ทำจากทองคำ
และผู้ช่วยอีกคนยืนอยู่ด้านหลังมัน เหมือนถ้วยรางวัล มันถูกถือด้วยสองมือ
"กัลลาฮัน
ลอมบาร์ดี มาที่นี่" ที่คำพูดของจักรพรรดิ พ่อของฉันคุกเข่าต่อหน้าเขา
"ข้า โจวานเนส

คาโนบอน แลมบรู ดูเรลลี จะมอบเหรียญก่อตั้งนี้แก่เจ้า"

แตกต่างจากเมื่อเขาหัวเราะเมื่อสักครู่

เสียงต่ำและดังพูดเหมือนประกาศอย่างเคร่งขรึม

"ข้าสมควรได้รับเหรียญนี้เพราะข้าได้มีส่วนร่วมในการดูแลประชาชนของจักรวรรดิแลมบรูด้วยความพยายามอันชาญฉลาดที่ไม่

สร้อยคอที่มีตราประทับของจักรวรรดิถูกแขวนรอบคอของพ่อของฉัน

"และความสำเร็จของเจ้านั้นดีมาก ข้าจะมอบของขวัญพิเศษแก่กัลลาฮัน

ลอมบาร์ดีพร้อมกับเหรียญ" ของขวัญพิเศษ?

เจ้าหน้าที่ที่รอครั้งที่สองเดินหน้า

และมันเป็นม้วนหนังเก่าที่ถูกส่งไปยังมือของจักรพรรดิ โจวานเนสเปิดมัน

ทำให้ทุกคนเห็น และมอบให้พ่อของฉัน "ตั้งแต่วันนี้ ข้าประกาศว่ากัลลาฮัน

ลอมบาร์ดีเป็นเจ้าของดินแดนเซเซอร์" เฮือก ฉันไม่ใช่คนเดียวที่หายใจเร็ว

ทุกคนในห้องจัดเสียงตกตะลึง อย่างที่คุณอาจรู้ล่วงหน้า

ยกเว้นปู่ของฉันที่สงบและจักรพรรดิที่ยิ้ม

แม้ว่าเหรียญก่อตั้งจะมีความหมายพิเศษ

แต่ของขวัญที่ใหญ่ที่สุดที่มอบพร้อมกับเหรียญคือดินแดน

มันเป็นดินแดนที่คืนให้แก่ราชวงศ์เมื่อผู้รับเหรียญเสียชีวิต

หมายความว่าอะไรด้วยดินแดน? และม้วนหนังนั้นไม่ว่าจะดูอย่างไร

มันเป็นเอกสารดินแดน

นอกจากนี้ ดินแดนเซเซอร์ไม่ใช่ดินแดนที่ปกครองโดยราชวงศ์โดยตรง

เนื่องจากแม่น้ำนอกตา แม่น้ำที่ใหญ่เป็นอันดับสองในจักรวรรดิแลมบรู

ได้รับการพัฒนาใกล้เคียง

มันมีการผลิตธัญพืชสูงและความหนาแน่นประชากรสูง...

"คุณนายซิสเซว!" มีคนตะโกนเสียงเล็กๆ ด้านหลังจักรพรรดิทางซ้าย

ผู้หญิงสูงวัยผมสีเทายังคงไม่สนใจการมุงเน้นของผู้คน บีทริซ ซิสเซว

คุณยายของฉัน

นาตาเลีย ซิสเซว เป็นผู้หญิงสูงวัยที่ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าของบ้านซิสเซว

คนร่ำรวยจากเซาท์โอลเคเซีย เดิมที ดินแดนเซเซอร์ ดินแดนของครอบครัวซิสเซว

ถูกส่งต่อไปยังพ่อของเขา นั่นหมายถึงความตั้งใจของบีทริซ ซิสเซว

พ่อมองเอกสารดินแดนในมือของเขาด้วยใบหน้าเปล่าและกล่าว "ฝ่าบาท

ข้าจะดูแลมันอย่างดี" พิธีมอบเหรียญสิ้นสุด แต่ความหลังใหญ่และยาว

"มานั่งพักสักครู่..." พ่อของฉันพิมพ์ จับเอกสารดินแดนด้วยสองมือ "ซ่า

ซ่า!

เจ้าอ่อนโยนเกินไป

เจ้าจะสามารถทำหน้าที่เป็นเจ้าแห่งดินแดนได้อย่างเหมาะสมหรือ?"

จักรพรรดิโจวานเนสกลับมากอดอีกครั้งและล้อเลียนพ่อของฉัน ไซ มันดี

เขาแค่แสดงดินแดนให้คนอื่นเห็น

ตอนนี้โจวานเนสก็กล่าวว่าเขาจะสนุกกับงานเลี้ยง

หายไปในห้องขนนาง และฉันเขย่าข้างพ่อของฉัน "พอ!" "เทีย..."

พ่อของฉันมองฉันและยิ้มอ่อนๆ "ข้าจะทำอะไรกับสิ่งดีๆ เช่นนี้..."

มันเป็นใบหน้าที่มีความรู้สึกหนักใจและหนักแน่นมากกว่าความสุขในการมีดินแดน

"เจ้าจะทำอย่างไร? ขอขอบคุณ ขอขอบคุณและใช้ชีวิตอย่างดี" "คุณนาย!"

มันคือคุณนายบีทริซ

ซิสเซวที่เข้ามาใกล้ เธอเป็นคนที่ถูกกลายเป็นคุณนายแก่พ่อของฉัน

เธอยิ้มอย่างใจดีแก่พ่อของฉันจนฉันสงสัยว่าชาวลิออนั้นจริงหรือไม่

คุณนายซิสเซวมีชื่อเสียงเพราะประวัติส่วนตัวที่น่าเศร้า เขามีลูกสองคน

แต่ทั้งคู่เสียชีวิตในอุบัติเหตุ และสามีของเธอก็ไปก่อน

สมาชิกครอบครัวได้เรียกร้องให้เธอมอบสิทธิของครอบครัวมาหลายปีเพราะไม่มีการสืบทอด

แต่เธอไม่สนใจทั้งหมดและถืออำนาจอย่างมั่นคง

แต่มีบางอย่างที่มีชื่อเสียงมากเช่นกัน

นั่นคือความสุนทรีย์และความรู้สึกแพ้ชนะของเธอ อิทธิพลของบีทริซ

ซิสเซวแข็งแกร่งมากจนเทรนด์แพ้ชนะของจักรวรรดิเริ่มต้นในเซาท์โอลเคเซีย

พ่อค้าผ้าทุกประเภทจะตั้งอยู่ในดินแดนซัสเซว?
จนถึงการเปิดร้านเสื้อผ้าก็ลาอัน
สิ่งที่คนคิดถึงเมื่อคิดถึง 'เสื้อผ้า' คือซัสเซว ไม่ใช่ลอมบาร์ดี
ฉันกำลังทำเป็นปกติที่สุด
แต่ฉันไม่สามารถช่วยได้ที่จะรู้สึกประหม่าเล็กน้อย แน่นอน
คุณนายซัสเซวสายตาถึงฉัน "อา! นี่คือลูกสาวของข้า ฟลอเรนเทีย
เธอเป็นคุณยายแก่เจ้า
เทีย" "สวัสดิ์ คุณนายซัสเซว ข้าคือฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี"
คุณนายซัสเซวภูมิใจในสิ่งที่เธอทำสำเร็จ
ดังนั้นฉันคิดว่ามันจะดีกว่าที่จะเรียกชื่ออย่างเป็นทางการ
"หืม?" แอสตาน่าทำหน้าตาโง่ๆ และดูน่าอาย มันสายเกินไปแล้ว "ไอ้โง่
ฉันชนหลังกับประตูที่ยังปิดอยู่ บัง! ด้วยเสียงดัง
ประตูที่เปิดอยู่เปิดออก
และแอสตาน่ากับฉันถูกผลักเข้าไปในห้อง "เทีย!"
เสียงตกใจของพ่อฉันดังมาจากด้านหลัง
และเสียงเก้าอี้ถูกลากหลายตัว ตอนนี้เขาเข้าใจสถานการณ์
ฉันเห็นแอสตาน่าหน้าแดง
และสถานการณ์ข้างหลังฉันถูกวาดเหมือนภาพวาด ตอนนี้เรามีพยานแล้ว
เมื่อฉันปล่อยมือแอสตาน่า ฉันสะดุดเหมือนเขาผลักฉัน "เด็กคนนี่.....!"
แอสตาน่าพยายามพูดอะไรบางอย่างอย่างไม่ยุติธรรม แต่ฉันพูดก่อน
"ฉันจำได้ว่าปู่พูดว่า 'แค่เตะมันด้วยเท้า'"
ฉันเป็นหลานสาวที่ดีที่ฟังคำปู่
เมื่อฉันเข้าใจเขา ฉันเตะแข่งแอสตาน่าอย่างแรงที่สุด "โธ้ย!"
แอสตาน่าที่โดนเตะโดยไม่สามารถหลบหนีได้ จับขาและไม่รู้จะทำอะไร
"พระองค์...
พระองค์!"
หนึ่งในอัศวินที่ยืนอยู่ที่ประตูเข้ามาด้วยความตกใจและสนับสนุนเขา
อย่างไรก็ตาม แอสตาน่าสับสนและผลักอัศวินอย่างแรงที่สุด
และดึงดาบออกจากเอวของเขา
ซูเรื่อง... ดาบที่ยกขึ้นด้วยเสียงอันชั่วร้ายเล็งมาที่ฉัน "ฉันจะฆ่าเธอ!"
แอสตาน่าตะโกนเหมือนตาของเขาหันไปหมดแล้ว อย่างไรก็ตาม
เขาต้องหยุดโดยไม่ก้าวไปแม้แต่ก้าวเดียว ซูเรื่อง
ดาบอีกเล่มที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหันเล็งไปที่เขาอย่างแม่นยำ
"ถ้าไม่อยากถูกตัด
ให้วางดาบลง" มันคือเปเรซ

อภิธานศัพท์ [1] 'อินซา (□□)' - 'Insider' จาก Papago และแค่ 'Insa' ใน Google Translate ดังนั้นฉันตัดสินใจไม่แปล ITLIWBTM ราวกับปกป้องฉันจากทุกสิ่ง
หลังที่ยืนอยู่ข้างหน้าฉันนั้นใหญ่โตและไม่ขยับ
แอสตาน่ามองเปเรซเหมือนเขาจะถูกเปเรซ "เธอกำลังเล็งดาบมาที่ฉัน.....?"
บางทีเธอเล็งดาบในมือ แอสตาน่าพูดด้วยความโกรธ
ฉันกำลังมองพ่อเพื่อดูสถานการณ์ข้างหลังฉัน
ปู่ของฉันลุกขึ้นครึ่งทางจากที่นั่ง
จึงมองแอสตาน่าด้วยสายตาเฉาและฆ่า
และพ่อของฉันหน้าขาวและพยายามวิ่งไปช่วยฉัน
แต่พ่อของฉันหยุดเพราะมือที่จับแขนของเขา มันคือจักรพรรดิโจวานเนส
"พระองค์?"
พ่อของฉันตกใจ แต่จักรพรรดิไม่มองเขา
พวกเขากำลังดูเด็กสองคนที่ยืนกันด้วยดาบด้วยใบหน้าที่น่าสนใจ
เมื่อปฏิกิริยาของจักรพรรดิเป็นเช่นนั้น อัศวินที่พยายามแทรกแซงก็ถอยกลับ

จากนั้นแอสตานาก็ยังตื่นเต้น
ดูเหมือนว่าเขาคิดว่าจักรพรรดิอยู่ข้างเขาและวางแพลตฟอร์มสำหรับเหยียบเปเรช
ปลายดาบยังคงเล็งมาที่ฉัน และฉันเหมือนใบหน้ายิ้ม "เธอจะทำอะไร?"
ฉันคิดว่าเธอเริ่มมั่นใจในวันนี้ รู้จักที่ของเธอ..."
แอสตาน่าที่หัวเราะเยาะเปเรชกลางทางหยุดพูดและสลับมองเปเรชกับฉัน "อา
แม่ของเธอทั้งคู่ต่ำต้อย ดังนั้นต้องรู้สึกเหมือนกัน?"
ตามที่คาดจากแอสตาน่า
"ฉันหมายถึง ฉันจะจัดการเธอทั้งสองคน" "พระองค์เจ้าชาย!"
ในที่สุดพ่อของฉันที่ทนไม่ไหวก็ระบายความโกรธ อย่างไม่รู้ก็ตาม
แอสตาน่าที่มองพ่อของฉันยืนย่นจักรพรรดิที่ยังคงเงยและยังคงเยาะเย้ย
"เธอกล้าเล็งดาบมาที่ฉัน ทายาทเดียวของจักรวรรดิ?"
แอสตาน่าพูดอย่างนั้นและเหวี่ยงดาบหนัก แน่แน่นอนว่าเธอคงคิดว่าเธอจะชนะ
แต่เมื่อเปเรชยังเล็กและเด็กเขาเรียนดาบแล้ว
ระยะเวลาการเรียนดาบยาวนานกว่าเธอ
ด้วยพลังทั้งหมดของเขา ดาบที่มีน้ำหนักออกมาและตกลงมาที่เปเรช ไม่
มันต้องเป็นฉันที่อยู่หลังเปเรชที่ยังถูกเล็งด้วยปลายดาบ
ฉันจ้องมองแอสตาน่าโดยไม่ถอย "อะไร อะไร?" เพื่อดูหน้านั้น
ปลายดาบที่มันใจของแอสตาน่าถูกตัดและตกลงพื้น มันเป็นส่วนตัดที่สะอาดมาก
"นี่คือ..." แอสตาน่าที่มองดาบของเขาถูกตัดครึ่ง ไม่พูดอะไรเป็นเวลานาน
จากนั้นเขาตะโกนใส่เปเรช "เธอ ไร้ชีพลาด! ทำอะไรชีพลาด!" "ถอยไป"
"เธอทำอะไรชีพลาด?" เสียงเย็นของเปเรชดูเหมือนจะเติมไฟ
และแอสตาน่าสูญเสียความสงบ
ดูไ้บ้า "อ้ากกกก!"
เขากรีตร้องเพราะเขาไม่สามารถเอาชนะเปเรชและเขามองไปรอบๆ "ไม่
พระองค์เจ้าชาย! ไม่!" "ให้ฉัน!"
อัศวินที่ไม่สามารถถลอกมือของเจ้าชายได้อย่างสมบูรณ์
สุดท้ายเสียดาบให้แอสตาน่า
ไม่ควรป้องกัน? อัศวินมองจักรพรรดิด้วยสายตาเช่นนั้น
แต่ไม่มีการเคลื่อนไหว
อัศวินที่ไม่สามารถจับตัวเจ้าชายได้โดยไม่ได้รับอนุญาต
เพียงมองดาบในมือแอสตาน่า
"คู่อว!" แอสตาน่าตอนนี้เหวี่ยงดาบของอัศวินขณะกรีตร้อง
ดาบทองคำเฉพาะของอัศวินจักรวรรดิแวววาว อย่างไม่รู้ก็ตาม ดูวอก
ผลลัพธ์เหมือนเดิม
ดาบถูกตัดครึ่งและตกลงบนพรม ตอนนี้แอสตาน่าไม่สามารถพูดอะไรได้
เขาหายใจและจ้องมองดาบที่ถูกตัดออก "อา ยังไง...."
จากนั้นดาบของเปเรชเคลื่อนไหวอย่างราบรื่น
มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ราบรื่นเหมือนน้ำไหล "ถ้าไม่อยากตาย
ฉันบอกให้ถอยไป" ฮว
พร้อมกับเสียงสะท้อนต่ำ แสงสีฟ้าพลีไหวผ่านดาบของเปเรช "โอ้!" "โอ้
มาเถอะ!"
ทุกคนตกตะลึงที่รู้จักตัวตนที่แท้จริงของแสงสีฟ้า ในวัยสิบสาม
ไม่มีใครเคยปล่อยออรา สีฟ้าสดใส "เฮ้ นั่นมันไร้สาระ..."
แอสตาน่าดูตาตอนนี้
"ยังไงเธอ....." เหมือนแอสตาน่า เหมือนเบลซัค เธอไม่สามารถกำจัดการว่า
"เธอ" ได้
แม้หลังจากเห็นดาบของเขาถูกตัดเหมือนเต่าหัวสองครึ่ง และเธอยังไม่เชื่อ
"ยกเลิกมัน"
ปลายดาบของเปเรชที่มีออราสีฟ้าสั่นไหวไปทางแอสตาน่า
"ฉันบอกให้ยกเลิกคำว่าครึ่งเลือด"
มันแตกต่างจากดาบของแอสตาน่าที่สิ้นตลอดเวลา

ดาบของเปเรช โดยไม่มีการสนับแต่ัน้อย กำลังจะแทงแอสตาน่าได้ทุกเมื่อ

"ฉัน...

ฉันจะขอโทษเธอ..." "ไม่ใช่ฉัน" เปเรชพูด ผลักดาบเข้าไปในคอแอสตาน่าอีก
อะ? ฉัน?

แน่นอน ฉันคิดว่าเขาหมายถึงฉันที่ถูกเรียกว่าครึ่งเลือด

ฉันมองเปเรชด้วยความประหลาดใจ ดวงตาสีแดงของเปเรชจมลึก

ดวงตาของเขาคมเหมือนใบมีดดาบ

จ้องมองแอสตาน่า เขาโกรธจริงๆที่แอสตาน่าเรียกฉันว่าครึ่งเลือด ***

"หยุด"

มันคือจักรพรรดิ "วางดาบลง" แต่เปเรชยังเล็งไปที่แอสตาน่า

ดูเหมือนเขาไม่มีเจตนาจะลดดาบ ฉันแทงเปเรชด้านข้างที่ไม่มีใครเห็น

ถ้าเขาไม่เชื่อฟังคำสั่งของจักรพรรดิและถูกขึ้นบัญชีดำ มันจะเป็นปัญหา!

โชคดีที่เปเรชค่อยๆลดดาบลง จากนั้นแอสตาน่าตะโกนขึ้นทันที

"มันต้องเป็นเวทมนตร์!"

ชี้ไปที่เปเรชด้วยนิ้วของเขา เขาพูดเหมือนเขาโกรธจักรพรรดิ "มิฉะนั้น

ยังไง!" "หยุด"

แอสตาน่า" จักรพรรดิพูดขมวดคิ้ว "แต่พระองค์! เขาเล็งดาบมาที่ฉัน!

มาที่ฉัน!"

"เจ้าชายคนแรกไม่ดีหลานสาวของฉันก่อนหรือ?" ปู่ของฉันตัดคำพูดของแอสตาน่า

"อืม

นั่น..."

"บาปเดียวของเจ้าชายคนที่สองคือการปกป้องหลานสาวของฉันจากเจ้าชายคนแรกที่เล็งดาบ"

แอสตานามองจักรพรรดิหวังความช่วยเหลือ แต่โจวานเนสดูเหมือนไม่มีความคิด

เขากลายเป็นผู้ดูที่สมบูรณ์แบบและแค่มองสถานการณ์ "ขอโทษ!"

แม้แต่คำพูดของปู่ของฉัน

แอสตาน่าแค่นั่งอย่างมีพลัง

ปู่ของฉันบอกจักรพรรดิว่าไม่มีสัญญาณของการสะท้อน

"ดูเหมือนว่าเจ้าชายคนแรกยังโกรธอยู่

ดังนั้นจะดีกว่าที่จะทำให้หิวเย็นลงคนเดียว"

"จะดีกว่าที่จะทำอย่างนั้น" โจวานเนสที่เห็นด้วยกับคำพูดของปู่ฉันทันที

มองไปที่อัศวิน "ปล่อยสิ่งนี้! อ้าก! ปล่อยสิ่งนี้!"

แอสตาน่าตื่นเมื่อแขนทั้งสองข้างของเขาถูกดึงโดยอัศวินที่ละคน ขณะมองดู

ฉันคลิกลิ้น แอสตาน่าถูกดึงออกไปข้างนอก และห้องก็เงียบลงในที่สุด

"เธอไม่เป็นไร?"

เปเรชถามฉัน "ใช่ ฉันไม่เป็นไร....." ขณะที่ฉันพยายามตอบโดยไม่คิด

ฉันคิดถึงที่ที่ฉันอยู่ตอนนี้ อย่างที่คาดไว้ จักรพรรดิกำลังมองดูเรา

"ไม่เป็นไร

ขอบคุณ" หลังจากกล่าวขอบคุณเปเรชอย่างสุภาพ ฉันหันกลับทันที อย่างไรก็ตาม

สายตาแปลกๆของจักรพรรดิไม่ตกจากฉัน มันรบกวนฉันว่าทำไมเขาถึงทำแบบนั้น?

ฉันแกล้งทำเป็นสบายที่สุดและเดินออกไปด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "เทีย!

มีบาดเจ็บไหม?"

พ่อของฉันก้าวเข้ามาและคุกเข่าลงหนึ่งข้าง ลดตัวลงและกอดฉันแน่น และถาม

"เธอไม่เจ็บใช่ไหม? อ้อ แต่..." เขามองลงไปที่ชุดที่ถูกแอสตาน่าฉีก

"โอ้...

ชุดประณีตของเทียถูกฉีก" โอ้โง่ ชุดใหม่ที่ฉันคิดว่าฉีกแค่เล็กน้อย

ถูกฉีกมากจนไม่สามารถซ่อมได้ ฉันควรจะกระซิบกับเปเรชให้แทงเขาเร็วกว่านี้

ถ้าฉันทำ

เขาคงแทงแอสตาน่าโดยไม่ลังเล ฉันคิดอย่างนั้น somehow

"ฉันขอโทษสำหรับความหยาบคายของแอสตาน่าแทน"

ด้วยเหตุผลบางอย่างจักรพรรดิโจวานเนสพูด

"และเปเรช" "ใช่ พระองค์" "ทำได้ดี ถ้าเป็นผู้ชาย

ควรรู้วิธีปกป้องผู้หญิง" "..."

เปเรซคงหาคำตอบไม่ได้ เขาแค่มองฉันสัปดาห์แล้วพยักหน้าเล็กน้อย

"แต่ฉันก็ประหลาดใจเหมือนกัน ฉันไม่คิดว่าเธอจะวิ่งออกไปทันทีแบบนั้น"

โจวานเนสมองเปเรซอย่างน่าสนใจ

"มันต้องเป็นเพราะเจ้าชายคนแรกกล้าตั้งคำถามต่อหน้าพระองค์"

ปู่ของฉันหยุดการสนทนาอย่างชาญฉลาด

ปู่ของฉันเป็นคนเดียวที่รู้ว่าฉันและเปเรซรู้จักกันและมีมิตรภาพใกล้ชิดมานานแล้ว

"อืม เป็นอย่างนั้น....."

จักรพรรดิตอนนี้กลับไปในห้องทำงานตามปกติราวกับว่าเขาลืมแอสตาน่า

มันแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพ่อของฉันที่ยังคงกดดันและกังวล

"แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เปเรซแสดงท่าทางแบบนี้....."

"อย่าใส่ความหมายมากเกินไป พระองค์" "ใช่ นัยยะเล็กน้อย

แกลลาลันคิดว่าไง?"

พ่อของฉันที่กำลังดื่มหลังฉันหยุด "หมายความว่าไง พระองค์?"

"เนื่องจากลูกสาวของเธอและเปเรซอายุเท่ากัน ทำไมไม่ให้เธอเป็นเพื่อนกัน?

ดูจากบุคลิกของพวกเขา สองคนดูเหมือนจะเข้ากันได้ดี" "ไม่ ส่วนไหน?

ฉันงงงัน

ดูเหมือนว่าทั้งปู่และพ่อของฉันก็เหมือนกัน

เปเรซเป็นคนเดียวที่ตาของเขาเปล่งประกายกับคำพูดของจักรพรรดิ

"...จะดีถ้าคืนวันนี้" ปู่ของฉันพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

ริมฝีปากของเธอกระตุกด้วยความโกรธ "ไปกันเถอะ แกลลาลัน" "...ใช่ พ่อ"

พ่อของฉันก็ตอบและยกตัวที่คุกเข่าข้างหนึ่งขึ้น บีบเทิล

ร่างกายของพ่อฉันสิ้น

"พ่อ?" ฉันจับมือพ่อที่เอนไปข้างหนึ่ง "แกลลาลัน? ทำไม?" "โอ้ ไม่

เขาอาจจะขา....." "แกลลาลัน!" ปู่ของฉันตะโกนเสียงดัง อย่างไรก็ตาม

ร่างกายของพ่อฉันเริ่มล้มลงอีกด้านหนึ่งอีกครั้ง ปุบ ปุบ!

เสียงดังและหนักดังบนพื้น "อา อา...."

พ่อของฉันก็นั่งบนพื้นและดูงงเพราะเขาไม่เข้าใจสถานการณ์ "เกิดอะไรขึ้น?"

ปู่ถาม

"ไม่รู้ ข้าทำไมเป็นแบบนี้..." มือของพ่อฉันยื่นออกมาและอุทาหรณ์

"เรียกหมอจะดีกว่าไหม?" โจวานเนสก็เข้ามาใกล้และถามอย่างไม่สำคัญ

ขณะที่ทุกคนสับสนโดยไม่รู้สถานการณ์ ฉันกีดกัน มันเริ่มขึ้นแล้ว

โรคที่ด้านหนึ่งของร่างกายค่อยๆไม่ฟังและแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว

และในที่สุดร่างกายสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว สุดท้าย

ล้มพาดถึงหน้าอก

ดังนั้นผู้ป่วยไม่สามารถลืมตาและหายใจ และตายด้วยความเจ็บปวด Tlenbrew

ที่ขาพ่อของฉันเริ่มจับตัวแล้ว ITLIWBTM

เรากลับไปศึกษาสนลอมบาร์ดีทันที

จักรพรรดิโจวานเนสเสนอให้เรียกหมอทันที แต่พ่อของฉันปฏิเสธ

ในรถม้าระหว่างทางกลับบ้าน

พ่อของฉันหัวเราะและพูดด้วยใบหน้าสับสนว่าเขาสบายดีต่อฉัน "เราไม่สามารถ

เจ้าชายที่สองมาที่บ้านของฉันแล้ว พักผ่อนและกลับไป

ฉันจะส่งจดหมายตอบแยกต่างหาก

และกลลาลัน..." "ครับพ่อ" "กลับไปพักผ่อนเดี๋ยวนี้..." ".....ครับ"

หลังจากออกจากสำนักงานอีกครั้ง

ลูลด์มุงหน้าไปยังห้องประชุมที่มีคนรออยู่

จากนั้นเขาก็หยุดกะทันหันและเรียกพ่อบ้านที่ตามมาจากด้านหลัง

"ถามชื่อหมอที่มีชื่อเสียงในจักรวรรดิและพามาที่นี่ อย่าให้ใครรู้

ระวังด้วย"

ลูลด์ยังไม่ยอมแพ้กับกลลาลัน แม้ว่าโรคเทเลนบรูว์จะถูกต้อง

เขาก็คิดที่จะสร้างยารักษาโรคนี้ไม่ว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าใดก็ตาม

"เงินคือสิ่งที่ฉันใช้เมื่อฉันต้องการมัน" ลูล์คกลับไปห้องประชุม
ดูแลหัวใจที่อ่อนแอของเขា *** วีเซ่เดินผ่านทางเดิน
ปกติแล้วเขาจะติดตอ ดร.โอมัลลีให้มาที่บ้านของเขา แต่ตอนนี้เขารอไม่ไหว
สักครู่ก่อนหน้า
เขาเห็นเจ้าชายที่สองและกัลลาฮันมุ่งหน้าไปยังสำนักงานของเจ้าเมือง
เขาเดินเตร็ดเตร่ชั่วขณะเพราะไม่เคยไปที่นั่นมาก่อน
แต่เขาก็สามารถหาห้องทดลองของหมอได้อย่างรวดเร็ว บัง
ประตูเปิดออกด้วยเสียงดัง
และ ดร.โอมัลลีตกใจและกระโดดเข้ามาหนึ่งก้าว "คุณมาที่นี่ได้อย่างไร!
ถ้าคุณส่งคนมา
ฉันจะไป..." "กัลลาฮันเป็นโรคอะไร" "ครับ อะไร...? คุณหมายถึงอะไร"
"อย่าคิดโกหกฉัน
ฉันรู้ว่ากัลลาฮันไม่ได้ขำหัก" คำพูดของวีเซ่เป็นการบลัฟครั้งหนึ่ง
เขารู้และรู้แล้วว่ามีความวุ่นวายเกิดขึ้นในงานเลี้ยงก่อตั้งชาติ
อย่างไรก็ตาม
เนื้อหาของความวุ่นวายที่เขาได้ยินจากผู้คนเป็นเพียงเรื่องของเจ้าชายสองคนที่ซัดบใส่กัน
และไม่ใช่กัลลาฮันที่ขำหัก อย่างไรก็ตาม
กัลลาฮันกลับมาที่คฤหาสน์เร็วกว่าที่วางแผนไว้
และหลังจากนั้นเขาก็พักผ่อนอยู่หลายวัน แม้จะมีข่าวลือว่าขำหัก
วีเซ่ก็สงสัย
"นั่น..." ดร.โอมัลลีไม่สามารถตอบได้ทันทีและกระสับกระส่าย
วีเซ่กระซิบอย่างสุภาพเพื่อให้หมอสงบลง "เฮ้ ดร.โอมัลลี
คุณรู้ทุกอย่างแล้วใช่ไหม
ฉันถามว่าฉันสามารถช่วยน้องชายของฉันในฐานะพี่ชายได้หรือไม่"
หมอลังเลอยู่ครู่หนึ่งแต่ก็ถูกหลอกทันที ".....แม้ว่าคุณจะรู้ชื่อโรค
แต่ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้มากนัก" "นั่น...หมายความว่าอะไร
โรคอะไรที่กัลลาฮันเป็น"
"โรคเทเลนบรูว์....." การเคลื่อนไหวทั้งหมดของวีเซ่หยุดลง "เทล...เทเลนบรูว์
นั่นไม่ใช่โรคที่ร้ายแรงหรือ" เสียงของเขาสั้นเบา ๆ
โอมัลลีหลับตาไว้กับว่าเขาจะย้อนกลับไปในวันที่เขาบอกชื่อโรคแก่เจ้าเมืองและกัลลาฮัน
ไม่ว่าความสัมพันธ์จะเลวร้ายแค่ไหน แม้ว่าจะเป็นวีเซ่
แต่ก็ต้องเจ็บปวดมากเพราะน้องชายของเขาเป็นโรคร้าย หมอเข้าใจอย่างนั้น
"สาธุสา!
.....ฟูสาสา!" วีเซ่เริ่มหัวเราะ
เป็นเวลานานที่วีเซ่ยิ้มด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าและตะโกน
"ฟ้าประทานโอกาสให้ฉัน!"
ดูเหมือนว่าความแอดที่สะสมมานานนับทศวรรษจะคลี่คลายลง
ความสุขบริสุทธิ์ไหลออกมาพร้อมกับทุกเสียงหัวเราะ
ดร.โอมัลลีไม่พบร่างของคนที่กำลังจะสูญเสียน้องชายของเขาในโรคที่น่ากลัว
"ขอบคุณ
กัลลาฮัน! ขอบคุณ!"
วีเซ่หัวเราะอยู่คนเดียวโดยไม่รู้ว่า ดร.โอมัลลีมองเขาด้วยใบหน้าที่เหนื่อยล้า

หลังจากออกจากสำนักงานของคุณปู่และแยกจากพ่อ
ฉันกับเปเรซมุ่งหน้าไปยังสวนด้านข้างอาคารเสริม
ลูริลกลับบ้านพร้อมพ่อเพื่อช่วยเขา
เมื่อฉันไปถึงที่นั่นฟูไหลอย่างเจี๊ยบ ๆ ฉันหันไปหาเปเรซ
"ทำไมคุณถึงเป็นแบบนี้"
".....ฉันเหรอ?" "ใช่ คุณ ทำไมคุณถึงเศร้าหมองและเจี๊ยบงัน
และคุณมองมาที่ฉัน?"
เปเรซเหมือนคนเดินบนแผ่นดินน้ำแข็งบาง ๆ ระวังแม้แต่ก้าวของเขา

และฉันก็กังวลเกี่ยวกับมัน "เพราะเทีย คุณดูเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง และ.....เกี่ยวกับอาการของพ่อคุณ" เปเรซกำลังดูแลฉัน

มันตลกมากจนฉันหงุดหงิดในตอนนั้น

เด็กอายุเพียงสิบสามปีดูว่าฉันรู้สึกอย่างไรและฉันก็โกรธ

ฉันถอนหายใจและพูดว่า

"อย่ากังวลเกี่ยวกับพ่อของฉัน แน่่อนว่าเขาเป็นโรคที่ไม่ดี แต่เขาจะหายดีในเร็วๆ

นี้" "คุณรู้ชื่อโรคไหม" เปเรซถามอย่างระมัดระวัง "เทลนบรูว์" "อา....."

เปเรซพยายามทำตัวให้เยือกเย็นที่สุดแต่ก็ล้มเหลว อย่างแรกเลย

มันน่ากังวลเล็กน้อยที่มองมาที่ฉันด้วยใบหน้าที่คล้ายสุนัข

แต่ฉันแกล้งทำเป็นเอามือทั้งสองข้างไว้ข้างหลังและพูดว่า

"คนที่คิดค้นยารักษาโรคเทลนบรูว์กำลังมา แน่่อนพร้อมกับยา"

"มีวิธีรักษาหรือ?" "ฮะ

แน่อน" ฉันตอบโดยนึกถึงเอสตราที่กำลังเดินทางไปลอมบาร์ดี

ฉันไม่สามารถหยุดการระบาคของพ่อได้ แต่ฉันสามารถหยุดการตายได้

ฉันพยายามทำให้สงบเหมือนในน้ำที่ขุ่นมัว

มันยากสำหรับฉันที่จะเห็นพ่อป่วยอีกครั้ง

แม้ว่าฉันจะรู้แล้วและคาดการณ์ไว้แล้ว แต่ครั้งนี้ต่างออกไป

มันแตกต่างจากอดีตที่ฉันหมดหนทาง ไม่สามารถทำอะไรได้

และเฝ้าดูพ่อของฉันทนทุกข์

ฉันพูดคุยและอ่านหนังสือด้วยตัวเองอย่างต่อเนื่อง

แต่ฉันไม่คิดว่าความเครียดจะเป็นเพียงอย่างเดียว "สีหน้าของคุณไม่ดีเลย เทีย"

เปเรซก้าวขึ้นมาและพูด ".....คุณโอเคไหม?" ฉันก้าวถอยหลัง

เปเรซมองลงไปในห้องที่ฉันถอยออกมาและขมวดคิ้ว "ฮืม"

ดูเหมือนว่าเขาจะกังวลเกี่ยวกับฉันอยู่ครู่หนึ่ง

จากนั้นเขาก็ล้วงกระเป๋าและหยิบอะไรบางอย่างออกมา "คุณก็ซื้อโกแลต?"

มันเป็นคุกกี้หนาที่มีชิ้นช็อกโกแลตขนาดใหญ่ฝังอยู่

"ในช่วงเวลาที่ยากลำบาก.....สิ่งที่สามารถช่วยได้

สิ่งที่ฉันรู้คือสิ่งนี้"

"อา.....โอเค ขอขอบคุณ" ฉันยอมรับมันครั้งหนึ่ง มันค่อนข้างหนัก

เมื่อฉันถือคุกกี้

เปเรซมองมาที่ฉัน คุณต้องการให้ฉันกินมันไหม ฉันค่อยๆ ใส่คุกกี้เข้าปาก

ฉันเห็นความคาดหวังบนใบหน้าของเปเรซ

เมื่อฉันใส่เข้าไปในปากและกัดเล็กน้อย

รสหวานก็แพร่กระจายไปทั่วปากของฉันด้วยเสียงกรอบแกรบ "อร่อย"

มันไม่ใช่สิ่งที่ฉันพูดเพื่อเปเรซ มันอร่อยจริงๆ ".....จริงเหรอ?"

"ฮืม...อร่อย"

"ขอบคุณพระเจ้า" เปเรซยิ้มลึกจนเห็นลักยิ้มบนแก้ม

ฉันไม่รู้ว่านี่เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า เปเรซทำสิ่งนี้หรือเปล่า

".....ฮืม"

คุณเก่งเรื่องทำอาหารด้วย! ไม่พอในรูปลักษณ์ การศึกษา และการใช้ดาบ

แม้แต่การทำอาหาร! สวรรค์ที่มอบพรสวรรค์หลากหลายให้กับคนหนึ่ง

มันไม่ยุติธรรม

"ครั้งหน้า ฉันจะทำมากกว่านี้" เปเรซพูดพร้อมกับหน้าแดงเล็กน้อย

"ครั้งหน้า? ฮืม

ใช่" ฉันตอบโดยไม่คิดอะไรเลย อย่างแรกเลย มันเป็นคุกกี้ที่อร่อย

คำพูดของฉันทำให้เปเรซยิ้มกว้างขึ้น หลังจากนั้น

ฉันลืมนึกถึงในมือไปชั่วขณะและมองหน้าเปเรซด้วยสายตาว่างเปล่า

มันเป็นใบหน้าที่หล่อเหลาแม้จะยังไร้อารมณ์ แต่ด้วยรอยยิ้มที่เขินอาย

ความงามของเขาก็ยิ่งเพิ่มขึ้น

ฉันสงสัยว่ารูปลักษณะที่ดีของเขาจะดีขึ้นเมื่อเขาโตขึ้นและเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นจริงๆ
มันมืดและเจิดจ้ายิ่งกว่ากุหลาบที่บานเต็มที่ที่เราเห็นอยู่
ฉันลืมนึกไปเลยว่าในจุดหนึ่งเขาปรากฏตัวและควบคุมจักรวรรดิในเวลาอันสั้น
"เทีย?"

เมื่อเขาเห็นฉันรีบไปครึ่งหนึ่ง เปเรชเอียงศีรษะและเรียกชื่อฉัน "ฮีม!"
ผมสีดำละเอียดที่กระพือด้วยการเคลื่อนไหวเล็ก ๆ นั้นเป็นอีกหนึ่งศิลปะ!
ฉันตบหัวเขาด้วยหัวใจที่ภาคภูมิใจที่คาดหวังอนาคตอันยอดเยี่ยมของเปเรช
"ฉันแค่สงสัย

เปเรช ความงามของคุณคือสมบัติของชาติ" "ฉันเหรอ?" "แน่นอน
คุณไม่ควรทำร้ายใบหน้าของคุณเมื่อคุณฝึกซ้อม
ใบหน้าสวยของคุณเป็นสมบัติสาธารณะของทุกคน ไม่ ไม่ใช่สิ
คุณต้องทะนุถนอมมันไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม!" "ฉันเหรอ....."

เปเรชสัมผัสใบหน้าของเขาครึ่งหนึ่งและพูดราวกับว่าเขาไม่แน่ใจ โอ้
เขาเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาหล่อ "เทีย คุณสวยกว่าฉัน"
"...คุณล้อเล่นฉันอยู่ตอนนี้หรือเปล่า?" "ไม่ ฉันหมายความว่าตามนั้น"
โดยไม่หลีกเลี่ยง

มือของเปเรชเอื้อมมาที่แก้มของฉัน ทันใดนั้น ระยะห่างระหว่างเราก็กว้างไกล
ดวงตาที่แดงกว่ากุหลาบออกมาข้างหน้าฉันและมองมาที่ฉัน อะไร
อะไรคือสิ่งนี้

ฉันแค่แข็งทื่อ และเขาพูดด้วยเสียงเจียบราวกับกำลังบอกความลับ "สวย"
"นั่น...นั่น....." ฉันอายมากจนพูดอะไรไม่ออก

เมื่อฉันพูดไม่ออกและทำตัวเหมือนคนโง่ กรอบแกรบ ดันไม้ในสวนกลมเล็กๆ
สั้นเล็กน้อย

ฉันคิดว่ามันเป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในสวน "ใครอยู่ที่นั่น"

ชริงค์

เปเรชดึงดาบยาวและฟันดันไม้ในสวนทันที ดูก

ดันไม้ในสวนที่ถูกตัดตกลงไปด้านข้าง

และสิ่งที่เห็นอยู่ข้างหลังคือคนสามคนนั่งอยู่ "เอ่อ นี่มันอะไรกัน?"

เบลซัคที่เห็นดันไม้ที่ถูกตัดลงกรีดร้อง "เอ่อ....."

และมีแอสตัลลิวและเครเน้องชายวัยเจ็ดขวบของเขาที่กลัวจนกรีดร้องไม่ออก
"ตอนนี้

ถ้าคุณตัดเราผิดพลาดล่ะ?"

"แล้วทำไมคุณถึงฟังการสนทนาของคนอื่นเหมือนหนู?"

ฉันถามอย่างเย็นชา "หนู หนูเหรอ?"

เบลซัคตะโกนแล้วกระโดดจากที่ที่เขา นั่งยองๆ

เหมือนเปเรชตอนอายุ 13 ปี เบลซัคสูงขึ้นมาก

แต่เขาก็โตขึ้นเป็นเด็กชายที่มีใบหน้านมูตบึ้ง "คุณ คุณ ลูกครึ่ง.....!"

"หุบปาก

เบลซัค" ฉันหยุดเขาทันทีจากการพยายามพูดคำหยาบคายอีกคำหนึ่ง

"เพราะฉันไม่อยากฟังคำตาของคุณว่า 'ลูกครึ่ง' ตอนนี้?

ถ้าคุณอยากพูดแบบนั้นก็ไปให้พ้น" อย่างแรกเพราะปัญหาเกี่ยวกับอาการของพ่อ

ฉันไม่รู้ว่าฉันจะระเบิดด้วยความโกรธได้อย่างไรถ้ามีอะไรแบบเบลซัคอยู่

นี่เป็นคำแนะนำที่บริสุทธิ์เพื่อประโยชน์ของเบลซัค

แต่ฉันไม่รู้ว่าเขายอมรับมันหรือเปล่า เบลซัคกัดฟันและขยายรูจมูก

"คุณไม่มีแม่แต่กำนัน!" "อะไร!!!" ฉันคลิกที่ลิ้นของฉัน

จากนั้นฉันก็ถามแอสตัลลิว

"อะไรกัน ทำไมคุณถึงตามเด็กแบบนั้น?" แอสตัลลิวเบิกตากว้างและมองตาเบลซัค

"แม้กระทั่งพาน้องชายของคุณมา!" น้องชายของแอสตัลลิว เครเน

อายุเพียงเจ็ดขวบและตัวเล็กกว่าคนทั่วไป ต่อมาในชีวิตเขาดังใจเรียน

และในบรรดาลูกพี่ลูกน้อง

เขามีความผิมน้อยที่สุดเพราะเขาเป็นคนที่ไม่ทุจริตนอกจากตัวฉันเอง

เขาได้รับเลือดจากครอบครัวของแม่ ครอบครัวจีนโพลด์
และดูอ่อนกว่าวัยด้วยผมสีแดงและกระตมหน้า "เบลซัคเป็นสายที่เน่าเสีย
ดังนั้นหยุดและมองหาสายอื่น" [1] ฉันแนะนำอย่างจริงจัง
ฉันไม่คาดหวังว่าแอสตัลลิวจะรับคำแนะนำของฉัน แต่ต่อมาเขาก็ทุบพื้น
ถ้าเขาจำช่วงเวลานี้ได้ 'ฉันควรฟังตอนนั้น!' เขาจะเสียใจ "ฉันทำไม่ได้
ไปกันเถอะ
เปเรช" ฉันเกลียดการเห็นใบหน้าของคนโง่
ดังนั้นฉันจึงพูดกับเปเรชและพยายามออกจากสวน
"เฮ้ ลูกครึ่ง! เจ้าชายที่สองมาหาคุณ เขาจึงอารมณ์ดี!"
ฉันหยุดเท้าและมองกลับไปทีเบลซัค บางทีอาจเป็นฝาแฝดของวิญญาณอัสตานา
มันตลกที่จะเฝ้าดูการเรียนรู้พื้นฐานของการใช้ดาบ
ปกติฉันสามารถเพิกเฉยได้โดยประมาณ
แต่วันนี้ฉันรู้สึกตึงเครียดอย่างรวดเร็ว ฉันเหยียดนิ้วชี้ นิ้วกลาง
นิ้วนาง
และสามนิ้ว "อย่างแรก ฉันบอกคุณว่าอย่าเรียกฉันว่าลูกครึ่ง อย่างที่สอง
ต่อหน้าเจ้าชายที่สอง คุณจะโง่แค่ไหน? และอย่างที่สอง
ฉันต้องจัดการกับคุณอย่างคุณ
แต่ฉันไม่ต้องการ มันน่ารำคาญเหมือนจับแมลงวัน" ในที่สุดก็ยกนิ้วกลางขึ้น
"อะไรนะ?"
เบลซัคพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดเป็นเวลานานก่อนที่จะล้มเหลวและหน้าแดง
และคราวนี้ฉันเปลี่ยนเป้าหมาย "ฮิ คุณสองคนลูกครึ่งเข้ากันได้ดีจริงๆ
ใช่ไหม?"
"คุณพูดอะไรตอนนี้?" บางอย่างขาดหายไปในตัวของฉัน "ลูกครึ่ง...?"
ไม่เพียงแต่คุณจะประหลาดประชันฉันที่เป็นลูกครึ่ง แต่คุณยังพาเปเรชมาด้วย?
ฉันหยิบสิ่งที่ฉันเห็นทันทีตามสัญชาตญาณของฉันบอกฉัน "คุณเป็นใครถึงพูด
เปเรชยอมโกหกฉันดีกว่าไม่พูดอะไรเลย "ขอบคุณ" "..."
หูของเปเรชแดงเมื่อเขามองหนังสือโดยไม่พูดอะไร ฉันยิ้มเจี๊ยบๆ
และหยิบหนังสือขึ้นมา
ใช่ มันไม่เหมาะกับบุคลิกของฉันที่จะปล่อยทุกอย่างให้เอสตราและพักผ่อน
มันจะสะดวกกว่าที่จะทำทุกอย่างเพื่อค้นหาชิ้นสุดท้ายของยาที่เทเลนบอร์
ขณะที่เราใช้เวลาอ่านหนังสือในห้องสมุด
เคทลินและโคลัสผลักดันอาหารและเครื่องดื่มมาให้ "อ๋อ หลังของฉัน"
ผ่านไปก็ชั่วโมงแล้ว?
ฉันเงยหน้าขึ้นด้วยความเจ็บปวดเมื่อหลังของฉันเจ็บขึ้นมา
มันเลยบ้ายไปแล้ว มองไปที่เปเรชที่นั่งอยู่อีกฝั่ง
เขายังไม่ละสายตาจากหนังสือ
ข้างๆ เขามีภูเขาหนังสือที่เขาอ่านผ่านไปแล้ว
มันเป็นตอนที่ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างเพราะไม่อยากจะรบกวนเปเรชที่กำลังตั้งใจอ่าน
"เราออกไปข้างนอกกันสักครู่ไหม?" ทันใดนั้นเปเรชมองมาที่ฉัน
"สวนสวยมากสำหรับการเดินเล่น" ตรงกันข้ามกับความประทับใจง่าย ๆ ของเปเรช
สวนของพระราชวังโพธิ์ศรีสวยงามมาก
ราวกับรู้ว่าผู้ครอบครองพระราชวังนี้มาเยี่ยมสวนบ่อยๆ
ดอกไม้และต้นไม้ทุกชนิดผสมผสานกันอย่างลงตัวรอบทางเดิน "โอ้ ดอกไม้นี้...
นี่ไม่ใช่ดอกไม้ที่คุณส่งมาให้ฉันก่อนหน้านี้เหรอ?"
ฉันถามขณะที่ไปที่ดอกไม้สีแดงที่ดูคุ้นเคย "ใช่ ดอกบอมเนี่ย"
"มันเป็นฤดูกาลที่ต่างจากตอนที่คุณส่งดอกไม้มาให้ฉัน?"
"ก่อนหน้านี้มันบานและร่วงไปเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา
แต่ไม่รู้ทำไมปีนี้มันดูเหมือนจะบานอีกครั้ง" "อะไรนะ? น่าสนใจจริงๆ
มันบานสองครั้งต่อปี" ฉันเข้าไปใกล้และดมกลิ่นหวานของดอกไม้ ดอก
เปเรชเด็ดดอกบอมเนี่ยและส่งให้ฉัน เขาดึงกลีบหวานและใส่เข้าปาก
"ถ้าฉันเดินตามทางนี้ไปเรื่อยๆ ฉันจะเจออะไร?" "ห้องโถงพระราชวังกลาง"

"แบบนี้..."

เมื่อฉันเคลื่อนไหวร่างกายเล็กน้อย หัวของฉันดูเหมือนจะปลอดโปร่ง

เราเดินไปไกลแค่ไหน? ที่ปลายทาง

ห้องโถงที่เปเรชพูดถึงดูเหมือนจะมองเห็นได้

และมีคนที่เพิ่งเดินผ่านห้องโถงที่ฉันไม่อยากพบ "กลับกันเถอะ" "ตกลง"

เปเรชตอบด้วยคิ้วขมวดเหมือนกับว่าฉันรบกวนเขา

เราหันกลับและพยายามกลับทางที่เราเดินมา "เฮ้ พวกเธอสองคน"

จนกระทั่งเสียงโคร้ายกล้ำตามเรา "ไอ้" ฉันรู้สึกไม่ดีแล้ว

ฉันฝังความอดทนของฉัน

หันกลับมา และทักทาย "สวัสดี ฝ่าบาทเจ้าชายองค์แรก" "ใช่! คุณพูดถูก!"

อัสตานาเข้ามาใกล้ด้วยรอยยิ้มโคร้าย เปเรชจ้องมองอัสตานาด้วยสายตาเย็นชา

รู้สึกเหมือนเขากำลังจะชกตาเหมือนครั้งที่แล้ว คราวนี้เราควรไปเจียบๆ

ฉันสาบานอย่างนั้น แต่คำสาบานนั้นสั่นคลอนทันทีด้วยคำพูดของอัสตานา

"ฉันได้ยืนยันว่ากลล้ายัน ลอมบาร์ดีมีโคร้ายแรง?" "ไอ้บ้า"

ฉันเปลือยคำหยาบออกมา

อัสตานาเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ "เธอกำลังสบถใส่ฉัน..."

มองอัสตานาที่บิดตัวเจียบๆ เหมือนปลาทอง ฉันพยายามสงบใจอีกครั้ง

ฉันโกรธมากเพราะมันเกี่ยวกับพ่อของฉัน แต่ด้วยความรู้สึกไม่ดี

ฉันเห็นบางอย่างจากใบหน้าอัสตานา

มันเป็นรอยยิ้มเยาะเย้ยเหมือนกับว่าเขาพบจุดอ่อนที่สามารถหลอกหลอนได้

"พ่อของเธอกำลังจะตาย และเธอกำลังเที่ยวเล่นกับคนต่ำต้อยในพระราชวัง

เธอเป็นลูกสาวของเขาจริงๆ หรือ?" "หยุด" เปเรชขำๆ

ฉันพูดด้วยเสียงต่ำเตือนเขา แต่

อัสตานายักไหล่ครั้งหนึ่งและยังคงพูดประชดประชัน "ถ้าเป็นพ่อของฉัน

ฉันจะไม่ออกจากเตียงเขาแม้แต่วินาทีเดียว ท้ายที่สุด

ฉันไม่ได้หมายถึงการพูดว่าของต่ำต้อยก็ต่ำต้อยจริงๆ" "อัสตานา"

"แม่ของเธอเป็นคนพเนจรที่ไม่รู้ที่มา ดังนั้นมันชัดเจน" "หุบปาก"

เปเรชพูดขณะวางมือบนด้ามดาบ "ฉันรู้

คนพเนจรขายตัวเองให้ใครก็ได้เพื่อหาที่นอนสำหรับคืนหนึ่ง..." เพียะ!

ใบหน้าอัสตานาหันไปด้านข้างด้วยเสียงดัง รอยนิ้วมือแดงปรากฏขึ้นซ้ำๆ

บนแก้มของเขา

ฉันเป็นคนที่ตบแก้มด้วยแรงทั้งหมดของฉัน "เธอตบฉัน..."

อัสตานาจับแก้มด้วยมือข้างหนึ่งและพึมพำ ฉันจ้องมองเขาตรงๆ

น้ำตาลไหลออกมาโดยไม่รู้ตัวด้วยความโกรธที่ไม่ยุติธรรม "อ้อ

ฉันจะบอกแม่ของฉัน ไม่สิ

ฝ่าบาทจักรพรรดิ! สำหรับการตบแก้มของฉัน?!"

ฉันรู้ว่าบุคลิกของเขาอยู่ที่กัน ถึงขยะ

"ท่าเลย ฉันจะบอกคุณทุกอย่างที่เกิดขึ้นวันนี้" ฉันพูดกับอัสตานา

"ทุกคำพูดเดียว"

เท่านั้นเขาจำสิ่งที่ฉันพูดได้ ใบหน้าโง่ๆ ของอัสตานาบิดเบี้ยว

ไม่สำคัญแม้ว่าเขาจะเป็นเจ้าชายเมื่อมันเกี่ยวข้องกับลอมบาร์ดี

เขาพูดเรื่องสกปรกเกี่ยวกับลูกชายของลอมบาร์ดีและภรรยาผู้ล่วงลับของเขาที่ตอนนั้นนอนอยู่บนเตียง

ไม่มีทางที่มันจะผ่านไปอย่างปลอดภัย ฉันอยากจะเตะเขาระหว่างขา

ไม่ใช่ที่แก้ม

ฉันยังไม่ใช้ลอร์ดของลอมบาร์ดี โปรดอดทน

ฉันจ้องมองเขาจนสุดและหันหลังกลับ

ฉันเข็ดน้ำตาลออกอย่างหยาบด้วยแขนเสื้อ

รสชาติที่หวานเมื่อครู่เพราะดอกบอมเนียกลายเป็นชม ***

ฉันถูกสั่งให้สะท้อนตัวเองเป็นเวลาหนึ่งเดือนเพราะตบหน้าอัสตานา แน่นอน

มันไม่ใช่เรื่องใหญ่จริงๆ แล้ว

ฉันมีช่วงเวลาที่ยากลำบากในการหยุดคุณจากการวิ่งไปเตะอัสตานา

อันที่จริง

ฉันไม่สามารถออกจากคฤหาสน์ได้จนกว่าจะถึงวันเกิดปีที่สิบเอ็ดของฉัน
มันเหมือนกับว่าฉันไม่ได้ถูกลงโทษ อัสตานาที่ชอบเดินเตร่ตลอดเวลา
ถูกสั่งให้คุมประพฤติเป็นเวลาสองเดือน ฉันนั่งอยู่ในห้องศึกษา

พลิกดูหนังสือสมุนไพรที่ฉันยืมมาจากเปเรซ

ฉันไม่มีพื้นฐานที่น่าเชื่อถือที่นี่

ดังนั้นฉันไม่คาดหวังว่าจะค้นพบครั้งใหญ่ที่แม้แต่เอสติรากิก็ไม่พบผ่านหนังสือแบบนี้

มันเป็นเพียงเพราะฉันรู้สึกสบายใจที่จะทำอะไรสักอย่างเพื่อหาวิธีการรักษาพอของฉัน

ฟลิป ฟลิป เมื่อฉันพลิกหนังสือด้วยคางฟิงข้างหนึ่ง "หือ? ดอกบอมเนีย?

มันสามารถใช้เป็นสมุนไพรได้ด้วย"

ฉันหยุดที่รูปดอกไม้ที่คุ้นเคยและอ่านคำอธิบาย

"บอมเนียเป็นพืชที่เติบโตเฉพาะที่ปลายสุดทางใต้ของทวีป และดอกไม้ ใบ

และรากของมันมีคุณสมบัติของประสิทธิภาพที่แตกต่างกัน..."

ปลายนิ้วของฉันที่ขี้อย่างไรความหมายหยุด

"แต่ผลที่ทรงพลังที่สุดของบอมเนียคือเมื่อใช้ดอกไม้ ใบ และรากร่วมกัน

กลไกที่แน่นอนยังไม่ทราบ แต่จะเพิ่มประสิทธิภาพของสมุนไพรอื่นๆ

ที่ใช้ร่วมกันอย่างน่าเชื่อถือ..." มาจากทางใต้

และเอสติรากิจากชีวิตก่อนหน้านี้ไปพักผ่อนที่บ้านเกิดของเธอ

ปริศนาดูเหมือนจะเข้ากันได้ ในขณะนั้น

ประตูห้องศึกษาเปิดออกและเอสติรากิเข้ามา

เหงื่อและหอบหายใจ เธอดูเหมือนจะวิ่งมาที่นี่ "ฮะ

ฉันได้รับการตอบกลับจากคุณยายของฉัน...

ท่ามกลางดอกไม้ที่บ้านทั่วไปรอบหมู่บ้าน..."

"บอมเนีย?" "อืม คุณรู้ได้อย่างไร?" เช่นกัน

ส่วนผสมสุดท้ายในการรักษาคือบอมเนีย

เอสติรากิมองใบหน้าที่ฉันยิ้มพูดขบขันให้

"แต่บอมเนียเป็นพืชป่าที่เติบโตเฉพาะในภาคใต้

และช่วงเวลาการบานได้ผ่านไปแล้ว..."

"ไม่ ฉันรู้ว่าดอกบอมเนียที่กำลังบานอยู่ที่ไหน"

ดอกบอมเนียสีแดงสดกำลังบานในส่วนหลังบ้านของพระราชวังโพธิ์รัก

ฉันรีบวิ่งไปที่ใต้และเขียนจดหมาย ผู้รับคือเปเรซ

แม้ว่าในใจฉันอยากจะวิ่งไปที่พระราชวังโพธิ์รักและนำดอกบอมเนียมมาด้วยตัวเอง

ฉันไม่สามารถเข้าไปในพระราชวังได้เพราะช่วงเวลาการกักตัวเอง บ้าเอ้ย

อัสตานา!

ฉันเขียนคำว่าฉันต้องการดอกบอมเนียสำหรับการรักษาพอของฉันและว่าดอกไม้
ใบ

และแม้แต่รากต้องมาด้วยกัน มือของฉันที่พับจดหมายสั้น

ความสุขที่ได้พบปริศนาสุดท้ายเป็นเพียงช่วงสั้นๆ

และความกังวลเข้ามาแทนที่ฉัน

ถ้าดอกบอมเนียถูกตัดในอีกไม่กี่วัน เปเรซก็พูดเช่นกัน

ดอกไม้ไม่บานในฤดูกาลนี้

ได้โปรด ได้โปรด ฉันอธิษฐานอย่างจริงจังและส่งจดหมายไป ***

ฝนเริ่มตกในตอนกลางคืน

ฉันอยู่ตลอดทั้งคืนดูฝนตกหนักข้างนอก "บ้าเอ้ย บ้าเอ้ย"

ฉันได้ยินเสียงฝนกระทบหน้าต่างและฉันกัดเล็บของฉัน

ถ้าดอกบอมเนียถูกตัดในฝนนี้?

ครั้งสุดท้ายที่เราเห็นกันคือไม่กี่วันก่อน

ถ้าดอกไม้ที่เหลือทั้งหมดร่วงลง

ฉันรู้สึกเหมือนท้องของฉันกำลังไหม้ มันเป็นตอนนั้น "นั่นคือรถม้า?"

ฉันสงสัยตาของฉันเมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

รถม้ากำลังมาที่อาคารผ่านฝนตกหนักเหมือนเส้า ในแวบแรก ผ่านหยดฝนที่พรมัว

ฉันเห็นลายจักรพรรดิ แนนอน ฉันวิ่งลงบันไดด้วยความประหลาดใจ บาง บาง บาง ด้วยการเคาะประตูหน้าๆ

พ่อบ้านของอาคารก็เข้ามาใกล้ประตูด้วยหลังของเขาแล้ว

กริดด... ประตูที่ปิดทั้งคืนเปิดออกด้วยเสียงยาว

ชายที่เปียกฝนยืนอยู่ที่นั่น

"เปเรช?" เปเรชพบฉันและดึงบางอย่างที่เขาถือไว้ในอ้อมแขนของเขา

มันเป็นกลองไม้ขนาดใหญ่ คลิ๊ก ด้วยเสียงเล็กๆ ฝาปิดเปิดออก

มีกลิ่นดินเปียกจากฝนอย่างชัดเจน

ในกลองมีดอกไม้สีสีแดงกองอยู่ปกคลุมด้วยดิน

เผยให้เห็นรากอย่างเงิบๆ "ดอกบอมเนีย ฉันนำมา" ด้วยใบหน้าซีดและเปียก

เปเรชยิ้มกว้าง ฉันวางมือบนใบหน้าของเขา ใบหน้าขาวของเขาเย็น

"กรุณานำผ้าแห้งมา"

"โอ้ ใช่ คุณหนู" พ่อบ้านที่ตกใจรีบนำผ้าแห้งมา

หนึ่งบนไหล่เปียกของเปเรชและอีกหนึ่งบนหัวของเขา ห่อรอบตัวเขาแน่น

"มันหนาวมาก..."

ทำไมคุณถึงผ่านฝนทั้งหมดนี้? "ฉันรู้สึกว่าคุณจะทำลายดอกไม้ทั้งหมด"

"อา..." "เทีย"

คุณบอกฉันว่าพ่อของเทียสามารถรักษาได้ด้วยดอกไม้ชนิดนี้นะ "..."

ฉันจับมือเปเรชและลากเขาขึ้นบันได เขายังไม่เคยถามคำถาม 'เราจะไปไหน?'

เขาแค่เงยหน้าและตามขั้นตอนของฉันโดยไม่ยาก ฉันนำเปเรชกลับไปห้องของฉัน

และนั่งเขาไว้หน้ากองไฟ "กรุณาทำไฟในเตาผิงให้มากขึ้น"

พ่อบ้านรีบใส่ฟืนเพิ่มเข้าไปในไฟ "แล้วเคทลินล่ะ?"

"ไคลส์สรู้ว่าเธออยู่ที่นั่นหรือเปล่า?" "...พวกเขาอาจจะไม่รู้" "ฉันสงสัย"

คุณไม่ได้ออกไปคนเดียวกลางดึกเพื่อเก็บดอกบอมเนียทันทีที่ได้รับจดหมายของฉันใช่ไหม?"

"..." "และเมื่อฝนเริ่มตก คุณไม่ได้คิดที่จะหยุดและเข้าไปข้างใน"

และฉันแค่หมอบและขุดอยู่ที่นั่นคิดว่าคุณต้องขุดดอกไม้ก่อนที่จะมันจะร่วงใช่ไหม?"

"..."

"และคุณมาที่นี่ทันทีหลังจากขุดดอกบอมเนียทั้งหมดและใส่ในกลองไม้และปลุกคนขับโดยไม่แจ้งเคทลินหรือไคลส์ส... ใช่ไหม?" เปเรชหลบสายตาของฉันด้วยไฟในเตาผิงที่กะพริบ "...ก่อนอื่น"

ส่งคนไปที่พระราชวังจักรพรรดิ กรุณา" "ไม่ พระราชวังจักรพรรดิ"

ส่งคนไปที่พระราชวังโพธิ์รด" บางทีตอนนี้

พระราชวังคงพลิกคว่ำเมื่อรู้ว่าเปเรชหายไป

เปเรชมองมาที่ฉัน นำหยดลงจากผมสีดำของเขา

ฉันพูดขณะเช็ดผมของเปเรชด้วยผ้า

"ฉันจะขอโทษเคทลินและไคลส์สทีหลัง" "เทีย... ทำไม?"

"เพราะคุณนำดอกบอมเนียมาให้ฉัน"

คุณมาที่นี่เพื่อช่วยฉัน" "แต่..."

เปเรชพยายามพูดบางอย่างแต่ก็ปิดปากอีกครั้ง

จากนั้นเขาหยิบกลองที่เขาวางลงข้างหนึ่งและส่งให้ฉัน แต่ฉันส่ายหัว

"ฉันจะตรวจสอบว่าร่างกายของคุณอุ่นขึ้นหรือไม่"

เปเรชคิดสักครู่กับคำพูดของฉัน

แล้วไปใกล้เตาผิงและเริ่มเช็ดผม ในขณะเดียวกัน

พ่อบ้านที่กลับมาได้นำชาร้อนและชุปร้อนมาเตรียมเสิร์ฟ "ดูสิ"

มันอุ่นแล้ว"

เปเรชเข้ามาและพูดขณะวางมือบนแก้มของฉัน เหมือนที่เขาพูด จนถึงเมื่อครู่

มือของเขาที่ดูเหมือนจะเย็นและไม่มีเลือด ได้กลับมาอบอุ่นอย่างรวดเร็ว

"ดังนั้นไปข้างหน้า" เขาไม่ปฏิเสธ

ฉันหยิบกลองที่มีดอกบอมเนียและถามเปเรช

"เปลี่ยนเสื้อผ้าและกินอะไรอุ่นๆ เร็วๆ" "ฮืม"

เปเรชตอบอย่างรวดเร็วเหมือนสุนัขที่ฟังดี ฉันออกจากห้อง มีเพียงเสียงผีเท

พ่อของฉัน, จักรพรรดินี และตระกูลแองเจ้นส์มีความขัดแย้งกันอยู่แล้ว

ท่านปู่เหมือนจะโกรธมากเกี่ยวกับเรื่องนี้
บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่ท่านปู่กลับมาสู่ชนชั้นขุนนางเพราะแองเจนิส
ตอนนี้เมื่อฉันมองไปรอบๆ ห้องจัดเลี้ยง
ฉันแทบจะไม่เห็นคนจากครอบครัวที่สนับสนุนจักรพรรดินี, แองเจนิส
ขุนนางได้เริ่มกำหนดทิศทางของตนเองอย่างช้าๆ
สิ่งที่ดูอย่างหนึ่งคือจักรพรรดิ
โจวานเนส
กำลังรักษาสมดุลโดยการชั่งน้ำหนักจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งในกลาง
มันค่อนข้างยุ่งยาก
เพราะเราจะมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับแองเจนิสในวันหนึ่ง
"ฉันช่วยไม่ได้แล้วตอนนี้ที่มัน....."
ฉันหยุดพูดและมองไปที่เปเรซที่อยู่ข้างๆ ฉัน
"ทำไม?" เมื่อฉันเหลือบมอง
เปเรซเอียงศีรษะด้วยใบหน้าที่ดูไร้ยางอายเล็กน้อย
"คุณจะเสียใจในภายหลัง
คุณจะมีปัญหาแน่ถ้ามีข่าวลือว่าคุณเป็นมากกว่าเพื่อนกับฉัน"
"...ทำไมล่ะ?" "เพราะว่า." เพียงครั้งเดียวในชีวิตก่อนหน้านี้
เมื่อฉันเห็นเปเรซปะปนอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ไม่ได้คาดหมาย เปเรซไม่ได้อยู่คนเดียว
ข้างหลังม้าที่ขับเคลื่อนโดยเปเรซด้วยใบหน้าที่เย็นชาที่ต้อนรับทุกคน
มีรถม้าที่ผู้หญิงคนนั้นอยู่ "อย่างไรก็ตาม
อย่าทำอะไรที่จะเสียใจในภายหลัง"
ฉันดับตัวเปเรซออกไป ไม่ ฉันพยายามผลักเขาออกไป
แต่เปเรซไม่ได้ถูกผลักออกไปและกำลังขมวดคิ้วที่โหนกแห่ง ITLIWBTM
เขาเป็นอะไรไป?
"เปเรซ คุณรู้ไหมว่าผู้คนกำลังให้ความสนใจกับเราใช่ไหม?" "ฉันคิดว่าใช่"
คุณหมายถึง
'ฉันคิดว่าใช่' คุณใจเย็นมาก ฉันตัดสินใจอธิบายทีละอย่าง
"มีเหตุผลที่ท่านปู่ของฉันต่อต้านการเป็นส่วนหนึ่งของคุณในตอนแรกใช่ไหม?
ถ้าเราทำอะไรผิด เราจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคู่แข่งงาน" "ใช่ ฉันรู้"
"และฉันรู้ว่ามีคนที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของเราอย่างต่อเนื่อง
เนื่องจากมีข่าวลือว่าคุณช่วยชีวิตพ่อของฉันใช่ไหม?" "ไม่
ฉันไม่รู้เรื่องนั้น"
แน่นอน เขาคือเปเรซที่ไม่สนใจคนรอบข้าง "แต่มันไม่สำคัญ" "...อะไรนะ?"
"มันไม่สำคัญ" โอ้ มันน่าหงุดหงิดที่คุณเป็นคนเดียวที่รู้อนาคต
เพราะเขาไม่รู้ว่าคุณหญิงแบบไหนที่เขาจะพบและตกหลุมรักในอนาคต
คุณอาจไม่สนใจข่าวลือที่กำลังแพร่กระจายอยู่ตอนนี้ ฉันถอนหายใจเบาๆ
เท่าที่ฉันรู้
ผู้หญิงคนนั้นเป็นเหมือนคู่ชีวิตของเปเรซ
มีข่าวลือว่าทั้งสองเป็นคู่ที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี และเป็นคู่ที่ดีจริงๆ
นอกจากนี้
เธอเป็นคนที่ช่วยเปเรซยึดบัลลังก์คืน
หากคนเช่นนั้นได้ยินข่าวลือและสูญเสียการติดต่อกับเปเรซ
มันเป็นเรื่องใหญ่
แม้ว่าฉันจะช่วยเขาให้เป็นมกุฎราชกุมาร
ฉันไม่สามารถทนต่อการพรางโอกาสที่จะพบคนที่มีความหมายจากเขาได้
ฉันสายหัวอย่างแฉะ "ข่าวลือแบบนั้นไม่ช่วยคุณ อย่าเสียใจ
คุณควรจะวางแผนที่ดีขึ้นตั้งแต่ตอนนี้" "เทีย" เปเรซเรียกฉัน
"ฉันไม่มีความเสียใจ" "คุณจะเสียใจ" "ฉันจะไม่เสียใจ" คุณเดี๋ย!
มันเกี่ยวกับคุณทั้งหมด! คุณไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันรู้สึกอย่างไร!
ฉันรู้สึกหงุดหงิดมากจนรู้สึกเหมือนจะระเบิด แต่ฉันก็ยอมรับมันในไม่ช้า
เขาไม่รู้อนาคต เขาไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันพูด ใช่ ฉันต้องระวังแทน

แต่เปเรชเจียบอย่างแปลกๆ เขาปีดริมฝีปากล่างและหันหัวไปด้านข้าง
"คุณโกรธไหม?"

ไม่มีคำตอบ

เขาเพียงแค่อะยิบและถอดใบไม้ที่หล่นลงบนพื้นด้วยนิ้วเท้าของเขา "เฮ้
เปเรช" ฉันเลื่อนไหล่ของฉัน มองเขา แต่ในไม่ช้าก็พลิกหัวของเขาไปทางอื่น
คุณต้องโกรธจริงๆ "รอสักครู่ที่นี่" ฉันพูดและค้นหาตารางที่วางอาหารไว้
มันเกิดขึ้นที่ไม่ไกลนักคือสิ่งที่ฉันกำลังมองหา "กินนี้และปล่อยไป"

เปเรชยังคงยืนอยู่ที่นั่นดูบึ้ง ฉันยื่นคุกกี้ช็อกโกแลตให้
แต่ไม่ใช่แค่คุกกี้ธรรมดา คุกกี้ช็อกโกแลตขนาดใหญ่

ใหญ่กว่าฝ่ามือของฉันรวมกัน

เขารับมันและหันครึ่ง "คุณกินด้วย" ฉันคิดว่าที่คุณให้ฉันมันใหญ่กว่า

ฉันกัดครึ่งหนึ่งของคุกกี้ยักษ์

ความหวานกระจายไปในปากและลิ้นของฉันเมื่อช็อกโกแลตละลาย โอ้ มันหวาน

มันแปลกที่คนคิดว่าของหวานไม่ดีต่อสุขภาพและมีรสชาติดีกว่า

ร่างกายของฉันสั่นด้วยความสุขที่ผสมกับความรู้สึกทรมาน แน่นนอน

ของหวานดีที่สุดในเมื่อมันซับซ้อน

เมื่อฉันลืมตาขึ้นขณะที่ฉันกำลังหลงใหลในคุกกี้

ฉันเห็นรอยยิ้มบนริมฝีปากของเปเรช "นั่นดีใช่ไหม?" "ใช่ นั่นดี"

เปเรชยิ้มและพยักหน้า เพื่อน คุณได้บรรเทาความโกรธของคุณแล้ว

ฉันตอบไหล่เปเรชที่ตอนนี้อยู่เหนือระดับตาของฉัน เขาโตขึ้นเล็กน้อย

แต่เขายังเด็กอยู่ เขาอายุเพียง 13 ปี ดังนั้นมันจึงชัดเจน "เวลาจะบอก

เปเรช"

สิ่งที่ฉันหมายถึงสิ่งที่ฉันพูดตอนนี้ "ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน"

เปเรชผ่อนคลายมากขึ้นและเขาดกลงอย่างเชื่อง "คุณจะรู้ในเวลา"

เขาพูดอย่างนั้นและกัดคุกกี้อีกครั้ง เมื่อเห็นดวงตาของเขาเป็นประกาย

เขาต้องชอบคุกกี้ช็อกโกแลตมาก ฉันควรจะเก็บมันไว้ให้เขาเมื่อเขากลับบ้าน

"โอ้

คิดถึงมัน ฉันต้องไปที่สถาบัน" "โอ, ...อะไรนะ?"

"ฉันได้รับแจ้งเมื่อไม่กี่วันก่อน

ฉันกลัว..." "มันต้องเป็นความประสงค์ของจักรพรรดินีราชินี"

ฉันพูดด้วยเสียงต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันเป็นสถาบันจักรวรรดิ

วัตถุแห่งความฝันและความอิจฉาสำหรับคนทั่วไป

แต่สำหรับขุนนางและราชวงศ์มันแตกต่างกันเล็กน้อย

ทายาทที่จะสืบทอดครอบครัวยังไม่ถูกส่งไปยังสถาบัน

นั่นเป็นกฎที่รักษาไว้โดยปริยาย

ทายาทจะถูกเลี้ยงดูในครอบครัวและสอนโดยตรงในครอบครัว อย่างไรก็ตาม

ผู้ที่ต้องสืบต่อบรรดาศักดิ์ เช่น บุตรคนที่สองและสาม

จะไปที่สถาบันจักรวรรดิ

เพื่อสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวและรับความรู้

ดังนั้นจักรพรรดินีต้องการส่งเปเรชไปที่สถาบันและทำให้แน่ใจว่าตำแหน่งมกุฎราชกุมารเป็นของอัสตานา

"ฉันไม่อยากไปจริงๆ..." เปเรชพึมพำ ฉันเข้าใจจิตใจนั้น

การไปที่สถาบันอาจดูเหมือนเป็นการถอยหลังครั้งใหญ่หากคุณรอดูตอนนี้

ก่อนอื่น

คุณต้องอาศัยอยู่ในสถาบันที่ปิดกั้นวันวันหยุดสั้นๆ มากเป็นเวลานานถึง 5

ปี

และในระหว่างนั้น อัสตานาจะชนะใจขุนนาง

ด้วยคู่แข่งชื่อเปเรชที่ติดอยู่ในสถาบัน

นั่นคือแผนของจักรพรรดินี เธอไม่สามารถฆ่าหรือทำร้ายเปเรชได้อีกต่อไป

แต่นี่คือผลลัพธ์ที่เธอต้องการ

เปเรชในชีวิตก่อนหน้าของฉันพบฝ่ายที่เขาไว้วางใจที่สถาบัน

หลายคนมองว่าสถาบันเป็นสิ่งที่ดีที่สุดต่อไปที่ผู้ที่ล้มเหลวในการเป็นทายาทเลือกอย่างไม่เต็มใจ

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็หมายความว่ามีคนจำนวนมากที่ถูกผลักไปที่สถาบันแม้จะมีความสามารถ
ที่นั่น เปเรชจะเลือกคนที่มีความสามารถและไม่ได้รับการชื่นชมตามที่เขาชอบ
นอกจากนี้

สถาบันอยู่ไกลจากการเข้าถึงของจักรพรรดินี ไม่ว่าในกรณีใด
มีกฎที่เข้มงวดซึ่งเหนือกว่ากฎหมายจักรวรรดิยกเว้นคำสั่งจักรพรรดิ
และนักเรียนได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายนั้น เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลทั้งหมด
เปเรชควรเข้ารับการศึกษาศึกษาที่สถาบัน "มีเหตุผลเฉพาะหรือไม่?
เหตุผลที่คุณไม่ออกไปสถาบัน" "นั่นมัน..."
เปเรชมองตาฉันเมื่อเขาพยายามจะพูดอะไรบางอย่าง
ดวงตาเหมือนหับทิมเป็นประกายอยู่ในแสง "แค่" เขาไม่อยากบอกฉันว่าทำไม
มันไม่ใช่ปฏิกริยาตรงไปตรงมาต่อทุกสิ่ง แต่มันเกิดขึ้นบางครั้ง
"คิดเกี่ยวกับมันช้าๆ" ฉันไม่ได้ผลักหลังเขาโดยพูดว่า
'คุณต้องไปที่สถาบัน'

"...อืม" เขาก็พยักหน้าอย่างลึกลับเช่นกัน *** [.....อา ที่รักของฉัน อา
ฉันชื่นชมคุณมาก ชีวิตของฉัน แสงสว่างของฉัน หัวใจของฉัน การเข้า!
คิดถึงคุณ

ดวงอาทิตย์ของฉันขึ้นและดวงดาวตก ที่รักที่สวยงามของฉัน
อย่าลืมความรักนี้
ขอให้มันวันที่ดีด้วยกัน โปรดอย่าลืม] ปรบมือ ปรบมือ ปรบมือ-
การแสดงวันเกิดของจูเลียตา อารีโน ที่ชายตัวโอเปร่าวันแล้ววันเล่า
ขณะที่ปรบมือ

ขุนนางต่างประหลาดใจในความหรูหราฟุ่มเฟือย
แม้ว่าฉันจะเป็นหลานสาวของเจ้าแห่งลอมบาร์ดี และลูกสาวของกัลลาฮาน
ลอมบาร์ดี

พวกเขาไม่เคยได้ยินเรื่องวันเกิดอันหรูหราของเด็กอายุ 11
ปีทั้งดงามขนาดนี้

"จูเลียตา อารีโน ได้รับการสนับสนุนจากร้านเสื้อผ้า"
มีคนกระซิบที่เครื่องแต่งกายบนเวทีของจูเลียตาที่มีสีสันเหมือนชุดที่สั่งทำ
"มีข่าวลือว่าไม่ได้รับการสนับสนุนจากร้านเสื้อผ้า
แต่ได้รับการสนับสนุนจากกัลลาฮาน

ลอมบาร์ดี นั่นคือสิ่งที่พวกเขาพูด..." "โอ้ จริงเหรอ?" "ทั้งจูเลียตา
และเจ้าชายที่สอง ฉันเดาว่ามันเป็นเรื่องจริงที่กัลลาฮาน
ลอมบาร์ดีประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เขาสัมผัส"

"ภาษีเพิ่มขึ้นก็ครึ่งภายในเดือนหลังจากเปิดร้านเสื้อผ้าในซุสเซว?"

"บางที่เราไม่ควรคาดการณ์การสืบทอดบัลลังก์

แต่ควรคาดการณ์การเคลื่อนไหวครั้งต่อไปของลอมบาร์ดี"

"มันเป็นเรื่องของคนแรกหรือคนที่สาม"

ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วยกับคำกล่าวนั้น

"ดูเหมือนว่าราชวงศ์จะเริ่มเดินบนเชือกแล้ว..."

สายตาของขุนนางที่กำลังพูดคุยกันมาถึงเปเรช เจ้าชายที่สอง "แต่ยังงี้ก็ตาม

เราจะเอาชนะวีเซ ลอมบาร์ดีที่มีแองเจนีสเป็นภรรยาได้ไหม?" "อืม..."

อีกครั้ง

หลายคนเห็นด้วย กัลลาฮานมีความโดดเด่นมากในช่วงนี้ แต่ลูกชายคนแรก วีเซ

ไม่สามารถมองข้ามได้ "และกัลลาฮาน

ลอมบาร์ดีไม่มีลูกชายที่จะสืบทอดครอบครัวยุคใหม่?

เขายังเด็กอยู่ ดังนั้นยังมีโอกาสที่เขาจะมีลูกในอนาคต...."

"แต่มีคำกล่าวว่าคุณสาวของกัลลาฮานได้รับความรักเป็นพิเศษจากเจ้าแห่งลอมบาร์ดี"

"ไม่ว่าคุณจะสวยแค่ไหน ก็มีขีดจำกัดสำหรับผู้หญิง"

น่าเศร้าที่นั่นถูกต้อง "แต่..."

จากนั้นหนึ่งในฝูงชนชี้ไปที่ด้านใดด้านหนึ่งและพูดว่า "ลูลัค

ลอมบาร์ดีเคยมีทายาทที่ชื่นชอบแบบนี้ไหม?"

มีฟลอเรนเทียที่วิ่งด้วยรอยยิ้มเรียก

"คุณปู่"

และเจ้าแห่งลอมบาร์ดีที่อุ้มหลานสาวเขนนั่นและหัวเราะอย่างโง่เขลาจากหูถึงหู

"โอ้"

พระเจ้า..." พวกเขาไม่รู้ว่าจะเข้าข้างใคร

ความกังวลของขุนนางที่เห็นหลานสาวดูสวยงามจนไม่สามารถช่วยตัวเองได้กลายเป็นลึกซึ้ง

*** จิบๆ แม้ว่าจะไม่มีใครปลุกฉัน แต่ตาของฉันก็เปิดขึ้นเอง ข้างนอก

ฉันได้ยินเสียงนกร้อง ลมเย็น และท้องฟ้าแจ่มใส มันเป็นเช้าที่สมบูรณ์แบบ

ล้างหน้า

เปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งตัว ทานอาหารเช้าแบบง่ายๆ

ไม่มีการติดขัดในเหตุการณ์เหล่านี้เหมือนน้ำไหล สดท้าย

ลอริลที่กำลังแต่งตัวฉันอยู่หน้ากระจกถามว่า

"วันนี้เป็นวันแรกของอิสรภาพที่คุณรอคอย คุณจะทำอะไรวันนี้?" "เออละ
ก่อนอื่น"

ฉันเดินไปข้างเตียงและหยิบกระเป๋าที่ฉันเก็บไว้ในลิ้นชัก กริ่งกริ่ง

เมื่อคุณได้ยินมัน คุณจะได้ยินเสียงที่ทุกคนต้องรู้

ฉันยิ้มด้วยความยินดีที่น้ำหนักของเงินเต็มกระเป๋า

"ฉันจะใช้เงินค่าขนมของฉัน"

วันแรกคือการช้อปปิ้ง ITLIWBTM "คุณเก็บมันไว้นานแค่ไหน?"

ลอริลเข้ามาใกล้และถาม

หยิบกระเป๋าของฉัน ฉันไม่รู้ ตั้งแต่ฉันกลับมา?

"ค่าขนมส่วนใหญ่ของฉันอยู่ในธนาคารลอมบาร์ดี และนี่เป็นส่วนหนึ่งของมัน"

"ค่าขนมส่วนใหญ่ของฉันอยู่ในธนาคารลอมบาร์ดี และนี่เป็นส่วนหนึ่งของมัน"

"ฉันคิดอย่างนั้น ถ้าคุณคิดถึงค่าขนมของคุณ..."

หลังจากคลายสายกระเป๋าและดูเนื้อหา

เสียงของลอริลหยุด "คุณหนู?" "อะ?" "คุณจะทำเงินทั้งหมดนี้ไปด้วยเหรอ?"

ลอริลถอนหายใจเบาๆ

เธอดูเหมือนจะคิดว่าฉันที่ไม่รู้สถานการณ์นอกคฤหาสน์ได้เก็บเงินจำนวนมากไว้

"ถ้าคุณเอาเงินครึ่งหนึ่งในกระเป๋านี้ไป..." "ไม่ ฉันต้องการมันทั้งหมด"

"แต่คุณหนู

ด้วยเงินทั้งหมดนี้" "ฉันรู้

นั่นเป็นเงินมากพอที่จะซื้ออาคารในตัวเมืองลอมบาร์ดี

ฉันรู้" ลอริลมีสีหน้ามั่นใจกับคำพูดของฉัน "คุณรู้ได้อย่างไร?"

"มีวิธีที่จะรู้ทุกอย่าง" ฉันอยู่คนเดียวนอกคฤหาสน์มาหลายปี

"อย่างไรก็ตาม จ

"บางทีอาจไม่ใช่แค่เหมือนถ่านหิน? "ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น วิโอเล็ต?"

"แองเจนีสมิเหมือนถ่านหินมากพอแล้ว

แม้ว่าจะมีสายถ่านหินที่ยังไม่ถูกค้นพบ

แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่แองเจนีสจะต้องลงทุนพัฒนามากเกินไป"

วิโอเล็ตเอานิวแตงและเริ่มคิดออกเสียง

"แต่เป็นเรื่องธรรมดาที่จะส่งผู้เชี่ยวชาญไปประเมินเหมืองใหม่ก่อนที่จะไปประมูล

คุณอาจมีข้อมูลอื่นที่เล่นคานด้าไม่รู้"

ฉันดูการคาดเดาของวิโอเล็ตด้วยความพอใจ

"เหมืองทอง? แต่เหมืองทองจะมีความก้าวร้าวมากกว่า

เราจะต้องหาวิธีการบางอย่าง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาว่าการประมูลขณะนี้ยังไม่ชัดเจน

ฉันคิดว่าพวกเขาไม่ต้องการแสดงมันมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้....."

และฉันเห็นการตระหนักรู้หนึ่งบนใบหน้าของวิโอเล็ต "..."

แต่แทนที่จะพูดออกมา

วิโอเล็ตกลับปิดปากเงียบ ดังนั้นฉันจึงพูดแทนเธอ "แร้เหล็ก"

"แต่แร้เหล็ก..."

"มันเป็นการครอบครองที่ไม่ได้รับอนุญาตของแองเจนีล"
แร่เหล็กซึ่งเป็นทรัพยากรทางทหาร ส่วนใหญ่เป็นของจักรพรรดิ
เมื่อพบแร่เหล็กในที่ดินของพวกเขา พวกเขามักจะได้รับรางวัลจากราชวงศ์
เพิ่มตำแหน่ง
หรือได้รับที่ดินอื่น แน่่อนว่าแองเจนีลไม่ได้ทำเช่นนั้น
พวกเขาไม่ได้ปล่อยเหมืองเพราะมีแร่เหล็กน้อย
และกลายเป็นครอบครัวที่เป็นเจ้าของแร่เหล็กอย่างเป็นทางการ
"แต่สิ่งที่ฉันต้องการไม่ใช่แร่เหล็ก" ในตอนแรกแร่เหล็กมีปริมาณน้อย
แน่นอนว่ามันมีการใช้งานแยกต่างหาก "สำหรับตอนนี้
เรื่องราวที่เหลือจะถูกบอกหลังจากชนะการประมูลเหมือง"
ถ้าฉันเทแผนทั้งหมดของฉันออกมาตอนนี้
ฉันจะเพิ่มความสับสนระหว่างเคลริแวนและวิโอเล็ตเท่านั้น
ฉันลุกขึ้นและสั่งวิโอเล็ต
"ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเหมืองถ่านหินลึรา วิโอเล็ต" "คะ
ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"
ดวงตาของวิโอเล็ตลุกโชนด้วยความตั้งใจแน่วแน่
เนื่องจากเป็นงานแรกของเธอจากฉัน
"และเคลริแวนจะออกไปเยี่ยมเมืองหลวงในอีกไม่กี่วัน"
อัณณัติที่พบในครั้งนี้อาจจัดการโดยช่างอัณณัติธรรมดาได้
คุณต้องการช่างฝีมือที่มีประสบการณ์และมีความสามารถในจักรวรรดิเท่านั้น
ในมือของพวกเขาเท่านั้นที่อัณณัติจะเปล่งประกาย
ตอนนี้ฉันขโมยมันจากแองเจนีล
ฉันวางแผนที่จะทำให้มันถูกต้อง แองเจนีลที่พลาดเหมืองไปตรงหน้าจุมูกของเขา
จะปวดท้องและกลิ้งไปมา ลอมบาร์ดีตอบแทนความดีสิบเท่า
และความชั่วของศัตรูสิบเท่า
ดีแล้ว คุณควรเก็บไว้ในใจ ใครพยายามขโมยธุรกิจของพ่อฉัน? *** เข้าตัว
ฉันออกเดินทางไปเมืองหลวงพร้อมกับเคลริแวน
แน่นอนว่าเป็นการทัวร์พระราชวังกับครูของฉัน
ฉันแต่งตัวด้วยความระมัดระวังมากกว่าปกติเล็กน้อย บนคอของฉัน
ฉันสวมสร้อยคอรูปดอกไม้ที่แกะสลักจากทับทิมทั้งเม็ดจากเปเรช
ทางหลวงที่ใช้โดยผู้คนหลายพันคนทุกวันได้รับการดูแลอย่างดีจากพระราชวังจักรพรรดิถึงลอมบาร์ดี
ทำให้การเดินทางสะดวกสบาย ไม่นานนัก เราก็มายังเซดาคุนา
ซึ่งเป็นพื้นที่คึกคักที่ใช้โดยขุนนางในเมืองหลวงจักรพรรดิ
จุดหมายแรกของเราคือร้านเบเกอรี่ชื่อคาราเมลลอเวนีว
ซึ่งเปิดใหม่ในเซดาคุนา
มันเป็นสถานที่ยอดนิยมเพราะบรรยากาศเก่าแก่ที่ใช้หินอ่อนและไม้ที่ถูกเผาอย่างดี
ฉันตั้งใจปล่อยเธอไว้คนเดียวในวันนี้
แต่ลอเรลก็เป็นแฟนตัวยงของที่นี่เช่นกัน
"ยินดีต้อนรับค่ะ" พนักงานที่ดูเรียบร้อยทักทายเราด้วยรอยยิ้ม
เป็นพนักงานที่น่าประทับใจด้วยดวงตาสีน้ำตาลอำพันลึกและผมสีน้ำตาลหยิกที่ถูกแปรงอย่างดี
"ฉันชื่อเบท เป็นพนักงานของคาราเมลลอเวนีว ขออนุญาตพาไปชั้นบนได้ไหมคะ?"
การแสดงและการขายมีอยู่ที่ชั้นหนึ่ง
ในขณะที่ของหวานและชาที่มีอยู่ที่ชั้นสองและสาม
"ไม่ ฉันจะซื้อเค้ก" "คะ ฉันจะพาไปตรงนั้น"
ยิ่งฉันดูมากเท่าไรก็ยิ่งดีสำหรับร้านขนม
ฉันยืนอยู่หลังเบทหน้าตู้แสดงที่มีขนมหวานมากกว่า 30 ชนิด "ฮืม"
ทุกอย่างดูน่ากิน
เลือกยาก ฉันรู้แล้ว "ไม่ต้องกังวล "ให้ฉันทุกอย่าง" "...คะ?"
เบทถามด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า "ฉันเลือกไม่ถูก
กรุณาให้ขนมหวานทั้งสองที่แสดงอยู่ที่นี้" กฎการช้อปปิ้งที่มีชื่อเสียง
'จากตรงนั้นถึงตรงนั้น' "โอ้! กรุณาแบ่งการบรรจุเป็นสองส่วน"

การเป็นคนรวยดีที่สุด

ฉันดูการตกแต่งภายในของคาราเมลอเวนิวขณะรอการบรรจุ "ฉันจะจ่ายเงิน"

เคลริแวนก้าวขึ้นมาและพูด "คะ ไปเลย"

มันจะถูกจัดการโดยค่าใช้จ่ายของเพลเลทอยู่แล้ว

แต่เบทที่กำลังจะให้บิลจ้องมองใบหน้าของเคลริแวน "มีอะไรเหรอ?" "โอ้ ไม่มี ฉันขอโทษ"

ขออนุญาตช่วยจ่ายเงินไหมคะ?" เมื่อเคลริแวนถามด้วยความไม่พอใจ

เบทยิ้มและขอโทษอย่างรวดเร็ว "นาหนึ่งในแพคเกจกลับบ้านและกินกับลอเรล

และส่งหนึ่งไปยังเปเรซผ่านยอดของลอมบาร์ดี เป็นไปได้ไหม?" "คะ

ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"

จากนั้นฉันมองไปที่อื่น

และดวงตาสีน้ำตาลอำพันของเบทมองมาที่ฉันเหมือนที่เธอเห็นเคลริแวนเมื่อสักครู่

ฉันยิ้มเบา ๆ "ไปกันเถอะ ท่านเคลริแวน" "คะ ท่านหญิง"

เคลริแวนตามฉันด้วยกล่องเค้กขนาดใหญ่สองกล่องในมือทั้งสองข้าง

และสายตาของเบท

พนักงานของคาราเมลอเวนิว ตามเราอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเราขึ้นรถมา

ITLIWBTM

"มีร้านของครอบครัวอิวานในเซาดาคยุนาใช่ไหม?" "คะ ในตรอกถัดไป"

"ไปที่นั่น"

ครอบครัวอิวานทางเหนือที่ฉันพบเมื่อพ่อของฉันได้รับเหรียญก่อตั้งชาติ

มีชื่อเสียงในเรื่องแร่ธาตุ เนื่องจากเป็นพื้นที่ภูเขา

ไม่มีแร่ธาตุใดที่ไม่มาจากทองคำถึงกราฟไฟท์และถ่านหินที่ใช้กันทั่วไปในชีวิต

โดยเฉพาะอัญมณีในพื้นที่อิวานมีชื่อเสียงในเรื่องความสว่างและขนาดใหญ่

ดังนั้นพวกเขาจึงเปิดร้านโดยตรงในเซาดาคยุนา

มันเป็นสถานที่ที่ขายอัญมณีจากดินแดนอิวานโดยช่างอัญมณีที่มีฝีมือเท่านั้น

ดังนั้นร้านจึงเต็มไปด้วยขุนนางอยู่เสมอ และวันนี้ก็เช่นกัน

คนเคลื่อนไหวเข้าออกประตูอย่างวุ่นวายภายใต้ป้ายสว่างที่เขียนว่า "อิวาน"

และที่นี่มีช่างฝีมือที่ทำให้อัญมณีเป็นอัญมณีที่สวยงามที่สุดในโลกที่ไม่มีใครเคยขัดสำเร็จ

"เข้าไปข้างใน ท่านหญิงฟลอเรนเทีย" เคลริแวนจับประตูและพูด

เมื่อฉันเข้าไปข้างใน

ฉันเห็นคนที่นั่งอยู่รอบ ๆ ร้านใหญ่ รับคำปรึกษา และซื้ออัญมณี

บางคนหันมามองฉันโดยบังเอิญและกระซิบกัน "เด็กที่เพิ่งเข้ามา..."

"ของลอมบาร์ดีใช่ไหม?" "ฉันคิดว่าใช่..."

ขอขอบคุณเสียงก่อตั้งชาติและงานเลี้ยงวันเกิดของฉัน บางคนจำฉันได้

ตราบดีที่ฉันเกิดเป็นลอมบาร์ดี มันก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

ฉันเดินไปหน้าตู้แสดงในสายตาของผู้คน

ชายในชุดเครื่องแบบที่ยืนอยู่ใต้แสงไฟสีส้มสดใสดูเหมือนจะเป็นผู้รับผิดชอบที่นี่

"ยินดีต้อนรับ ท่านหญิงฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี" อย่างที่คาดไว้

คุณรู้ว่าฉันเป็นใคร

ในการจัดการกับขุนนางเหล่านี้ การรู้จักบุคคลสำคัญล่วงหน้าเป็นการแข่งขัน

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ฉันศึกษาเมื่ออยู่ข้างปู่ของฉัน

ข้อมูลเช่นแผนภูมิต้นไม้ของครอบครัวขุนนางระดับสูงในภาคตะวันออก ตะวันตก

ใต้ เหนือ

และศูนย์กลางของจักรวรรดิ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสำคัญ

"นี่เป็นครั้งแรกที่คุณมาเยี่ยมร้านอิวาน" คุณรู้เกี่ยวกับฉันแล้วหรือ?

ฉันพยักหน้าอย่างช้า ๆ และพูดกับชายคนนั้น "ฉันอยากเห็น 'ของพิเศษ'

ไม่ใช่ของที่นี่" สิ่งของพิเศษที่ฉันขอไม่ใช่ของที่ทำโดยช่างอัญมณีธรรมดา

แต่โดยช่างฝีมือของอิวาน

ชายคนนั้นหยุดเล็กน้อยพร้อมกับรอยยิ้มบนใบหน้าและมองไปที่เคลริแวนที่ยืนอยู่ข้างหลังฉัน

"เขามากับคุณหรือ?" เขารู้จักฉัน แต่ไม่รู้จักเคลริแวน

เคลริแวนตอบด้วยการขมวดคิ้วเล็กน้อย อาจรู้สึก "ฉันคือเคลริแวน เพลเลท"

"เออละ

ถ้าท่านหญิงลอมบาร์ดีรับรองตัวตนของคุณ คุณสามารถเข้ามากับเธอได้"

ชายคนนั้นพูดเบา

ๆ และเปิดประตูนำไปสู่ด้านใน

เคลริแวนที่ถูกปฏิบัติเหมือนเป็นบุคคลที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้

ดูเหมือนจะมีอารมณ์

เคลริแวนที่สืบทอดตำแหน่งพ่อของเขา โรแมสซี ดิลลาร์ด

ในชีวิตก่อนของฉันเป็นคนที่มีชื่อเสียงมาก แต่ยังไม่ใช่

เคลริแวนเองมักจะถูกฝังเพราะพ่อของฉันทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ในร้านเสื้อผ้า

ฉันตอบหลังเคลริแวน อดทนอีกนิด เมื่อสิ่งนี้จบลง

จะไม่มีใครไม่รู้จักชื่อเคลริแวน

เพลเลท บริษัทเพลเลทที่ตั้งชื่อตามเขาจะมีชื่อเสียงทั่วทั้งจักรวรรดิ

เราตามคนที่รับผิดชอบผ่านทางเดินที่ปูพรมอ่อน ๆ และเข้าไปในห้องด้านใน

การรักษาความปลอดภัยแน่นหนาพอที่จะเปิดล็อกหลายตัว เมื่อประตูเปิดออก

แสงสว่างจ๋าก็ปรากฏขึ้นจากที่ที่อัณมณีถูกแสดง

ฉันกดหน้าอกที่เด่นชัดและมองไปรอบ ๆ

สิ่งต่าง ๆ ในตู้แสดงเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ

ฉันเคยได้ยินเกี่ยวกับของพิเศษภายในอีวานเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นมันด้วยตนเอง

"คุณกำลังมองหาอัณมณีชนิดใดเป็นพิเศษ?"

ฉันมองไปรอบ ๆ ชั่วคราวเพื่อหาวัตถุที่ตั้งใจจะอยู่ที่นี้

จากนั้นชายคนนั้นก็วางหมอนที่มีอัณมณีหลายชิ้นไว้ตรงหน้าฉัน

"อันนี้เป็นอย่างไร?"

ฉันดูสิ่งต่าง ๆ และมองชายคนนั้นอีกครั้ง ฉันรู้สึกเหมือนจะหัวเราะ

คุณกำลังดูถูกฉัน ชายคนนั้นแสดงให้เห็นแต่สิ่งใหญ่ ๆ

แต่การตัดแยะหรือความบริสุทธิ์ของอัณมณีแย่มาก

ชายคนนั้นกำลังทดสอบตาของฉันตอนนี้

มันดูใหญ่และมีสีสันเมื่อมองแวบแรก ดังนั้นถ้าคุณไม่มีตา

คุณจะไม่รู้ว่ามันแย่มาก อาจจะฉันดูตลกเพราะฉันยังเด็ก

ฉันพูดกับชายที่ยืนอยู่ด้วยใบหน้าทีกล้ำหาญ

แต่ฉันไม่ได้แสดงความโกรธหรือไม่พอใจ

ฉันพูดในลักษณะที่ฉันจะแสดงความเมตตาและมองข้ามความผิดพลาดของเขา

"ให้โอกาสอีกครั้ง

นำของที่ถูกต้องมา" "...โอเค" ชายคนนั้นลดสายตาและโค้งคำนับอย่างสุภาพ

"ไม่

ฉันจะดูเองและเลือก" ฉันพูดอย่างนั้นและเดินช้า ๆ หน้าตู้แสดง

และไม่นานนัก

ฉันก็พบมัน "อันนั้น" อัณมณีถูกวางไว้ตรงกลางของของพิเศษ

ในสถานที่ที่สว่างที่สุด

แตกต่างจากวัตถุอื่น ๆ ซึ่งค่อนข้างหมองและน่าเบื่อ

มันเป็นเพอร์ฟิคต์สีเขียวอ่อนที่เพิ่มความงามของอัณมณีให้สูงสุดด้วยการตัดที่เรียบและละเอียด

"ผู้สร้างงานนั้น เขาอยู่ที่ไหนตอนนี้ไหม? ฉันอยากพบเขา" "จะอย่างไร...

ไม่

ฉันอยากเล็กน้อย" ฉันรู้ว่ามันจะออกมาแบบนี้

เจ้านายของอีวานไม่สามารถทำให้การพบช่างฝีมือที่รักได้ง่าย

ดังนั้นฉันจึงเตรียมบางอย่าง ฉันมองไปที่เคลริแวนที่ยืนอยู่ครึ่งก้าวข้าง

ๆ

อย่างที่ฉันพูดก่อนหน้านี้ เคลริแวนก้าวไปข้างหน้า

"ให้ฉันแนะนำตัวอีกครั้ง

เคลริแวน เพลเลท ผู้อำนวยการร้านเสื้อผ้ากัลลาฮันและบริษัทเพลเลท"

"อา..."

ผู้รับผิดชอบกระพริบตาด้วยความประหลาดใจ
ชายที่รับผิดชอบร้านเสื้อผ้ากัลลาฮันที่เขาเพิกเฉยอย่างเปิดเผย
ฉันแน่ใจว่าหัวใจของเขาเต้นด้วยความประหลาดใจ
เคลริแวนเรียกด้วยเสียงต่ำและเย็นชาเหมือนกับการแก้แค้นเมื่อสักครู่
"กรณนอกข้างฝีมือที่ขัดแย้งนี้ว่าฉันอยากพบเขา" *** "ใครอยากพบฉัน?"
ครอว์ลีย์ที่กำลังทำงานในสตูดิโอชั้นบนของร้านฮิวาน
รำคาญด้วยตาที่มีรอยย่น
"เขาเป็นผู้รับผิดชอบร้านเสื้อผ้ากัลลาฮัน" "ทำไมคนแบบนี้ถึงอยากพบฉัน?"
"ฉันไม่รู้..." "อะไร" ครอว์ลีย์ที่เกลียดการถูกขัดจังหวะมากที่สุด
ถอดผ้ากันเปื้อนขณะพูดคำหยาบคาย หายที่สุด
ผู้รับผิดชอบร้านเสื้อผ้ากัลลาฮันอยู่ในตำแหน่งที่ต้องคำนึงถึง
มันเป็นเด็กสาวและชายสูงที่มีดวงตาดูที่หักทลายครอว์ลีย์ที่ลงมาที่ห้องที่รวบรวมของพิเศษ
ครอว์ลีย์เพิกเฉยต่อเด็กและเข้าไปใกล้ชายคนนั้นและหักทลายเขา
"ฉันได้ยินว่าคุณกำลังมองหาฉัน" ครอว์ลีย์ได้รับการปฏิบัติ
ในทางกลับกัน แล้วขานาเน็ตล่ะ? เธอสวย สง่างาม และอ่อนหวาน
เธอเป็นลูกสาวคนโตของลอมบาร์ดีด้วย ก่อนแต่งงาน
ขานาเน็ตดูแลกิจการทั้งหมดของครอบครัว
บางคนถึงกับบอกว่าเธอจะกลายเป็นแม่บ้านคนต่อไปของลอมบาร์ดี
แต่หลังจากแต่งงาน
ขานาเน็ตเริ่มเจ็บและตอนนี้เธอทำเพียงแค่อ่านตำรา
ทำตัวเหมือนคนที่อยากจะเล็กและมองไม่เห็น ความสามารถของเธอถูกทิ้งร้าง
"ใช่
มีบางอย่างไม่ถูกต้อง" เมื่อมองย้อนกลับไป
การหย่าร้างของขานาเน็ตและเวสเทียนเต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผล
"ทำไมพวกเขาไม่สู้กัน?"
เป็นเรื่องปกติที่คู่รักจะสู้กันเพื่อสิทธิในการเลี้ยงดูบุตร
ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรก็ตามระหว่างพวกเขา แต่ขานาเน็ตไม่ต่อสู้
เหมือนคนที่หย่าร้างเพราะเป็นความผิดของเธอ
หลังจากมอบฝาแฝดและค่าเลี้ยงดูจำนวนมากให้กับเวสเทียน
เธอก็ลงไปที่บ้านพัก
มัลลีย์เป็นบ้านพักของลอมบาร์ดี
มันค่อนข้างไกลและใช้เวลามากกว่าสามสัปดาห์โดยรถม้า
ขานาเน็ตยังตัวเองอยู่ที่นั่น
นั่นทำให้เกิดข้อสงสัยในสังคมว่าการหย่าร้างของพวกเขาต้องเป็นการกระทำของขานาเน็ต
ขานาเน็ตรู้เรื่องข้อสงสัยแต่ไม่อธิบายหรือให้เหตุผลที่ชัดเจน
ไม่มีอะไรนอกจากความเจ็บ ไม่นาน
เวสเทียนก็แต่งงานใหม่กับผู้หญิงจากที่ดินของซูลท์ซ
"เหมือนกับว่าเขาอยู่"
น่าสงสัย บางทีอาจเป็นเพราะพวกเขามาจากที่ดินเดียวกันจึงเข้าใจกัน
"ฮืมมม..."
ขณะที่กำลังคิด Clerivan เปิดประตูสำนักงานและเข้ามา "คุณมาแล้ว
Clerivan?"
"ขอโทษที่ทำให้คุณรอ" "คุณยุ่งมากเมื่อเร็วๆ นี้ เป็นธรรมดาที่ฉันต้องรอ"
ด้วยความขมของเพชรทิวทั้งจักรวรรดิ Clerivan ริงไปรอบๆ
จนถึงจุดที่ไฟลุกบนพื้นรองเท้าของเขา [1] โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
คำขอจากขุนนางกำลังหลั่งไหลเข้ามา
มันจะดีถ้าได้รับคำสั่งตามลำดับก่อนหลัง
แต่นั่นเอง ขุนนางที่ตั้งใจจะรับเพชรก่อนคนอื่นง่ายต่อการจัดการ
แต่ฉันบอก Clerivan
ว่าอย่ารับสินบนจากขุนนาง
คุณไม่จำเป็นต้องขอความกรุณาเพื่อลดระยะเวลาขอเพียงเพื่อรับเงินเพิ่มอีกสองสามเพนนี

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามันได้กำไรมากกว่าที่จะทำให้พวกเขาเป็นหนี้ แนนอน
Clerivan
กำลังทำงานได้ดีมาก "วันนี้คุณอยู่กับใคร?" "ฉันกำลังกลับมาจาก Pentwood,
Wallen
และ Lombardy" "คุณไปมาด้วยไหม?" "ใช่
เรากำลังพูดถึงสร้อยคอของคุณนายชานาเน็ต..."
มีสร้อยคอที่ชานาเน็ตหวงแหน มันเป็นที่ระลึกของนาตาเลีย
แม่ของชานาเน็ตและคุณยายของฉัน "มันเป็นสร้อยคอโพลีนิธรรมา
ดังนั้นเพชรจะดูดีสำหรับเธอ บอกว่าจะทำในหนึ่งหรือสองเดือน" "คะ
คุณหนูฟลอเรนเทีย"
ฉันมองใบหน้าที่ของ Clerivan ที่พยักหน้าใกล้เคียงเล็กน้อย
"มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า?"
"คุณยุ่งมากในช่วงนี้ฉันคิดว่าคุณจะดูไม่ดี แต่ตอนนี้เมื่อฉันมองคุณ
คุณดูดีขึ้นจริงๆ?" "เพราะฉันเหมาะกับงาน ธุรกิจกำลังไปได้ดีและนุ่ม
ดังนั้นฉันจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องมียพลังงาน" Clerivan
ถึงกับแสดงให้เห็นว่าผิวของเขาเรียบเนียนกว่าก่อนหน้านี้
มันนุ่มและมันเงาเหมือนไข่มุกปอกเปลือก น่าทึ่ง "อา
การเตรียมงานเลี้ยงเป็นอย่างไรบ้าง?" "มันราบรื่น
คนส่วนใหญ่ที่ฉันเชิญตอบว่าจะเข้าร่วม" "เกี่ยวกับรายชื่อแขก..."
ฉันไม่รู้ว่ามันจริงหรือไม่ แต่มันคุ้มค่ากับเงิน
มันจะไม่เป็นความคิดที่เลวที่จะตรวจสอบ "ยังสามารถเพิ่มได้ไหม?" "ใช่
ถ้าคุณคิดถึงเจ้าชายที่สอง เราสามารถเพิ่มกองกำลังรักษาความปลอดภัย..."
"ไม่

ไม่ใช่เปเรซ" "แล้วใครล่ะ..." "ส่งค่าเชิญไปที่ถนน Patron

ในที่ดินของซูลท์ซ

ถึงผู้หญิงชื่อมาเรีย" มาเรีย พาทรอน ผู้หญิงที่เวสเทิร์นแต่งงานใหม่ ***

งานเลี้ยงของร้าน Pellet ประสบความสำเร็จ

งานเลี้ยงของร้านใหม่ที่มีเพียงผู้ที่อยู่ในรายชื่อเท่านั้นที่สามารถเข้าร่วมได้ด้วยค่าเชิญก็เพียงพอที่จะทำให้ผู้ที่อยู่ในงานเลี้ยงรู้สึก

มันยังเหมาะสำหรับการสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเข้าร่วมงานเลี้ยง

บรรยากาศของงานเลี้ยงเป็นกันเองเป็นพิเศษ เมื่อทุกคนมารวมกัน Clerivan

ก็ขึ้นไปนั่งบนโพเดียม

มันแตกต่างจากสิ่งที่ผู้จัดงานเลี้ยงเพิ่งพูดว่าเป็นเพียงโพเดียม

ขุนนางที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีสดใสและผมที่แปรงเรียบร้อยมองขึ้นไป

Clerivan

ที่แสดงใบหน้าที่งดงามของเขา

"ขอขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมฉลองความสำเร็จของบริษัท

Pellet" ใบหน้าหล่อเหลาที่เต็มไปด้วยความมั่นใจดูเหมือนจะเปล่งประกาย

"ด้วยความขอบคุณนั้น ฉันเตรียมของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ไว้ให้

กรุณานำค่าเชิญของคุณไปที่พ่อค้าของเรา Pellet ที่ทางเข้า

ก่อนที่คุณจะออกจากงานเลี้ยง นั่นคือทั้งหมด" Clerivan

ยกสร้อยคอเพชรในมือให้ทุกคนดู มันเป็นเพียงสายทองธรรมดาและเพชรเม็ดเล็ก

แต่เพชรที่เปล่งประกายภายใต้แสงไฟนั้นเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า

"ฉันให้สร้อยคอเป็นของขวัญแก่ทุกคน" การตอบสนองเกิดขึ้นทันที "ว้าว!"

"น่าประทับใจ!" เสียงเชียร์ดังขึ้นท่ามกลางขุนนาง "เราเตรียมอาหารดีๆ

และดนตรีดีๆ

หวังว่าคุณจะสนุกได้อย่างเต็มที่"

งานเลี้ยงเริ่มต้นอย่างจริงจังหลังจากที่

Clerivan กล่าวทักทายเสร็จสิ้น ขณะที่ Clerivan ลงจากโพเดียม

เขาถูกรอครบครันหน้าของ Ivan เข้ามาหา Clerivan

เป็นผู้รับผลประโยชน์จากช่างอัญมณีของครอบครัว Ivan, Crowley,

ได้รับผลกำไรมหาศาลตอบแทน "นี่ท่าน!" การปกครองของ Ivan

เหนือขุนนางอยู่ในภาคเหนือที่ดราย

เขาเป็นชายที่มีรูปร่างใหญ่โตและมีเสน่ห์ดึงดูดใจอย่างมาก แต่เมื่อ Clerivan

หักทลายเขาอย่างสุภาพ เขาก็ยิ้มและหัวเราะ "Clerivan!

คุณบอกว่าคุณได้รับเพียงเศษเสี้ยวของขนสัตว์ที่ฉันส่งให้คุณในครั้งนี้นะ เกิดอะไรขึ้นกับคุณ? คุณจะไม่เสียของพวกนั้น!"

"ขอบคุณที่ดูแลสิ่งของที่มีค่ามาก"

"ฮ่าฮ่า มาเถอะ! ถ้าคุณต้องการอะไรจริงๆ บอกฉันได้เลย!"

"ฉันจะทำอย่างนั้น ท่าน

Ivan" คนต่อไปจะเป็นของลอมบาร์ดี Clerivan ที่พบ Lulak

และครอบครัวของเขาพร้อมตัวกันบนกระเบี่ยงเข้ามาหา ก่อน "คุณมาแล้ว ท่าน"

"มันเป็นงานเลี้ยงฉลองการล่องเรือของธุรกิจของคุณ และฉันไม่สามารถพลาดได้

ฉันภูมิใจในตัวคุณและขอแสดงความยินดี!" Lulak

ยังเปลี่ยนวิธีการปฏิบัติต่อ Clerivan

เมื่อเขานำบริษัท Pellet ไปสู่ความสำเร็จหลังจากเป็นอิสระ

มันเป็นการกระทำที่เคารพในฐานะนักธุรกิจ ไม่ใช่ในฐานะผู้ใต้บังคับบัญชา

"ขอแสดงความยินดี" Viese และ Laurel เพียงแค่พูดคำสั้นๆ

มันเป็นทัศนคติที่หยาบคายสำหรับคนที่ได้รับเชิญไปงานเลี้ยง แต่ Clerivan

หัวเราะออกมา แม้ว่าพวกเขาจะพยายามซ่อนมันอย่างหนัก

คุณจะเห็นว่าทั้งสองคนนั้นค่อนข้างหุดหู่ "ขอแสดงความยินดี คุณ Clerivan"

ยืนอยู่ข้างๆ Lulak ขานาเน็ตกล่าวด้วยรอยยิ้มที่สวยงาม

"ฉันขอโทษที่ไม่รู้จักคนที่มีความสามารถมาก่อน"

ครอบครัวลอมบาร์ดีล้มเหลวในการแสดงความสามารถของพวกเขาอย่างเหมาะสม และ

Clerivan

ก็เล่นบ้านเท่านั้น [2]

เมื่อเธอเห็นเขาประสบความสำเร็จเหมือนปลาในน้ำหลังจากเป็นอิสระ

ขานาเน็ตรู้สึกเสียใจสำหรับเขา

มันคงจะดีถ้าคนที่มีความสามารถเช่นนี้ได้รับการยอมรับก่อนหน้านี้และมอบหมายให้ตำแหน่งสำคัญที่ด้านบนของลอมบาร์ดี

"ฉันเติบโตขึ้นมาด้วยพระคุณของลอมบาร์ดีตั้งแต่ยังเด็ก

โปรดแจ้งให้ฉันทราบหากมีสิ่งใดที่ฉันสามารถช่วยได้" Lulak

ยิ้มอย่างพอใจที่คำพูดนั้นและตอบให้ Lulak

"แต่ฉันดีใจที่คุณได้เหมือนมา

ฉันได้ยินว่า Angenas โลก..."

"โชคดีที่ฉันสามารถชนะการประมูลได้ในเวลาอันสั้น"

"ใช่ นั่นเป็นโชคจริงๆ" สายตาไม่เห็นด้วยของ Lulak มองไปที่เวสเทียน

Lulak

คลิกที่ลิ้นของเขาเมื่อเขาไม่ได้อยู่กับลอมบาร์ดี

แต่กลับหักทลายและพูดคุยกับผู้คนทุกประเภทจากระยะไกล "พ่อ"

ขานาเน็ตเห็นความไม่พอใจของเขาและใบหน้าที่ยิ้มขึ้นก็ปรากฏขึ้น

แม้ว่าเวสเทียนจะขอโทษแล้ว

โดยบอกว่าเป็นความผิดพลาดที่เขาล้มเหลวในการชนะการประมูลที่เหมืองลิรา

ความไม่พอใจของ Lulak ก็ไม่หายไป นอกจากนี้ คำพูดของ Romassie

ยังติดอยู่ในหัวของเขา "มันแปลกที่พ่อค้าของ Angenas

ไม่แปลกใจที่เห็นเรา"

การเข้าร่วมการประมูลของลอมบาร์ดีเป็นความลับสุดยอด

ลอมบาร์ดีจะรักษาการผูกขาดเหล็กไว้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

ดังนั้นคนที่รู้การเข้าร่วมการประมูลของพวกเขาจึงนับได้ด้วยมือเดียว แต่

Angenas

ไม่แปลกใจที่เห็นพวกเขา การเสนอราคาของพวกเขาสูงกว่าของลอมบาร์ดีเสียอีก

ถ้าคุณพูดถึงเสีย มันจะมา [3]

เวสเทียนที่กำลังพูดคุยก้อยู่ท่ามกลางขุนนางกลับมาพร้อมกับใบหน้าที่แดงก่ำ

ในมือข้างหนึ่ง เขาก็ถือแก้วแอลกอฮอล์ "มีอาหารและโต๊ะอยู่ที่นั่น
ไปกันเถอะ พ่อ"

Lulak กลืนความไม่พอใจของเขาที่ความหยาบคายของเวสเทียน ยังไงก็ตาม
ดูเหมือนว่าเขาจะดูแลและรักลูกสาวของเธอ ชานาเน็ต
ดังนั้นเขาจึงแกล้งทำเป็นไม่รู้ถึงข้อบกพร่องของเขา
"กรุณานั่งลงและฉันจะเอาไวน์นี้มาให้คุณทันที กลิ่นหอมดีจริงๆ!"
เวสเทียนพูดเสียงดังขณะที่เขากระโดดโต๊ะ
เขาดูเหมือนจะสนุกกับงานเลี้ยงมากกว่าผู้จัดงาน Clerivan
"คุณต้องบอกชื่อไวน์นี้ให้ฉันทีหลัง..." แต่คำพูดของเวสเทียนถูกตัดครึ่ง
เขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งจากระยะไกล

อภิธานศัพท์ [1] 'ไฟลุกบนพื้นรองเท้า' -

หมายถึงเขายุ่งมากไปที่นั่นที่นั่นจนเท้าอาจติดไฟ [2] 'เล่นบ้าน' -

หมายถึงพวกเขา กำลังเสียความสามารถของ Clerivan

เมื่อเขายังทำงานอยู่ในลอมบาร์ดี [3]

'ถ้าคุณพูดถึงเสื้อ มันจะมา (□□□□ □□□□ □□)' -

ใช้เมื่อมีคนปรากฏตัวหลังจากเพิ่งพูดถึงเขาหรือเธอ ITLIWBTM

ฉันเจียบตั้งแต่ฉันมาถึงงานเลี้ยง ฉันกำลังจับตาดูเวสเทียนอย่างใกล้ชิด

ผ่านการปรากฏตัวของฉันให้มากที่สุด เพื่อเป็นพยานในช่วงเวลานี้

ฉันเห็นสายตาของเวสเทียนติดอยู่ในมาเรีย พาทรอนจากระยะไกล

เขาดกใจอย่างชัดเจน

ถึงจุดที่เขาหยุดเดินเพราะเขาประหลาดใจมาก "...เวสเทียน?"

ชานาเน็ตที่เดินจับมือกับเขาสงสัยว่าทำไมสามีของเธอถึงหยุด "อา..."

ใบหน้าที่น่าดูและสบายใจของเขาไม่มีอีกต่อไป เขาหน้าซีด

ถ้าเวสเทียนมีซู้จริงๆ

ก็ช่างเถอะ ถ้าภรรยาและเมียน้อยของคุณอยู่ในที่เดียวกัน

คุณจะเหงื่อออกเย็นหลัง

"มีอะไรผิดปกติหรือ? คุณป่วยหรือเปล่า?" ชานาเน็ตถามอย่างกังวล "ไม่..."

ฉันคิดว่าฉันเห็นคนที่ฉันรู้จัก" เวสเทียนพูดอย่างงงงวย

ชานาเน็ตเอียงศีรษะ

"ฉันคิดว่ามันจะน่าทึ่งกว่าถ้าคุณไม่รู้จักใครที่นี่ แล้วใครล่ะ?" "ไม่

ไม่มีใคร

คุณไม่ต้องสนใจ" แต่ชานาเน็ตกำลังมองไปรอบๆ แล้วพูดขึ้นไปที่มาเรีย พาทรอน

"เป็นผู้หญิงคนนั้นหรือเปล่า?" "โอ้ มันคือ...." เวสเทียนพูดไม่ออก

มาเรีย

พาทรอนที่พบชานาเน็ตและเวสเทียนเริ่มเดินเข้ามาหาพวกเขาพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า

ผมสีน้ำตาลและตาสีน้ำตาล

เธอเป็นผู้หญิงที่มีรูปลักษณะธรรมดามากที่สุดที่ไม่โดดเด่นเป็นพิเศษ

แต่ฉันไม่ปล่อยการ์ดลง

ดวงตาที่เปล่งประกายซึ่งไม่เข้ากับใบหน้ายิ้มคล้ายกับของเวสเทียนที่ฉันเคยเห็นครั้งที่แล้วทำให้ฉันกังวล

คลิก-แคลค ขณะที่เธอเข้ามาใกล้ ใบหน้าของเวสเทียนก็แข็งขึ้นอีกครั้ง

ฉันกลืนหายใจมากขึ้น

ฉันเรียกผู้หญิงคนนี้นาที่นี้โดยเจตนาที่ทั้งคุณปู่และคนของลอมบาร์ดีเข้าร่วม

มันเป็นการกดดันทางจิตใจเวสเทียนมากขึ้นเพื่อให้คุณปู่รู้ความจริงทันทีถ้ามันเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม "สวัสดีค่ะ ท่าน" มาเรีย

พาทรอนทักทายคุณปู่ก่อนด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

"คุณคือ..."

คุณปู่ชื่นเล็กน้อยเมื่อหญิงสาวที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนพูดกับเขา

มาเรีย พาทรอนแนะนำตัวเองอย่างสุภาพ งอเข้า

"ฉันชื่อมาเรียจากครอบครัวพาทรอน

ได้รับมอบหมายให้ดูแลที่ดินของซูลท์ซ ท่าน

เป็นเกียรติที่ได้พบคุณด้วยตนเอง" "อา
ฉันเข้าใจ" คุณป๊อพยักหน้าแต่ยังสงสัยว่าทำไมมาเรีย พาเธอจนถึงมาหักทลายเขา
ไม่มีใครในจักรวรรดิที่ไม่รู้จักคุณป๊อของ

ครอยลีย์" "ดังนั้นฉันได้กำหนดเวลาไว้แล้ว....."

ครอยลีย์รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย

ฉันไม่คิดว่าเขาจะยอมแพ้ง่ายๆ ดังนั้นฉันจึงหยิบจำนวนม้าที่ฉันเก็บไว้

"ความจริงแล้ว หลานสาวของฉันป่วย... " "อา....." "ฉันต้องดูแลเธอ

ท่านลอร์ดเพลเลต

ได้โปรดให้อภัยฉัน" หลานสาวของเขากำลังเติบโตด้วยการรักษาของตัวแทนยงฮัน

แต่ข้อแก้ตัวนี้สมบูรณ์แบบสำหรับการล้อมรอบ อย่างที่คาดไว้

คราริแวนพูดไม่ออก

"ดังนั้นฉันจะกลับไปทีวีร์กซ์อป ดูลิ....."

"แล้วอัญมณีที่คุณไม่เคยจัดการมาก่อนล่ะ?"

เป็นเด็กหญิงที่โอเล็กลงเมื่อสักครู่

"ท่านหญิงน้อย" ครอยลีย์แสดงบุคลิกของเขาในที่สุด

เพราะสิ่งที่เด็กขุนนางที่คล้ายกับหลานสาวของเขาพูดทำให้เขาภูมิใจในฐานะช่างฝีมือ

"ไม่มีอัญมณีที่ขายชราห์ไม่เคยฝนมาก่อน" "ฉันไม่คิดอย่างนั้น" "โอ้

ไม่มีแน่นอน!"

"คุณสามารถรับผิดชอบสิ่งนั้นได้ไหม?" ฉันเกลียดใบหน้าที่มีรอยยิ้ม

"คุณจะทำอย่างไรถ้าฉัน อย่างเช่น ที่นี้ คราริแวน

นำอัญมณีที่คุณไม่เคยเห็นมาก่อนมาให้คุณ?" "มันไม่มีอยู่จริง!"

"ถ้ามีสิ่งนั้นอยู่

คุณอยากลองดูไหม?" "ทำหาย....ฮา!" การทำลายครอยลีย์นี้

ผู้ที่ไม่สามารถตามอัญมณีได้! เขาไม่รู้ว่าเด็กน้อยที่แข็งแกร่งคือใคร

แต่ฉันเกาใจครอยลีย์ได้ดีมาก ใบหน้าที่มีรอยยิ้มของเขาแดงและน้ำเงิน

และหมวดของเขากระพือ "ใช่ นั่นเยี่ยมมาก" ครอยลีย์กล่าว

ยัดหลังที่โค้งและทวนหน้าอกของเขา "ถ้าคุณมีอัญมณีแบบนั้น

ฉันจะวางด้นไม้ทั้งหมดและทำงานกับมัน!" เด็กหญิงที่มองครอยลีย์ด้วยเสียง

"ฮืม"

หรีดาเหมือนกับว่าเธอไม่ใส่ใจเขาและถาม

"คุณวางชื่อของคุณในฐานะช่างฝีมือ?"

"แน่นอน ฉันจะ!" ในขณะนั้น

ครอยลีย์เติมพันความภาคภูมิใจที่เขาคิดว่าสำคัญกว่าชีวิต

"ดี" ฉันพูดแบบนั้นและยิ้มเหมือนก่อน ครอยลีย์สะดุ้งไหล่ของเขา

รู้สึกเย็นสันหลัง

MTL ver [I'll Be The Matriarch In This Life]

"ที่ยาส่งสิ่งนี้มาให้ฉัน?"

กล่องขนมหวานขนาดใหญ่ถูกส่งไปยังพระราชวังพอยแลค ".....ทั้งหมดนี้?"

เปเรชถามด้วยความสับสนเมื่อเขาเปิดฝาของกล่อง ขนมเค้กและขนมหวานอย่างน้อย

30

ชนิดถูกส่งมา "มันเป็นเค้กจากคาราเมลโอเวน!"

เป็นเบเกอรี่ที่ได้รับความนิยมมากในช่วงนี้"

หูของเปเรชมีสีแดงด้วยคำอธิบายของเคทลิน นั่นเป็นการแสดงออกที่โอ้อวด

แต่เปเรชรู้สึกพอใจมาก

เขารู้สึกเศร้าเล็กน้อยเพราะเธอไม่มาที่พระราชวังบ่อยนัก

แต่ที่ยากก็คิดถึงเขาเช่นกัน "เจ้าชายของฉันต้องการอะไร?"

เคทลินรู้สึกยินดีและเตรียมที่จะย้ายไปที่งาน เปเรชมองเข้าไปในกล่อง

ที่ยากินอะไร?

เค้กที่เธอชอบคืออะไร? เขาเห็นเค้กช็อกโกแลตกับครีมขาว "บางทีนั่นแหละ"

ช็อกโกแลต

ครีม ทุกอย่างที่ที่ยาชอบรวมกัน

เมื่อเขานึกถึงที่ยาที่จะมีความสุขหลังจากกินเค้กอย่างตะกละตะกลาม
รอยยิ้มก็แผ่กระจายบนใบหน้าของเปเรช "ด้วยสิ่งนี้"
มันเป็นช่วงเวลาที่เคยลืมนึกถึงที่เปเรชชี้ด้วยปลายนิ้วของเขาไปยังจานเล็กๆ
คนรับใช้ของจักรพรรดิมาถึงพระราชวังพอแยลแลค "มาพร้อมกับการอุปถัมภ์ของคุณ
เจ้าชายที่สอง" ".....ตอนนี้?" "ใช่ มันเป็นอย่างนั้น"
เปเรชมองกล่องเค้กด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความเสียใจ
คนรับใช้ที่เห็นรูปร่างนั้นกล่าว "เรามีเครื่องดื่มในพระราชวังกลาง
แต่มันไม่สำคัญถ้าคุณนำมันมา....." "ไม่" เปเรชปฏิเสธอย่างเด็ดขาด
"ฉันจะไปเอง"
เขาไม่ต้องการแบ่งปันของขวัญของที่ยากับใครอื่นหรือกับจักรพรรดิ "โคลัส"
"ใช่"
เจ้าชายของฉัน ฉันจะปกป้องคุณ"
โคลัสยิ้มและกล่าวด้วยความมั่นใจเหมือนกับว่าเขาเข้าใจเปเรช
เปเรชพยักหน้าให้โคลัสครึ่งหนึ่งและตามรอยเท้าของคนรับใช้
มีเรือนกระจกแก้วขนาดใหญ่ภายใต้การอุปถัมภ์ของพระราชวังกลาง
มันถูกใช้เพื่อปกป้องพืชหายากที่ไม่เติบโตได้ดีในสภาพอากาศของจักรวรรดิ
นอกจากนี้ยังถูกใช้เป็นสถานที่สำหรับการดื่มชาเพราะอุณหภูมิที่เหมาะสม
เมื่อมาถึงการอุปถัมภ์ เปเรชหยุดหลังจากเห็นภายในเรือนกระจก
มันไม่ใช่จักรพรรดิที่กำลังดูดอกไม้และดื่มชาอย่างสบายใจในนั้น
มันคือจักรพรรดินีลารีนี เมื่อเขามองไปที่คนรับใช้
พวกเขาเปิดประตูเรือนกระจกด้วยรอยยิ้มเหมือนกับว่าที่นั่นคือที่ที่จักรพรรดินีชี้ให้เห็น
จับบุก เสียงฝีเท้าของเปเรชดังขึ้นเมื่อเขาเข้าไปในเรือนกระจก "ใช่
คุณมาที่นี่แล้ว"
จักรพรรดินีลารีนีที่กำลังดูเข้าไปในกลีบดอกไม้ที่กำลังเติบโตอยู่ใกล้ๆ
เงยหน้าขึ้นและต้อนรับเปเรช "มานั่งลง"
ใบหน้าที่มีรอยยิ้มของเธอดูจริงใจมาก
แต่เขาเพียงยืนมองจักรพรรดินีด้วยดวงตาที่มืดและลึก
"ฉันไม่ได้บอกให้คุณนั่งลงหรือ?"
จักรพรรดินีกล่าวด้วยรอยยิ้มที่สดใสและเสียงหวาน
แทนที่จะตอบ เปเรชดึงเก้าอี้ที่จักรพรรดินีชี้ให้และนั่งลง
ลารีนีที่มีรอยยิ้มที่เยาะเย้ยดูแลขาโดยวางมันไว้ข้างหน้าเปเรชด้วยตัวเอง
ในขณะที่เดียวกัน เปเรชมองไปที่ดอกไม้ที่ลารีนีแตะเมื่อสักครู่ มัลฟิซัน
มันเป็นพืชพิษที่น่ากลัว และยังมีพิษมากเท่าไร
ดอกไม้ก็จะบานเหลืองมากขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม
รูปร่างของดอกไม้ที่สวยงามพอที่จะดึงดูดใครก็ได้
กลีบดอกไม้ที่ละเอียดอ่อนที่แกว่งไปมาในลมคล้ายกับผมสีบลอนด์ที่สวยงามของจักรพรรดินี
น้ำชาในถ้วยของเปเรชถูกเติมด้วยเสียงที่นาเบือ
มันเป็นสีเหลืองใสและโปร่งใส
"คุณต้องสงสัยว่าทำไมฉันเรียกเจ้าชายมาที่นี่ใช่ไหม?"
เปเรชเอนหลังแทนที่จะตอบ
ท่าทางที่ผ่อนคลายทำให้ขนาดยาวของลารีนีสั้นเล็กน้อย
แต่รอยยิ้มบนใบหน้าของเธอกลับเติบโตขึ้นเหมือนดอกไม้ "ฉันไม่สนใจเจ้าชาย
ฉันขอโทษมาก นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันเรียกเจ้าชายมาที่นี่วันนี้....."
จักรพรรดินีหยุดพูด ดวงตาของเธอสัมผัสถ้วยชาที่อยู่ข้างหน้าเปเรช
"ทำไมคุณไม่ดื่ม
เจ้าชาย?" มันเป็นการกดดันที่ชัดเจนแต่ไม่ตรงไปตรงมา
ดื่มชาที่อยู่ข้างหน้าคุณ
รอยยิ้มของจักรพรรดินีกำลังสั่งให้ทำเช่นนั้น แต่เปเรชไม่หวั่นไหว
เขาเผชิญหน้ากับจักรพรรดินีด้วยใบหน้าที่ไม่สนใจ ไม่แตะต้องถ้วยชา
"มันไม่ใช่ชาธรรมดา
มันเป็นชาที่มีสมุนไพรที่เตรียมพิเศษสำหรับเจ้าชาย....."

คุณไม่ชอบมันหรือ?" เพียงแค่ฟังเสียงของลาวินี
เปเรซดูเหมือนจะเป็นคนที่ไม่รู้คุณค่ามากที่ปฏิเสธที่จะส่งขาของจักรพรรดินี
แต่เปเรซไม่สนใจเรื่องนั้น ดวงตาสีแดงของเขามองไปที่น้ำขาสีเหลืองใส
และเปิดปากช้าๆ
"ฉันไม่เป็นไร ฉันเบื่อหน่าย"
เปเรซดันถ้วยชาที่อยู่ข้างหน้าไปยังจักรพรรดินี
"เอาส่วนของฉันไป" ".....นั่นแย่มาก" เปเรซรู้สึกโกรธเคือง
กำลังจะขึ้นและหายใจลึกๆ โดยไม่มีเสียง มีดสั้นไม่เป็นภัยคุกคามเลย
มันยังคงเป็นเวลาที่จะผลึกและฝนในอ้อมแขนของเขา
แต่คำปฏิญาณสั้นคลอนหันที่คำต่อไปของจักรพรรดินี
"เหตุผลที่ฉันนำเจ้าชายมาที่นี่วันนี้คือเพราะฉันจะเป็นแม่ของคุณในอนาคต
มันเป็นเพียงการบอก" แม่ คำว่าแม่ที่ออกมาจากปากของจักรพรรดินี
เปเรซวาดภาพตัวเองที่กำลังตัดคอของจักรพรรดินี ก่อนอื่น
แอสตานาถูกแทงและแทงจนกลายเป็นหอกที่มนุษย์สร้างขึ้น วางไว้ใต้เท้าของเขา
และภาพของแม่ของเขาที่หายใจครั้งสุดท้ายขณะที่สาปแช่งจักรพรรดิที่พระราชวังดาวที่ล้มลงข้างหน้าเขา
ฆ่าลาวินี เต็มไปด้วยสายตาของเขา น้ำตาแห่งที่กังวลเขา
ที่ยังเด็กเกินไปที่จะอยู่คนเดียว ดูเหมือนจะเปียกมือของเขา
เปเรซจ้องมองจักรพรรดินีลาวินี
ดูเหมือนว่าเขาจะสงบความโกรธนี้ได้โดยการใส่เลือดของหมวกนั้น
จักรพรรดินียิ้มอย่างพอใจมากขึ้น เห็นได้ชัดว่าเห็นประกายไฟในดวงตาของเขา
"ฉันได้พูดคุยกับจักรพรรดิ แม้ว่าฉันจะไม่ใช่แม่ที่แท้จริงของเจ้าชาย
แต่ฉันต้องการดูแลเขาเหมือนลูกของตัวเอง" แคร็ก ในที่สุด
ที่วางแขนของเก้าอี้เหล็กถูกกดขยี้ภายในมือของเปเรซ
"คุณไม่ใช่อายุที่ต้องการมือของแม่มากมายหรือ?
ไม่ว่าพระองค์จะภูมิใจแค่ไหน ดังนั้น
หลังจากพิจารณา ฉันคิดวิธีการศึกษาที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าชาย"
จักรพรรดินีหิรัดาอย่างสวยงามและกล่าว "ไปที่สถาบัน เจ้าชาย"
ถ้าเขาอยู่ในที่นี้มากขึ้น เขาจะทำจริงๆ
เปเรซที่กระโดดขึ้นจากที่นั่งทันที
"เจ้าชาย!" จักรพรรดินีที่ดูประหลาดใจเล็กน้อย ยกเสียงด้วยคิ้วขมวด
"คุณกำลังทำอะไร
เจ้าชาย? ฉันยังพูดกับคุณไม่เสร็จ!" "ฉันขอโทษ" เปเรซกล่าว
มองลงไปที่จักรพรรดินีที่นั่งด้วยดวงตาเย็นชา "ฉันไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย"
เปเรซที่ฟังคำพูดไว้ เดินออกจากเรือนกระจกโดยไม่เสียใจ
เขาได้ยื่นจักรพรรดินีตะโกนอะไรบางอย่างข้างหลังเขา แต่เขาไม่สนใจ
ไม่มีอัศวินรอบๆ
จักรพรรดินีที่กลับบังคับเปเรซให้จับเขา รู้ว่าเขารู้วิธีจัดการกับออรา
เปเรซที่เดินกลับไปพระราชวังพอยแลค
มองไปที่เคทลินและไคล์ด้วยสายตากังวล
มันเป็นเพราะใบหน้าของเปเรซที่กั๊กฟัน ถูกบิดเบือน
ไม่มีใครสามารถเข้ามาใกล้และพูดคุยกับเขาได้ ไคล์สกระที่บ่เท้าของเขา
แทนที่จะเป็นการกรีดร้องและทำลายสิ่งของ
เขาไม่คิดว่าจะกังวลขนาดนี้เพียงแค่ดู
เขาดูเล็กมากในวันนี้
นั่งอยู่กับหัวของเขาลงด้วยใบหน้าที่ไม่แม้แต่จะร้องไห้
เขามั่นใจว่าเขาได้รับการติดต่อจากพระราชวังของจักรพรรดิ
แต่เขาไม่รู้อะไรเพราะเป็นครั้งแรกที่เขาล้มลงแบบนั้น
แล้วเคทลินที่ดูเปเรซเริ่มเคลื่อนไหว มันไม่มาก
เธอเพียงแคว้งขึ้นแค้กช็อกโกแลตไว้ข้างหน้าเปเรซและวางนมอุ่นๆ ข้างๆ เขา
เปเรซมองไปที่เค้กที่เสียง "คลิก" ขนตายาวสีดำสั้น
ขึ้นเค้กที่นั่งอยู่บนโต๊ะรู้สึกเหมือนกำลังมองตัวเอง

ความโกรธที่สะสมที่กำลังลุกโชนเหมือนจะเผาเหตุผล กำลังเย็นลง
หัวใจของเขาค่อยๆ เติบโตเหมือนจะระเบิด ค่อยๆ สงบลง
การสั่นของมือของเขาที่สั่นเพื่อจับดาบ หยุด
เปเรชหยิบส้อมแทนด้วยมือที่สงบลง
เหมือนที่ยา ชินใหญ่ถูกดันเข้าไปในปากของเขา
ครีมหวานและขนมปังละลายในปากของเขา
โดยไม่พูดอะไร เงียบๆ เปเรชกลับมาเป็นปกติเมื่อเขากินชิ้นเค้กหมด
เล่นเพียงมือและปากของเขา "หวาน" เปเรชพึมพำ พลิกผ่านครีมขาวรอบปากของเขา
ฉันไปเยี่ยมสำนักงานบริษัทเพลเลตเมื่อได้ยืมว่าไวโอเล็ตได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเหมืองถ่านหินลิราเสร็จแล้ว
ไวโอเล็ตนำเสนอรายงานที่หนาและจัดเรียงอย่างดีให้ฉัน
"เลนแคนดัสมีหินรวมประมาณ
7,000 โกลด์ 600 ในจำนวนนั้นเป็นหินที่ต้องชำระทันที
ดังนั้นพวกเขาที่กำลังดูราคาประมูลในช่วงนั้น" 600
โกลด์เป็นเงินจำนวนมากสำหรับครอบครัวขุนนางทั่วไป
ถึงขนาดพยายามขายเหมืองถ่านหิน
"ปริมาณถ่านหินที่เหลือในเหมืองถ่านหินลิราคาดว่าจะมีน้อยมาก
และฉันถามพวกเขาแยกต่างหาก และพวกเขากล่าวว่าไม่กี่เดือนก่อน
คนจากเมืองอั้งเจินส์เดินไปรอบๆ" "คุณพบว่าเขาเป็นใครแน่ชัดไหม?"
"นี่คือครอยตัน
อั้งเจินส์ หุ่นส่วนสูงสุดของดูแรค" ไวโอเล็ตกล่าวด้วยเสียงมั่นใจ
"เขาไม่ได้ไปอย่างลับๆ ใช่ไหม?" "เขามาเงียบๆ โดยไม่มีการแจ้งเตือน
แต่เขาไม่มีข้อตกลงกับอั้งเจินส์สูงสุด
และเขาไม่ชอบสิ่งอำนวยความสะดวกของโรงแรมลิรา
ดังนั้นเขาจึงเคาะประตูของลอร์ดและนอนกลางดึก
ดังนั้นฉันคิดว่ามีข่าวลือเล็กน้อยในพื้นที่" โอ้
ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาบ่นเรื่องการนอนในการสืบสวนลับ ฉันส

คลาริอันยุ่งกับผู้คนตามหาเขาตลอดงานเลี้ยง
แต่เขาก็กลับมาบ้างเป็นครั้งคราวเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีอะไรที่ทำให้เรารู้สึกไม่สบายใจ
อืม มันไม่สบายใจจริงๆ ความคิดนั้นไม่เกิดขึ้น
มีเพียงความรู้สึกไม่สบายใจที่คลุมเครือเท่านั้นที่ยังคงอยู่
ฉันจะใช้เวลาหาข้อมูลเพิ่มเติม
นางสังหรณ์ของฉันบอกว่าเราไม่ควรดำเนินการต่อไปแบบนี้
"วันนี้ที่อาเจียบังนะ
มีอะไรหรือเปล่า?" คุณถามขณะที่วางสติกเกอร์เล็กๆ ไว้ตรงหน้าฉัน
"ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกค่ะ ฉันแค่ตกใจเล็กน้อยและยุ่งกับการมองไปรอบๆ
คุณปู่" "ใช่
ที่อาสมควรที่จะใกล้ชิดกับคลาริอัน" คุณปู่ลูบหัวฉันและพูด
"ไม่ว่าเขาจะยุ่งแค่ไหน
คลาริอันบอกว่าเขาจะสอนที่อาต่อไป ดังนั้นเธอต้องเรียนรู้ให้หนักนะ" "ค่ะ
คุณปู่"

ฉันกัดเนื้อชิ้นหนึ่งในปาก ตอบอย่างดีเหมือนหลานสาวที่ดี
มันเป็นความรู้สึกที่แปลกเล็กน้อย สำหรับหลายๆ คนที่นี่
ความสำเร็จของห้องพาณิชย์เพลเลตที่ได้รับการเฉลิมฉลองโดยขุนนางของจักรวรรดิทั้งหมดเป็นของฉัน
และไม่มีใครที่รู้เรื่องนี้ มันรู้สึกแปลกๆ และน่าชื่นชม
ฉันกินอย่างหยาบๆ
และออกจากโต๊ะโดยอ้างว่าไปห้องน้ำ
มันเพื่อพบกับคลาริอันและตรวจสอบงานเลี้ยงระหว่างทาง
เราควรพบกันอย่างลับๆ
ในห้องเล็กๆ ชั้นสองของห้องจัดเลี้ยง
ปัญหาคือฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบันไดไปชั้นสองอยู่ที่ไหน เมื่อฉันเดินไปรอบๆ
หาบันไดที่น่าจะเป็นไปได้

ฉันเห็นป้ายในห้องน้ำเมื่อฉันเลี้ยวไปที่มุมของห้องจัดเลี้ยง
มันได้อยู่ที่ไหนกันแน่? ขณะที่ฉันหันกลับกลับสั่นถอนหายใจในใจ
ฉันเห็นหลังของมาเรีย
แพทตอนที่เพิ่งออกจากห้องน้ำ
และมือที่โผล่ออกมาจากมุมลึกเข้าไปในห้องดึงเธอออกไป
"อ้อ!" "ซูว์ มันคือฉันเอง" เสียงของเวสเดียน
ฉันยืนอยู่หลังมุมและซ่อนตัว
แต่มันแปลก ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย
ฉันมองออกไปอย่างระมัดระวังและเห็นเสียงที่ได้ยิน
พวกเขาทำอะไรกัน พวกเขาสองคนนี่! "อืม....." เวสเดียนและมาเรีย
แพทตอนที่กำลังจูบกัน
"ซ่อนตัวในมุมมืด รู้สึกเหมือนมีเพียงสองคนในโลก"
แต่สำหรับฉันมันดูน่ารังเกียจ
ฉันอยากจะเรียกคนมารวมกันเพื่อทำให้พวกเขาเป็นที่สนใจ
แม้แต่การตะโกนออกไปทันที
ฉันกดความรู้สึกนั้นไว้และฟังการสนทนาระหว่างสองคน "ที่รัก
คุณดูดีเมื่อสักครู่
ไม่ใช่เหรอ คุณตกใจที่ฉันเข้ามาใกล้เธอ?" มาเรีย
แพทตอนที่ยิ้มและถามเวสเดียน
"แล้วคุณตกใจใช่ไหม? คุณมาที่นี่ได้อย่างไร? คุณเข้ามาได้อย่างไร?" "อะไร
ฟังเหมือนฉันไม่ควรอยู่ที่นี้?" เสียงของผู้หญิงทำเสียงงอน
"ไม่ใช่แบบนั้น....."
มันต้องมีค่าเชิญถึงจะเข้ามาได้" "ใช่ ฉันเข้ามาเพราะค่าเชิญมาถึงบ้าน"
มันเป็นค่าเชิญที่ฉันส่งไปเรียกมาเรีย แพทตอนที่
"คุณไม่ได้ส่งมันให้ฉันเหรอ?"
"ค่าเชิญไปถึงบ้าน?" เวสเดียนที่เคยอายุอยู่ครู่หนึ่งก็หันกลับ "อืม อืม
อืม...ฉันส่งมัน แต่คุณไม่ควรมาแบบนี้เมื่อคุณมีภรรยา และหักทลายลูลด์
ลอมบาร์ดี"
"ฉันไม่เคยเห็นเธอจริงๆ" มาเรีย แพทตอนที่พูด
"ฉันสงสัยว่ามันเป็นอย่างไรที่มีคนสวยมากมาย มันไม่ใช่เรื่องใหญ่
คุณอยู่กับผู้หญิงแบบนั้นได้อย่างไร?" จริงเหรอ?
คุณเปรียบเทียบขานาเน็ดกับอะไร?
อย่างไรก็ตาม คำพูดของเวสเดียนที่ตามมานั้นน่าตื่นเต้นกว่า
"เธอไม่น่าดึงดูด
ในสายตาของฉัน มาเรีย คุณสวยที่สุด มันเคยเป็นและยังคงเป็น"
มันเป็นการเก็บเกี้ยวที่ดี "แต่มันอันตรายที่จะก้าวขึ้นมาแบบนี้
คุณรู้ไหม มาเรีย
มันยังไม่ถึงเวลา ลอมบาร์ดีอาจจะโง่ แต่มีบางคนที่ฉลาด"
"แต่ฉันเบื่อ....."
"มันเป็นเวลานานแล้วที่ฉันย้ายไปฮาวายโด และฉันเบื่อแล้ว"
"ฉันเหงาอยู่คนเดียว
คุณเข้ามาทุกสองสามวันและนอนค้าง" ดังนั้นคุณกำลังหาเสียงชีพ "อดทนหน่อย
ฉันขอโทษที่ทำให้คุณรอนานมาเรีย" "แต่....."
"ฉันหวังว่าฉันจะหย่าตอนนี้
มันยังไม่ถึงเวลา คุณรู้ว่าเราต้องรวบรวมอีกเล็กน้อย"
คุณต้องการหย่าตอนนี้?
ฉันหัวเราะอย่างไรประโยชน์เพราะฉันงงวย เวสเดียนปลอบมาเรีย
แพทตอนที่ในลักษณะนั้น
และทั้งสองแยกจากกันไม่นานหลังจากนั้นและกลับไปห้องจัดเลี้ยง
ฉันคิดในใจขณะที่อยู่คนเดียวในทางเดินที่เงียบสงบ ใจของฉันเต้นแรง
คุณขอโทษที่ทำให้คุณรอนาน?

นั่นหมายความว่านอกใจไม่ใช่เรื่องของวันหรือสองวัน
มันยังไม่ถึงเวลา? เวสเตียนพูดแบบนั้นต่อไป
ฟังเหมือนเขากำลังรอเวลาที่เหมาะสมในการหย่า
และสิ่งที่รบกวนฉันมากที่สุดคือสิ่งสุดท้ายที่เวสเตียนพูด
'คุณรู้ว่าเราต้องรวบรวมอีกเล็กน้อย' "เขาควรจะรวบรวมอะไร? เงิน?
เหตุผลในการหย่า?
ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ฉันมั่นใจได้อย่างหนึ่ง ในชีวิตก่อนหน้านี้
ขานาเน็ตถูกเวสเตียนหลอกอย่างสมบูรณ์ไม่เพียงแต่ในการแต่งงานแต่ยังในกระบวนการหย่า"
ฉันพิมพ์มา บดเศษคุกกี้ด้วยปลายนิ้ว "ผู้ชาย....." "แค่!"
เปเรซที่ได้ยินฉันพูดกับตัวเอง โอ้ช่าง ฉัน
ฉันพบเปเรซหลังจากเวลานานและมาที่พระราชวังเพื่อเล่นบทบาทของผู้เบิกบาน
แต่ไม่ใช่พระราชวังพอยล์ที่ฉันพบเปเรซ
มันเป็นสวนของพระราชวังกลางที่เปิดให้ผู้เยี่ยมชมพระราชวังทุกคน
ฉันไม่ได้ก่ออาชญากรรม
และไม่มีเหตุผลที่จะต้องติดอยู่ในพระราชวังพอยล์ตลอดเวลา
เคทลินและไคลส์จัดโต๊ะและเก้าอี้ในจุดที่มีแดดดีที่สุดใกล้กับน้ำพุ
ครั้งนี้อีกครั้ง เด็กที่ฉันซื้อจาก "คาราเมล อเวนิว" ถูกวางบนจานสวยๆ
นมขาวถูกวางไว้แทนเพราะฉันไม่ชอบเครื่องดื่มมากนัก เปเรซหรือซา
และทั้งสองกำลังเติบโต แต่ตอนนี้ฉันไม่รู้สึกลอยๆกินเค้ก
ฉันจ้องมองอีกชิ้นหนึ่งและติดมันออกไปไกลด้วยปลายนิ้ว "...ทีอา?"
เปเรซเรียกฉันด้วยใบหน้าที่คุณสับสนเล็กน้อย แต่ฉันไม่ตอบ
ฉันบอกคุณแล้วว่าเวสเตียนกำลังสร้างความไม่ไว้วางใจในผู้ชาย
ลมพัดด้วยใบไม้ยัมแย้ม "อืม" เปเรซมองฉันด้วยความกดดันตาคู่หนึ่ง
แล้วมองไปรอบๆ ทันใดนั้นเขาก็หลุดจากที่นั่ง
เดินไปไกลหน่อยไปที่แปลงดอกไม้
และเก็บดอกไม้มากมาย มันเป็นดอกไม้ที่มีกลีบสีขาวนวลๆ เล็กๆ
บานเหมือนช่อดอกไม้กลมๆ และถือมันไว้ในมือของฉัน ตรงไปตรงมา
ฉันไม่สามารถอยู่ในอารมณ์เศร้าได้อีกต่อไป เขามีหัวใจที่สวยงาม
เปเรซที่มองตาฉันอย่างใกล้ชิดคือ "ความงามที่บ้าคลั่งที่บรรเทาความโกรธ"
ฉันถอนหายใจเบาๆ และดมดอกไม้ด้วยความยอมแพ้ครั้งหนึ่ง
กลิ่นหอมหวานแต่ยาวนานของดอกไม้ที่ปลายจมูกดูเหมือนจะทำให้ท้องที่บวมของฉันสงบลงเล็กน้อย
"ขอบคุณนะ เปเรซ" "คุณรู้สึกดีขึ้นแล้วหรือยัง?" ฉันรู้สึกเสียใจเล็กน้อย
ฉันรู้สึกว่าฉันไม่ควรระบายอารมณ์กับเปเรซ ฉันอธิบายด้วยความอาย
"ฉันไม่ได้โกรธคุณตั้งแต่แรก" "ฉันรู้" "แล้วทำไมคุณถึงให้ดอกไม้ฉัน?"
"ฉันสงสัยว่าคุณจะรู้สึกดีขึ้นกับดอกไม้สวยๆ ถ้ามันไม่ออกมาหวาน" "อ้อ"
"ทีอาชอบดอกไม้" อืม นั่นเป็นความจริง
มันแปลกเล็กน้อยเพราะเปเรซดูเหมือนจะอ่านใจของฉัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อดวงตาสีแดงเหล่านั้นมองฉันโดยไม่เคลื่อนไหว
ฉันคิดว่าพวกเขาจะเปิดเผยความลับทั้งหมด มันจะทำให้ฉันรู้สึกแปลกอีกครั้ง
ฉันจิบ นม
หลบสายตาของเขา แล้วฉันมองด้วยตาข้างๆ
และเปเรซกำลังปิดหน้าต่างออกจากเสื้อผ้าของเขาขณะที่เก็บดอกไม้
และเคทลินที่ยืนอยู่ข้างเขาก็ช่วย บางคนบอกว่าคุณอายุ 16 ปี
และคุณกำลังผ่านช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลง และคุณจะดูน่าเกลียด
ไกลจากนั้น
เปเรซกำลังหล่อขึ้นเรื่อยๆ
แม้แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนเขากำลังปล้นเสื้อผ้าของเขา
แต่เขายังคงดึงดูดสายตาของผู้คนโดยไม่รู้ตัว
และจมูกและกรามเรียวของเขาเหมือนรูปแกะสลัก มองดูรูปร่างนั้น
ฉันพูดครั้งหนึ่งด้วยความหุนหันพลันแล่น "เปเรซ คุณไม่ควรนอกใจในอนาคต"
หยุด

เปเรชและเคทลินหยุดเคลื่อนไหว
 เช่นเดียวกับไคลส์ที่กำลังจัดขามแข้งที่เขากิน
 สามคนมองฉันโดยไม่พูดอะไร ทำไม อืม คนแรกที่ตอบสนองคือไคลส์
 เขาก็ดริมฝีปากล่าง
 กลืนรอยยิ้มด้วยดวงตาที่เหมือนอิมิตคอนและซ่อนใบหน้า
 เคทลินเบิกตากว้างและกระพริบตาสองสามครั้ง ดูประหลาดใจ
 และสลับมองที่เปเรช และเปเรช
 "คุณ...คุณโอเคไหม?" ฉันแตะหลังมือของเขาและถาม
 จากนั้นใบหน้าที่ยืนขาของเขาก็ดงขึ้นทันที ดูเหมือนว่ามันจะคำรามจริงๆ
 ผิวขาวร้อนขึ้นแดงจากด้านล่างของคอ ในที่สุดก็แดงถึงปลายหู "โอ้ ใช่...."
 เปเรชพยักหน้าอย่างช้าๆ เกิดอะไรขึ้นกับปฏิกิริยาของทุกคน?
 ฉันพูดอะไรที่ไม่ควรพูดหรือเปล่า? "ใบหน้าของคุณ...มันแดงจริงๆ
 คุณไม่เป็นหวัดใช่ไหม?" มันหนาวเล็กน้อยที่จะนั่งข้างนอก "โอ้ ไม่
 มันโอเค"
 เปเรชตอบปิดหน้าด้วยมือของเขา มือของเขาใหญ่จนใบหน้าของเขาเข้าไป
 "นิดหน่อย
 ฉันตกใจ" "ไม่นอกใจ?" "อืม"? เกี่ยวกับอะไร?
 "แต่ตอนนี้เปเรชอยู่ในวัยนั้นไม่ใช่หรือ?" "วัยแบบนี้?" "อืม
 วัยที่สนใจผู้หญิง?"
 มันเป็นเวลาที่จะเข้าสู่วัยแรกเริ่ม เปเรชค่อยๆ
 ลดมือที่ปิดหน้าลงและถามฉัน
 "แล้วไง?" "ดังนั้นถ้าคุณมีความสัมพันธ์ คุณไม่ควรนอกใจ"
 ".....นั่นคือสิ่งที่คุณหมายถึง" เปเรชพิมพ์เสียงต่ำ "เฮ้อ" "ถอนหายใจ"
 ไคลส์และเคทลินถอนหายใจพร้อมกันข้างหลัง "เกิดอะไรขึ้นกับทุกคน?" ฉันถาม
 แต่เคทลินและไคลส์หลบตาฉัน เปเรชที่ดูเหมือนจะกลับมาสงบอีกครั้งถามฉันแทน
 "นั่นคือเหตุผลที่คุณอารมณ์ไม่ดีวันนี้หรือ?" "ใช่ ฉันมีเรื่องต้องทำ"
 "ผู้ชาย?"
 เพราะเวสเตียนเป็นผู้ชาย ฉันพยักหน้า แต่เปเรชถามอีกครั้ง
 ".....ผู้ชาย?" โอ้
 ฉันบอกคุณแล้ว ฉันพยักหน้าอีกครั้ง แต่บรรยากาศของเปเรชแปลก
 ฉันคิดว่ามันหนาวและมันก็เรืองแสง ลมเย็นหยุดและอากาศก็หนักขึ้น "ท้อ"
 "หืม?"
 "แฟนของคุณ.....มีไหม?" เขาพูดอะไร? "ฉันมีอะไร?" "ผู้ชาย" "ไม่
 ยังไม่มี"
 ฉันอายุแค่สิบเอ็ดปี "แล้วสิ่งที่คุณพูดเมื่อไหร่?" "โอ้ ไม่ใช่ฉัน
 คนที่ฉันรู้จัก" ฉันไม่อยากพูดถึงครอบครัวกับคนที่อยู่นอกลอมบาร์ดี
 ดังนั้นฉันจึงพูดประมาณๆ "อ้อ" เปเรชกลืนนมลงด้วยมือข้างหนึ่ง
 ล้างหน้าด้วยความแห้ง
 ฉันมองเปเรชแบบนี้และพูด "คุณไม่ควรทำร้ายหัวใจของผู้หญิง เข้าใจไหม
 เปเรช?"
 เปเรชในที่สุดก็หมดแก้วนมและเข็ดปากด้วยหลังมือ
 และเขาตอบด้วยเสียงเปรี้ยวเล็กน้อย
 "ฉันไม่คิดว่าคุณต้องกังวลเรื่องนั้น" "ฉันรู้ ฉันรู้
 ว่าคุณไม่ใช่คนเลวแบบนี้"
 แน่นอน แน่นอน เขาไม่มีทางเทียบกับเวสเตียน
 ฉันอธิบายอย่างรวดเร็วก่อนที่เปเรชจะเข้าใจผิด "แต่....." "แต่?"
 "ฉันแนะนำคุณในฐานะเพื่อนเพื่อไว้ เพราะคุณโตขึ้นมากในช่วงนี้"
 เปเรชเปลี่ยนไปมากจนยากที่จะคิดว่าเขาเป็นคนเดียวกัน
 ตอนนี้เขามีรูปร่างเหมือนมังกู
 มันไม่ใช่แค่เรื่องความสูงหรือรูปร่าง "ทีมงานเลี้ยงเพลเล็ด
 ฉันได้ยินเรื่องคุณมากมาย" การเป็นเด็กนั้นสะดวกสบาย

ไม่เหมือนผู้ใหญ่มารดีที่ตื้อรันในสายตาไม่ว่าจะไปที่ไหน
ฉันยังค่อนข้างอิสระ
ดังนั้นฉันจึงได้ยื่นการสนทนาทำงานเลี้ยง
แอสตานาและเปเรชเป็นหัวข้อที่พบบ่อยสำหรับขุนนาง
"ส่วนใหญ่เลือกคุณเพราะแอสตานายังไม่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการเป็นมกุฎราชกุมาร"
".....ฉัน?" เปเรชดูประหลาดใจเล็กน้อย อืม จนถึงตอนนี้
เปเรชยังไม่รู้จักตัวเองว่าเป็นมกุฎราชกุมาร "เหมือนเหตุการณ์ครั้งล่าสุด
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคุณดูเหมือนจะรัวไหลออกมามากเกินไป"
ฉันไม่รู้ว่ามีรัวไหลออกมาหรือมีคนแพร่กระจายมันโดยเจตนา
นอกจากเปเรชและคุณปู่แล้ว
มีบางคนที่สามารถได้รับประโยชน์จากข่าวลือดังกล่าวได้
ตัวอย่างเช่น
คนอย่างจักรพรรดิที่กำลังซังน้ำหนักแอสตานาและเปเรชและได้รับประโยชน์มากมายจากแองเจลาส
"และไม่มีอะไรที่เร"

"ครึ่งหน้าเรามาอีกกันเถอะ" ฉันพูดด้วยเสียงเบาๆ
พร้อมกับดึงมือของเธอนี้เล็กน้อย
แล้วฉันก็หันกลับไป "คุณปู่.....?"
คุณปู่ที่มีดวงตาเศร้ากำลังมองดูขานาเน็ต
มองดูหลังของขานาเน็ตที่ล้มลงไปชั่วขณะ คุณปู่ก็หันกลับไปเงยบๆ
เขาไม่ได้พูดอะไร
แต่ฉันคิดว่ามันหมายถึงให้ตามเขาไป
ฉันจับมือเธอนี้และออกไปที่สวนกับคุณปู่และเริ่มเดิน
เป็นนิสัยทุกวันตามคุณปู่ที่เดินทางเดียวกัน
ความเื้อเพื่อของของคุณปู่ต่อเธอนี้ช้ากว่าปกติ เธอนี้เดินเงยบๆ
โดยไม่พูดอะไรเหมือนว่าเขารับรู้ถึงความรู้สึกของคุณปู่
และในที่สุดก็มาถึงป่าเอเวอร์กรีน
มันเป็นสถานที่ที่มีความทรงจำของคุณปู่และคุณย่า
คุณปู่หยุดเดินและพูด มือของเขาลูบไล้ต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดเบาๆ
"เธอรู้ไหมว่าทำไมขานาเน็ตถึงเศร้ามากที่เธอสูญเสียสร้อยคอ?"
"ฉันได้ยินว่ามันเป็นของที่ระลึกจากคุณย่า" ฉันตอบอย่างระมัดระวัง
"มันเป็นสิ่งที่มีค่า ฉันจะเศร้ามากถ้าสิ่งที่มีค่าหายไป"
คุณปู่ที่สัมผัสต้นสนเหมือนคิดถึงมัน ยืมกลับมาที่ฉัน และเขาลูบหัวฉัน
มันเป็นการสัมผัสที่ขาดความสดใสเล็กน้อย "ใช่
ฉันไม่อยากเชื่อว่าเธอเข้าใจความรู้สึกของขานาเน็ต
ดีอาของเราช่างใจดีมาก"
และคุณปู่พูดครึ่งหนึ่งเหมือนพูดกับตัวเอง
"ขานาเน็ตสนิทกับนาตาเลียเป็นพิเศษ
เธอเป็นลูกสาวคนแรกและคนเดียวในบรรดาพี่น้อง
นาตาเลียให้มันกับขานาเน็ตเองก่อนที่เธอจะหลับตา"
สร้อยคอนั้นพิเศษกว่าที่ฉันคิด
ตอนที่เธอสูญเสียของที่ระลึกเช่นนั้น
ความรู้สึกสูญเสียต้องยิ่งใหญ่เพียงใด
"ถ้ามันเป็นสิ่งที่มีค่า คุณสามารถหามันได้ทุกวิถีทาง....."
"ป่าขานาเน็ตเป็นคนที่รักสงบในลอมบาร์ดี" ".....อะไรนะ?" "มันแค่ ฉันคิดว่า
นั่นแหละ"

ฉันพูดด้วยรอยยิ้มเล็กๆ ให้คุณปู่ที่มองฉันด้วยดวงตาที่ประหลาดใจ
ข้อสรุปเกิดขึ้นหลังจากคิดถึงเหตุผลที่ขานาเน็ตหายหลังจากสูญเสียมากในชีวิตก่อนของฉัน
ขานาเน็ตไม่ต้องการทำลายความสงบของลอมบาร์ดีเพราะปัญหาของเธอ
เธอไม่เคยฝันว่าเวสเดียนมีผู้หญิงคนอื่น
และเธอรับทุกอย่างเพื่อลอมบาร์ดีและฝ่าฝืน
ขานาเน็ต ดาวน์ นั้นเป็นการเลือกที่ดื้ออย่างโง่เขลา ฉันคิดสักครู่

และลูบแขนเสื้อของคุณปูอย่างระมัดระวังและถาม "เพื่อว่า คุณปู" "อืมม?"
"คุณมีอะไรที่คุณย่าทิ้งไว้ไหม? สิ่งที่เราสามารถพกพาได้เสมอ เช่น
สร้อยคอ" "อืม
มีแหวนสองสามวงที่นาตาเลียทิ้งไว้" "เงินทำไมไม่ให้มันกับป้าชานาเน็ตล่ะ?
มันอาจจะไม่เท่ากับสร้อยคอ
แต่ฉันคิดว่ามันสามารถเติมเต็มช่องว่างเล็กน้อยได้" "โอ้
นั่นเป็นวิธีที่ดี! ไซ่ ฉันควรทำ!"
ใบหน้าของคุณปูที่ยังคงขมขื่นเปิดกว้าง "โอ้
พระเจ้า! เด็กฉลาด!" คุณปูถึงกับกอดฉันแน่นจนหมวดแหลมๆ
ของเขาทิ่มหน้าฉัน
เครนนี่มองขึ้นไปที่คุณปูที่หัวเราะเสียงดังเป็นครั้งแรก
แล้วแอบออกมาให้เขาลูบหัว
"ไซ่ ไซ่ ฉันจะไปหากล่องเครื่องประดับของนาตาเลีย" ลูบหัวกลมๆ ของเครนนี่
คุณปูยังคงหัวเราะอย่างร่าเริง *** คาเมล อเวนิว ร้านขนมหวาน
ถูกบีบไปแล้วเป็นครั้งที่สามในสัปดาห์นี้
วันนี้เป็นวันที่คลาริอันพบกับเวสเดียนอีกครั้ง และฉันแะมาหาของหวาน
ฉันไม่สงสัยเลยว่าคลาริอันจะทำได้ดีตามที่ฉันสั่งให้เขามาที่ร้านขนมหวาน
ไม่นานมานี้
มีวันที่ฉันไม่ได้แค่ซื้อเค้กและขึ้นไปชั้นสองและกินขึ้นหรือสองขึ้น
"อืม! อร่อย!" ความหวานและรสชาติหอมของครีมนุ่มๆ
ที่เต็มไปด้วยส้อมทำให้ฉันกระตือรือร้น ข้างหน้าฉัน
คลิกและวางจานของหวานอื่นๆ และเบท
พนักงานเสิร์ฟ ยิ้มเล็กๆ "คุณชอบเค้กของเราจริงๆ" "เพราะมันอร่อย!
และฉันรู้สึกสบายใจเมื่อมาที่นี่" "สบายใจ?" "ไซ่! อืม
ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ในที่ซ่อนของฉันที่ไม่มีใครรู้"
คำพูดของฉันทำให้เบทหยุดเคลื่อนไหวและจ้องมาที่ฉัน
ดวงตาสีน้ำตาลอำพันลึกกลับของเขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเขากำลังมองฉันจริงๆ
"ฉันแค่พูดอย่างนั้น" ฉันหลบสายตาของเขาและเปลี่ยนหัวข้อ "วันนี้
ฉันอยากได้กล่องขนมสำหรับผู้ใหญ่สองกล่อง ฉันจะให้เป็นผู้ใหญ่"
"ฉันจะเอาไปให้ป้าชานาเน็ตที่เสิร์ฟเพราะเธอสูญเสียสร้อยคอเพราะมันเป็นของหวานที่ผู้ใหญ่อาจชอบ"
"กรุณาส่งหนึ่งในนั้นไปที่การค้าของเพลเลต"
มันเป็นของหวานขนมสำหรับคลาริอันและไวโอเล็ตที่ทำงานหนักในช่วงนี้ "ไซ่
คุณหนู
รอสักครู่ ฉันจะนำมันมาให้" เบทพยักหน้าอย่างสุภาพและลงไปชั้นล่าง
ฉันถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวอีกครั้ง
ฉันกำลังกัดของหวานใหม่ที่เบทนำมาเมื่อสักครู่ด้วยความเคร่งครัด
"ฮาฮาฮา!"
"คุณหนู คุณก็เป็นนักเล่าเรื่องตลกที่ดีเหมือนกัน!"
กลุ่มผู้หญิงอีกด้านของชั้นสองเดียวกันหัวเราะออกมา
มันไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกไม่พอใจหรืออะไร ฉันแค่หันกลับไปเพราะมีเสียงดัง
สบตาผู้หญิงในฝูงชน มันคือมาเรีย
แพทรอนที่ยิ้มด้วยใบหน้าที่ปกปิดด้วยพัด "โอ้
มันน่ารังเกียจมาก" ความสุขที่ดูเหมือนจะบินไปเมื่อสักครู่หายไปทันที
ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันเจอผู้หญิงคนนั้นที่นี่ เพื่อให้เรื่องแย่ลง
มาเรีย
แพทรอนและเพื่อนบ้านของเธอกระซิบคำสองสามคำและเดินมาหาฉัน "โอ้ มาเถะ
อย่ามา...."
"สวัสดี คุณหนู คุณคือฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดีไซ่ไหม?" เธอกล่ามาพูดกับฉัน
"ไซ่
ถูกต้อง" ฉันสมควรได้รับรางวัลเด็กดีแห่งปีในปีนี้
แม้ว่าฉันจะไม่ฉีกผมของผู้หญิงคนนั้นที่นี่ คุณสมควรได้รับมัน "ฉัน

ฉันเห็นคุณทำงานเลี้ยงชีพของเพลเลตครั้งที่แล้ว....." มาเรีย
 แพทรอนที่ดูเขินเล็กน้อยกับปฏิกิริยาเย็นชาของฉัน
 ยิ้มบังคับและแกล้งทำเป็นสนิทสนม
 "แล้วไง" "โอ้ งานเลี้ยงนั้นค่อนข้างวุ่นวายสำหรับคนหนุ่มสาวใช่ไหม?
 เห็นว่าคุณไม่จำฉัน..... วันนั้น
 ฉันตกท้ายท่านลอมบาร์ดีแยกต่างหาก....." มาเรีย
 แพทรอนยิ้มให้เหมือนจะฟังอย่างตั้งใจ โดยรู้ตัวถึงศัตรูที่มาด้วยกัน "อา
 นันเมื่อ....." มาเรีย แพทรอนมีหน้าตา 'แน่นอน' เหมือนฉันจำได้
 "ขุนนางชั้นต่ำที่พูดกับคุณปู่ของฉันโดยไม่รู้เรื่อง"
 ผู้หญิงหัวเราะออกมา
 และใบหน้าของมาเรีย แพทรอนก็แดงขึ้น ช่างโง่เขลา
 ฉันคิดว่าเธอมีตาแค่ผู้ชาย
 แต่เธอไม่มีตาสำหรับคน ไม่ว่าฉันจะเด็กแค่ไหน
 เธอไม่รู้เลยว่าเธอไม่พอที่จะปฏิบัติต่อฉันเหมือนคนโง่
 คนที่มีความรู้สึกแยแบบนี้ไม่มีอะไรนอกจากเรื่องตลกในวงสังคมที่เต็มไปด้วยเลือดของจักรวรรดิ
 ผู้หญิงที่หัวเราะเยาะมาเรีย แพทรอนอย่างเต็มที่ก็เป็นแบบนั้น
 คนที่ล้อเลียนขุนนางชั้นต่ำที่ไม่รู้จักน้ำพุจากหมู่บ้าน
 ในที่สุดก็ถึงเวลาหันหัวของฉัน มองมาเรีย แพทรอนอย่างเย็นชา ขึ้นและลง
 บางสิ่งเข้ามาที่ฉันไม่ควรเห็น ฉันมองผิดหรือเปล่า? ฉันกระพริบตา
 แต่ก็ไม่หายไป
 "สวัสดีคุณ....."
 สร้อยคอแฟฟไฟร์กลมที่มีการตัดที่ไม่เหมือนใครและความบริสุทธิ์สูง
 แม้ว่าจะไม่มีการตกแต่งมากมาย มันเป็นสร้อยคอของชานาเน็ตอย่างแน่นอน MTL
 ver
 [I'll Be The Matriarch In This Life] ฉันตกใจมาก
 ฉันจ้องมองสร้อยคอของมาเรีย
 แพทรอนที่แขวนอยู่บนคอของเธออย่างว่างเปล่า
 ทำไมสร้อยคอของชานาเน็ตถึงแขวนอยู่ที่นั่น? มันน่าขันและฉันก็ทรมาน
 "ทำไมสร้อยคอ....." ในการกระชับของฉัน มาเรีย
 แพทรอนสัมผัสสร้อยคอของเธอด้วยปลายนิ้ว
 บางทีฉันเข้าใจผิดสายตาของฉันที่เจาะ
 แต่เธอมีรอยยิ้มเหนือกว่ารอบปากของเธอ "สร้อยคอที่น่ารักจริงๆ ใช่ไหม?
 ฉันได้รับคำชมจากผู้หญิงคนอื่นๆ ว่ามีสายตาดีวันนี้"
 ".....มันเป็นสร้อยคอที่สวยงาม" คนที่อยู่กับมาเรีย
 แพทรอนรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย
 แต่ยอมรับว่าสร้อยคอเป็นสิ่งที่ดีทีเดียว
 มันเป็นสิ่งของของมาดามลอมบาร์ดี
 และตอนนี้ชานาเน็ตมีมัน ดังนั้นมันจึงเป็นสร้อยคอ "เรียบง่าย"
 ไม่ใช่สิ่งที่เรียบง่ายจริงๆ
 แต่ยังคงเป็นสร้อยคอที่มีคุณภาพดีพอสำหรับขุนนางธรรมดา
 มันมากเกินไปที่จะแขวนอยู่รอบคอของผู้หญิงอย่างมาเรีย แพทรอน
 "คุณได้สร้อยคอนั้นมาจากไหน?" ฉันจับผมของฉันทันทีและแกว่งมัน
 ถือกลับสิ่งที่ฉันอยากจะตะโกนใส่เธอให้คืนสร้อยคอ ขอขอบคุณมัน
 เสียงของฉันสั้นจนแตก
 "โอ้ สร้อยคอไม่ใช่สิ่งที่คุณสามารถจ่ายได้ง่ายๆ" มาเรีย แพทรอนพูด
 ปกปิดมันด้วยมือของเธออย่างลับๆ เหมือนว่าฉันโลกในสิ่งของของเธอ
 ผู้หญิงขุนนางอีกคนที่อยู่ข้างๆ เธอถามเหมือนจะตรวจสอบ
 "คุณบอกว่าคนสำคัญของเลดีแพทรอนให้มันเป็นของขวัญ?" "ใช่
 มันเป็นวันเกิดของฉันไม่นานมานี้" ฉันสงสัยหูของฉัน ฉันฟังได้ยินอะไร?
 ใครให้สร้อยคอนั้นกับคุณ? "ดังนั้น
 คนรักของเลดีแพทรอนให้สร้อยคอนั้นกับคุณ?"

"ใช่" บ้า เวสเตียนลูกหมา

แม้แต่คนกินเนื้อที่อาศัยอยู่ในปากก็จะหันหลังกลับถ่มน้ำลายเพราะเขาจะป่วยถ้าเขากินอะไรแบบคุณ
เขาขโมยสิ่งของที่แม่ของภรรยาทิ้งไว้และให้มันกับคนรักของเขา?

ผู้ชายจะเฝ้าเสียได้ขนาดไหนถึงทำเรื่องแบบนี้?

"มันเป็นสิ่งที่พิเศษที่ถูกส่งต่อในครอบครัวของเขามาหลายชั่วอายุคน"

มันเป็นช่วงเวลาที่มีมรดกของมาดามลอมบาร์ดกลายเป็นมรดกครอบครัวของซอลส์

ฉันโกรธมากจนรู้สึกหัวใจของฉันหมุนเวียน เห็นมาเรีย แพทรอนทำ

เธอไม่รู้จริงๆ

ว่าสร้อยคอกนั้นคืออะไร ถ้าเธอรู้ว่ามันคือสิ่งของของชานาเน็ต

และเธอจะไม่ทำแบบนี้ถ้าเธอรู้ว่ามันเป็นทรัพย์สินของคุณย่าของฉัน

ไม่ว่าจะแคใจและไม่คิด

เธอจะไม่เดินมาข้างหน้าฉันสวมสร้อยคอกนั้นและรู้จักมัน

ดังนั้นเวสเตียนจึงโกหกมาเรีย แพทรอนเกี่ยวกับต้นกำเนิดของสร้อยคอ

แล้วมาเรีย

แพทรอนพูดด้วยเสียงเขินอาย "แม้ว่าเราจะมีเวลาห่างกันมากด้วยเหตุผล

เขาเป็นคนที่ทำให้ฉันรู้สึกรักด้วยของขวัญพิเศษเช่นนี้"

มันสมควรกับสิ่งที่เธอทำ!

คุณต้องพูดให้ถูก

สถานการณ์คือเวสเตียนเป็นผู้ชายที่แต่งงานแล้วมีลูกสองคน

ไม่ใช่ความรัก แต่เป็นการนอกใจ และมาเรีย

แพทรอนคิดว่าฉันไม่รู้เกี่ยวกับการนอกใจของพวกเขา และเธอกำลังแบ่งมัน

เธอกำลังขโมยเงินของลอมบาร์ดี ต่อหน้าหลานสาวของชานาเน็ต ต่อหน้าฉัน

ฟลอเรนเทีย

ลอมบาร์ดี โอเค เวสเตียนไม่ใช่คนเดียวที่จะถูกลงโทษ

ฉันคิดสักครู่ว่าจะจัดการกับผู้หญิงหน้าด้านคนนั้นอย่างไร

มันเกิดขึ้นว่ามันเป็นวันที่สมบูรณ์แบบ วันนี้เมื่อแผนเกิดขึ้น

หัวของฉันที่เดือดด้วยความโกรธก็สงบลงเหมือนโกหก

ฉันหยิบแก้วน้ำผลไม้และเทลงบนเสื้อผ้าของมาเรีย แพทรอน

ฉันไม่ได้แกล้งทำเป็นผิดพลาด

ฉันถือกลับสิ่งที่ฉันอยากจะเทลงบนใบหน้าของเธอ "จ้ะอะไรนะ..." มาเรีย

แพทรอนที่ตกใจจับชุดของเธอที่หยดน้ำผลไม้และพยายามโต้เถียงกับฉัน

ฉันยิ้มกว้างให้เธอ "โอ้ ผิดพลาด" และฉันเสนอให้มาเรีย

แพทรอนที่เธอจะไม่ปฏิเสธ

"เสื้อผ้าของคุณเปื้อนโดยผิดพลาด ดังนั้นฉันจะชดเชยให้คุณ"

"คุณรู้ไหมว่าชุดนี้ราคาเท่าไรตอนนี....."

"ชุดฟรีเมียมที่ร้านเสื้อผ้ากัลลาฮาน" ปากของมาเรีย

แพทรอนที่เต็มไปด้วยคำบ่นปิดลง

"ฉันจะชดเชยด้วยนั้น ไปที่ร้านเสื้อผ้ากัลลาฮานกันเถอะ" "จ้ะ....."

ฉันลุกขึ้นจากที่นั่งก่อน แล้วผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ เธอถาม

"เรามากับคุณได้ไหม?"

ฉันตอบด้วยการพยักหน้า "ใช่ ไปกันเถอะ"

ผู้ชมมากขึ้นเพื่อแพร่ข่าวลือที่ดี "ฮะ?"

คุณขอ 8,000 โกลด์ ตอนนีหรือ?"

เสียงตกใจของเวสเตียนคำรามในสำนักงานของเพลเลด "ใช่

ถูกต้อง

"ช่างดูถูกขุนนางทั้งหมดของเรา! ขอโทษเดี๋ยวนี้!"

เขาพูดอะไรบางอย่างที่ไม่คาดคิดเพราะเขาพูดอย่างเร่ร่อน

คนที่อยู่ข้างอังกะเนิสก็สะดุ้งไปชั่วขณะและหันกลับไปมองเฟอร์ดินานด์

ใบหน้าของเขาแดงขึ้น แต่เฟอร์ดินานด์

อังกะเนิสจ้องมองลูลีด้วยท่าทางที่ไม่รู้และโกรธมาก "ข้าหมายถึง

ฟิงจักรพรรดิสิ

ภาษาทั้งหมดที่เราพูดถึงที่นี่ ใครจ่ายมากและใครจ่ายน้อย
ทั้งหมดนี้ในที่สุดก็เป็นของพระองค์ ไม่มีอะไรที่จะโต้แย้งได้
บรรยากาศของการพยักหน้าและยอมรับเกิดขึ้น ลูลัค ลอมบาร์ดีพูดเบาๆ
"ถ้าฉันทำไมเราไม่ไปยังวาระถัดไป?" เฟอร์ดินานด์
อังกเนสในที่สุดก็ก้มศีรษะลง
ตัวเลขถูกอ่านออกมา ไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างไร
เขาก็ไม่สามารถเทียบกับลูลัค
ลอมบาร์ดีได้ มันรู้สึกเหมือนเขาถูกขวางด้วยกำแพงขนาดใหญ่ หลังการประชุม
ก้าวของเฟอร์ดินานด์
อังกเนสที่มุ่งหน้าไปยังพระราชวังจักรพรรดินีหนักอึ้ง
ในที่สุดพวกเขาก็พ่ายแพ้ต่อลูลัค ลอมบาร์ดีอย่างสมบูรณ์
เมื่อเขาเปิดประตูพระราชวังจักรพรรดินี
เสียงของการทำลายสิ่งของจากที่ไกลๆ
ก็ได้ยินชัดเจน
หนึ่งในนางกำนัลของจักรพรรดินีได้บอกสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องประชุมแล้ว
หัวหน้าตระกูลอังกเนสที่ปิดตาแน่นมาถึงห้องรับแขกและเปิดประตู คลั่ง!
ทันทีที่ประตูเปิด แฉกก็ลอยและแตกเป็นชิ้นที่เท่า "ฮา...."
จักรพรรดินีที่โกรธมากจนผมที่บิดละเอียดไหลไปข้างหน้า
ทำลายกรอบอีกหนึ่งและทิ้งตัวลงบนโซฟา
แทนที่จะเป็นจักรพรรดินีที่คลั่งไคล้
แอสตานาที่ดื่มชาอย่างสบายๆ ช่างๆ เขายืมให้หัวหน้าตระกูลอังกเนส
"ปู่ของข้าอยู่ที่ไหน?" "พระองค์ พระองค์"
แอสตานาที่เพิ่งจะอายุครบ 16 ปี
กำลังเติบโตขึ้นทุกวัน "เขาอยู่ที่นั่น...."
หัวหน้าตระกูลอังกเนสหลบสายตาของเขา
เดิมที่เขารู้ว่าแอสตานาเป็นคนโดดเดี่ยว แต่ก็เกินไปหน่อย
มันเหมือนกับว่าเลือดของจักรพรรดิ โจวานเนสไม่ได้ผสมเลย
เหมือนกับการมองลารีนีเป็นเด็ก "ข้าไม่เชื่อในปู่ที่ไร้ความสามารถของข้า
ดังนั้นข้าจะทำอะไรได้?" แม้แต่บุคลิกลั่น "ขอโทษ...." เฟอร์ดินานด์
อังกเนสถอนหายใจและก้มศีรษะอีกครั้ง ".....พ่อ"
จักรพรรดินีที่ฟังแขนของโซฟาเหมือนเหนื่อยเรียกอังกเนส "ไข
จักรพรรดินี"
"พบแหล่งเพชรอีกแห่งในเหมืองลิราไขไหม?" "ไข...."
แต่ก่อนที่คำพูดของเฟอร์ดินานด์
อังกเนสจะจบ จักรพรรดินีก็ลุกขึ้นจากที่นั่งด้วยความโกรธ "ไข?"
ดวงตาสีฟ้าของจักรพรรดินีลุกขึ้นเป็นสีฟ้า
"นั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องพูดตอนนี้!"
คลั่ง! คลั่ง! จักรพรรดินีที่หยิบถ้วยชาที่แอสตานาวางลง
โยนมันไปที่กำแพงหลังหัวหน้าตระกูลอังกเนส "ถ้าเจ้าทำตามที่ข้าบอก!
เหมือง! เพชร!
มันทั้งหมดเป็นของอังกเนสของเรา!"
เมื่อเปเลเลตทิชโมยเหมืองถ่านหินลิราทำเงินจากเพชร
ความอิจฉาและความอิจฉาของจักรพรรดินีก็แย่ง
ทำงานเลี้ยงน้าชาและงานเลี้ยงที่จักรพรรดินีจัดขึ้นทันที
เครื่องประดับที่ทำจากเพชรถูกห้าม จักรพรรดินีร้องเสียงดัง 'อ้าก!'
และร้องเสียงดังอย่างน่ากลัว มือของเธอสั่นด้วยการจับหัว
มันไม่ได้ดีสามของเธอเอง
"ออกไป! ออกไป!" จักรพรรดินีหันไปที่ประตู เฟอร์ดินานด์
อังกเนสไม่มีทางเลือกนอกจากออกจากพระราชวังจักรพรรดินีตามคำสั่ง
ไม่มีความโกรธเกี่ยวกับการถูกปฏิบัติแบบนี้โดยลูกสาวของเขา
ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและลูกสาวได้หายไปนานแล้ว

อังกะเนสไม่มีมากไปกว่าพลังพื้นฐานที่สามารถรวมอำนาจให้จักรพรรดินีได้

"เฮ้อ...."

แอสตานาที่ถอนหายใจหนักๆ เข้ามาใกล้หลังหัวหน้าตระกูลอังกะเนส

"ปู่ของข้า" "ใช่

พระองค์ ขอโทษที่แสดงความอับอายเมื่อสักครู่...." "โอ้ ไม่เป็นไร
สิ่งที่ข้าขอให้เจ้าทำก่อนหน้านี้นั้นเป็นอย่างไร?"

"ถ้ามันเป็นก่อนหน้านี้นั้น...."

สองสามสัปดาห์ก่อน แอสตานาได้ขอความช่วยเหลืออย่างลับๆ

เขาบอกว่าเขาต้องการที่ดินส่วนตัวในพื้นที่นอกวงกลม

แต่ตามกฎหมายจักรวรรดิ

เจ้าชายไม่สามารถมีทรัพย์สินส่วนตัวได้ในขณะที่อยู่ในพระราชวัง

มันเป็นเหตุผลเดียวกันที่พวกเขาไม่มีอัครวิหรือกองทัพ อย่างไรก็ตาม

แอสตานาที่พยายามทำ "ของข้า" ขอให้ปู่ของเขา

หัวหน้าตระกูลอังกะเนสซื้อที่ดินภายใต้ชื่ออื่น ในวันที่ค้นพบ

เขาถูกจับกุมในข้อหากบฏและถูกตัดหัว แต่เฟอร์ดินานด์

อังกะเนสพยายามทำเช่นนั้น

"ข้ากำลังพูดกับเจ้าแห่งพื้นที่ที่เจ้าพูดถึง แต่มันจะยากหน่อย

เขาเติบโตใกล้กับครอบครัวลอมบาร์ดี..... ข้าควรเลือกพื้นที่อื่น....."

"อะไร

เจ้าไม่สามารถทำได้มากขนาดนั้น?" แอสตานาพูดด้วยใบหน้าบึ้ง

"ข้าอธิบายให้เจ้าแล้วใช่ไหม? ที่ดินนั้นเป็นสถานที่ที่ดีในการล่าสัตว์"

"ถ้าเจ้าต้องการพื้นที่ล่าสัตว์ที่ดี ข้าจะหาที่ดินที่เหมาะสมกว่า"

"ข้าไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มีที่ดิน" "แต่ พระองค์...."

"เจ้ากล้าทำให้ข้า

เจ้าชายไม่พอใจ?"

มันเป็นคำโปรดยของแอสตานาที่ใช้เมื่อเขาเสียเปรียบตั้งแต่เขาเรียนรู้ที่จะพูด

"โอ้

และเอาเข็มกลัดเพชรมาให้ข้า" "อะไร? แต่จักรพรรดินี...."

"แม่ของข้าไม่ชอบมัน

ข้าต้องเกลียดมันด้วยเหรอ?"

หัวหน้าตระกูลอังกะเนสเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

แอสตานาไม่เคยทำสิ่งที่จักรพรรดินีไม่ควรทำ แต่...

"ข้าไม่ใช่หุ่นเชิดที่ทำตามที่แม่ของข้าบอกให้ทำเท่านั้น"

แอสตานาที่พูดอย่างหยาบคายพูดขณะที่เขาจ้องมองหัวหน้าตระกูลอังกะเนสเป็นครั้งสุดท้าย

"ครั้งหน้าที่เจ้ามาที่พระราชวัง

เจ้าจะต้องนำเอกสารการล่าสัตว์และเข็มกลัดมา"

แล้วเขามองไปทางห้องรับแขกที่จักรพรรดินีอยู่และไปที่พระราชวังของเขา

ขณะที่เขามองมัน เขารู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับกระดุกสันหลังของอังกะเนส

ที่แอสตานาเข้าสู่วัยรุ่นและการกบฏเริ่มต้นขึ้น

มันเป็นलगบอกเหตุว่ามีบางอย่างที่ควบคุมไม่ได้จะเกิดขึ้นหากเขาเริ่มกบฏต่อจักรพรรดินี

เบทหนึ่งคนเดียวบนถนนคาราเมลเลนาวที่ว่างเปล่ารอเจ้าของที่หลังจากเวลาทำการ

เจ้าของอาคารที่จุๆ

ก็ต้องการยกเลิกสัญญาเจียบต่อข้อเสนอของเบทที่จะพบและพูดคุย

แล้วในที่สุด เขาก็ได้รับการตอบกลับ

มันเป็นการเรียกให้พบหลังจากเวลาทำการ เดิมที

"คาราเมลเลนาว" เป็นที่พลุกพล่านหลังจากเวลาทำการ แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม

เขาต้องพบเจ้าของที่และแก้ปัญหาสัญญา "ตอนนี้ถึงเวลานัดหมายแล้ว"

เบทพูดขณะมองไปที่ประตูที่ยังไม่มีสัญญาณ

ข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับเจ้าของอาคารใหม่ลอยอยู่ในหัวของเขา "โรเซโอ

ค็อกซ์ อายุ 35

ปี โสด เขาถูกตัดสินโทษเมื่ออายุ 22 ปีและอาศัยอยู่ห่างจากวงกลม
แต่กลับมาเมื่อได้ยื่นขอการเสียชีวิตของพ่อ"

มันเป็นประวัติศาสตร์ที่ค่อนข้างปกติจนถึงตอนนี้

แม้ว่ามันจะไม่ธรรมดาที่คนทั่วไปจะแต่งงานเมื่ออายุ 20

ปีในจักรวรรดิทั่วไป

แต่เขาไม่เคยแต่งงานมาก่อนเมื่ออายุ 35 ปี

เมื่อพิจารณาถึงบุคลิกของชายคนนี้

ข้าเห็นว่าทำไมเขาถึงไม่สามารถหาผู้หญิงมาแต่งงานได้ นอกจากนี้

ข้อมูลที่เบบพบในภายหลังน่าตื่นเต้นมากขึ้น "หนี้การพนันประมาณ 300 ทอง"

เขาเป็นขุนนางที่ไร้ค่าโดยทั่วไป มันเป็นข้อมูลที่ถูกต้องที่สุดเมื่อ 13

ปีที่แล้วก็ปัญหาการพนัน และนั่นไม่ใช่จุดจบ

นักต้มตุ๋นที่ทำงานภายใต้นามแฝง

เจฟฟ์ ริชชี ในภาคเหนือ ยังต้องการตัวอยู่

ข้าไม่อยากเชื่อว่าเขาจะโกงโดยใช้นามแฝง

มันชั่วร้าย เมื่อเขามาที่ร้านเมื่อวันก่อน

มีวิธีการพูดและพฤติกรรมที่รุนแรงในฐานะขุนนาง

อาจถูกตัดสินโทษจากครอบครัวและไปทำสิ่งเลวร้ายมากมาย

บางทีการสอบสวนเพิ่มเติม

ข้าก็มั่นใจว่าจะมีการกระทำผิดและนามแฝงอื่นๆ

แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือส่วนสุดท้าย

ยังต้องการตัว ขุนนางที่ถูกเขาดมด้นในภาคเหนือคงจะกั๊กฟัน

อาจเป็นเขาที่รู้ดีที่สุด ข้าตัดสินใจว่าจะใช้มันเป็นไฟฟู "ขอโทษนะ
ท่าน"

นึกถึงเจ้าของอาคารที่เสียชีวิตแล้ว เบทรู้สึกผิดเล็กน้อย

มันยิ่งมากขึ้นเพราะเขาเป็นคนใจดีที่ให้ความสบายใจแก่เบทในหลายๆ ด้าน

แต่เขาไม่สามารถสูญเสียร้านนี้ได้

แม้ว่าจะมีขีดจำกัดในการใช้ข้อมูลเป็นอาวุธ

แต่ต้องปกป้อง รัวเสียงกริ่งเปิดประตูร้าน เบทลุกขึ้นจากที่นั่ง

"ยินดีต้อนรับ

ข้ารออยู่....." "สวัสดี!" แตกต่างจากเสียงทิมของเจ้าของอาคาร

มันเป็นเสียงที่ชัดเจนและสดใสอย่างน่าขัน "ราว

รู้สึกแตกต่างในตอนกลางคืน!

คุณเบทดูดีขึ้น!" เด็กหญิงที่ยิ้ม 'ฮิฮิ' มีใบหน้าที่คุณเคยมาก

เบทพิมพ์ซ้ำชื่อเด็กหญิงโดยไม่รู้ตัว "ฟลอเรนเทีย... ลอมบาร์ดี?"

"ข้าเป็นเจ้าของอาคารนี้ตั้งแต่วันนี้"

ข้าอธิบายอย่างใจดีให้เบทที่มีใบหน้าเปล่าเปลี่ยวฟัง "คุณหนู

คุณ...ข้าหมายถึง

คุณหนูลอมบาร์ดีเป็นเจ้าของอาคารนี้?" "ใช่! ข้าซื้ออาคารนี้" พูดตามตรง

พิจารณาราคาแล้ว มันไม่ใช่การซื้อขายที่ฉลาด พูดตรงๆ

การบริโภคจำนวนนี้ไม่โดดเด่นเลยขอบคุณธุรกิจเพชร นอกจากนี้

มันเป็นการลงทุนที่ยอดเยี่ยมในอนาคต "ครั้งสุดท้ายที่ข้าเห็นคุณ

ดูเหมือนจะยากหน่อย

ข้าจึงตรวจสอบ คนที่ข้าเห็นครั้งสุดท้ายและสถานการณ์ของคาราเมลเวนิว"

"คุณหมายถึงคุณตรวจสอบประวัติ?" "มันไม่ใช่การตรวจสอบประวัติ.....

ข้าไม่ต้องการให้ร้านที่ข้าไปบอยหายไป ข้าบอกคุณแล้ว

มันรู้สึกเหมือนที่หลบภัยของข้า"

หรือสถานที่ที่จะเป็นที่หลบภัยของข้าในอนาคต

ผู้รู้ "ดังนั้นข้าจึงซื้ออาคารนี้จากเขา ตอนนี้ข้าเป็นเจ้าของอาคารนี้"

ราว

ข้าไม่อยากเชื่อว่าข้าพูดแบบนี้! ข้าเป็นเจ้าของอาคาร! มันน่าตื่นเต้น!

มันดีที่สุดใน "แต่เขากำลังจะเปิดร้านขนมหวานที่นี่ใช่ไหม?"
โหล่ของเบทสันเล็กน้อย
บางที่เขาอาจไม่รู้มากขนาดนั้น "เขาไม่มีมโนธรรม ข้าคิดว่าเขาแค่กำลังทำเป็น
'คาราเมลโอเวนวิ' และพยายามทำธุรกิจ
คุณรู้ไหมว่าอาคารนี้มีราคาแพงแค่ไหน?"
ข้าถามอย่างลับๆ ".....เอ่อ" ข้ายืนนิ่งออกมา "ข้าให้เขา 400 ทอง"
มันเป็นราคาหลายเท่าของพัฟ "ทำไมคุณถึงซื้ออาคารนี้ไกลขนาดนี้?"
"ข้าบอกคุณแล้ว
ข้าไม่ต้องการให้ร้านประจำของข้าหายไป" "นั่นไม่จริง
คนอย่างคุณเพียงแค่นี้....." "ข้าคือคนแบบไหน?"
เบทที่เฟลอปูดคำพูดของเขาทำหน้าซีดส่ำแต่ก็สายเกินไป ตามคาด
คุณได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับข้า "ข้าหมายถึง คุณหนูลอมบาร์ดี....."
"คุณต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับข้า?" เมื่อข้าใส่คำว่า "ข้อมูล"
ในปากของข้า
ดวงตาของเบทก็โตขึ้น เขาไม่ใช่ผู้จัดการร้านขนมหวานที่หวานเสมอไป
แต่ตอนนี้ข้ารู้สึกดีขึ้นเพราะข้ารู้สึกว่าได้เห็นตัวตนจริงของเบทเล็กน้อย
"ไม่เป็นไร ข้ารู้เรื่องเบทเล็กน้อยด้วย"
ข้ารวบรวมขึ้นและยิ้มให้เบทที่ดูเหมือนจะระวังตัวจากข้า
มันค่อนข้างแตกต่างจากที่ข้าเคยเจอในชีวิตก่อนหน้านี้ ตอนนั้น
ข้าที่ภูมิใจจริงๆ
ที่อ่านคนได้ค่อนข้างมาก แข็งและมีประสบการณ์จนไม่เห็นนิ่ว
"คาราเมลโอเวนวิ"
เดิมทีหายไปในปีนี้ แต่หลังจาก 10 ปี มันก็ปรากฏขึ้นอีกครั้งที่นี่
และราวๆ ตอนนั้น
ข้าก็ไปเยี่ยมร้านนี้ในฐานะลูกค้า "เพื่อสารภาพ"
ข้าพูดขณะมองดาสิอาพันทิมองข้า
"ข้ารู้ว่า 'คาราเมลโอเวนวิ' ไม่ใช่แค่ร้านขนมหวาน"
กิลด์ข้อมูลที่ซื้อและขายข้อมูลอย่างลับๆ คาราเมลโอเวนวิ
และหัวหน้ากิลด์ที่น่ากิลด์
นั่นคือตัวตนที่ซ่อนอยู่ของเบท
มองเบทที่บ้านทำให้ข้านึกถึงชีวิตก่อนหน้านี้
ข้าก็ซื้อข้อมูลจากคาราเมลโอเวนวิ มันเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับเปเรซ
แต่เนื่องจากมันเป็นสถานที่ลับและเป็นที่ยุติเฉพาะคนที่รู้จัก
ข้าจึงไม่รู้เรื่องเบทเลย สิ่งที่ข้าพูดเมื่อสักครู่ "ข้ารู้บางอย่าง"
เป็นการหลอกลวงครั้งหนึ่ง ข้าไม่รู้จริงๆ นอกจากเบทดำเนินร้าน
บัดดี้! และที่นั่นถูกทิ้งไว้ เบลซัคที่ฟังหลายก้านอนคุกเข่าอย่างน่าสังเวช
หัวถูกฉีกออกและกระจัดกระจาย เลือดพุ่งขึ้นสูงฉีกขาด
ใบหน้าปกคลุมด้วยน้ำตาและน้ำมูก
"ฮือ... ฮือ....." "คุณบอกว่าจะทำให้ฉันยุ่งเหยิง คุณยุ่งเหยิงใช่ไหม?"
แม้จะมีคำพูดล้อเลียนของฉัน เบลซัคก็หวาดกลัวและไม่สามารถขยับตัวได้
"คุณสนุกกับความเจ็บปวดและความกลัวของคนอื่น แล้วความทุกข์ของคุณเองล่ะ?
คุณสนุกกับมันไหม?" "ฮือ ฮือ!"
ฉันเดินเข้าไปหาเบลซัคและมองลงไปที่ยายที่นอนอยู่บนพื้นด้วยสายตาเย็นชา
เหมือนที่เขาทำกับฉันที่ร้องไห้ "ถ้าคุณแกล้งแครงนี้อีกครั้ง
มันจะไม่จบง่ายๆ
เหมือนตอนนี้" ฉันพูดอย่างถูกต้องที่ละคำ เพื่อให้มันติดอยู่ในหัวโง่ๆ
ของเบลซัค
"เพราะฉันจะทำให้หนูและนกสลับโดยที่คุณไม่รู้
แล้วโยนคุณเข้าไปในรังนกอพยพขนาดใหญ่
ทาสีร่างกายของคุณด้วยแป้งอาหารนก แล้วผูกคุณไว้กับเสา เข้าใจไหม?" "ฮือ
ฮือ ฮือ!"

มันน่ากลัวแค่การจินตนาการ แต่ความกลัวก็แวบผ่านดวงตาของเบลซัค
ฉันจ้องมองชายคนนั้นด้วยความตกใจเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหันหลังเดินออกไป
ไ้อ้

มันสดชื่น ฉันรู้สึกเบาลงโดยไม่มีถุงอาหาร

ตอนนี้ไม่มีทางที่เบลซัคจะรังแกฉัน

เขากลับเท่าแอสตาเลีย มีคนต้องปกป้องฉัน แต่พี่ชายของเขา แอสตาเลีย

ไม่มีความกล้าที่จะประทุงกับเบลซัค พ่อแม่ ลอเรนส์ และโรเน็ต

กำลังยุ่งกับการอ่านใจไว้เจ ดังนั้นฉันไม่มีทางเลือกนอกจากก้าวขึ้นมา

"ทำได้ดี

เด็กดี" มันเบาว่าการแก้แค้นที่รังแกฉัน "จะพูดอะไรดี....."

ในอดีต

ฉันรู้สึกหายไปด้วยกัน ฟลอเรนเทียตัวน้อยที่ไม่มีใครช่วยเหมือนฉัน

ดูเหมือนจะรู้สึกโล่งใจ แม้จะเข้าไปก็ตาม

ไม่กี่วันต่อมา ฉันพบสำนักงานของบริษัทเพลเลด

"นี่ทำให้เพลเลดเป็นอันดับหนึ่งของพืชผลทางใต้ที่เราเก็บเกี่ยวในปีนี้"

"ว้าว

ทำได้ดีมาก คุณสองคน!" มันไม่ง่ายเลยจริงๆ

ทางใต้เป็นตลาดที่ถูกครอบครองอย่างแน่นหนาโดยอันดับกลางถึงใหญ่ที่ค้าขายมาหลายชั่วอายุคน

แต่ผลจากการทำงานหนักของเพลเลด รวมถึงคลาริอันและไวโอเล็ต

เราสามารถซื้ออาหารจำนวนมากได้ "และตามที่คาดไว้

จำนวนอันดับกำลังส่งสัญญาณรักไปยังอันดับสูงสุด"

"ถ้าคุณต้องการขายให้กับทางตะวันออก คุณต้องซื้อด้วยเงินพิเศษ" "ถูกต้อง"

คลาริอันส่งรายชื่อบนกระดาษให้ฉัน

"นี่คือค่าขออันดับสูงสุดที่เราทำมาจนถึงตอนนี้"

"ค่อนข้างเยอะเลยนะ เงินมาตุกัน....." ฉันไล่ดูรายชื่อยาวๆ

แล้วฉันก็พบชื่อที่ฉันกำลังมองหาอยู่ที่ท้ายสุดของรายชื่อ "ที่นี่

เขียนไปว่าคุณจะขายประมาณหนึ่งในสี่ของที่เรามี ให้พวกเขาลดราคา" "อะไร?

มากขนาดนั้น?" "ใช่แน่นอน เราจะต้องแจกจ่ายเล็กน้อยให้กับอันดับอื่นๆ

เพราะเราอยู่ด้วยกันจริงๆ แล้วมันตั้งใจที่จะลดเวลายุ่งยากและความอึดใจ"

ไวโอเล็ตเอียงศีรษะและเปิดตากว้างเมื่อเห็นชื่ออันดับสูงสุดที่นิ้วของฉันชี้

"ไ้อ้

นี่เป็นครั้งสุดท้าย....." แล้วเธอก็มองตาฉัน

ฉันยิ้มให้ไวโอเล็ตด้วยใจที่จะเชื่อในตัวฉัน

ไม่นานไวโอเล็ตก็ตอบด้วยการพยักหน้าสั้นๆ "โอเค

ฉันจะส่งจดหมายไปตามที่คุณบอกที่อันดับสูงสุดของสีแดง"

"วู้ฮู!" เลดีคาโปเรียและกลุ่มของเธอมักจะเยาะเย้ยและไม่สนใจที่เลียนา

โดยกล่าวว่าเธอมาจากครอบครัวชนบททางตะวันออกที่เธอไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน

ที่เลียนารู้สึกหวาดกลัวมากเพราะพวกเขาหัวเราะเยาะน่าเสียงและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากกลางอาณาจักรเล็กน้อยเพราะพวกเขา

"คนบ้านนอก" แม้แต่ตอนนี้ ดวงตาใหญ่ที่หวาดกลัวของที่เลียนาหันมาหาฉัน

ลองดูสิ

ฉันขยิบตาให้เธอที่ 'ยิ้มไว้' ที่ฉันสอนเธอเมื่อไม่นานมานี้

ที่เลียนาที่พยักหน้าและกลืนลงไป ยกมุมปากขึ้น

ยิ้มและมองไปที่เลดีแคมพาเดล "อะไรนะ

รอยยิ้มนั้น?" เลดีแคมพาเดลมองที่เลียนาที่มักจะหวาดกลัวทุกวัน

แต่กลับยิ้มขึ้นอย่างกะทันหัน "ไม่มีประโยชน์ที่จะทำเป็นใจเย็น!

ใครจะอยากเดินร่ำกับเลดีชนชั้นต่ำจากตะวันออก?" เธอพูดต่อไปเรื่อยๆ

ที่เลียนากัดฟันและอดทนโดยไม่สูญเสียรอยยิ้ม

เลดีแคมพาเดลที่มองที่เลียนาสั้นและขมวดคิ้วในไม่ช้าก็พิมพ์ว่า

".....น่ารักจริงๆ"

เพราะเธอแยกว่า ฉันมองไปที่หลังของเลดีแคมพาเดล แต่ที่เลียนาตั้งใจ

"เลดี้แคมพาเดลเริ่มทะเลาะกัน และนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่ร้องไห้!

แน่นอน

เลดี้ฟลอเรนเทีย! คุณให้ความสลับที่ยอดเยี่ยมแก่ฉัน!"

ทีเลียนาที่ดีใจมากกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ

ทำให้ฉันนึกถึงเปเรซที่ดวงตาเป็นประกายกับคุณก็ซ็อกโกแลต

ถ้าฉันเสร็จสิ้นการฝึกวันนี้เร็ว เรามาดูเปเรซที่พระราชวังกันเถอะ

ดังนั้นการพักผ่อนจึงสิ้นสุดลงและคลาสบ่ายก็เริ่มขึ้น

โตะและเก้าอี้ทั้งหมดในห้องจัดเลี้ยงถูกเคลียร์และเตรียมพื้นที่ขนาดใหญ่

"ฉันอยากจะทำถึงขั้นตอนของงานบอลเดมูตองต์ของจักรวรรดิ"

มองกลับไปทีเลดี้ที่ยืนอยู่ตรงกลาง คุณนายอิมพิกราเธอกล่าว

"เมื่อบอลเริ่มขึ้น

เลดี้จะถูกเรียกเข้ามาที่ละคน ข้อมูลส่วนตัวของเลดี้จะถูกแนะนำ แน่นอน

ข้างๆ

จะมีคู่เต้นรำของเรา คาเวเลียร์" เลดี้ที่ฟังอย่างเจียมๆ กับคู่เต้นรำ

คาเวเลียร์

ขยับตัว "หลังจากนั้นเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการเต้นรำเดมูตองต์

การเต้นรำกลุ่มที่ผู้เข้าร่วมเต้นรำกับคาเวเลียร์เป็นจุดเด่นของการเดมูต"

คุณนายอิมพิกราอธิบายด้วยเสียงที่สงบ

"แต่ไม่ใช่ทุกคู่แปดคู่จะเริ่มเต้นพร้อมกัน

คู่ที่ถูกเลือกโดยผู้จัดงานของเรา รวมถึงตัวฉัน จะเริ่มเต้นรำก่อนแน่นอน

คุณจะได้รับความสะดวกสบายจากทุกคนในงานเลี้ยง

และคู่ที่เต้นรำที่ดีที่สุดและสวยที่สุดจะถูกเลือก"

คู่เดียวที่ได้รับความสนใจจากทุกคน

ฉันหวังว่าฉันจะสามารถเปิดตัวทางสังคมได้อย่างงดงาม!

ดวงตาของเลดี้เป็นประกายด้วยความทะเยอทะยาน "หลังจากคู่เต้นรำคู่ฉันแล้ว

เราจะเข้าร่วมและเต้นรำในกลุ่ม" "อาละ....."

ทันทีที่คุณนายอิมพิกราพูดจบ

เลดี้แคมพาเดลยกมือขึ้นและถาม "เราจะได้คาเวเลียร์อย่างไร?

ฉันต้องขอให้ผู้ชายเป็นคาเวเลียร์เองหรือ....." ในขณะนั้น

ฉันได้ยินเสียงหายใจเล็กๆ 'สะ!' เพราะพวกเขารู้สึกประหม่า

ฉันกังวลอีกครั้งเหมือนกัน ฉันแน่ใจว่าฝาแฝดจะเป็นคาเวเลียร์ของฉัน

แต่ถ้าพวกเขาทะเลาะกันล่ะ? ไม่ พวกเขาจะทะเลาะกันไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ทันทีที่ฉันกังวล คุณนายอิมพิกรากล่าวสิ่งดีๆ อย่างไม่คาดคิด "ไม่

คาเวเลียร์ถูกเลือกโดยผู้จัดงานของเราเป็นคนที่เหมาะสมสำหรับเลดี้

โดยพิจารณาจากอายุ ความโน้มเอียง ครอบครัว และปัจจัยอื่นๆ อีกมากมาย"

"โอ้

ขอบคุณพระเจ้า..." "ฉันแปลกใจที่คิดว่าฉันต้องขอเอง....."

ทุกคนถอนหายใจด้วยความโล่งอกและกวาดใจออกไป แต่เดี๋ยวก่อน

คุณได้เลือกคาเวเลียร์แล้วหรือ? แน่นอน

คุณนายอิมพิกราพูดกับประตูที่ปิดอยู่

"เข้ามาเลย" ผู้ชายแปดคนเข้าแถวเมื่อเปิดประตูออกกว้าง

พวกเขาทั้งหมดยังมีใบหน้าที่ย่อนเยี้ยว ไม่ใช่ผู้ใหญ่ และข้างหน้ามีเปเรซ

เปเรซที่พบตาฉันทันที

ยิ้มอย่างไม่เห็นและยืนเคียงข้างกับคาเวเลียร์คนอื่นๆ

ข้างหลังคุณนายอิมพิกรา "อะไรนะ....." ทำไมคุณถึงออกมาจากที่นั่น?

ฉันไม่ใช่คนเดียวที่แปลกใจ เลดี้ที่ยืนอย่างสง่างามตามมารยาท ทั้งหมดตกใจ

"เฮ้

นั่นคือเจ้าชายที่สองหรือเปล่า?" "โอ้ พระเจ้า!"

เช่นเดียวกับจักรพรรดินีเหมือนแม่ฟาโปเรีย "...ฉันจะทำยังไงดี!"

มีเลดี้ที่ปิดหน้าสีแดงของเธอด้วย มันเข้มข้นกว่าที่ฉันคิด

ฉันถามทีเลียนาที่จ้องเปเรซข้างๆ ฉัน "เฮ้ ทีเลียนา

เจ้าชายที่สองเป็นที่นิยมมากในหมู่เลดีสาว ๆ ใช่ไหม?" ฉันแค่ถามเพื่อไว้
 "แน่นอน..... ราวๆ วันนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นเขาในชีวิตจริง
 และนั่นก็เข้าใจได้....."
 ที่เลียนากล่าวโดยยังไม่สามารถละลายดาจากเปเรชได้
 "ไม่นานมานี้ ฉันมาที่จักรวรรดิสำหรับเดบุดองต์ของฉัน
 และฉันได้ยินเรื่องเจ้าชายที่สองเป็นครั้งแรก" "คุณพูดอะไร?" "อืม
 ฉันหมายถึง
 มันสวยเหมือนภาพวาด" ใช่ "มันเป็นบรรยากาศที่ลึกซึ้งที่ฉันไม่รู้ นั่นแหละ
 "เขามีบุคลิกเย็นชา แต่ก็มีความน่ารัก...."
 ดูเหมือนว่าชาวโลอ์ทั้งหมดจะสรุปเป็นหนึ่งเดียว แต่ก็ก็เป็นความจริง
 รูปลักษณ์ของเปเรชกำลังเบ่งบานอย่างงดงามมากขึ้นเพื่อดึงดูดใครก็ตาม
 ใบหน้าที่มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในแสดงออกไม่มีข้อบกพร่อง
 แต่กลับกลายเป็น
 "เสน่ห์เย็นชา" ด้วยการฝึกดาบอย่างต่อเนื่อง
 ร่างกายที่น่าปรารถนานั้นเหนือกว่าเพื่อนๆ ของเขา
 ตรงกันข้ามกับความสูงของเขา
 ใบหน้าที่ละเอียดอ่อนแต่จัดเรียงด้วยมัดกล้ามเนื้อที่แปลกๆ
 ที่ทำให้เขาอยากจ้องมองอย่างว่างเปล่า
 ดวงตาของเขาที่ให้นึกถึงกระต่ายเมื่อเขายังเด็ก
 ตอนนี้ใกล้เคียงกับสีของทับทิมเข้ม ใช่ ทับทิมที่สองแสงในแสง.....
 ทับทิมกำลังมองฉัน "เจ้าชายที่สองยังคงมองคุณอยู่ เลดีฟลอเรนเทีย"
 ที่เลียนากระซิบกับฉันด้วยความประหลาดใจ
 สายตาของฉันที่จ้องมองความงามของเขาอย่างว่างเปล่าพันกันอย่างถูกต้องกับเปเรช
 และมันไม่หลุดออก เปเรชมองฉันโดยไม่กระพริบตา
 แม้จะมีระยะทางที่ยืนอยู่ทางนี้และทางนั้นในห้องจัดเลี้ยง
 ฉันคิดว่าคุณนายอิมพิกรายังคงอธิบายอะไรบางอย่าง
 เสียงนั้นฟังดูห่างไกลเหมือนสิ่งที่อยู่ไกลออกไป มันเป็นสิ่งแปลกๆ
 ทำไมเปเรชถึงรู้สึกแปลกๆ วันนี้? มันเป็นตอนที่ฉันพยายามละลายดาจากเปเรช
 คิดว่า
 "ฉันยังควรฟังคำอธิบายของคุณนายอิมพิกรา"
 ใบหน้าของเปเรชที่ดูเหมือนงานศิลปะที่แกะสลักโดยช่างฝีมือเริ่มเปลี่ยน
 ดวงตาของเขาที่แข็งกระด้างเริ่มคลายลงอย่างอ่อนโยนและแสดงแสงอ่อนโยนเหมือนกับว่าเขาจะไม่หัวเราะ
 ปากของเขาที่ปิดแน่นก็เช่นกัน ปลายริมฝีปากที่มีรอยยิ้มเล็กๆ วาดเส้นลับ
 "ราว
 ราว...." ฉันได้ยินที่เลียนาขึ้นชม ซึ่งอาจจะดูภาพเดียวกับฉัน
 และประสาทสัมผัสอื่นๆ
 ที่ถูกผลักออกไปทางไกลก็กลับมาหา
 ".....ดังนั้นการเคารพคุณเดบุดองต์ของเราและรักษาความสัมพันธ์ที่ต้องการกันและกันเป็นขั้นตอนแรกในการเดินร่ำเดบุดองต์"
 อืม นั่นเป็นคำพูดที่ดี คิดดูแล้ว คาเวเลียร์คนอื่นๆ ก็ดูดีเหมือนกัน
 ตามที่คุณนายอิมพิกรากล่าว
 พวกเขาทั้งหมดเป็นเด็กดีในพฤติกรรมและความประทับใจที่ตรงไปตรงมา
 เหมือนกับว่าพวกเขาได้รับการคัดเลือกอย่างพิถีพิถัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ชายผมสีน้ำตาลที่อยู่ท้ายแถวมีใบหน้าที่ให้นึกถึงเกรนนี่
 เป็นเพราะเขามีผมสีน้ำตาลหยิกหรือผิวขาว?
 หรือเป็นเพราะดวงตาใหญ่ที่ปลายดาดกลองและใบหน้าที่ยิ้มแย้มโดยไม่ลังเล?
 เมื่อเกรนนี่โตขึ้น เขาจะดูเหมือนเด็กคนนั้น..... "คุณมองใครแบบนั้น
 ที่อา?" "ราว
 น่าตกใจ!" ตกใจจากเสียงที่เกิดขึ้น เปเรชอยู่ข้างๆ ฉัน "สวัสดี ที่อา"
 เขาหักท่ายด้วยรอยยิ้มเล็กๆ
 จากนั้นเขาก็จับมือซ้ายของฉันด้วยท่าทางที่ไหลลื่นและเป็นธรรมชาติ "โอ้
 อืม"

ไม่มีเวลาหยุดหรือดึงมือออก เปเรชกล่าวพร้อมจับหลังมือฉันอย่างสุภาพ
"เป็นเกียรติที่ได้เป็นคาเวเลียร์ของคุณ เลดีฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี"
อุณหภูมิร่างกายของเปเรชรู้สึกได้ที่หลังมือฉัน "คุณเป็นอะไรไป?"
ฉันกล่าวพร้อมดึงมือออกจากมือของเขา จากนั้นเปเรชตอบโดยก้มตัวลง
"ฉันได้ยินว่าคุณนายอิมพิกราทต้องหักท่ายแบบนี้ในตอนแรก" มองไปรอบๆ
ตามคำพูด
ทุกคนกำลังหักท่ายคาเวเลียร์เป็นครั้งแรก "นั่นเป็นความจริง"
ตามที่เปเรชกล่าว
ทุกคนกำลังโค้งคำนับอย่างสุภาพต่อเลดีเดมุดองต์และกล่าวคำหักท่ายเดียวกัน
"แต่ไม่มีใครจับหลังมือฉันเหมือนคุณ?" ".....ฉันรู้"
ฉันรู้สึกอายกับการตอบสนองที่ง่ายมากของเปเรช คาเวเลียร์คนอื่นๆ
อาจจะขำการจับเพราะพวกเขายก? นั่นเป็นไปได้ ต่างจากฉันและเปเรช
มันเหมือนกับว่าเราไม่เคยพบกันมาก่อนหรือแทบจะไม่พบกัน
"คุณไม่ได้พูดอะไรในจดหมายที่ฉันส่งไปเมื่อสองสามวันก่อน
ทำไมคุณถึงปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหัน?" "เพื่อทำให้คุณประหลาดใจ
คุณประหลาดใจเล็กน้อยไหม?" เปเรชเอนตัวเล็กน้อยมาทางฉันและถาม "เล็กน้อย?
กะทันหัน"
เมื่อคุณเข้ามาเป็นคาเวเลียร์ ฉันประหลาดใจมาก....." มันไม่คุ้นเคย
มันไม่เหมือนเปเรชที่ฉันรู้จัก มองข้ามห้องจัดเลี้ยง
เปเรชใกล้เคียงกับภาพที่เขาผสมในฝูงชนในชีวิตก่อนหน้านี้ของฉัน "มากแค่ไหน
อะไร?"
"ประหลาดใจ" "ฉันเราทำสำเร็จแล้ว" เปเรชยิ้มเล็กน้อย
"ฉันเขียนเสร็จแล้วและกำลังจะส่งให้คุณ
แต่คุณนายอิมพิกรามาที่พระราชวังพอยแลค
จะไม่ใช่คาเวเลียร์ของคุณ?
มันเป็นโอกาสที่ดีที่จะสร้างความประทับใจให้กับขุนนาง"
"ฉันเข้าใจ"
คุณนายอิมพิกรามองสมาชิกหนุ่มสาวของสังคมที่พูดคุยกันอย่างอึดอัดด้วยความภาคภูมิใจ
เธอพูดถูก
มีที่อื่นอีกไหมที่ฉันสามารถสร้างความประทับใจได้อย่างแข็งแกร่งเหมือนการเดินร่าเดมุดของจักรวรรดิที่ทุกคนให้ความสนใจ?
มันเป็นโอกาสที่ดีสำหรับเปเรชแน่นอน แต่ ทำไม
อะไรคือเจตนาของคุณนายอิมพิกรา?
พิจารณาว่าเธอเป็นคนเดียวในพระราชวังที่ขัดแย้งกับจักรพรรดินี
ฉันไม่คิดว่าเธอจะมีใจร้ายต่อเปเรช "เปเรช
ฉันไม่เคยคิดว่าจะเปิดตัวกับคุณ"
ฉันไม่รู้จริงๆ ในชีวิตก่อนหน้านี้ของฉัน
เปเรชไม่ได้เข้าสังคมจนกว่าจะกลับจากสถาบัน
เขาถูกลืมไปอย่างสมบูรณ์ในสังคม
เนื่องจากมีเหตุการณ์ที่ผู้รักษาประตูงานเลี้ยงที่ไม่รู้จักเปเรชปฏิเสธการเข้า
"แล้วใครอีกที่คุณจะทักด้วย?" เปเรชเอียงหัวและถามฉัน "กับใคร?
อิม....."
คิดดูแล้ว ไข่
พวกเขาเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องมิตรภาพเนื่องจากความก้าวร้าว
และการเลือกหนึ่งในฝาแฝดของลูกพี่ลูกน้องของฉันทำให้ฉันเสียศักดิ์ศรีสำหรับบางอย่างที่สมเหตุสมผล
ฉันคิดว่าฉันใช้โอกาสญาติเพราะฉันไม่มีใครไปด้วย "ไข่
เพราะฉันทำมันกับคุณ
มันดีที่สุด" เมื่อฉันพูดอย่างนั้น เปเรชพยักหน้าและยิ้มเล็กน้อยอีกครั้ง
มันเป็นสิ่งที่น่าพอใจมาก "ดี ฉันหวังว่าจะได้ร่วมมือกับคุณ"
"เป็นเกียรติ
เลดีลอมบาร์ดี" เปเรชยิ้มอีกครั้ง โค้งคำนับอย่างสุภาพ "หนึ่ง สอง
สาม....."

หนึ่ง สอง สาม....."

คู่ชายหญิงเคลื่อนไหวพร้อมกันตามคำสั่งของครูสอนเต้นที่คุณนายอิมพิกรานามา

ขั้นตอนเฉพาะของการเต้นรำเดบุดของจักรวรรดิที่ใกล้เคียงกับวอลทซ์นั้นแตกต่างจากการเต้นรำสังคมทั่วไปในจักรวรรดิอย่างม

ดังนั้นฉันจึงได้ยินเสียงกรนจากทุกที่ ดูเหมือนจะไม่คุ้นเคย "ขอโทษ

ขอโทษ!" "อ้าก

เท้าของฉัน!" มีความวุ่นวายเล็กๆ น้อยๆ ที่นี้และที่นั่น

ที่ชายหญิงเหยียบกันและกันโดยไม่คำนึงถึงว่าเป็นชายหรือหญิง

"ดูเลดีลอมบาร์ดีและเจ้าชายที่สอง....."

"พวกเขาทั้งสองเต้นได้ดีขนาดนั้นได้อย่างไร?" ยกเว้นเรา

เปเรซที่จับเอวฉันเบาๆ

ยังแสดงความผ่อนคลายในการหมุนลวงหน้าเพื่อไม่ให้ฉันชน

"ใช่ค่ะ ตอนนี้หนูสบายดีแล้วค่ะ พ่อ" "ไม่ต้องกังวลมากนักนะ ที่อา

และมีสิ่งหนึ่งที่ต้องจำไว้"

พ่อของฉันพูดพร้อมกับลากฉันไปที่ขอบฟลอร์เต้นรำอย่างอ่อนโยน

"หนูไม่จำเป็นต้องอยู่ในสังคมตลอดเวลา

หนูสามารถออกจากสังคมได้ทุกเมื่อที่ต้องการ

เหมือนกับการออกจากฟลอร์เต้นรำ เข้าใจไหม?

สังคมเป็นสถานที่ที่ยากและโหดร้ายเท่ากับที่สำคัญต่อขุนนาง

ในความเป็นจริง

ผู้หญิงหลายคนหลงใหลในกิจกรรมทางสังคมมากเกินไปและได้รับบาดเจ็บในกรณีที่รุนแรง

นั่นคือสิ่งที่พ่อของฉันต้องการบอกฉัน ว่าสังคมไม่ใช่ทุกสิ่งในโลก "อืม

บางทีการเข้าสังคมอาจเป็นสถานที่ที่ยากสำหรับผู้หญิง

ที่อา กำลังลำบาก....."

ทันใดนั้น พ่อของฉันหยุดพูด มีบางอย่างผิดปกติ

ฉันจึงเข้าไปใกล้และตรวจสอบใบหน้าของพ่อ "โอ้ พ่อ

กำลังร้องไห้เหรอ.....?" "...ไม่

พ่อไม่ได้ร้องไห้ พ่อแค่สงสัยว่าเมื่อไหร่ที่อาของเราจะโตขนาดนี้....."

พ่อไม่ได้ร้องไห้! พ่อกำลังร้องไห้! พ่อของฉันกระพริบตาอย่างสิ้นหวัง

แต่ความร่อนของน้ำตาที่ขึ้นมาเร็วกว่ามาก ก่อนที่ฉันจะรู้ตัว

คนรอบข้างยิ้มและมองดูพ่อของฉัน

ฉันควรทำอะไรเพื่อปลอบพ่อที่กำลังร้องไห้?

ฉันยื่นมือขึ้นสูงและพูดพร้อมกับตบไหล่พ่อ "โอ้ พ่อ

อย่าร้องไห้...เกิดอะไรขึ้นกับพ่อของฉัน?" "ใช่ วันดี แต่พ่อเป็นคนโง่"

โชคดีที่พ่อของฉันดูเหมือนจะดึงตัวเองกลับมาได้เร็ว

พ่อที่เช็ดน้ำตาด้วยแขนเสื้อยืมด้วยดาที่เปียกแดง

"พ่อไม่อยากเชื่อเลยว่าพ่อร้องไห้เพราะงานเดบุดของหนู

เมื่อที่อาของเราแต่งงานในภายหลัง....." "อืม!" โอ้ แยมแล้ว

ครั้งนี้มันระเบิดจริงๆ พ่อของเขาปิดปากและสั่นไหล่ หันหัวไปด้านข้าง

นี่ทำให้เขาร้องไห้! แต่แล้วคุณปู่ก็เข้ามาหาฉันและถาม

"เกิดอะไรขึ้นกับแก

กัลลาฮาน?"

พ่อของฉันไม่สามารถตอบได้อย่างถูกต้องและกำลังสูดน้ำมูกและพิมพ์น้ำตาด้วยแขนเสื้อ

ฉันถอนหายใจเบาๆและตอบแทน

"พ่อของฉันถามฉันว่าเมื่อไหร่ฉันโตขนาดนี้และฉันเป็นแบบนี้ในงานเดบุดอง

แล้วฉันจะทำอะไรเมื่อฉันแต่งงาน.... ฮา คุณปู่?" ฉันหมดหวัง

คุณปู่ในที่สุดก็จับหน้าผาก โอ้ ตอนนี้ฉันไม่รู้แล้ว

ฉันยื่นมือมองคุณปู่และพ่อครึ่งหมดแรง และจากด้านหลัง

ชานาเน็ตเข้ามาหาฉันพร้อมกับฝ่าแผลด

ฉันเงยหน้ามองชานาเน็ต ไม่มีแม่แต่พลังที่จะอธิบาย

ชานาเน็ตมองฉันและส่ายหัวเหมือนรู้แม้ฉันไม่ได้บอก "มีคนมากมายที่เห็น

ดังนั้นอย่าทำแบบนี้ที่นี่และไปทางนั้น" ".....อืม"

คุณปู่และพ่อสูดน้ำมูกและเงิบๆตามหลังขานาเน็ด

"เฮ้อ....."

เสียงถอนหายใจครึ่งกลืนออกมาจากปากของเปเรชที่ออกมาที่ระเบียงและสูดอากาศเย็น
แม้ว่าจะตั้งใจ

แต่ก็ไม่สบายใจสำหรับขุนนางที่พูดคุยกับเขาและสุภาพสตรีที่ขอเดินรำ

เปเรชไขว่แขนพิงราวระเบียง

มันเป็นเพราะตัวละครหลักของสายตาของเขาที่ตามเขามาจนถึงระเบียง

"ฉันดีใจที่คุณได้รับการส่งมอบที่ดี คุณ?" มันคืออัสตานาที่เฒ่าและบวม

เปเรชมองอัสตานาด้วยสายตาถูกและน่าสมเพช

แล้วอัสตานาที่หน้าตาไหลตะโกนออกมา

เลือดในลำคอ "คุณ! กล้าดูฉันแบบนั้นได้ยังไง?" แล้วเขาพยายามจับเปเรช

แต่มันเป็นการเสียเวลาอย่างมาก

เป็นไปไม่ได้ที่อัสตานาที่สะกดภายใต้ฤทธิ์แอลกอฮอล์จะทำได้ "อูบ!"

อัสตานาที่เกือบเสียสมดุลและตกลงไปที่ราวระเบียง กลืนน้ำลายด้วยความตกใจ

แต่ไม่นานเปเรชก็รู้ว่าเขากำลังมองเขาและพูดเสียงดังขึ้น

"สนุกกับมันเมื่อคุณทำได้! คุณไม่สามารถฝืนถึงมันในภายหลัง คุณต่ำต้อย!"

คิ้วของเปเรชกระตุก มันไม่ใช่เพราะคำว่า "ต่ำต้อย" ที่เขาได้ยิน

เขาไม่สนใจคำเหล่านั้นอีกต่อไป "สนุกกับมันเมื่อฉันทำได้?"

ปฏิกิริยาของเปเรชทำให้อัสตานายังรู้สึกดีขึ้น

"ตอนนี้ที่ลอมบาร์ดีอายุน้อย

คุณสามารถแก้ง่ายๆเป็นใกล้ชิดกันเพราะมันเป็นการกระทำของการหลงตัวเอง

ถ้าเธออายุมากขึ้น คุณจะไม่สามารถทำได้" เปเรชไม่ตอบ แต่

อัสตานาหัวเราะอย่างรู้ดี

"มันเหมือนกับลูกสาวของกัลลาฮาน ลอมบาร์ดี

แม้ว่าตระกูลของเธอจะมีข้อบกพร่องเล็กน้อย"

มันฟังเหมือนการตัดสินสายพันธุ์สุนัข

"ถ้าเป็นเงินของกัลลาฮาน มันก็เพียงพอแล้ว

ต่างจากคุณที่หายไปตอนนี้และไม่มีใครจะตามหา"

ปากของเปเรชเปิดเหมือนจะพ่นอะไรออกมาและปิดอีกครั้ง เขาไม่มีอะไรจะพูด

น่าเสียดายที่คำเยาะเย้ยของอัสตานาทั้งหมดเป็นความจริง

นี่เป็นความกังวลที่ลอยอยู่ในหัวของเปเรชตั้งแต่ลูลัค

ลอมบาร์ดีไปที่พระราชวังพอยลัค "คุณไม่ควรที่จะยืนข้างฟลอเรนเทีย

ลอมบาร์ดี"

นานมาแล้ว เปเรชกัดฟันในที่สุด "ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันจะไม่รู้"

ดวงตาสีแดงของเปเรชจ้องมองอัสตานาเหมือนจะเผาเขาให้ตาย

และเข้าใกล้ที่ละก้าว

ที่ละก้าว "อะไร อะไร?"

อัสตานาที่เยาะเย้ยอย่างเต็มที่จำได้ว่าเปเรชมีพลังที่จะพ่นอะไรออกมาและถอยหลังไปหนึ่งก้าว

เปเรชที่ผลักขาอัสตานาจนล้มล้มราบราบในที่สุดพูดด้วยเสียงต่ำ "ผิด"

"อะไร"

อะไร?" "ผิด" และหลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เปเรชก็คิดคำที่ถูกต้องออกมา

"คุณเด็กเหมือนเบลเลซัค" มันเป็นคำที่ใช้อ้างอิงบางครั้งเมื่อพูดไม่ดีจริงๆ

"เอ่อ

นั่นหมายความว่าอะไร?" เปเรชมองขาอัสตานาที่สั้นและหันหลังกลับ

"สนุกกับมันเมื่อคุณทำได้"

เปเรชที่เหลือเพียงคำพูดนั้นกลับเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง

"เขาอยู่ที่ไหน? เขาไม่ได้กลับไปแล้วใช่ไหม? หลังจากป๊อปปี้และคุณปู่

ฉันเดินไปรอบๆเพื่อหาเปเรชอีกครั้ง แต่เขาไม่ปรากฏตัวเลย

ขณะที่ฉันมองไปรอบๆ

ฉันสังเกตเห็นเด็กชายวัยรุ่นกลางที่มีผมสีบลอนด์แพลทินัมและผิวคล้ำเล็กน้อยอยู่ใกล้ๆ

"ขอโทษนะ แต่ฉันไม่อยากเดิน" มันไม่ตรงไปตรงมาในสาเหตุของราศี
 ดังนั้นมันจึงเป็นการหยาบคายเล็กน้อย "โอ้!
 คุณพูดแบบนั้นได้อย่างไร....." แนนอน
 เลดีที่ขอเดินกลับไปด้วยความไม่พอใจอย่างมาก "เฮ้อ....."
 เด็กชายที่ถอนหายใจเหมือนเขามีปัญหาหันกลับมาและชนฉันที่ยืนอยู่ข้างหลังเขา
 "ขอโทษนะ! ฉันหลงอยู่ในความคิด..... คุณโอเคไหม เลดี?"
 เด็กชายจับไหล่ฉันเหมือนเขาขอโทษมาก
 และส่งผ้าเช็ดหน้าให้แม้ว่าจะไม่มีที่สกปรก
 "ไม่เป็นไรค่ะ ราศีแตกต่างจากตะวันออกมาก คุณต้องสับสน"
 เมื่อฉันคืนผ้าเช็ดหน้าและพูด เด็กชายทำตาโต
 "คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันมาจากตะวันออก!"
 "อืม ฉันรู้เมื่อเห็นสีผิวของท่านลอร์ดหนุ่มและการปฏิเสธการเดินเมื่อก็
 ฉันได้ยืนยันว่าตะวันออกมีวัฒนธรรมที่แตกต่างเล็กน้อย"
 ไม่มีใครในราศีใช้คำนั้น "ว้าว
 น่าทึ่ง!" เด็กชายที่พูดแบบนั้นยิ้มกว้าง
 ผลกระทบของการผสมผสานระหว่างผมสีบลอนด์สดใส ตาสีฟ้าอ่อน
 และรอยยิ้มสดใสในแสงของห้องจัดเลี้ยงนั้นมหาศาล
 มันเหมือนกับดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงสดใส เมื่อมองใบหน้ายิ้ม
 เด็กชายยื่นมือออกมาและพูด "ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันคืออวีนซ์ ลูมัน" โอ้
 คุณเป็นลูกชายของท่านพ่อหนุ่มลูมันที่รับตำแหน่ง
 ฉันแนะนำตัวกับอวีนซ์ด้วยการจับมือ "ฉันคือฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี" "โอ้
 ลอมบาร์ดี!" อวีนซ์รู้จักฉันทันที "ยินดีที่ได้รู้จัก เลดีฟลอเรนเทีย
 ลอมบาร์ดี!" ไม่มีสัญญาณของการประจบหรือพยายามทำให้ดูดีเกินไป
 เขาถูกต้องและมั่นใจ
 ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมฉันรู้สึก "เหมือนดวงอาทิตย์" เมื่อก็
 จากนั้นเปเรชที่เพิ่งออกมาจากกระเบียงไม้ไผ่ก็เห็น "เปเรช มานี!"
 เปเรชมองมาที่ฉันขณะที่ฉันตะโกน โดยวิธีการ
 หน้าตาของเขาดูเหมือนจะมีความกังวลบางอย่าง
 ฉันคิดว่าเขาเดินเร็วกว่าปกติสองเท่า
 "ที่อา" "คุณไปไหนมา?" "ไปสูดอากาศสดชื่น" "อะไร? ฉันไม่รู้เลย
 และฉันหาคุณเมื่อก็"
 ".....คุณหาฉัน?" หน้าตาของเปเรชดูพอใจอย่างแปลกๆในขณะนี้
 "แล้วคุณจะหาฉันใช่ไหม?"
 เขาเป็นคนที่แนนอน แต่ขณะที่ฉันพูดคุยกับเปเรช
 ฉันเห็นอวีนซ์มองเปเรชด้วยสายตาที่กระตือรือร้น "โอ้ นี่คือ....."
 "ฉันคืออวีนซ์ ลูมัน ท่านเจ้าชายที่สอง!" มีจิตวิญญาณมากมายในนั้น
 และมีแสงเลเซอร์ในตา
 ฉันคิดว่าพวกเขากำลังบอกไม่เรื่องแสงที่โชนสักแห่งในด้านหลัง
 แต่คำตอบที่ไม่คาดคิดก็โผล่ออกมาจากเปเรช "โอ้ ครึ่งนี้
 ท่านพ่อหนุ่มอินดีได้
 ลูมัน....."
 เขาดูเหมือนจะรู้ว่าท่านพ่อหนุ่มตะวันออกลูมันเปลี่ยนไปเมื่อเร็วๆนี้
 โอ้ เขาเป็นเด็กฉลาดมาก
 ความงามและทักษะดาบของเขาทำให้สมองอันยอดเยี่ยมของเปเรชถูกปิด "อืม
 คุณรู้จักฉันไหม?" ให้ถูกต้อง เขารู้จักพ่อของเขา ท่านพ่อหนุ่มลูมัน
 เปเรชพยักหน้า
 "โอ้ ขอขอบคุณ
 ฉันอยากพบคุณเสมอหลังจากได้ยืนยันว่าคุณสร้างออร่าเองตั้งแต่อายุน้อย!"
 กลายเป็นว่าอวีนซ์เป็นแฟนของเปเรช "อับ....."
 เปเรชดูมีปัญหามากในสถานการณ์นี้
 คุณไม่เคยพบขุนนางที่ตรงไปตรงมาแบบนี้

มันรู้สึกแปลกเล็กน้อยสำหรับฉันที่จำเปเรชที่ครอบครองนางทั้งหมดของจักรวรรดิและพาพวกเขาไปข้างๆเขา "โอ้! พ่อ!" จากนั้นอวรีโนซ์เรียกใครบางคนที่กำลังเดินผ่านไป "โอ้ ฟลอเรนเทีย!"

แต่คำตอบคือทิลเลียนาที่แสดงใบหน้าของเธอหลังจากหลังของชายคนหนึ่ง ทิลเลียนาที่วิ่งครึ่งทางมาหาฉันด้วยใบหน้าที่ดีใจแนะนำฉันให้กับกลุ่มคนที่ตามเธอมา "นี่คือฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี!" มันเป็นคนในชุดแฟนซี คนที่มีผิวคล้ำเล็กน้อยที่ใช้สีสดใสอย่างกล้าหาญ ในหมู่พวกเขา ชายที่สูงที่สุดในวัยสามสิบปลายเข้ามาหาฉันและทักทายฉัน "สวัสดี เลดีลอมบาร์ดี"

ฉันคืออินดิเต่ ลูมัน หัวหน้าครอบครัวลูมัน" แม้จะมีรอยแผลเป็นยาวบนคางของเขา รอยยิ้มตรงของเขาก็เหมือนกับอวรีโนซ์ "ฉันได้ยินว่าคุณช่วยหลานสาวของฉัน ทิลเลียนามาก ดังนั้นฉันมาขอบคุณด้วยตัวเอง" "โอ้ ไม่ต้องพูดถึง....."

เมื่อฉันพยักหน้า อินดิเต่ ลูมันเบิกตากว้างเหมือนเขาประหลาดใจ "อืม คุณไม่แปลกใจเลยที่เธอเป็นหลานสาวของฉัน แม้ว่าเธอจะมีนามสกุลต่างจากฉัน?" "ไม่ ฉันประหลาดใจมาก" "คุณมีบุคลิกที่สงบมาก!" ทิลเลียนาเข้ามาจากด้านข้าง ในความเป็นจริง ฉันรู้ว่าใครคือทิลเลีย กิตเตอร์เวลล์ตั้งแต่ได้ยินชื่อของเธอ อินดิเต่ ลูมันน้องชายของเธอ ทุก ลูมันแต่งงานและเป็นอิสระได้รับที่ดินเล็กๆที่เรียกว่ากิตเตอร์เวลล์ และเปลี่ยนปราสาทเป็นกิตเตอร์เวลล์ เธอบอกว่ามันไม่แปลกในตะวันออก อย่างไรก็ตาม เลดีหนุ่มที่มีดในสถานการณ์ของตะวันออกไม่สามารถรู้ข้อเท็จจริงได้ "ฉันได้ยินว่าทิลเลียนาถูกล้อเลียนเพราะเธอถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคนตะวันออก....."

"ราว ลุง!" ทิลเลียนากระโดด แต่หัวหน้าครอบครัวลูมันเพียงแค่มองอย่างขี้อิน "หัวใจของเลดีลอมบาร์ดีที่ช่วยเหลือคนอื่นแถมแม้ว่าเธอจะไม่รู้ว่าทิลเลียนาเป็นของลูมันนั้นสวยงาม" "ฉันแค่ทำสิ่งที่ควรทำ อะไรคือคำชม"

ฉันไม่เบื่อเพราะทิลเลียนาเหมือนเรนนี่ และมันคือทิลเลียนาที่พูดกับฉันก่อนในการฝึกเดบุดอง "อา ตามคาด....." ลูมันพยักหน้าอย่างมีความสุข จากนั้นกลุ่มคนอื่นก็เข้ามาใกล้ ขณะที่คนรอบๆแยกออก "โอ้ มาเลย ลูมัน" "ฉันเห็นจักรพรรดิ"

มันเข้าร่วมโดยจักรพรรดิโยวานเนสและคุณปู่ของฉัน และต่อมาโดยพ่อของฉันและคลาริวัน อย่างไรก็ตาม สองกลุ่มคนที่มีสีสันทรวมตัวกันในที่เดียวแน่นอนว่าสายตาของคนอื่นๆในห้องจัดเลี้ยงถูกดึงดูดทันที "อย่าทำแบบนี้ที่นี่ ไปข้างบนกันเถอะ" มันเป็นคำเชิญไปยัง 'ห้องหลัง' ที่อนุญาตเพียงคน "บางที่ Craney ด้วย" "เข้าใจแล้ว Crenny เป็นยังไงบ้างช่วงนี้?" "นก Bellesac....."

ไม่, ฉันคิดว่ามันดีที่ Bellesac ไม่รบกวนเขาอีกแล้ว เขามาที่ห้องทำงานของฉันเกือบทุกวันเพื่อยืมหนังสือ" "ใช่, นั่นเป็นเรื่องที่โล่งใจ คุณดูแล Crenny ดีมากเพื่อไม่ให้เขารู้สึกเหงา....."

มันเกิดขึ้นในพริบตา ร่างของคุณปู่ของฉันสูญเสียการทรงตัวและล้มลงอย่างแรงขณะที่เขากำลังเดินลงบันไดพร้อมกับรอยยิ้ม เขานั่งลงครึ่งทางเหมือนคนที่เขาผ่อนคลาย และร่างของเขาเริ่มอไปข้างหน้า "โอ้, ไม่!" เราอยู่บนบันได ถ้าปล่อยไว้คนเดียว คุณปู่จะล้มลงบันได

ฉันดึงมือของคุณไป
จับมันให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันดึงร่างของคุณมาทางฉัน
ยอมเสียการทรงตัวและดึงหัวกลับทั้งหมด โชคดีที่มันได้ผล
ร่างของคุณที่กำลังล้มไปข้างหน้าเปลี่ยนทิศทางมาทางฉันแทน
แต่ถึงกระนั้น
ในวัยสิบสอง ร่างกายของฉันไม่มีพลังที่จะรับน้ำหนักขนาดนั้นได้
โดยธรรมชาติ
ร่างของคุณที่บนตัวฉันและฉันล้มลงได้เขา "อ้อ!" โดยสัญชาตญาณ
ฉันรู้สึกว่ามีมือและไหล่ของฉันชนกับมมบันไดที่แหลม
และความเจ็บปวดแหลมคมกระทบฉัน
ดับ! กอดร่างของคุณที่ล้มลงด้วยเสียงหนัก
ฉันหยุดได้หลังจากถูกผลักลงสองชั้นบันได เมื่อยืนยันว่าฉันไม่เลื่อนลงอีก
ฉันรีบดูคุณ "คุณ! คุณ!" แต่คุณที่หลับตาแน่นไม่ตอบ
ฉันอยากตรวจสอบสติของเขาแม้จะเขย่าไหล่ของเขา เขนที่อยู่ข้างใต้ไม่ว่าง
จับคุณไว้ "ช่วยฉันด้วย!" ฉันร้องออกมา
เสียงที่ฉันกรีดร้องผ่านกำแพงและก้องในคฤหาสน์ "ใครก็ได้,
ใครก็ได้ช่วยฉันด้วย!"
คฤหาสน์ Lombardi อยู่ในภาวะเตือนภัย เพราะ Lulac Lombardi
เจ้าของบ้านล้มลง
กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันเกิดขึ้นบนบันได และพนักงานสิ้นด้วยความกังวล
ถามว่ามันเป็นเรื่องใหญ่หรือไม่ และห้องนอนของเจ้าของบ้าน
หลายคนรวมถึงอัศวินที่เฝ้าหน้าห้องยินยอมออกมาและบอกข่าวดี
จากนั้นเสียงดังออกมาจากในนั้น "โอ้, ดีแล้ว! อย่าบอกให้ดู Tia ก่อน!"
นั่งหลังพิงเตียง Lulac ตะโกนอย่างโกรธ "ดูเลือดนั้น!
เด็กรมาก่อนฉันที่สบายดี!
ฉันแค่พลาดชั้นบันได!" ยืนข้างเตียงของ Lulac, Estira
พยายามโน้มน้าวเขาด้วยเสียงสงบ "Lady Florentia กำลังรับการรักษาจาก Mr.
Ollier....." Ollier เป็นศิษย์และเพื่อนร่วมงานที่ Estira นำมาจาก
Academy
"คุณเก่งกว่า! ฉันสบายดี ดังนั้นคุณดู Tia, Dr. Estira!" Shannanet
สายหัวกับท่าที่ดื้อรั้นของ Lulac แต่ดู Tia ด้วยความกังวล
ตอนที่พบเด็กที่อยู่ใต้ร่างของ Lulac อย่างสมบูรณ์
ไหล่หลุดและเนื้อฉีกในแขนของเธอ
แสดงว่าเธอรับแรงกระแทกทั้งหมดด้วยร่างเล็กของเธอ และชุดเปื้อนเลือด
แต่ในระหว่างนั้น Tia กำลังตะโกนว่าคุณปลอดภัย จากนั้น Viege
ที่ยืนกอดอก
ตะคอกกลับ "เพราะพ่อ เจ้าของบ้าน สำคัญกว่าเด็กอย่างนั้น!
หยุดดื้อรั้น....."
"Viege!" Lulac ระเบิดและกรีดร้อง
เขาดูโกรธมากจนฉันกังวลว่าเขาอาจล้มลงอีกครั้ง
แต่แล้วมีเสียงเล็กแต่สงบ "ไม่, ถูกต้องแล้ว" มันคือ Tia
ที่นั่งอยู่ในเก้าอี้ตรงข้ามเตียง ข้าง Ollier ที่ดูไหล่ที่บาดเจ็บของเธอ
นั่งตัวตรง "คุณไม่ได้พลาดชั้นบันได ฉันเห็น เขาขึ้นไปสัฟฟ
แต่เขาล้มลงหมดสติ"
"อืม....." Lulac ให้อย่างไรประโยชน์ด้วยสีหน้าทึมทึม "ฉันหมายถึง
Estira
ไปดูคุณของฉันก่อน" *** การปฐมพยาบาลเสร็จสิ้นที่ไหล่ของฉันขณะที่
Estira
ตรวจสอบคุณอย่างระมัดระวังด้วยสิ่งที่เธอเอาออกจากกระเป๋า
ส่วนที่เหลือควรย้ายไปที่คลินิกเพื่อรับยาและเย็บส่วนที่ฉีกขาด
และสุดท้าย Estira

พูดด้วยสีหน้ามีดมน "เราต้องใช้เวลามากขึ้นในการตรวจสอบรายละเอียด
แต่ฉันคิดว่า

Lady Florentia ถูกต้อง มันไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา" เช่นกัน
ความรู้สึกไม่ดีไม่เคยผิด ในชีวิตก่อนของฉัน คุณปู่ป่วยหนักในช่วงเวลานี้
คุณปู่ที่ถูกพบล้มลงในห้องของเขาในตอนเช้า

ต้องหมดสติเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ก่อนจะนอนบนเตียงเป็นเดือน

โชคดีที่ครั้งนี้ไม่รุนแรงเท่าครั้งนั้น แต่บางสิ่งที่คล้ายกันเกิดขึ้น

"ในฐานะหมอมของ Lombardi

ฉันแนะนำให้ท่านพักผ่อนหนึ่งเดือนและฟื้นฟูพลัง"

"ดังนั้นคุณไม่ต้องการให้ฉันทำงาน?" คุณปู่ถามคำพูดของ Estira

".....คุณต้องพักเพื่อฟื้นฟูพลัง" "นั่นมันไร้สาระ" "แต่ท่าน....."

"ดังนั้นครอบครัวนี้ ใครจะดูแล Lombardi?" ไม่มีคำตอบจากทุกคน

ไม่มีใครที่สามารถแทนที่เขาได้ในตอนนี้

ชื่อของเจ้าของบ้านบางคนจากครอบครัว Bongsin

ผุดขึ้นในใจของฉัน แต่ก็หายไปเร็วๆ

นั่นคือคนที่มียาที่หายากอยู่แล้ว

มันเป็นตอนนั้น "ไม่มีฉันเหรอ?" Vieve พุด ขึ้นไปที่เตียง "ฉันจะนำ

Lombardi

แทนพ่อของฉัน ฉันหมายถึง ในขณะที่ท่านพักผ่อน" เขาพูดว่าพ่อของเขาป่วย

และมันคุ้มค่าที่จะเห็นใบหน้าของ Vieve เปล่งประกาย "พ่อ" ในที่สุด

Shannanet

เรียกคุณปู่ด้วยความเร่งรีบ นี่คือนี่ที่ฉันไม่คิดว่ามันเป็น มันไม่ใช่

และนั่นคือความคิดร่วมกันของคนในห้องนี้ แม้แต่ John the Butler

ก็เปลี่ยนเป็นสีเหลือง "อะไรนะ พี่สาว? คุณบอกว่าฉันไม่ดีพอเหรอ?" Vieve

ถามด้วยเสียงไม่พอใจ แต่ Shannanet

พูดกับคุณปู่อีกครั้งหลังจากเงยไปสักระยะ

"ทำไมไม่ขอความช่วยเหลือจากครอบครัวข้ารับใช้ พ่อ?" "พี่สาว!" Vieve

พูดเสียงดังกับ

Shannanet อย่างหายาก "ฉันเป็นลูกชายคนโตของครอบครัวนี้!

ถ้าพ่อของฉันล้มลงและฉันไม่ออกมา ใครจะ!" มันไม่พอ แต่จริงที่ Vieve

เป็นลูกชายคนโตของ Lombardi แต่มีความขาดแคลนอยู่บ้าง รางวัลใหญ่คือ

Vieve

ในความเจ็บในท้องนอนชั่วขณะ ทุกคนดูเหมือนจะกลับมามีเหตุผลที่ละน้อย

ไม่มีทาง

คุณปู่จะไม่ให้ Vieve เป็นเจ้าของบ้านแทน แต่แล้ว

คุณปู่ที่ดูเหมือนจะต่อสู้กับบางสิ่ง พุดบางอย่างเหมือนสายฟ้าฟาด "ทำมัน

Vieve" MTL

ver [I'll_Be_The_Matriarch_In_This_Life] "พ่อ!" "ท่าน!"

คนที่ตกใจจากคำพูดที่น่าประหลาดใจ เรียกคุณปู่ที่นี่และที่นั่น

อย่างไรก็ตาม

คุณปู่ยังคงมอง Vieve โดยไม่ตอบมาก เหมือนคนที่คิดว่าเขาจะตอบสนองอย่างไร

"ขอบคุณพ่อ!" Vieve ตอบอย่างกระตือรือร้น กำหมัดแน่น

"ฉันจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังเท่าที่ท่านเชื่อ!" คุณปู่มอง Vieve

ด้วยสายตาที่ไม่สามารถเข้าใจได้และเร่ง Estira "ตอนนี้ฉันเสร็จแล้ว

ไปและรักษา Tia

Tia, ทนหน่อยนะ" คุณปู่มองฉันด้วยความกังวลจากกระแะไกลและพูด

จากนั้นเขาพยายามลุกออกจากเตียงเหมือนว่าเขาไม่ป่วย "ฉันไม่สามารถ

ฉันอยู่กับหมอ....." "นี่คุณปู่ ถ้าท่านล้มขณะเดินอีกล่ะ"

ฉันส่ายหัวอย่างแน่นแน

"แต่....." "ฉันไม่มีความเจ็บปวดนอกจากไหล่ ฉันสามารถเดินได้

ดังนั้นอย่ากังวล"

ฉันพูดอย่างนั้นและรีบลุกจากเก้าอี้
ฉันไม่รู้ว่าจะตามจริงถ้าฉันอยู่เฉยๆ จริงๆ
แล้ว นอกจากไหล่และแขนที่บาดเจ็บหนักที่สุด ทุกส่วนที่ลัมและชนเจ็บ
รวมถึงหลังและขา
Ollier หยัดเลือดอย่างละเอียดและพันแผลเพื่อรักษา
แต่ความเจ็บปวดที่เด่นยังคงอยู่เหมือนเดิม ถ้าคุณปู่ไม่อยู่ที่นี้
ฉันจะสับสนโดยแก๊งปวยและนอนลง มันน่าผิดหวังเล็กน้อย "ไปกันเถอะ
Estira"
ฉันเดินออกจากห้องนอนของคุณปู่ รู้สึกถึงสายตาของคนที่อยู่ข้างหลังฉัน
ก้าวเงิบๆ
ตามฉันมา "Tia" มันคือ Shannanet
มันเป็นใบหน้าที่เผยความรู้สึกซับซ้อนของฉัน
แต่เธอยิ้มให้ฉัน "ไปที่ห้องหมอฟร้อมกับฉัน" ในทุกสิ่ง
พ่อของฉันไม่อยู่ที่นี้เพราะเขาไปทำธุรกิจ
อาจเป็นเพราะเธอไม่สามารถปล่อยให้ฉันไปคนเดียวได้
ฉันพยักหน้าอย่างเชื่องช้า
โชคดีที่มันไม่ไกลจากห้องนอนของคุณปู่ไปที่ห้องหมอ มันแค่ว่างานเล็กๆ
แต่ในระหว่างนั้น Shannanet พุดกับฉันตลอดเวลา "มันต้องเจ็บมาก Tia
สุขภาพมาก"
สำหรับ Shannanet ที่เป็นคนพูดเงิบๆ เธอพูดจริงๆ โดยไม่หายใจ
"เมื่อฝาแฝดอายุเท่าคุณ พวกเขาเจ็บข้อเท้าขณะเล่นเพลงๆ Mairon
ร้องไห้มากแค่ไหนตอนนั้น คุณจำได้ไหม Tia?" "ใช่ Gillieu ร้องไห้ด้วยกัน
และหัวของเขาเจ็บ" "ใช่ มันเป็นอย่างนั้น" อาจเป็นเพราะ Shannanet
คิดว่าฉันกังวลเกี่ยวกับการเย็บเนื้อ จริงๆ แล้ว ฉันกังวล
มีเทคโนโลยียาชาที่นี่
แต่ไม่สมบูรณ์แบบเหมือนการแพทย์สมัยใหม่ ฉันเตรียมตัวบ้าง
แต่ไม่สามารถหยุดการสั่นได้ แน่นนอน
เมื่อฉันมาถึงห้องหมอและเริ่มเย็บเนื้อที่ฉีก
ฉันรู้สึกเหมือนจะทำเสียงไม่ดีจริงๆ "อึ้ย!" "ทนหน่อยนะ Lady Florentia"
Estira
เริ่มรีบเร่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ความเจ็บปวดของฉันสั้น
แต่แน่นอนว่าความเจ็บปวดแย่ง ไม่มีความกลัวหรือความหวาดกลัว
รู้ว่ามันแค่ฉีกเนื้อเล็กน้อย แต่ความเจ็บปวดไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
และน้ำตาทางสรีรวิทยาเริ่มหยด มันเป็นตอนนั้น มีการจับมือเบาๆ
บนมือของฉันที่กำลังขยายกระโปรง "จับมือฉัน" มันคือ Shannanet ฉันตกใจ
มองขึ้นไป
Shannanet อย่างว่างเปล่า และเขม้ทะเลเนื้ออีกครั้ง "อึ้ย!" โดยไม่รู้ตัว
ฉันจับมือของ Shannanet แน่นพอที่จะขุดเข้าไปในมือของเธอ
และฉันตกใจจากการกระทำอีกครั้ง จึงรีบปล่อยมือของ Shannanet "ไม่เป็นไร
ไม่เป็นไร
Tia" แต่ Sanyanet จับมือของฉันแน่นขึ้นและไม่ปล่อย "จับมือฉัน"
Shannanet พุด
ด้วยการสบตาอย่างใจดี "ขอบคุณ...." มันยากที่จะพูดขอบคุณอย่างถูกต้อง
ในที่สุด
ฉันสามารถจับมือของ Shannanet ผ่านกระบวนการทั้งหมดที่เย็บเนื้อ
"มันจบแล้ว Lady
Florentia" "เฮ้อ เฮ้อ...."
ฉันเปิดตาที่ปิดแน่นขณะที่ฉันปล่อยลมหายใจที่ฉันกลืนไว้จากการกรีดร้อง
"ทำได้จริงๆ" Estira พุด เข็ดเหงื่อออกจากหน้าผากของเธอ "ใช่ Estira
ก็ลำบากเหมือนกัน..... อา....." ฉันเห็นหยดเลือดบนหลังมือของ Shannanet
ที่ฉันจับ

และเลือดแดงซึมใต้เล็บของฉันด้วย ฉันจับมือของ Shannanet
แน่นจนฉันตัดหลังมือของเธอ
"ขอโทษ ฉันไม่รู้" ฉันขอโทษอย่างรวดเร็ว แต่ Shannanet ยิ้มและส่ายหัว
"ฉันขอโทษ
ฉันภูมิใจในตัวคุณ Tia คุณอดทนได้" จากนั้นเธอลบหัวฉัน ฉันรู้ว่า
Shannanet
ไม่ใช่คนที่พูดตรงๆ
มันเป็นครั้งแรกที่ฉันได้สัมผัสประสบการณ์นี้ด้วยตัวเอง
"แล้วฉันจะทายาที่อื่น" หลังจากเวลานาน ฉันสามารถทายาทั่วร่างกาย
เปลี่ยนเสื้อผ้าที่เสียหาย และนอนบนเตียงในห้องหมอ
มันเป็นการเข้ารักษาตัวแบบหนึ่ง
"เพราะ Mr. Ollier จะอยู่ข้างๆ เจ้าของบ้านคืนนี้ ฉันจะดูแลคุณที่นี่"
"แต่คุณปู่ของฉัน....."
"เจ้าของบ้านแค่ต้องมีคนเฝ้าดูในกรณีที่เราไม่รู้ Lady
Florentia ต้องการการรักษามากกว่าตอนนี้" Estira ยืนกรานในเวลานี้ "ใช่
พักผ่อนให้ดีที่นี่วันนี้" Shannanet ก็พูดเช่นกัน
คลุมคอของฉันด้วยผ้าห่มหนา Knock
knock "ฉันเข้าได้ไหม?" มันคือคุณปู่ที่มาถึงห้องหมอ "เข้ามาเลย ท่าน"
Estira
ตอบแทน ประตูเปิดและคุณปู่ที่ร้องไห้ครึ่งหนึ่งเข้ามาใกล้เตียงที่ฉันนอน
มันต่างจากที่เขาพูดต่อหน้าทุกคนเมื่อสักครู่มาก "Tia..... โอ้
เด็กน้อย"
คุณปู่ลูบตาของฉันที่ยังเปียกด้วยนิ้วของเขา
และไม่สามารถละลายสายตาจากไหล่ของฉันที่ปิดด้วยผ้าพันแผลได้
หลังจากความเจ็บปวด
คุณปู่พูดด้วยเสียงสั่น "ฉันขอโทษ... นี่เป็นความผิดของคุณปู่ใหญ่....."
ดูเหมือนว่าเขากำลังโทษตัวเองที่ฉันบาดเจ็บแบบนี้
ฉันมองคุณปู่แบบนั้นและถาม
"คุณรู้สึกเสียใจจริงๆ ไหม?" "ใช่..... เพราะฉัน คุณเป็นแบบนี้....."
"ฉันสัญญาว่าจะได้รับการรักษาอย่างดีและกินยาที่ Estira ให้คุณ"
ฉันแก้มือเท้าและยืนนิ้วก้อยออกมา "Tia....." คุณปู่ไม่สามารถพูด
มองนิ้วของฉัน
และเร็วๆ ก็พยักหน้าและเกียวก้อย มันยังเป็นมือที่สั่น
จากนั้นเขาถอดฉันเพื่อหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บและพึมพำซ้ำๆ "ฉันขอโทษ
ฉันขอโทษสำหรับคุณปู่ใหญ่คนนี้" ฉันตอบหลังเขา
ฉันดีใจที่คุณปู่ไม่บาดเจ็บมากเท่าที่เขาเคยในชีวิตก่อนของฉัน
ฉันคิดอย่างนั้นจากใจจริง *** เข้าวันรุ่งขึ้น Viege
มาพร้อมกับภรรยาของเขา
"กรุณาตรวจสอบบุคคลหนึ่ง" ฉันขอให้เขาตรวจสอบคนหนึ่งอย่างกะทันหัน
และเบทเอียงศีรษะ
"มันไม่ยากนัก แต่....."
แต่เบทที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่างก็หยุดพูดทันทีและมองไปที่คลาริอันและไวโอเล็ต
จากนั้นเขาก็พยักหน้าอย่างมั่นใจเหมือนมีอะไรบางอย่างเข้ามาในใจ
เบทมีลักษณะคล้ายคลาริอันและไวโอเล็ตในบางที่
คืนนั้น ชานาเน็ตมาเยี่ยมสำนักงานหลักด้วยใบหน้าที่แข็งทื่อ knock, knock
"เรียก
ขอเข้ามาสักครู่ได้ไหม?"
เธอขอให้พ่อบ้านนัดเวลาเมื่อกำหนดการทั้งหมดสิ้นสุดลง
จากนั้นไม่นานก็มีคำตอบจากเรียกจ ".....เข้ามา"
คำตอบนั้นคลุมเครือในบางที่

แต่ชานาเน็ตไม่มีความคิด จนกระทั่งเธอเห็นเซราลนั่งอยู่บนโซฟาในสำนักงาน
"คุณอยู่ที่นี้" บางทีพวกเขาอาจจะกำลังเพลิดเพลินกับการพักผ่อนในสำนักงาน
ใบหน้าเซราลที่ถูกรบกวนจากเวลาสบายๆ ไม่ค่อยดีนัก "ขอโทษค่ะ
มีบางอย่างที่ฉันอยากจะพูดคุยกับเวียจ" ".....พูดคุย?" แทนเซราล
เวียจถามกลับด้วยน้ำเสียงที่มีหนาม "คุณมีอะไรที่จะพูดคุยกับฉัน
ผู้แทนหัวหน้าครอบครัว?" ".....ทำไมคุณสองคนไม่พูดคุยกัน?"
ชานาเน็ตตอบกลับอย่างสงบต่อคำพูดที่รุนแรงของเวียจที่ดูเหมือนจะทำร้ายความภูมิใจของเขา
แต่เวียจมองเซราลและพูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด
"ไม่มีการสนทนาใดที่ฉันไม่สามารถมีต่อหน้าภรรยาของฉันได้
มีประโยชน์อะไร?"
น้ำเสียงของเวียจเปลี่ยนไปมากตั้งแต่เขาเป็นผู้แทนหัวหน้าครอบครัว
".....ใช่
ฉันได้ยินว่ามีเซคปลอมหมุนเวียนในช่วงนี้ คุณทราบเรื่องนี้ไหม?"
"เซคปลอม?"
เวียจทำหน้าที่ประทับใจใหญ่ "หัวหน้าธนาคารมหาพิสวของฉัน?"
"มันไม่ใช่แบบนั้น....."
"เขากล้าทำฉันไว้เป็นผู้แทนหัวหน้าครอบครัวได้อย่างไร?"
เวียจกระโดดขึ้นจากที่นั่งและตะโกน ".....เวียจ ใจเย็นและฟังฉัน"
"ทำไมฉันต้องฟังพิสวที่กล้าละเลยอำนาจของผู้แทนหัวหน้าครอบครัวที่พอให้ฉัน!"
".....กล้า?" เสียงของชานาเน็ตเริ่มเบือนด้วยความโกรธเล็กน้อย
"การมอบหมายชั่วคราวของพ่อเราให้คุณไม่ได้หมายความว่าให้คุณใช้สิทธิของคุณตามสะดวกและเลียนแบบหัวหน้าครอบครัว
เวียจ" "เลียนแบบหัวหน้าครอบครัว? ฉันทำงานของฉันอย่างสม่ำเสมอ!
คุณไม่มีสิทธิที่จะบอกฉันว่าต้องทำอะไร!"
"ฉันไม่รู้ว่าคุณอยู่ในตำแหน่งอะไรในหัวของคุณ แต่ฉันเห็นสิ่งหนึ่ง
คุณไม่เข้าใจว่าปัญหาเซคปลอมนี้ร้ายแรงแค่ไหน คนโง่" "ระวังคำพูดของคุณ!
ไม่ว่าพิสวของฉันจะหยาบคายแค่ไหน เธอไม่สามารถเป็นแบบนั้นกับฉัน
ผู้แทนหัวหน้าครอบครัว! ฉันอยู่ที่นี้แทนพ่อของเรา!"
ชานาเน็ตรู้สึกเวียนหัวเหมือนกำลังพูดกับกำแพง
สิ่งที่เวียจสนใจคืออำนาจและสิทธิของเขาในฐานะเจ้าของบ้าน
การสนทนายังคงวนเวียนอยู่แม้จะพูดถึงเซคปลอม
"อะไรสำคัญเกี่ยวกับเซคปลอมสองสามใบ?"
คุณหมกมุ่นกับเรื่องเล็กน้อยเกินไปจนไม่สามารถแยกแยะระหว่างเรื่องส่วนตัวและเรื่องสาธารณะได้หรือ?"
เวียจพูดด้วยเสียงหัวเราะ
"คุณอิจฉาฉันที่เป็นหัวหน้าชั่วคราวมากจนพยายามควบคุมตัวเองและยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของฉัน!"
ชานาเน็ตหัวเราะอย่างไร้ประโยชน์ เวียจเชื่อจริงๆ
ว่าเซคปลอมเป็นเรื่องเล็กน้อย
และสำหรับเวียจเช่นนั้น ชานาเน็ตก็เป็นเพียงอุปสรรคที่เป็นอันตราย
".....ใช่ เวียจ
ความคาดหวังของฉันสำหรับคุณสูงเกินไป" ชานาเน็ตหันหลังกลับ
ทิ้งไว้เพียงคำพูดนั้น
ข้างหลังเธอ เธอได้ยินเสียงหัวเราะของเวียจและเซราล
แต่ชานาเน็ตไม่หันกลับ
เธอจะไปเยี่ยมพ่อของเธอในเช้าวันรุ่งขึ้นทันที กลับบ้านด้วยใจเย็น
ชานาเน็ตพบว่ามีคนรอเธออยู่ที่ประตู "มาตามชานาเน็ต ดึกแล้ว
แต่ฉันขอคุยกับคุณสักครู่ได้ไหม?" คลาริอัน
เพลเลตที่หักทลายด้วยใบหน้าหล่อและรอยยิ้มอย่างสุภาพ

MTL ver [I'll Be The Matriarch In This Life]

เข้าตู่ ฉันไปที่ห้องนอนพร้อมกับอาหารเสริมและขนมสำหรับคุณปู "ไอ้
ที่อาของเรายูที่นี้!" คุณปู่ต้อนรับฉันเหมือนเคย
"วันนี้คุณเป็นอย่างไรบ้าง

คุณปู่?" "คุณปู่คนนี้สบายดี แล้วอาการบาดเจ็บของเธอล่ะ ที่อา?"
 "ฉันดีขึ้นมากแล้ว
 พวกเขาบอกว่าฉันสามารถถอดผ้าพันแผลนี้ออกได้ในอีกไม่กี่วัน"
 "นั่นเป็นเรื่องดี"
 คุณปู่ลูบหัวฉันและพูด "แต่เกิดอะไรขึ้นแต่เช้าตรู่วันนี้?"
 แม้ว่าฉันจะไปเยี่ยมโรงพยาบาลทุกวันในช่วงนี้
 ฉันมักจะมาถึงเวลาเที่ยงกลางวัน
 ดังนั้นเขาจึงดูเป็นห่วงว่าเกิดอะไรขึ้น
 เหตุผลที่ฉันย้ายมาในตอนเช้านั้นง่ายมาก
 เมื่อคืน คลาริอันมาเยี่ยมชานาเน็ตและสอนวิธีแยกแยะเชื้คปลอม
 ความคิดคือบุคลิกของชานาเน็ตจะไม่ล่าช้าเรื่องสำคัญอย่างเชื้คปลอม
 แต่ฉันไม่สามารถพูดได้ ฉันพูดพรอมรอยยิ้ม "ฉันแค่อยากเจอคุณปู่วันนี้!"
 "จริงหรือ?"
 อืม" คุณปู่ยิ้มกว้างอีกครั้ง จากนั้นฉันได้ยินเสียงเคาะประตูจากด้านนอก
 คุณมาแล้ว
 ในที่สุดฉันก็คิดและวิ่งไปเปิดประตู "ใครกัน... ..อะไร?" ไม่ใช่ชานาเน็ต
 คนที่ยืนอยู่ที่ประตูคือชายประมาณหกคนทุกวัย "ว้าว"
 ฉันเบิกตากว้างเพื่อดูว่าพวกเขาไม่คิดว่าจะเห็นฉันเช่นกัน
 "เลดี้ฟลอเรนเทีย...ใช่ไหม?" "สวัสดีค่ะ ท่านเจ้าของบ้าน"
 ฉันจับกระโปรงอย่างสุภาพและทักทาย
 ผู้มาเยือนคือเจ้าของบ้านของครอบครัวลอมบาร์ดี
 คลาริอันพ่อของโรแมชี ดิลลาร์ด และเฮริงกาพ่อของเคย์เลอร์ก็เห็นเช่นกัน
 แต่ทุกคนเอาอะไรมาด้วย? ทั้งสองมือดูหนักด้วยสัมภาระ โอ้
 ชีวิตสังคมมันยาก
 ฉันยิ้มและพูดกับเจ้าของบ้านด้วยใจสู้ "คุณทำงานหนักตั้งแต่เช้า" "โอ้
 ใช่...และคุณด้วย คุณหนู....."
 เขาเกาหลังศีรษะเหมือนมีอะไรผิดปกติกับเจ้าของบ้านเฮริงกาที่ตอบกลับคำพูดของฉัน
 "เข้ามาเถอะ" เมื่อคุณปู่ทำท่าทางและพูด
 เจ้าของบ้านแต่ละคนก็ถือสิ่งที่มีอยู่ในมือ
 ".....ทั้งหมดนี่คืออะไร?"
 คุณปู่ที่นั่งอยู่บนเตียงในชุดคลุมสีน้ำตาลถามเหมือนเขาอายุ
 "ฉันนำสิ่งที่ดีมาสำหรับทุกคน" โรแมชี ดิลลาร์ดตอบด้วยรอยยิ้มเขินอาย
 "นี่คือนาฬิกาฟเลทโทรส มันดีมากสำหรับระบบทางเดินหายใจ"
 "ฉันนำชุดเครื่องนอนที่ดีที่สุดมา เครื่องนอนสำคัญมากถ้าคุณจะนอน"
 "ฉันเริ่มแนะนำสิ่งที่เจ้าของบ้านนำมาในผลไม้อาหารที่หายาก"
 คุณปู่ที่จ้องมองพวกเขาพูดออกมา "ตอนนี้คุณได้จัดกระเป๋าแล้ว
 คุณพยายามจะพูดอะไรที่ยากจะพูด"
 เจ้าของบ้านทุกคนเงยหน้าเหมือนพวกเขาถูกตีตรงจุด
 ฉันมองพวกเขาแบบนั้นและพูดกับคุณปู่ "ฉันจะออกไปสัปดาห์นะคะ คุณปู่" "โอ้
 คุณจะออกไปหรือ? ฉันจะเรียกคุณเมื่อคุณปู่เสร็จแล้ว" "ค่ะ คุณปู่"
 ทำเป็นไม่อยู่
 ฉันทักทายเจ้าของบ้านอีกครั้งและออกจากห้องนอน
 ฉันรู้สึกถึงสายตาของพวกเขาตามฉันจนกระทั่งฉันปิดประตูอย่างเงียบๆ
 และเมื่อประตูจะปิดลงอย่างสมบูรณ์ นิ้วเท้าของฉันก็ปิดประตู
 การสนทนาเริ่มไหลออกมาจากข้างในผ่านช่องว่างในประตูที่เปิดแคพอให้ใส่กระดาษแผ่นหนึ่ง
 "ใช่ มีอะไรเกิดขึ้น?" คุณปู่ถาม "เอ่อ นั่น....." มีคนส่งเล
 แต่การส่งเลไม่นาน
 "ฉันมาหาคุณด้วยใจทั้งหมดเพื่อขอความกรุณา" โอ้ ฉันเข้าใจเสียงนี้
 มันคือโรแมชี
 ดิลลาร์ด คล้ายกับและแตกต่างจากคลาริอัน
 "เจ้าของบ้านของครอบครัวจะมารวมตัวกันเพื่อขอ....."

คุณปูพูดด้วยเสียงหัวเราะเล็กน้อย "โอเค ฉันจะฟังด้วยใจทั้งหมด บอกฉัน"

".....ฉันอยากให้คุณพิจารณาการตัดสินใจของคุณใหม่"

คราวนี้เป็นเสียงที่อ่อนเยาว์และดังขึ้นเล็กน้อย

เสียงสะท้อนใหญ่ดูเหมือนจะเป็นลอร์ดเบรย์ "การตัดสินใจแบบไหน?"

".....กรุณาพิจารณาการตัดสินใจของคุณที่จะให้เว็จเป็นหัวหน้าครอบครัวชั่วคราว"

ห้องเงิบไปชั่วขณะ มันไม่ยาวนานนัก แต่คงรู้สึกไกลไปสำหรับเจ้าของบ้าน

"คุณคิดแบบนั้นทั้งหมดหรือ?" คุณปูถามด้วยเสียงต่ำ "เจ้าของบ้านคนอื่นๆที่ไม่ได้อยู่ที่นี่ก็คิดเช่นกัน ท่านลอร์ด"

"ตั้งแต่เว็จเป็นหัวหน้าชั่วคราว"

งานก็เพิ่มขึ้นมากมาย

ถึงเวลาที่จะเก็บเกี่ยวฤดูใบไม้ผลิที่จะเคลื่อนย้ายไปทั่วอาณาจักร

ดังนั้นการขนส่งของเราจึงยากมาก ท่านลอร์ด" "บิลเคก็เช่นกัน

ทำไมเขาไม่ขอให้พิจารณาย้ายธุรกิจวิศวกรรมโยธาในภาคเหนือไปยังภาคตะวันตกที่กำลังไปได้ดีอย่างกะทันหัน?...."

เจ้าของบ้านแสดงความไม่พอใจโดยตรงไปตรงมาในระดับที่ไม่ข้ามเส้น

คุณปูที่ฟังเรื่องราวของพวกเขาถาม "แล้วคุณต้องการให้ฉันทำอะไร?"

"เราจะดูแลมันจนกว่าท่านลอร์ดจะกลับมา"

"แต่ละครอบครัวจะดูแลเรื่องของตัวเอง?"

".....ฉันคิดว่ามันจะดีกว่า"

มันเป็นสิ่งที่เจ้าของบ้านไม่สามารถพูดได้โดยไม่มีการร้องเรียนมากมาย

ถ้าผู้ที่ภักดีต่อคุณปูและลอมบาร์ดีออกมาแบบนั้น พวกเขาก็พูดตรงๆทั้งหมด

"คุณคิดว่าไง โกรติก?" "ฉัน....." คุณปูถามอีกครั้ง ขณะที่เรียกโกรติกเบรย์แห่งธนาคารลอมบาร์ดี โกรติกสั่งเล

"คุณต้องลำบากเพราะการจัดการเข้คปปลอมที่แย"

"คุณรู้.....?" โกรติกยอมรับ "ใช่ จริงๆ แล้วมันทำให้ชัดเจน

เว็จไม่สามารถทำหน้าที่ในฐานะผู้แทนหัวหน้าครอบครัวได้"

".....คุณจะมีการมันอย่างไร?" "ถ้าฉันมีอำนาจในการตัดสินใจ....."

ถึงเวลาฟังเสียงของโกรติก เบรย์ Tap

มีคนแตะไหล่ฉันและมองกลับไปด้วยความประหลาดใจ

"ทำไมคุณยืนอยู่ข้างนอก?" มันคือชานาเน็ต "โธ่ นั่น...."

ฉันตอบกลับโดยรีบออกจากประตู "เจ้าของบ้านของครอบครัวมา

พวกเขากำลังคุยกันข้างใน"

"ฉันเห็น" เธอคงเห็นฉันแอบฟังการสนทนา ชานาเน็ตไม่ได้มองฉันอย่างน่ากลัว

"ฮา

คุณมาหาคุณปูหรือ?" "ฉันอยากจะบอกอะไรบางอย่าง

แต่ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าเจ้าของบ้านของครอบครัวจะมา....."

ชานาเน็ตแอบมองเข้าไปในห้องที่เสียงของเรื่องราวยังคงไหลอยู่

และตัดสินใจในใจของเธอในไม่ช้า "บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องดี" knock, knock

ชานาเน็ตเคาะประตูและในเวลาเดียวกันเสียงที่ออกมาจากประตูก็หยุดลง "พ่อฉันเอง"

"ชานาเน็ตหรือ? เข้ามา"

น่าเสียดายที่ฉันไม่สามารถเข้าร่วมการสนทนาของผู้ใหญ่ได้อยู่ดี

ดังนั้นฉันจึงถอยครึ่งก้าวที่ประตู แต่เมื่อมองกลับมาที่ฉันแบบนั้น

ชานาเน็ตพูด

"เธอเข้ามาด้วย" "อะไรนะ? ฉันหรือ?" "ใช่

มันจะเป็นประโยชน์ถ้าเธอได้ฟังด้วย"

ชานาเน็ตพูดแบบนั้นและแอบเข้าไปข้างในคนเดียว

เธอคิดว่ามันจะช่วยให้ฉันอยู่ด้วย?

หมายความว่าอะไร? ฉันมีคำถามในหัวไม่กี่คำ

แต่ครั้งหนึ่งฉันตามชานาเน็ตเข้าไปในห้องนอนอย่างเงิบๆ

"มีหลายคนมาเยี่ยมคุณแต่เช้า คุณต้องมีความสุข พ่อ" ชานาเน็ตพูดเบาๆ

ขณะที่เธอก้าวเข้าไปข้างใน "นานแล้วที่ไม่ได้เจอ มาตามชานาเน็ต"
หลายคนในเจ้าของบ้านทักทายชานาเน็ตด้วยความยินดี
สีหน้าที่เคยมีดมนขณะคิดถึงเวียงเมื่อสักครู่ก็มีชีวิตชีวาขึ้นเพียงแค่เห็นชานาเน็ต
และพวกเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเสียใจ ถ้าเป็นชานาเน็ต ไม่ใช่เวียง
ที่นั่งแทนหัวหน้าครอบครัว
มันคงเป็นไปได้ที่จะไม่ทำข้ออ้างในการมาหาท่านลอร์ดที่ป่วยหลังจากทนทุกข์และเจ็บปวดนี้
"วันนี้คุณไม่ได้ไปทำงานเหรอ ชานาเน็ต?" "ใช่
คนงานเหมืองลำบากในการได้สิทธิการทำเหมืองใหม่ในภาคเหนือ
ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจหยุดงานหนึ่งวัน"
คำพูดของชานาเน็ตได้รับการต้อนรับด้วยความยินดีจากโรแมซี ดิลลาร์ด
ที่ลอมบาร์ดีท็อป
"ฉันได้ยินว่าคุณได้สิทธิการทำเหมืองถ่านหินขนาดใหญ่มากในครั้งนี้
ใช่ไหม?"
"ตั้งแต่ชานาเน็ตกลับมา บริษัทเหมืองก็เต็มไปด้วยความคึกคักหลายวัน
บอกเคล็ดลับให้เรารู้ทีหลัง!"
ชานาเน็ตเสียใจที่เธอถอนตัวออกไปหลายปีและประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องเหมือนมีปีก
"ฉันแค่มาคุยกับคุณเรื่องบางอย่าง" "เรื่องที่จะคุย?" "ใช่
แต่ก่อนหน้านี้"
ชานาเน็ตพูด มองตรงไปที่ลูลัค "คุณเรียกเวียงมาสักครู่ได้ไหม พ่อ?"
".....ต้องมีเหตุผลที่

คุณจะไปข้างนอกอีกแล้วเหรอ? คุณอยากให้ฉันไปด้วยไหม?
เราจะปล่อยให้มารีลินอยู่คนเดียวสักพัก" "ไม่,
คุณลืมไปแล้วหรือว่าลอเรลยังอยู่ในช่วงลาคลอด?" "แต่....." เมื่อฉันพูด
ลอเรลก็เล่นกับกลีบดอกไม้สีเขียวและทำหน้าตาเศร้า "พรุ่งนี้เป็นวันพิเศษ
ฉันยังไม่ได้เจอคุณผู้หญิงเลย" "ฉันไปหาลอเรลเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว,
ไม่ใช่เหรอ?"
"ฉันรู้, ฉันไม่ได้เจอคุณมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว ฉันกังวลว่าคุณจะกินอาหารดีๆ
และถ้าจักรพรรดินีรบกวนคุณในงานเลี้ยง!"
".....ฉันจะเป็นคนที่ถูกกลั่นแกล้งเหรอ?"
"ไม่ใช่แบบนั้น, เอ่อ....."
ลอเรลเป็นคนที่ดีและฉันเหมือนดูแลน้องสาวที่มีช่องว่างอายุใหญ่
แต่ตั้งแต่การเกิดของมารีลิน ความกังวลของเธอดูเหมือนจะเลวร้ายลง
"เจอกันพรุ่งนี้นะ, ลอเรล!" "ได้เลย, คุณผู้หญิง
ฉันจะเตรียมชุดและเครื่องประดับสำหรับวันพรุ่งนี้" "ใช่, มารีลิน
เจอกันพรุ่งนี้!"
ฉันโบกมือและออกมา เดิมทีคุณหาสนี่มีคนมาและไปตลอดทั้งวัน
แต่วันนี้ยิ่งมากขึ้น
ฉันใส่เสื้อคลุมและชุดหีบชุดพร้อมใส่ของฉัน
โชคดีที่คนงานที่ถูกกระดมสำหรับวันพรุ่งนี้กำลังสนทนาโดยไม่รู้ตัวฉันเดินผ่านไป
"พรุ่งนี้มีงานใหญ่ที่บ้านลอมบาร์ดี, ไม่ใช่เหรอ?" "อะ?
คุณทำงานโดยไม่รู้เรื่องนั้นเหรอ?" "ถ้ามีคนบอกฉันเท่านั้น"
"พรุ่งนี้เป็นวันเกิดครบรอบ 18 ปีของคุณผู้หญิงฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี
เธอเป็นลูกคนเดียวของท่านลอร์ดกัลลาฮัน ลอมบาร์ดีที่จะกลายเป็นผู้ใหญ่"
"โอ้,
นั่นเป็นเหตุผลที่มันยิ่งใหญ่....." ใช่แล้ว
พรุ่งนี้เป็นวันที่สำคัญที่ฉันจะอายุครบ 18
ปีและได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ใหญ่
"ฉันมาแล้ว" ฉันพูดขณะถอดชุดที่คลุมหัวออก "คุณมาแล้ว,
คุณผู้หญิงฟลอเรนเทีย"
คลาริแวนต้อนรับฉันโดยถอดแว่นออก คลาริแวน,
ผู้ที่ภูมิใจที่เข้าสู่ปีสุดท้ายของวัย

30 ปีในปีนี้, กำลังแสดงให้เห็นว่า 'นี่คือชายชราที่ดี'
ปีนี้เขาตัดผมยาวสั้นและหัวมันกลับอย่างเรียบร้อย
และดวงตาของเขาเล็กขึ้นตามกาลเวลา
(T/N: โอ้ย! ฉันอยากเห็น! XD) และเหนือสิ่งอื่นใด
เสน่ห์ที่ใหญ่ที่สุดของคลาริแวนคือเพลเลต
เขาไม่มีความสัมพันธ์จนถึงจุดที่มีชื่อเสียงว่า 'นักบวช' และคลาริแวน,
ที่ยิ่งหนุ่มและหล่อ, เป็นผู้ก่อตั้งบริษัทเพลเลต
"วันนี้มันเสียงดังนิดหน่อยอีกแล้ว
เมื่อไหร่การก่อสร้างจะเสร็จ?"
"การก่อสร้างทางตะวันตกคาดว่าจะเสร็จสิ้นวันนี้
แต่จะใช้เวลาอีกไม่กี่สัปดาห์เพราะมันเป็นการก่อสร้างใหญ่ที่ต้องสร้างถนนใหม่"
"ฉันช่วยไม่ได้ คุณทุกคนต้องผ่านความยากลำบากมาก"
แม้ในท่ามกลางการก่อสร้างที่เต็มไปด้วยฝุ่นและเสียงดัง
เขายังต้องดูแลธุรกิจของพ่อค้า แต่คลาริแวนยิ้มและสายหัว
"มันเป็นงานที่จะซื้ออาคารและที่ดินทั้งหมดรอบๆ
ที่นี่และสร้างคอมเพล็กซ์ใหญ่
และฉันสามารถรับมือได้" คลาริแวนดูเต็มแม้ไม่ต้องกินอาหาร
ห้าปีครึ่งจากวันที่ปู่ของฉันล้มลง ในช่วงเวลานั้น
เพลเลตได้เติบโตอย่างมหาศาล
อาคารของเพลเลตที่ฉันซื้อให้คลาริแวนครั้งแรกกลายเป็นแคบและซื้ออาคารใกล้เคียงที่ละหลัง
และในที่สุด คอมเพล็กซ์นี้ก็ถูกสร้างขึ้น นอกจากสำนักงานใหญ่ในลอมบาร์ดี,
ศูนย์กลางของจักรวรรดิ, สาขาตะวันออกและใต้ก็ถูกสร้างขึ้น ในทางตะวันตก,
อังกฤษอาศัยอยู่ในที่นั่น และในความเป็นจริง
มันไม่ใช่ย่านที่ได้เปรียบมากนัก
ดังนั้นเราจึงหันไปทางเหนือ "คุณได้ยินจากไวโอเล็ตไหม?" "ใช่
ฉันกำลังจะรายงานคุณ"
คลาริแวนยื่นรายงานที่พับไว้ให้ฉันเหมือนเพิ่งเอาออกจากซองจดหมาย
ฉันรับมันและอ่านออกอย่างรวดเร็ว ".....มันเป็นยอดของโมนักอีกแล้วเหรอ?"
"ฉันรู้สึกอายใจ" คลาริแวนตอบด้วยใบหน้าที่เศร้า
"มันรบกวนฉันตั้งแต่ครั้งที่แล้วจริงๆ" ในทางเหนือ
มีอีกสิ่งพิเศษนอกจากแร่ธาตุ
มันคือต้นไม้ที่เติบโตผ่านสภาพอากาศที่รุนแรงของทางเหนือ ในหมู่พวกมัน
ต้นไม้ชื่อ
"ทริวา" เติบโตเร็ว แข็งแรงและทนทาน
ดังนั้นไม่มีที่ไหนที่สถาปัตยกรรมและเฟอร์นิเจอร์ไม่ใช่
เพลเลตมุ่งมันที่จะเพิ่มอิทธิพลในทางเหนือโดยการซื้อต้นไม้ อยากรู้ก็ตาม
สถานที่ที่เรียกว่า "ยอดโมนัก" ซึ่งปรากฏขึ้นไม่กี่เดือนที่ผ่านมา
กำลังชนะการประมูลต้นไม้ตลอดเวลา เอาชนะบริษัทเพลเลตของเรา ในที่สุด
ไวโอเล็ต,
ที่แย่กว่าคนอื่น, ออกมาและมุ่งหน้าทางเหนือ แต่สิ่งต่างๆ ไม่ได้ขึ้นมาก
มันเป็นครั้งแรกที่เพลเลต, ที่เคยประสบความสำเร็จตลอดเวลา
"ไวโอเล็ตแพ้การแข่งขันการซื้อ อะไรคือเอกลักษณ์ของพวกเขา?"
"ฉันขอให้เบทตรวจสอบ
แต่มันไม่ง่าย พวกเขาใหม่มากที่ยอด
และพวกเขากำลังเคลื่อนไหวในขนาดเล็กเหมือนมีความลับ"
"เบทก็พูดแบบนั้นเหรอ?" ดอนนี่
นอกจากการแข่งขันการซื้อต้นไม้ ฉันอยากรู้จริงๆ
เกี่ยวกับเอกลักษณ์ของยอดโมนัก
"ต้นทริวาไม่ได้ทำเงินเพนนีหรือสอง และพวกเขากำลังซื้อจำนวนมาก, ใช่ไหม?"
"ใช่,
มันเป็น พวกเขาตามประมาณครึ่งหนึ่งของจำนวนที่เราซื้อ"

"แต่ยอดที่มีเงินจำนวนมากขนาดนั้นไม่ได้ตกจากฟ้า....."

"ฉันเดาว่ามันเป็นพ่อค้าที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการลงทุนและสร้างขึ้นอย่างอิสระ"

คลาริแวนพูดด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง "เพื่อเอาชนะคู่แข่ง

หรือเพื่อครอบครองพื้นที่ปลูกต้นไม้ถัดไป มันไม่ใช่ประสบการณ์ธรรมดา"

"ไม่ใช่เหรอ?"

ประสบการณ์ของพ่อค้ามีค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ความรู้ที่ได้รับจากการตีร่างกายโดยตรงสะสมและสะสม

ทำให้เกิดผลกำไรมากขึ้นในการทำธุรกรรมครั้งต่อไป ในแง่นั้น

มันชัดเจนว่ายอดโมนักมีคนที่มีความรู้มาก ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร โอ้

แน่นอน

บางครั้งมียอดที่ละเลยกฎหมายดังกล่าวและสร้างผลลัพธ์ที่ยอดเยียมจากศูนย์โดยไม่มีประสบการณ์

เช่น บริษัทเพลเลต

แต่เป็นไปได้เพราะฉันรู้อนาคตและคลาริแวนมีพลังอัจฉริยะ

"แล้วอย่างอื่นเป็นอย่างไบ้าง?"

"เราได้รับคำขอจากเมืองตะวันออกของลูมังกา

ค่าคอมมิชชันสำหรับการย้ายขึ้นไปทางตะวันออก....."

ดังนั้นฉันลุกขึ้นหลังจากรายงานจากสภาหลายชั่วโมง

"แจ้งให้ฉันทราบทันทีที่คุณได้ยินอะไรจากไวโอเล็ต" "ใช่, ฉันเข้าใจ"

"และเมื่อคุณส่งคำตอบให้ไวโอเล็ต บอกเธอแบบนี้

อย่ากังวลมากเกินไปกับการแพ้การแข่งขันต้นทรีวา" คลาริแวนจ้องมองฉัน

"เราต้องการสร้างอิทธิพลในทางเหนือ ไม่ใช่แข่งขันจริงๆ สำหรับต้นไม้

เราสามารถกลับไปที่เราพูด ไวโอเล็ตควรเน้นที่ภาพใหญ่"

"คุณผู้หญิงฟลอเรนเทีย....." คลาริแวนเกือบร้องให้

เหมือนเขาถูกเคลื่อนไหวทั้งหมด

"ฉันบอกคุณตลอดเวลา สิ่งที่สำคัญที่สุดคือคลาริแวนและไวโอเล็ต"

ถ้าคุณสูญเสียสิ่งอื่น คุณสามารถสร้างมันขึ้นใหม่ได้เสมอ

หันหลังกลับพูดแบบนั้น

ฉันเห็นคลาริแวนดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาและเช็ดตาอย่างเงิบๆ เขาฟังเสียง

'หล่อเย็น'

จากภายนอก ฉันพูดกับคลาริแวนให้เจอฉันทำงานเลี้ยงวันเกิดพรุ่งนี้

และออกจากร้านเพลเลต

ถึงเวลาที่จะเดินออกจากประตูหลักที่ยาวข้ามคอมเพล็กซ์ขนาดใหญ่ที่สร้างใหม่

ฉันสังเกตเห็นชายคนหนึ่งยืนฟังกำแพงข้างประตูใหญ่

มันเป็นชายที่มีสติสัมปชัญญะเหมือนที่ฉันสวม ขอบคุดที่หัวของเขาสูงกว่าคนอื่น

เงาของเขาได้เท่าใจใหญ่และยาวเป็นพิเศษ

ถึงเวลาที่จะเหลือบมองชายที่ฉันไม่เห็นหน้าและเดินผ่านไป "เทีย"

มันเป็นเสียงแปลกๆ

ต่ำและมีเสน่ห์มาก ในเวลาเดียวกัน

เสียงที่เป็นมิตรเรียกฉันจากที่ไหนสักแห่ง

หยุดนิ่ง ฉันหยุดเดินและมองขึ้นไปที่ชายคนนั้น จากนั้นเขาก็ค่อยๆ

ถอดสูดออก

".....คุณ" ผมสืดำที่ยุงเล็กน้อยและดวงตาสีแดงที่สองแสงในแดด

เด็กชายที่หายไปอย่างสมบูรณ์และกลับมาเป็นผู้ใหญ่ "นานแล้วที่ไม่ได้เจอ,

เทีย"

มันคือเปเรช IWBMITL - Part 2 มันดีใจที่ได้เจอเขาหลังจากนาน

และเปเรชมีรอยยิ้มบนริมฝีปากของเขา ร่างกายของเขาใหญ่จนฉันต้องมองขึ้นไป

ใบหน้าที่มีเส้นชัดเจน และเสียงต่ำเหมือนเขาเป็นคนอื่น

มีหลายสิ่งที่แตกต่าง

แต่เปเรชแน่นอน "คุณคือใคร?" ฉันเห็นเปเรชอายับคำพูดเย็นชาของฉัน

ฉันไม่สนใจ

"ขอโทษนะ แต่ฉันคิดว่าคุณเข้าใจผิดคน" ฉันพูดและหันหลัง "เทีย"

ด้วยหน้าตาที่สับสน

เขาจับไหล่ของฉันเบาๆ "มันคือฉัน, เปเรซ" "เปเรซ? คิดไปคิดมา

ฉันคิดว่าฉันรู้จักคนแบบนั้น" ดวงตาสีแดงที่มองฉันสั้นไหวอย่างละเอียด

มันดูเหมือนเขาคิดว่าฉันลืมนั่นจริงๆ ฉันพูดจ้องมองเปเรซอย่างหนัก "อ่า,

เปเรซที่ใช้เวลาหกปีโดยไม่แสดงหน้า?" "มัน....."

"หรือเปเรซที่จบการศึกษาเร็วในห้าปีและไม่ส่งจดหมายเป็นเวลาครึ่งปี?"

ตอนนี้คุณเข้าใจสิ่งที่ฉันพูด เปเรซพูดด้วยเสียงต่ำ ลดหัวลงเล็กน้อย

".....ขอโทษ"

คุณไม่ขอโทษจริงๆ ใช่ไหม?

การได้ยินคำขอโทษโดยตรงจากเขาทำให้ฉันรู้สึกอารมณ์และโกรธ

ฉันดีใจของเปเรซด้วยกระเป๋ามือของฉัน "เด็กไม่ดี" เหมือนในชีวิตก่อน

ทั้งข้าราชการและทหารกลายเป็นหัวหน้าในเวลาเดียวกัน

เปเรซก็จบการศึกษาเร็วในห้าปีโดยลดหนึ่งปี

เขาสามารถหยุดฉันจากการตีแขนของเขาด้วยดาบ เปเรซยื่นเฉยๆ

"สมมติว่าคุณอยู่ที่สถาบันและไม่สามารถกลับมาในช่วงวันหยุดได้

แต่คุณจะทำอย่างไรถึงว่าฉันไม่ได้ยินจากคุณในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา?"

"นั่น...

ฉันเดินทางไปทั่วหลังจากจบการศึกษา

ดังนั้นฉันไม่สามารถส่งและรับจดหมายได้"

ทันทีที่เขาจบการศึกษา ฉันรู้ว่าเขาไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ของเขา

ทันทีที่เปเรซขาดการติดต่อ ฉันรู้ผ่านเบท และมันไม่ใช่ว่าฉันกังวล

มันคือเปเรซที่ดึงออราออกมาตั้งแต่อายุสิบสอง

มีสถานการณ์อันตรายก็ครั้งที่คนแบบนั้นเดินทางไปทั่วทวีปกับเพื่อนที่เขาพบที่สถาบัน?

อย่างไรก็ตาม "คุณสามารถส่งจดหมาย "ฉันยังมีชีวิตอยู่"

ไปที่ลอมบาร์ดีทุกที่!

คนฉลาดที่จบการศึกษาที่สถาบันไม่สามารถคิดถึงเรื่องนั้นได้?"

มันเป็นความรู้สึกอารมณ์แปลกๆ แต่ใบหน้าของเปเรซที่มองฉันโกรธนั้นแปลก

ฉันรู้สึกเหมือนเขายิ้มหรือขมวดคิ้ว หลังจากจ้องมองเป็นเวลานาน

เขาถามด้วยเสียงสงสัย "คุณกังวลเกี่ยวกับฉัน, เทีย?" เขาจริงๆ

"แล้วคุณไม่?

เหมือนเพื่อนที่หายไปอย่างกะทันหัน.....!" บีบ ".....ฉันดีใจ"

ก่อนที่ฉันจะรู้

ฉันอยู่ในอ้อมแขนของเปเรซ

สิ่งที่คล้ายกันเกิดขึ้นเมื่อฉันพาไปหาพระราชวังเพื่อช่วยเขา

เปเรซใหญ่กว่ามากในตอนนั้น

ถึงจุดที่ร่างกายทั้งหมดของฉันถูกกักขังในอ้อมแขนของเขา

ฉันกระพริบตาสองสามครั้งด้วยความประหลาดใจและเรียกเปเรซ "เปเรซ" "อะไร?"

"ปล่อยฉัน"

จากนั้นเปเรซลดแขนที่ล้อมฉันอย่างเชื่องช้า

เสียงการชนกันระหว่างฝ่าดั่งชัดเจนนอกหูของฉัน มองขึ้นไป เปเรซกำลังยิ้ม

มันไม่ใช่รอยยิ้มจางๆ ที่เขาสร้างเมื่อสักครู่ ขนตายาวสีดำโค้งเล็กน้อย

นั่นหมายถึง

ฉันไม่เชื่อว่าคุณพยายามทำให้ความงามของคุณหลดล่อย

ฉันหรีดาและผลึกเปเรซออกจากร่างกายของฉัน "ฉันยังไม่หายโกรธ" "ใช่,

ฉันขอโทษ"

เขาพยักหน้าและยอมรับอย่างเชื่องช้า คำขอโทษนั้นรวดเร็ว ฉันพิมพ์

รู้สึกถึงสายตาของเปเรซที่มองลงมาที่ฉัน "คุณโตขึ้นมาก" ก่อนที่จะกลับมา

มันเป็นวิธีที่ฉันเห็นเขาในระยะไกล ไม่,

เขาสวยกว่าอาจเป็นเพราะเขามีผิวที่สว่างกว่าก่อน

และดวงตาของเขาแตกต่างเล็กน้อย

เขามีดวงตาที่แห้งและเย็นมากที่เข้าใจคิดว่าฝูงชนที่มารวมตัวกันเพื่อดูเขา

"เทียบโตขึ้นมากเช่นกัน" เปเรชที่อยู่ตรงหน้าฉันเต็มไปด้วยชีวิต
เขาดูเหมือนมีความสุขที่ไหนสักแห่ง เหมือน "หมาใหญ่"
หมาใหญ่สีดำที่กระดิกหางใหญ่ๆ มันฟังดูแปลกเล็กน้อย
แต่เกินจุดที่จะเรียกว่าลูกหมาแล้ว "หมา?" "ไม่, ไม่มีอะไร คุณเป็นอะไร,
เปเรช?

คุณไม่ได้มาจากพระราชวังเหรอ?"

ไม่มีทางที่เคทลินและคิลส์จะปล่อยให้เปเรชออกมาแบบนี้

ผมที่ยุ่งและเสื้อผ้าที่ยับเหมือนคนที่เพิ่งลงจากม้า.....

"คุณมาหาฉันโดยไม่ไปที่พระราชวังเหรอ?" "ใช่" ใช่แล้ว

ฉันไม่เชื่อว่าคุณมาหาฉันโดยไม่กลับไปพระราชวัง

ฉันพูดขณะที่ฉันบิดเสื้อผ้าที่ยุ่งเล็กน้อยจากการถูกกอดโดยเปเรช

"กลับไป"

"พบจักรพรรดินี" มันเป็นการทักทายที่แห้งแล้ง ไม่มีความผูกพันของครอบครัว

มันเป็นการทักทายที่ไม่จริงจังมากกับจักรพรรดินีที่เขาพบหลังจากไม่เจอกันมาหลายปี

อย่างไรก็ตาม จักรพรรดินีที่มีประสบการณ์ลึกซึ้งกล่าวกับเปเรชด้วยรอยยิ้ม

"ขอแสดงความยินดีในวันสำเร็จการศึกษาของท่านเจ้าชาย"

แต่ก็เพียงชั่วคราวเท่านั้น

จักรพรรดินีลดหางตาลงและสร้างใบหน้าบางและบาดเจ็บ

มันเป็นการต่อสู้ด้วยดาบจริงระหว่างเปเรชและจักรพรรดินี น่าสนใจ

"แต่ฉันผิดหวัง

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นหน้าท่านเจ้าชายหลังจากหกปีในงานเลี้ยง" โธ่

มันคงไม่ได้เป็นเรื่องนั้นขึ้นมา! เพราะว่า "ขอโทษครับ

ผมมาถึงพระราชวังเมื่อปลายวานนี้

ผมแทบจะไม่ได้ทักทายพระองค์ในระหว่างการประชุม

ดังนั้นอย่าเสียใจมาก"

นี่คือวิธีที่เปเรชสามารถนำเรื่องการประชุมขึ้นมาได้

และจากนั้น "โธ่! ฉันได้ยินคนบางคนพูดวันนี้

ฉันได้ยินว่าท่านจะเข้าร่วมการประชุมครั้งต่อไป

เพราะท่านจะสามารถเล่นตามได้แบบนี้"

"ในการประชุม.....?" "ไม่ดีเหรอ?" เนื่องจากมันเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้

มีขุนนางหลายคนที่ยังไม่ได้ยินข่าว ประหลาดใจ

พวกเขามองไปที่จักรพรรดินีและกระซิบกัน ตั้งแต่ต้น

คนที่จักรพรรดินีสนใจนำมารวมกันเพื่อทอผ้าให้ฉัน

และคนที่รวมตัวกันรอบเปเรชปรากฏขึ้น รวมถึงคนที่ดูสถานการณ์จากระยะไกล

ขุนนางหลายสิบคนตอนนี้รู้ว่าเปเรชได้เข้าร่วมการประชุมเหมือนอัสดานา

"นั่นแหละ"

เปเรชพยักหน้าและยอมรับอย่างตรงไปตรงมา

และเสียงกระซิบของผู้คนก็ยิ่งดังขึ้น โธ่

ท่านกำลังล่อลวงฉัน ฉันแทบจะกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อท่านยุ่งกับฉัน จักรพรรดินีลารี

หลังจากให้ขุนนางมีเวลาเพียงพอที่จะสงสัยและจักรพรรดินีมีเวลาเพียงพอที่จะกระพริบตาด้วยความโกรธ

ฉันยืนข้างเปเรชและพูดด้วยรอยยิ้ม "ฉันจะไปแนะนำท่านเจ้าชายที่สอง

จักรพรรดินี

เนื่องจากเขากลับมาที่วังกลมหลังจากเกือบหกปี ต้องมีคนมากมายที่ต้องพบ"

มันเป็นข้อเสนอที่ไร้ที่ติและเอื้อเฟื้อของฉัน

ดังนั้นมีเพียงสิ่งเดียวที่จักรพรรดินีสามารถพูดได้ ".....ตามนั้น

เลดีลอมบาร์ดี"

ฉันและเปเรชเดินออกไปยังอีกด้านหนึ่งของห้องจัดเลี้ยง

หลังจากยืนยันว่าไม่มีใครอยู่ใกล้พอที่จะได้ยินการสนทนาของเรา

ฉันตบเปเรชที่ข้างๆ

"ทำได้ดี เปเรช" เปเรชยิ้ม ริมฝีปากของเขายืดออกอย่างเจี๊ยบๆ

กับคำพูดของฉัน "เทีย
 ท่านดูมีปัญหา" "ฉันไม่อยากเชื่อว่าท่านจะเร็วขนาดนี้
 ฉันได้ยินว่าครานนี่ก็จะเข้าเรียนในปีหน้า
 ฉันหวังว่าเขาจะเรียนรู้ได้ดีเหมือนท่าน"
 "ครานนี่? โอ้ เด็กน้อยคนนั้น....." "เขาไม่เล็กอีกต่อไปแล้ว
 เขาใหญ่กว่าฉัน
 ฉันตื่นเต้นมากที่ได้พบท่านอีกครั้งวันนี้
 ฉันคิดว่ามีหลายอย่างที่เขายากถามเกี่ยวกับสถาบันการศึกษา"
 พูดถึงเรื่องนี้
 เปเรซจึงมองมาที่ฉัน "ทำไมท่านมองฉันแบบนั้น?"
 ".....เทียดูเหมือนจะไม่เปลี่ยนแปลง" "นั่นคือคำชมเชยหรือคำสาป?"
 เปเรซยิ้มด้วยตาแทนที่จะตอบ "อย่างไรก็ตาม
 เปเรซทำให้ฉันมีความสุขมากเป็นครั้งแรกในรอบนาน มันเป็นความสุข"
 "ท่านพูดอะไรกับจักรพรรดินี? ท่านดูไม่ดีเลย" "โอ้
 ก็เธอพูดขึ้นมาว่าเธอจะหาคุณแต่งงานให้ฉัน ในที่ที่ทุกคนฟัง
 ดังนั้นฉันจึงรำคาญเล็กน้อย" ตอนนี้ที่ฉันได้ตอบแทนเธอ มันดีขึ้นมาก
 ".....ท่านพูดอะไร?" เปเรซถามฉันอีกครั้ง
 แต่ฉันไม่คิดว่าเขากลามเพราะเขาไม่ได้ยินดีจริงๆ
 ฉันมองไปที่จักรพรรดินีด้วยใบหน้าที่เย็นชา ฉันลดเสียงลงและพูด
 "มันเป็นกลของจักรพรรดินี รักษาอิทธิพลในสังคม
 เชื่อมโยงกับคนที่ถูกต้องและสร้างการเชื่อมโยงระหว่างสองครอบครัว"
 ผู้จับคู่ไม่ใช่เหยี่ยว แต่ฉันต้องยอมรับว่ามันเป็นวิธีที่ดีในการทำงาน
 "แต่ไม่ต้องกังวลมาก การแต่งงานของเจ้าชายต้องได้รับอนุญาตจากจักรพรรดิ
 เธอจะไม่ยื่นมือมาหาท่าน" ฉันควรระวังไม่ให้ชนกันสักพัก
 จักรพรรดินีลาวินี่ไม่ใช่คนที่ขอมแพ้ง่ายๆ น่าเสียดาย
 ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไรอีกถ้าฉันเจอเธอในงานเลี้ยงอื่น
 "ฉันไม่ควรไปงานเลี้ยงสักพัก..... เปเรซ?" เปเรซดูแปลกๆ
 เขาแสดงออกน้อยกว่าปกติ
 แต่ฉันไม่รู้จะพูดตรงไหนว่าเขาเย็นชา ฉันตอบไหลเปเรซ "ไม่ต้องกังวลมาก
 แม้แต่เจ้าชายคนแรกยังไม่ได้ตัดสินใจเรื่องการแต่งงานในตอนนี้อย่างแรกเธอจะไม่พยายามเชื่อมโยงกับสาวคนไหน" "เทีย"
 เปเรซเรียกฉันและเอามือฉันออกจากไหล่ของเขา
 แต่มือที่มีแคลลัสของเปเรซที่จับมือฉันนั้นเต็มไปด้วยแรง "เกิดอะไรขึ้น
 เปเรซ?"
 "ถ้าจักรพรรดินีพูดแบบนี้บอกฉัน" โอ้ ฉันผิดแล้ว
 เปเรซกังวลเกี่ยวกับฉัน
 ไม่ใช่ตัวเขาเอง ไม่แปลกใจที่ฉันกลืนหัวเราะไว้และถามอีกครั้ง "บอกฉัน?
 ท่านจะช่วยฉันได้อย่างไร?" ".....ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง" เปเรซจริงจัง
 ฉันสามารถบอกได้จากดวงตาที่ลึกซึ้งของเขา ถ้าฉันขอความช่วยเหลือจากเขา
 เปเรซจะพยายามช่วยฉันอย่างจริงจัง เมื่อฉันรู้สึกถึงมัน
 ฉันรู้สึกโล่งใจและอารมณ์เล็กน้อย "เมื่อไหร่ที่ท่านโตขึ้นแบบนี้....."
 ฉันยกมือที่เปเรซจับขึ้นชั่วคราวและพยายามลูบหัวเปเรซเหมือนนิสัย
 แต่ฉันเอามือกลับมา ตอนเป็นเด็ก ฉันเป็นเพื่อนวัยเด็กของเปเรซ
 และทุกคนรู้ว่าเปเรซมีส่วนช่วยในการรักษาโรคของพ่อของฉัน อย่างไรก็ตาม
 ไม่ว่าเราจะใกล้ชิดกันแค่ไหน การลูบหัวเจ้าชายก็เป็นการเข้าใจผิดในหลายๆ
 ด้าน
 อย่างไรก็ตาม เปเรซกลับมาจับมือฉันที่ถูกดึงออกไป
 และดวงตาสีแดงของเขามองมาที่ฉัน
 ตอนนี้ที่ฉันเป็นผู้ใหญ่
 ฉันสามารถเห็นใบหน้าที่สวยงามโดยไม่มีเสียงหัวเราะได้ในทันที
 อุณหภูมิของเปเรซที่จับมือฉันรู้สึกร้อนเป็นพิเศษ ตึกตัก

หัวใจที่สงบของฉันเต้นแรง
นี่คืออะไร? แล้วเสียงโครธเรียกฉัน "เทีย" "คุณปู่!"
คุณปู่ที่โครธเข้ามาใกล้
เหมือนเปลวไฟที่ลุกโชนในหิมะ "ฉันเพิ่งได้ยินเรื่องราว
ฉันได้ยินว่าจักรพรรดินีพูดอะไรที่ไม่มีประโยชน์กับท่าน"
บางทีในขณะที่พูดคุยที่อื่น เขาวิ่งมาหาฉันเมื่อได้ยินข่าวจากใครบางคน
ถ้าท่านเห็นเส้นผมของคุณปู่ที่ถูกหวีตรงลง ท่านจะเห็นมันไหลไปข้างหน้า
"ไม่ต้องกังวล ฉันไม่ได้ตอบ ฉันทำได้ดี" "ใช่
นั่นคือหลานสาวของฉัน....."
สายตาของคุณปู่สัมผัสมือของฉันที่เปเรชจับ "เจ้าชายที่สอง"
คุณปู่เรียกเปเรชด้วยเสียงต่ำ "มือพวกนั้นคืออะไร?"
ฉันตอบอย่างรวดเร็วก่อนที่คุณปู่จะเข้าใจผิด "เขาปลอบฉันเล็กน้อย คุณปู่"
".....ปลอบ?" มุมหนึ่งของปากคุณปู่ยกขึ้น "ถ้าท่านปลอบใจ
ทำไมไม่ปล่อยมือ?"
เปเรชมองมาที่ฉันครึ่งหนึ่งและปล่อยมือของฉัน มีรอยย่นเล็กๆ ที่ผิว
ดังนั้นคุณปู่และเปเรชจ้องมองกันโดยไม่พูดอะไร แปลก
แม้ว่าคุณปู่จะบอกว่าเขาไม่ชอบคนหลายคน
แต่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเปเรชถึงโอบกอดฉัน
มีความขัดแย้งระหว่างท่านสองคนโดยที่ฉันไม่รู้หรือ?
เปเรชไม่ควรมีความคิดไม่ดีเกี่ยวกับลอมบาร์ดี
หลังจากการจ้องมองที่เข้มข้นแต่สั้น
คุณปู่พูดด้วยเสียงไม่พอใจ "ฉันมีบางอย่างที่จะแบ่งปันกับหลานสาวของฉัน
กลับไปทำงานเลี้ยงกันเถอะ" มันเป็นคำสั่งที่ชัดเจน แน่นนอน
นี่คือคฤหาสน์ลอมบาร์ดี
ดังนั้นเปเรชเป็นแขกอย่างแน่นนอน
คุณปู่จะเป็นคนเดียวที่สามารถพูดแบบนี้กับเจ้าชายแห่งอาณาจักรได้
ฉันพูดกับเปเรช
ชี้ไปที่ที่ที่ฝาแฝดและครานีหายไป "ถ้าท่านไปที่นั่น จะมีฝาแฝดและครานี
ไปพูดคุยกับพวกเขา" ".....โอเค"
เปเรชโค้งคำนับคุณปู่เป็นครั้งสุดท้ายและเดินไปในทิศทางที่ฉันบอกเขา
"ฮืม"
คุณปู่ไม่พอใจหลังของเปเรชและพาฉันไปที่ระเบียงเงียบๆ ใกล้ๆ
มันเป็นที่นี่ที่เราสามารถสนทนาได้อย่างสบายๆ ด้วยม่านหนาและยาว
หลังจากนั้นไม่นาน
คนรับใช้ของคฤหาสน์นำแก้วไวน์สองแก้วและขวดไวน์บนถาดมา
คุณปู่ยกแก้วและยื่นให้ฉันหนึ่งแก้วและพูด "ตอนนี้ที่ท่านเป็นผู้ใหญ่
ท่านสามารถดื่มกับคุณปู่คนนี้ได้" คุณปู่ยิ้มเล็กๆ
เพื่อดูว่าความรู้สึกของเขาใหม่หรือไม่
ฉันหยิบแก้วขึ้นมาอย่างขอบคุณและดมกลิ่น
แต่กลิ่นลึกลึ้นผิดปกติ ดังนั้นฉันตรวจสอบขวดไวน์อย่างไม่เป็นทางการ
"ร้าว มันคือ
Vintage Mars? มันเป็นไวน์ที่มีรสลึกและหลังรสยาว" นี่คือนกหรืออะไร?
"ขอบคุณที่เปิดขวดดีๆ แบบนี้ให้วันเกิดของฉัน....."
มันเป็นนิสัยในชีวิตก่อนหน้าของฉันที่จะสนุกกับการดื่ม
คุณปู่ที่มองฉันแบบนั้นพูด
".....ท่านรู้เรื่องแอลกอฮอล์ดีมาก เทีย" โอ้ แยกแล้ว
ฉันเพิ่งเป็นผู้ใหญ่
".....ฉันเห็นมันในหนังสือ คุณปู่"
สายตาของคุณปู่ที่บางเล็กน้อยดูสงสัยในคำตอบของฉัน "ใช่ ถ้าท่านเป็น"
"ฮ่าฮ่า....." คุณปู่พูดแบบนี้และชนแก้วเบาๆ กับแก้วที่ฉันถือ
เสียงใสของขอบแก้วดังในอากาศเงียบบนระเบียง ฉันแอบจิบไวน์ขณะมองคุณปู่

ตามคาด

ไวน์แพง มันเป็นเครื่องดื่มที่แรง แต่ก็อร่อยมากจนฉันอยากดื่มแบบนี้
ฉันมองไวน์และคุณป่ถามฉัน "ฉันยังไม่ได้ให้ของขวัญวันเกิดท่าน
มีอะไรที่ท่านต้องการไหม?"

แสงจากห้องจัดเลี้ยงสร้างแสงและเงาลึกลับบนใบหน้าของคุณป่
"ถ้าท่านมีอะไรที่ท่านต้องการ บอกฉันได้ทุกอย่าง" ฉันไม่ได้พูดแค่นี้
คุณป่เป็นสมาชิกของครอบครัวลอมบาร์ดี

เขามีความสามารถที่จะให้ฉันทุกอย่างที่ฉันต้องการจริงๆ
ดังนั้นมีความคาดหวังมากมายบนใบหน้าของคุณป่ที่ไม่สามารถซ่อนไปได้ด้วยเงาลึก
ฉันควรพูดอะไร? ฉันมีความคิดซุกซนอยู่ครู่หนึ่ง ขอล่องทองคำ
หรือขอให้ลอมบาร์ดีตัดที่ดินเล็กๆ ให้ฉันอยู่ ไม่ว่าฉันจะพูดอะไร
คุณป่จะฟัง

แต่ไม่ใช่สิ่งเล็กๆ ที่ฉันต้องการ ฉันมีเงินพอแล้ว
และถ้าเป็นที่ดินพอที่จะตั้งถิ่นฐาน ฉันมีที่ดินเซสเซลของพ่อแล้ว
มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันต้องการมี เพียงลอมบาร์ดี นอกจากนี้
คุณป่จะผิดหวังถ้าฉันขอสิ่งเล็กๆ และธรรมดาๆ สำหรับวันเกิดของฉัน
นั่นคือสิ่งที่สายดาที่น่าสนใจของคุณป่กำลังพูดอยู่ตอนนี้
ดังนั้นฉันต้องตอบสนองความคาดหวังนั้น ฉันเป็นหลานสาวที่ดี
ฉันจับไวน์อีกครั้งและถามคุณป่ "ฉันเป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่วันนี้ ใช่ไหม
คุณป่?" "ใช่

ตอนนี้ท่านอายุสิบแปดแล้ว" ใบหน้าของคุณป่ที่พยักหน้าอย่างผ่อนคลาย
จนกระทั่งฉันพูดสิ่งต่อไป "ดังนั้นสิทธิของฉันจะมีผล" ".....ใช่?" "ใช่
สิทธิในการมีส่วนร่วมในธุรกิจของลอมบาร์ดีเกินอำนาจของผู้รับผิดชอบในฐานะสายตรงของหัวหน้าครอบครัว"
ทั้งขานาเน็ดและเรย์จในวัยเยาว์มีจุดเริ่มต้นเดียวกัน
เรียกสิทธิทันทีและนำไปสู่พื้นที่ที่สนใจและมั่นใจ ดังนั้นจึงบรรลุผลดี
พิสูจน์ความสามารถของตนเอง นั่นคือวิธีที่ลอมบาร์ดีแสดงตัวเองต่อโลก
สายดาของคุณป่สั้นเล็กน้อยเมื่อมองมาที่ฉัน "ฉันไม่ต้องการอะไรอื่น"
ฉันต้องการลอมบาร์ดี ครอบครัวที่ยิ่งใหญ่และสวยงามที่สุดในประวัติศาสตร์
ดังนั้นฉันพูดกับคุณป่ด้วยรอยยิ้มสงบ "เพียงครั้งเดียว
ได้โปรดสนับสนุนฉันในการใช้สิทธิของฉัน คุณป่"

มีช่วงเวลาหนึ่งของความเงิบบนระเบียบ คุณป่มองมาที่ฉันโดยไม่กระพริบตา
และเมื่อฉันคิดว่าฉันค่อยๆ ได้รอยยิ้มในสายดา "ฮาฮาฮา!"

คุณป่หัวเราะออกมา
"นั่นคือ..... ฮาฮาฮา!"

มันเป็นเสียงหัวเราะใหญ่และร่าเริงที่ไวน์ในมือของเขาไหลออกจากแก้ว
ฉันรอยางเงิบๆ จนเสียงหัวเราะของคุณป่เงิบลง

"นั่นคือของขวัญที่ท่านเลือก
ฟลอเรนเทีย" "ใช่ มันเป็นของขวัญวันเกิดสำหรับผู้ใหญ่
ดังนั้นฉันโลภสิ่งที่ดี

คุณป่" "โลภ....." คุณป่พึมพำ ขณะถูเคราที่ตัดแต่ง
"มันเป็นสิทธิที่ใครในสายเลือดของฉันมี
แม้ว่าท่านจะไม่ต้องการมันเป็นของขวัญวันเกิด มันก็เป็นของท่านอยู่แล้ว"
ฉันส่าย

และตะโกนเสียงดัง "ช่างเป็นความคิดที่สร้างสรรค์!

ธุรกิจขนส่งที่ส่งถึงหน้าบ้าน!"

"ไม่ใช่แค่การส่งของ -

ชีวิตของอุตสาหกรรมขนส่งคือความเร็วและความแม่นยำ
ฉันต้องสามารถไว้วางใจและมอบหมายงานได้" "ถูกต้อง! รวดเร็วและแม่นยำ!"

กลาง เหวอน

กำหมัดแน่น

"มันคือการขนส่งของลอมบาร์ดีที่อยู่บนยอดของลอมบาร์ดีที่ขยายไปทั่วทั้งจักรวรรดิใช่ไหม?

มันแค่เชื่อมต่อยอดของรายการกับร้านค้าและเพิ่มกระบวนการส่งถึงหน้าประตู"

"การขนส่งของลอมบาร์ดีของเรามีพนักงานที่ถูกส่งไปยังสาขายอดของลอมบาร์ดีทั่วทั้งจักรวรรดิแล้ว
ขั้นตอนที่จะไปถึงหน้าบ้านจะเป็นการจ้างคนเพิ่มเติมที่รู้จักภูมิศาสตร์ของพื้นที่"

"ตามคาด คุณฉลาดมาก" "และ..." ตามคาด ผู้เชี่ยวชาญแตกต่างกัน

ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการส่งของ คลาง เควอน
เริ่มทำความรู้ทุกประเภทออกมาเหมือนหุ่นยนต์
สิ่งที่ฉันต้องทำคือฟังความรู้และบอกเขาเพียงไม่กี่จุดเสริม
แต่แค่นั้นก็ทำให้คลาง
เควอนทิ้ง

"ฉันไม่คาดคิดว่าจะมีการสนทนาที่ตลกขนาดนี้กับคนที่ไม่ใช่พนักงานของการขนส่งลอมบาร์ดี!
คุณเป็นคนที่มีความรู้มากที่สุดในลอมบาร์ดีเกี่ยวกับการขนส่ง!" คลาง
เควอนส่องแสงสว่างจ้าจนยากที่จะคิดว่าเขาเป็นคนเดียวกันที่เมาและบ่นถึงความผิดหวังของเขา
"แน่นอน นั่นไม่ใช่ทั้งหมด
เราต้องหายอดและร้านค้าที่จะเก็บของมีค่าของลูกค้าไว้กับการขนส่งลอมบาร์ดี
แต่ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของฉัน เควอน" คลาง
เควอนปิดปากเหมือนจะร้องไห้และพยักหน้า
"ฉันเชื่อว่าการขนส่งลอมบาร์ดีในเควอนจะบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการนี้ที่ฉันวาดฝันไว้ในหัว"
"วัตถุประสงค์...คืออะไร?" ฉันตอบด้วยรอยยิ้มใหญ่
"เมื่อมีคนเคาะประตูบ้านและพูดว่า
'ขอมาส่งแล้ว' ความสุขและความตื่นเต้นในการวิ่งไปที่ประตู!" ร้าว
ฉันมีความสุขแค่จินตนาการถึงมัน!
"ฉันคิดว่าใครก็ตามที่สามารถจ่ายเงินจำนวนที่เหมาะสมควรจะรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นแรงนั้น"
"โอ้ ใช่!" ฉันและคลาง เควอนกำหมัดแน่น
"ธุรกิจที่สร้างสรรค์นี้ต้องการชื่อใหม่
การเรียกว่า 'การขนส่ง' ไม่ได้หมายถึงทั้งหมด!"
"เงินฉันมีบางอย่างในใจ..."
"อะไรคือสิ่งนั้น เลดีฟลอเรนเทีย!" แม้ว่าคลาง
เควอนจะดูเหมือนจะเห็นด้วยกับทุกสิ่งที่ฉันพูด ฉันมองเข้าไปในตาของคลาง
เควอนและพูด
"ทำไมเราไม่เรียกมันว่า 'การส่งของ' ด้วยความหมายว่า 'ส่งถึงบ้านนี้'?"
งานเลี้ยงใหญ่ถูกจัดขึ้นที่พระราชวังของจักรพรรดินี แยกวันนี้คือ
รอนเซนท์ อีวาน
ซึ่งเป็นบุตรคนโตและรองหัวหน้าของอีวาน
ครัวของพระราชวังจักรพรรดินีถูกกวาดตลอดทั้งวัน
และโต๊ะอาหารขนาดใหญ่เต็มไปด้วยอาหารที่รอนเซนท์ชอบ เมื่อเห็นมัน
รอนเซนท์ก็มีความสุขสองสามครั้งและหักทลายคนที่รอเขาอยู่ "จักรพรรดินี
และเจ้าชายองค์แรก ขอขอบคุณมากที่เชิญฉัน" อัสตานาสายหัวเงียบๆ
และจักรพรรดินีตอบด้วยรอยยิ้มใหญ่ "รองหัวหน้าอีวานมาที่เมืองจักรพรรดิ
ฉันจะปล่อยคุณไปโดยไม่เสี่ยงดูคุณที่พระราชวังได้อย่างไร?"
รอนเซนท์เป็นคนที่แทนหัวหน้าอีวานที่ไม่สามารถเดินทางระหว่างเมืองจักรพรรดิและดินแดนอีวานได้เนื่องจากอายุของเขา
คำว่า "รองหัวหน้า" หวานจริงๆ ต่อหูของเขา
รอนเซนท์ยังหักทลายบุคคลที่มีการปรากฏตัวน้อยซึ่งนั่งเงียบๆ อยู่ด้านหนึ่ง
"หัวหน้าอังเกนาส ไม่ได้เจอกันนาน" "ใช่ มันนานแล้ว"
มันเป็นความจริงที่ทุกขุนนางจักรพรรดิรู้ว่า เฟอร์ดินานด์ อังเกนาส
เป็นหุ่นของจักรพรรดินี
คู่ต่อสู้ที่รอนเซนท์ควรใส่ใจวันนี้ไม่ใช่หัวหน้าอังเกนาสหรือเจ้าชายองค์แรกที่เงียบ
"นั่งสบายๆ" มันคือจักรพรรดินีลาเวนีที่มีอำนาจ
รอนเซนท์เริ่มกินด้วยรอยยิ้มสุภาพและสุภาพต่อจักรพรรดินี
และเมื่ออาหารจบลง
จักรพรรดินีลาเวนีที่กินอาหารมากและรู้สึกดีต้องทำความสะอาดปากด้วยผ้าเช็ดปากและพูด
"เร็วๆ นี้ เจ้าชายองค์แรกของเราจะไปล่าสัตว์ทางเหนือกับเพื่อนๆ"

เขาต้องการหยุดที่อ่าวระหว่างการเดินทางของเขา" "โอ้ ใช่หรือ?"

".....ฉันได้ยินมาว่าไม่มีที่ไหนเหมือนคฤหาสน์อ่าวในการล่าหมาป่า"

อัสตานาที่ตอบตามที่จักรพรรดินีพูดก่อนอาหารเย็น

ยกแก้วไวน์ขึ้นปากด้วยใบหน้าที่หงุดหงิด

เขาเบื่อหน่ายกับท่าทีของแม่ที่ควบคุมทุกอย่างเหมือนเขายังเป็นเด็ก

"ถูกต้อง

หมาป่าทางเหนือรวดเร็วและใหญ่ ดังนั้นมันจึงสนุกในการล่า

ประตูของดินแดนอ่าวจะเปิดเสมอสำหรับเจ้าชายองค์แรก" "ขอบคุณ"

จักรพรรดินีที่มองเห็นจากนั้นด้วยความยินดีพูดกับอัสตานาด้วยเสียงที่อบอุ่น

"อ่าวเป็นครอบครัวที่แข็งแกร่งและมีเกียรติที่ปกป้องส่วนเหนือของจักรวรรดิของเรา

อย่าลืมเรื่องนั้น เจ้าชายองค์แรก" ".....ใช่ แม่"

"และอ่าวมีความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งกับอังกะเนาสของเรา ใช่ไหม

รองหัวหน้าอ่าว?"

"แน่นอน จักรพรรดินี"

แผนพัฒนาตะวันตกที่อังกะเนาสดำเนินการในช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้ช่วยให้ตำแหน่งของรอนเซนท์ในครอบครัวอ่าวดีขึ้นมาก

เขากังวลว่าน้องชายของเขาที่อายุน้อยกว่าเขาหนึ่งปีจะดีเขา

และขอบคุณสัญญากับอังกะเนาส รอนเซนท์สามารถก้าวหน้าในการแข่งขันผู้สืบทอด

"ในขณะที่เราอยู่ที่วันนี้ ฉันอยากขอความกรุณาจากคุณ รองหัวหน้าอ่าว"

ตอนนี้ถึงเวลามาแล้ว ในสัญญาณของจักรพรรดินีที่พยายามเข้าสู่ประเด็น

รอนเซนท์ตอบด้วยความกังวลในใจ "บอกฉัน จักรพรรดินี"

"เราเร่งการพัฒนาตะวันตก

แต่ฉันคิดว่าปริมาณไม้ที่อ่าวส่งมาไม่เพียงพอ"

จักรพรรดินีพยายามพัฒนาตะวันตกเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับชนชั้นสูง

และเธอต้องการถนนที่ขัดเงาและบ้านหรูหราเพื่อมัน

และอ่าวจัดหาไม้ที่จำเป็นในการสร้างพวกมันในราคาต่ำ

นี่คือเนื้อหาของสัญญาระหว่างอ่าวและอังกะเนาส

จักรพรรดินีพูดด้วยรอยยิ้มที่สวยงาม

"ดังนั้นฉันคิดว่าเราจะต้องการไม้มากขึ้นสี่เท่าในอนาคตแน่นอน

ครอบครัวอ่าวสามารถช่วยฉันในเรื่องนี้ได้ใช่ไหม?" "โอ้...ฉันขอโทษ

จักรพรรดินี

มันเกินความสามารถของอ่าว" รอนเซนท์พูดด้วยใบหน้าที่แข็งทื่อ

เขาไม่ได้ตั้งใจจะตอรอง

"ต้นไม้ที่เราได้จัดหาครอบครัวอังกะเนาสคือไม้ที่เรียกว่าทรีวา

มันเป็นต้นไม้ที่แข็งแรงและทนต่อความชื้น

แต่การตัดไม้ยากและใช้เวลานานในการประมวลผล"

"ฉันทำไมเราไม่ใช้ต้นไม้อื่น?"

ตามคำพูดของจักรพรรดินี รอนเซนท์ส่ายหัว

"ไม้ชนิดอื่นจะไม่ทนต่อวันที่ชื้นและร้อนและคืนที่หนาวเย็นของตะวันตก

แน่นอน

คุณอาจต้องการถามครอบครัวอื่นๆ สำหรับไม้เพื่อแทนที่ต้นไม้ทรีวา

แต่คำตอบของพวกเขาจะเหมือนกับของฉัน"

มันเป็นที่รู้กันอยู่แล้วโดยจักรพรรดินีก่อนการพัฒนาเริ่มต้น ลิปิดไม่ดี

สภาพอากาศแย่ มีเหตุผลว่าทำไมตะวันตกยังคงเป็นดินแดนแห้งแล้งจนถึงตอนนี้

อย่างไรก็ตาม

เหตุผลในการเร่งแผนพัฒนาตะวันตกคือเพราะเจ้าชายองค์ที่สองที่เป็นหนาม

เธอพยายามหลายครั้งที่จ่าทหารรับจ้างเพื่อฆ่าเขาในขณะที่เขาอยู่นอกสถาบัน

แต่ทั้งหมดล้มเหลว

และเจ้าชายองค์ที่สองก็กลับมาสู่จักรวรรดิอย่างปลอดภัยเป็นอุปสรรคในทางของอัสตานาตามที่คาดไว้

แผนพัฒนาตะวันตกเป็นวิธีการเอาชนะสถานการณ์นี้

"คุณสามารถเพิ่มการจัดหาของไม้ทรีวาได้มากแค่ไหน?"

"มันยากที่จะมั่นใจ

แต่ฉันคิดว่ามันจะเพิ่มขึ้นสองเท่าจากที่เป็นอยู่ตอนนี้"
"ไม่มีโอกาสที่จะเป็นเช่นนั้น ด้วยความไม่เห็นด้วย
จักรพรรดินีคลีกลิ้นในใจ
แต่ยืมบ่นใบหน้าและพูด "ฉันจะขอให้คุณทำอย่างนั้น
ฉันจะไว้ใจครอบครัวอีวานที่จะทำดีที่สุด" "ใช่ จักรพรรดินี"
หลังอาหารเย็น
รอนเซนท์ อีวาน ออกจากพระราชวัง "เขาไม่รู้วิธีจัดการต้นไม้เลย"
จักรพรรดินีมองอย่างประหลาดไปที่รถม้าของครอบครัวอีวานที่ห่างออกไป
"อย่ากังวลมากเกินไป จักรพรรดินี อีวานไม่ใช่คนเดียวที่มีปาดันทรีว"
"ฉันคุณหมายความว่าครอบครัวอื่นสามารถจัดหาไม้ได้มากเท่ากับอีวาน พ่อ?"
"แน่นอน
ไม่มากเท่าครอบครัวอีวานที่มีดินแดนใหญ่ที่สุด
แต่ถ้าคุณเคาะประตูของดินแดนอื่นๆ
รอบๆ เขา จะมีความหวัง ไม่ใช่การประมาท"
จักรพรรดินีลาเวนีกดดันพ่อของเธอที่พูดแต่เรื่องอ่อนแอ
"เราต้องรักษาความปลอดภัยของไม้ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม คุณเข้าใจไหม?"
แล้วหัวหน้าอังเกนาสตอบอย่างอาย "ฉันเรามาตรวจสอบยอดอื่นๆ
เพื่อดูว่าพวกเรามีต้นทรีวใหม่" แต่จักรพรรดินีลาเวนีไม่พอใจ
หลังจากคิดสักครู่
เธอสั่งพ่อของเธอ "ไม่ นั่นไม่พอ หลังจากติดต่อยอด
พ่อไปทางเหนือและชนไม้โดยตรง"
".....ใช่ จักรพรรดินี"
จักรพรรดินีลาเวนีเดินไปที่หน้าต่างและมองลงไปที่พระราชวังที่มีดลง
ชะตากรรมของอังเกนาส และตัวจักรพรรดินีเอง ขึ้นอยู่กับแผนพัฒนาตะวันตกนี้
มือของเธอที่วางอย่างสง่างามบนกรอบหน้าต่างถูกจับแน่นจนกระดูกขาว IWBMITL
- Part 2
ไม่กี่วันต่อมา สำนักงานของบริษัทเพลเลด
คลาริแวนที่รายงานเรื่องการค้าขายกับฉัน
จู่ๆ พูดด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวล
"มีการพูดถึงธุรกิจสงฆ์ของที่นี่มากในหมู่ผู้ติดตามของลอมบาร์ดี
เลดี้ฟลอเรนเทีย"
"ฉันรู้ มันพลิกกลับไปหมด" หลังจากได้ยินข่าว ลาราเน่ ครานี
และฟลาเฟดริงมาถามว่าข่าวลือเป็นจริงไหม
"ไม่เคยมีหัวข้อที่ร้อนแรงขนาดนี้ตั้งแต่สายตรงของหัวหน้าครอบครัวใช้สิทธิของเขา"
"เพราะฉันยังเด็กอยู่ ดี มีเหตุผลอื่นๆ" ฉันยกไหล่และตอบเบาๆ
ต่อความคิดเห็นของคลาริแวน "ยิ่งคนพูดถึงฉันและธุรกิจนี้มากเท่าไร
ฉันก็ยิ่งได้มากหลังจากความสำเร็จ ฉันไม่สนใจจริงๆ"
ด้วยท่าทางผ่อนคลายของฉัน
คลาริแวนในที่สุดก็พยักหน้าและย้ายไปยังวาระถัดไป
"เราได้ติดต่อกับอังเกนาส
พวกเขาต้องการซื้อไม้ที่เรามี"
"พวกเขากำลังเร่งพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวทางตะวันตก
พวกเขาจะไม่พอใจกับสิ่งที่อีวานให้"
"ดูเหมือนว่าพวกเขาจะกังวลมากพอที่จะรู้ว่าเรายังมีไม้ทรีวมากนอกจากที่เราส่งไปที่เซเชล"
"ฉันคิดอย่างนั้น พวกเขายังมีเงินเหลืออยู่
แต่พวกเขาไม่สามารถเร่งการก่อสร้างได้เพราะไม่มีวัสดุ"
"ฉันคิดว่าพวกเขาจะจ่ายราคาสูงมาก" "ถูกต้อง แต่เราไม่ขายไม้ทรีว"
คราวนี้
คลาริแวนดูแปลกใจเล็กน้อย
ฉันจะไม่เข้าใจถ้าฉันไม่ขายไม้ที่กองอยู่แม้ว่าจะมีผู้ซื้อที่ต้องการลดราคา
หลังจากครุ่นคิดสักครู่ คลาริแวนพูดด้วยความระมัดระวัง

"แต่ครอบครัวอีวานจัดหาไม้ต่อเนื่อง และยอดโมนัคมืดต้นทรีวายุมาก
 อาจจะเป็นไปตามแผนของอังเกนาส..."

"แม้ว่ายอดโมนัคจะขายไม้ทั้งหมดที่เปเรซมีให้อังเกนาส นั่นก็ไม่เพียงพอ
 ในที่สุดพวกเขาจะติดต่อเราต่อเนื่อง จักรพรรดินีกำลังเร่งรีบมาก"
 และนั่นคือความผิดพลาดที่เด็ดขาดของจักรพรรดินีลาเวนี
 ในชีวิตก่อนหน้านี้ของฉัน

มันเป็นโครงการพัฒนาที่ยังอยู่ในขั้นพื้นฐาน เพราะฉันไม่รีบร้อน
 ฉันสามารถสร้างสถานที่ท่องเที่ยวได้อย่างปลอดภัยแม้หลังจาก "มันเกิดขึ้น"
 แต่ถ้าคุณรีบร้อนขนาดนี้... "อย่ากังวล คลาริอัน"
 อังเกนาสจะยังคงเป็นดินแดนที่ยากจนที่สุดในจักรวรรดิ ต่อไปอีกสักพัก" ***

ฉันกลับไปศึกษาหลังจากประชุมกับคลาริอัน
 มันร้อนมากแล้วเมื่อฤดูใบไม้ผลิผ่านไปและฤดูร้อนมาถึง
 ฉันเดินไปยังอาคารเสริมเช็ดเหงื่อด้วยผ้าเช็ดหน้า
 บรรยากาศของคฤหาสน์แปลกๆ รุนแรง
 สองสาวใช้ที่เดินผ่านหน้าฉันด้วยก้าวกระโดดครึ่งหนึ่งก้มตัวลงและวิ่งอีกครั้ง
 จากนั้นจากระยะไกล มีคนเรียกฉันเสียงดัง มันคือครานีที่วิ่งมาหาฉัน
 "พี!

พีฟลอเรนเทีย!" เขาโตขึ้นในระหว่างนี้หรือเปล่า? เพราะคนสูงวิ่ง
 ดูเหมือนว่าฝุ่นจะปลิวมากขึ้น "เกิดอะไรขึ้น ครานี?"
 "พีไปไหนตั้งแต่เช้า? ไม่
 นั่นไม่สำคัญตอนนี้... หู" เขามาจาก

"ถ้าฉันไม่เชื่อใจภรรยาของฉัน, Angenas, แล้วฉันจะเชื่อใจใครได้?" "โอ้
 ขอบคุณพระเจ้า ขอบคุณที่เข้าใจ, Lord Lombardi."
 จักรพรรดินียิ้มกว้างและยื่นถ้วยชาอีกใบ "ข, ขอบคุณค่ะ" จักรพรรดินี
 Lavini และ

Serral แลกเปลี่ยนสายตากันเงียบๆ ขณะที่ Viede กำลังดื่มชาอย่างหลงใหล
 และมีรอยยิ้มเงียบๆ บนริมฝีปากของทั้งสองคน ***

".....นี่คือคำอธิบายคร่าวๆ
 เกี่ยวกับธุรกิจการจัดส่ง แนนอน ถ้าคุณต้องการ
 ฉันสามารถส่งแผนธุรกิจที่ละเอียดมากขึ้นไปยังที่สูงได้"
 ฉันได้ทำคำอธิบายสั้นๆ
 แต่ละเย็บให้กับ Romassie Dillard, เจ้าของที่สูงของ Lombardi
 "นั่นเป็นความคิดที่... ฉลาดมาก" Romassie Dillard พิมพ์ด้วยความประทับใจ
 ฉันรู้ว่าเขาชื่นชมจริงๆ เขาได้ประหลาดใจหลายครั้งตลอดการอธิบายของฉัน
 อยากรู้ก็ตาม

Romassie Dillard ยังคงสงสัย "คุณกังวลอะไรอยู่, Lord?" "เอ่อ
 ฉันรู้ว่ามันเป็นความคิดที่ดี แต่ฉันสงสัยว่ามันจะเป็นไปได้จริงๆ แค่ไหน
 ฉันสงสัยว่าขุนนางจะใช้มันมากแค่ไหน
 เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคยเลย...."

ฉันส่ายหัวและพูด "คุณเข้าใจผิดอย่างหนึ่ง
 ฐานลูกค้าของธุรกิจการจัดส่งไม่ใช่แค่ขุนนาง
 เงินไม่ใช่ทรัพย์สินเฉพาะของขุนนางในอาณาจักรอีกต่อไปใช่ไหม? ข้างบน
 จำนวนสามัญชนที่สะสมความมั่งคั่งมากมายผ่านยอดเขาเขียวของวังหลวงมีมากมาย"
 "แต่ก็ยังไม่แน่ใจ....." "ฉันยังเสนอให้ที่สูงของ Lombardi,
 ที่มีหลังคาเดียวกัน,
 ทำให้ 'การปฏิบัติ' ของการจัดส่ง Lombardi ที่คุณเพิ่งพูดถึง
 ในช่วงแรกๆของธุรกิจ
 ความหลากหลายของสินค้าที่สามารถซื้อผ่านบริการจัดส่งจะเป็นการปฏิบัติของการจัดส่ง"
 "อืม." Romassie Dillard แทบไม่ตัดสินใจ ฉันคิดเกี่ยวกับมันสักพักเช่นกัน
 เจ้าของบ้านของ Dillard ที่ฉันรู้จักไม่ใช่คนที่ไม่แน่ใจแบบนี้
 เขาเป็นคนที่รู้วิธีกระโดดเข้ามาโดยไม่ลังเลเมื่อเห็นโอกาส

มันก็เหมือนเดิมในวัยชรา
 ดังนั้นแน่นอนว่ามีเหตุผลที่เขาสงสัยที่จะจับมือฉันในฐานะหัวหน้าของที่สูงใหญ่ของ Lombardi ฉันถาม Romassie Dillard ตรงๆ
 "เป็นธุรกิจการจัดส่งหรือฉันที่ทำให้คุณกังวล?" "เอ่อ นั่นคือ."
 ใบหน้าที่เขินอายของเขาบอกคำตอบแทน มันไม่มีประโยชน์ที่จะถามฉันแค่ไม่เชื่อถือ
 ฉันพูดด้วยเสียงที่สงบ "ฉันจะขอบคุณถ้าคุณพูดตรงๆ, Lord Dillard."
 "ถ้าคุณพูดแบบนั้น....." Romassie Dillard ลังเลอยู่สักพัก
 และในไม่ช้าก็เปิดปากเหมือนตัดสินใจแล้ว
 "ไม่มีใครเคยคิดถึงรูปแบบการขนส่งใหม่ที่เรียกว่าการจัดส่ง
 ฉันรู้ว่าคุณฉลาดตั้งแต่เด็ก
 แต่ฉันไม่คาดหวังว่าคุณจะมีพรสวรรค์ทางธุรกิจ
 ฉันประหลาดใจจริงๆ แต่....." นั่นคือจุดสำคัญตอนนี้ "ฉันเป็นพ่อค้า
 และพ่อค้าคุณค่าประสบการณ์มากกว่าสิ่งอื่นใด" Romassie Dillard
 พูดอย่างระมัดระวัง
 "ไม่ว่าคุณฉลาดแค่ไหนและมีความคิดที่ฉลาดแค่ไหน
 คุณก็ไม่เชื่อถือถ้าคุณไม่มีประสบการณ์" มันไม่น่าแปลกใจ
 มันเป็นความเชื่อของพ่อค้าในชีวิตจริง
 ที่นับประสบการณ์ที่เขาได้รับการวิ่งด้วยเท้าเป็นทรัพย์สินที่มีค่าที่สุดในทางกลับกัน Dillard
 ก็หมายความว่าเขายึดถือพ่อค้าที่มีประสบการณ์มากขนาดนั้น
 มันเป็นเรื่องที่ดีมากสำหรับฉัน "ดังนั้น
 ปัญหาเดียวคือฉันไม่มีประสบการณ์?" "ใช่
 ถ้าพูดตรงๆ ใช่ นี่เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับผลกำไรและขาดทุนของ Lombardi
 ดังนั้นโปรดเข้าใจ....." "ฉันก็ไม่มีปัญหา" "อะไรนะ?" ฉันพูดกับ
 Romassie
 Dillard ที่งุนงงที่ละตัวอักษร "มันไม่ใช่ว่าฉันไม่มีประสบการณ์มากมาย"
 IWBMITL -
 Part 2 "ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดถึงอะไร....." ฉันยิ้มและมองไปที่
 Clarivan
 ที่ยืนอยู่ข้างฉัน "เพื่อไว้ ฉันขอให้ Clarivan มาด้วย
 นั่นเป็นความโล่งใจ"
 Clarivan ยิ้มให้ฉัน "Lady Florentia
 มักจะรวมทุกอย่างเข้าด้วยกันเหมือนว่าเธอสามารถมองเห็นอนาคตได้
 ตอนนี้ฉันไม่แปลกใจแล้ว" Romassie Dillard มองฉันและ Clarivan
 ที่กำลังสนทนาอย่างเป็นมิตรด้วยสายตาที่ไม่รู้จัก
 มันแน่นอนระหว่างครูและนักเรียน
 บรรยากาศของการสนทนาเป็นตรงข้าม ดังนั้นมันต้องสับสนมาก
 ฉันเรียกเขาด้วยเสียงที่สงบ
 เพื่อยุติความสับสนของที่สูง "Lord Romassie Dillard." "ใช่.....?"
 "คุณจำธุรกิจเหมืองเพชรของ Pellet ได้ไหม?" "แน่นอน...." Romassie
 Dillard
 ตอบด้วยการพยักหน้า "ฉันรู้ว่าคุณอยู่ที่สถานที่ประมูลเหมืองในเวลานั้น
 คุณคิดว่าอย่างไร?" "ฉันคิดว่าที่สูงของ Lombardi ที่เคยพอใจกับบริษัท
 Pellet
 ใหม่ได้เรียนรู้สิ่งที่ถูกต้อง ตั้งแต่นั้นมา
 เราได้กลับคืนสู่ความตั้งใจเดิมและเปลี่ยนใจ" แม้ว่าเขาจะตอบคำถามของฉัน
 เขายังงุนงงเพราะเขาไม่สามารถเชื่อมโยงฉันกับธุรกิจที่นำไปสู่บริษัท
 Pellet
 ในวันนี้ ฉันพูดกับที่สูงแบบนั้น "ธุรกิจเหมืองเพชรเป็นธุรกิจแรกของฉัน"
 "ธุรกิจแรก....." Romassie Dillard สายหัว

พิมพ์อย่างว่างเปล่าหลังจากคำพูดสุดท้ายของฉันทัน "ฉันทขอโทษ
ฉันไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่คุณพูด คุณช่วยพูดซ้ำได้ไหม"
"คุณบอกว่าคุณไม่เชื่อฉันเพราะฉันไม่มีประสบการณ์ ประสบการณ์สำคัญ
ฉันเห็นด้วยกับคุณในบางส่วน ดังนั้นให้ฉันบอกความลับ" ฉันทพูดด้วยเสียงต่ำ
"เจ้าของจริงของบริษัท Pellet คือฉันท, Florentia Lombardi."
"เจ้าของจริง.....?"
ดวงตาของ Romassie สันเหมือนแผ่นดินไหว มุ่งไปที่ Clarivan
"สิ่งที่คุณพูดเมื่อก็เป็นจริงหรือ?" Clarivan ตอบทันที "เท่าที่คุณรู้
ฉันทกำลังสอน Lady Florentia จริงๆ แล้วมันตรงกันข้าม ทุกวัน
ฉันทเรียนรู้มากมายจากเธอ, Lady Florentia." "แต่,
แต่ผู้หญิงสาวจะทำได้อย่างไร....." บางทีความตกใจมากเกินไป Dillard
พูดติดอ่าง
แต่ Clarivan พูดอย่างมั่นคงพอที่จะฟังดูใจร้ายเล็กน้อย "สำหรับ Lady
Florentia
อายุเป็นเพียงตัวเลข ฉันทรับรองคุณ, Clarivan Pellet." Clarivan
สายหัวอีกครั้งที่ข้อสงสัยที่สมเหตุสมผลว่าเขาแค่ช่วยเหลือผู้หญิงสาวภายใต้การนำของ
Pellet Commercialist
"จากเหมืองเพชรและการค้าภัยแล้งใหญ่ทางตะวันออกที่นำไปสู่บริษัท Pellet
ในวันนี้ถึงทุนการศึกษา Pellet Corporation Academy
ที่เริ่มเมื่อปีที่แล้ว
ทั้งหมดโดย Lady Florentia เจ้าของบริษัท Pellet เอง" "เฮ้
อย่าทำให้มันสูงเกินไป
มันคือ Violet และ Clarivan ที่นำ Pellet มาถึงที่นี่"
"ฉันทแค่บอกความรู้สึกจริงๆ
ของฉันท, Lady Florentia." Clarivan
พูดแบบนั้นและยิ้มให้ฉันทด้วยสายตาที่เป็นมิตร
ว้าว คนหล่อยังคงดูดีแม้เมื่อพวกเขาแก่ ความงามไม่ไปไหน!
จากนั้นฉันทจะสายตาจาก
Clarivan และถาม Romassie Dillard ที่ยังคงงุนงง "เป็นอย่างไบบ้าง, Lord
Dillard
ฉันทคิดว่าฉันทก็มีประสบการณ์ในระดับนี้" *** ลูกสาวคนเดียวของ Gallahan,
Florentia,
คล้ายกับพ่อของ Gallahan มากพอที่จะเห็นแยกกัน
ดวงตาเขียวใหญ่และรูปปากที่ยิ้มเป็นพิเศษ
แต่ด้วยสายตาที่มั่นใจและอารมณ์ที่เ็นเกรงขาม มันไม่เหมือนกับ Gallahan
ที่ซึบซาด
'ค่อนข้าง.....' มันเป็นเวลาที Romassie Dillard
จะนึกถึงใครบางคนทีคล้ายกับ
Florentia "Lord Lombardy สูงกว่า." ".....ใช่."
"ไม่ว่าคุณจะมีประสบการณ์มากแค่ไหน
มันยากที่จะเชื่อใจทันทีและเข้าร่วมธุรกิจใหม่ด้วยกัน แต่."
ดวงตาเขียวทีเปล่งประกายด้วยความมั่นใจในความสำเร้ง มีเสนห์ต่อ
Romassie Dillard
"ฉันทเป็นคนทีคิดเิดเดียวการจัดส่ง แต่เป็น Lombardi ที่นำธุรกิจ เขาคือ
Householder
Devon ทีรับผิดชอบทีสูงของ Lombardi และ Herringa
ทีได้เลียงดูพรสวรรค์มากมาย
ถ้าคุณไม่เชื่อฉันท เชื่อพวกเขา." Romassie Dillard
พยักหน้าโดยไม่รู้ตัวทีกำลังฟังอย่างว่างเปล่ากับสิ่งที Florentia พูด
ไม่มีคำพูดผิดเลย แต่เขายังงุนงงเหมือนเ็น
ไม่ว่าคุณจะใส่ไว้ในกระเป่าเท่าไหร

เข็มนะยังคงแสดงออก
 คุณหมายถึงว่าคุณไม่เห็นใครบางคนแบบนี้ตรงหน้าคุณเหรอ?
 เขารู้สึกอายตัวเองที่ภูมิใจในวิธีการดูคน "ฉันจะกลับมาเร็วๆ
 นี้พร้อมกับข้อเสนอรายละเอียดจากที่สูงของ Lombardi." Romassie Dillard
 ทักทายอย่างสุภาพ พุดแบบนั้น
 มันเป็นที่ที่แตกต่างอย่างมากจากตอนที่เขาเข้ามาในห้องรับแขก Clarivan
 ก็เดินตามเขาออกไปด้วย คลิ๊ก. ทันทีที่ประตูปิดหลังเขา Romassie
 ที่มองไปรอบๆ
 และยืนยันว่าไม่มีใครอยู่ที่นั่น จับไหล่ของ Clarivan และนำเขาไปที่มุม
 "จริงๆ
 จริงๆ?" เพื่อว่าเขาได้ยินมันข้างใน มันเป็นเรื่องที่ตามมา
 "คุณยังไม่เชื่อใน Lady
 Florentia?" ในทางที่ไม่พอใจมาก Clarivan กัดกลับ
 ทุบมือบนไหล่ของเขาอย่างแรง
 ในการเห็นลูกของเขาครั้งแรก ที่เขามักคิดว่าเย็นชา Lord สูงของ Lombardi
 สูญเสียคำพูดอีกครั้ง นอกจากนี้ Clarivan ก้าวไปอีกขั้นและพุด เดือน
 "Lady
 Florentia เปิดเผยความลับของเธอเพราะเธอเชื่อใน Lord สูง
 อย่างทรยศความเชื่อของเธอ."
 Romassie Dillard พยักหน้าอย่างช้าๆ ลูกสาวของ Gallahan ตอนนี้อายุเพียง
 18 ปี
 จริงๆ แล้วเป็นเจ้าของบริษัท Pellet ใครจะเชื่อเรื่องนี้?
 "เพื่อข้อมูลของคุณ Lady
 รู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของฉันกับ Lord สูงแล้ว." "คุณบอกเองเหรอ?"
 Romassie
 Dillard ประหลาดใจจริงๆ ข้อเท็จจริงที่ว่า Clarivan
 เกิดนอกสมรสเป็นความลับที่แน่นหนา เหนือสิ่งอื่นใด มันเป็นเรื่องเพราะ Clarivan
 เองต้องการมันอย่างแรง อย่างไรก็ตาม ความเชื่อของเขาใน Florentia
 สูงพอที่จะบอกทุกสิ่งส่วนตัวของเขา Householder Dillard พยักหน้าเจียบบๆ
 มันเป็นเรื่องเพราะความเชื่อที่แข็งแกร่งระหว่าง Clarivan และ Florentia ถูกวัด
 หลังจากนั้น Clarivan ส่ง Romassie ไปที่รถม้า
 และในขณะที่บางคนรับใช้ในคฤหาสน์กำลังเคลื่อนไหวอย่างยุ่งเหยิง
 บัดฝุ่นจากภายในรถม้า เขาพุดขึ้นทันที "Lord
 สูงเคยบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้
 มันเกี่ยวกับวันที่คุณเรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถและความทะเยอทะยานของ
 Patriarch
 Lombardy ปัจจุบัน ที่ยังคงแข่งขันเพื่อการสืบทอดในวัยเยาว์."
 ที่คำพูดของ Clarivan
 Romassie มองกลับไปที่เขา "คุณบอกว่าคุณต้องการไปพร้อมกับเขา
 แม้ว่า คุณจะให้ทุกอย่าง." ".....ใช่ มันเป็นเรื่อง." "วันที่ฉันรู้ว่า Lady
 Florentia
 คือใคร ฉันสามารถเข้าใจได้ว่าคุณเป็นอย่างไรในเวลานั้น." มีรอยยิ้มเล็กๆ
 ที่ละเอียดย้อนบนใบหน้าของ Clarivan
 "นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันติดกับเธออย่างรวดเร็วภายใต้ข้ออ้างว่าเป็นครู."
 รอยยิ้มเล็กๆ
 ดูค่อนข้างน่าพอใจที่ท้ายประโยค เขาไม่เคยเห็น Clarivan แบบนั้นมาก่อน
 ดังนั้น
 Romassie เปิดตากว้างเล็กน้อย "จากนี้ไป Lady Florentia จะทำให้ Lombardi
 ยิ่งใหญ่ขึ้นทีละอย่าง." ดวงตาสีฟ้าของ Clarivan ที่พุดแบบนั้น
 มันใจเหมือน
 Florentia เมื่อสักครู่ "ถ้า Lord Dillard ไม่ต้องการตกหลัง

คุณควรคว้าโอกาสนี้."

Clarivan พุดเหมือนเขากำลังแนะนำและก้าวถอยหลังและชักทายสั้นๆ เมื่อ Romassie

Dillard เห็นหลังตรงของ Clarivan ที่เดินโดยไม่มีความรู้สึกเหลืออยู่ รอยยิ้มแพร่กระจายไปที่ริมฝีปากของ Romassie "ใช่ ฉันมีวันนั้นด้วย."

Romassie

นึกถึงความทรงจำของวันที่เขาบอก Clarivan ด้วยดวงตาที่เปล่งประกาย ภาพของ Lulac

ที่มีความฝันและเป้าหมายของ Lombardi อยู่ในใจของเขายังอยู่ตรงหน้าเขา ใช่

เธอคล้ายกับเขา Romassie พึมพำอย่างมีความสุข

นึกถึงหลานสาวและปู่ที่ดูเหมือนกันมาก

"ฉันคิดว่าฉันจะคว้าโอกาสนี้." ความกระตือรือร้นของ Clarivan

ดูเหมือนจะแพร่กระจายไปถึงเขาด้วย หัวใจของ Romassie

ที่ไม่ค่อยกังวลเมื่อเขาโตขึ้น

กำลังเต้นอย่างน่าพอใจ ฉันกำลังใช้เวลาอยู่กับ Larane

ใช้ประโยชน์จากเวลาของฉันหลังจากเวลานาน

สถานที่ที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้และกลิ่นหญ้าสดใหม่ ทุกวันนี้

Larane

ใช้เวลาส่วนใหญ่ในเรือนกระจกเล็กๆ ด้านหนึ่งของคฤหาสน์

เพราะมันตั้งอยู่ในมุม

มันหายากที่คนจะมาเยี่ยมที่นี่ นอกจากนี้

ดูเหมือนว่าดอกไม้ที่บ้านเดิมที่มีความเงางาม "นี่ค่ะ

ฉันจะให้ลิลลี่เป็นของขวัญวันนี้, Tia." Larane พุด ยื่นช่อดอกลิลลี่สวยๆ

ที่ผูกด้วยสายรัดสีเหลือง "ว้าว ขอขอบคุณ! ขอขอบคุณ Larane

ฉันไม่สามารถดมกลิ่นดอกไม้ในห้องของฉันได้" "ฉันดีใจที่สามารถช่วยได้"

Larane

หัวเราะส่ายกว่าดอกไม้พุดแบบนั้น

แต่ฉันกังวลว่าปลายของการหัวเราะเหียวแห้งเหมือนลิลลี่ที่โค้งงอ

"มีอะไรหรือเปล่า,

Larane?" "หืม? โอ้ ไม่มี....."

แต่แม้คำนั้นก็ซ่อนหางของมันอย่างรวดเร็ว

"ถ้าคุณปล่อยออกมา มันจะทำให้คุณรู้สึกดีขึ้นไหม?" Larane

ที่กระพริบตาใหญ่ๆ

อย่างช้าๆ ที่คำพูดของฉัน พุดด้วยเสียงเล็กๆ "ฉันแค่รู้สึกอิจฉา Tia

เล็กน้อย"

"ฉันเหรอ?" Larane ยิ้มอย่างไร้พลังและพยักหน้า "ฉันอายุตัวเอง

แต่ฉันรู้สึกอึดอัดในช่วงนี้ ดังนั้นฉันคิดเกี่ยวกับมันบางครั้ง

ถ้าฉันเก่งเหมือน

Tia และฉันสามารถทำอะไรใหญ่ๆ ได้"

บางทีในการชุมนุมของครอบครัวเข้ารับใช้

ชื่อของฉันจะเริ่มปรากฏขึ้นหนึ่งหรือสองครั้ง"

แค่จินตนาการก็ทำให้ฉันหัวเราะ

"ฉันไม่คิดว่ามันแยสำหรับเลดี้ฟลอเรนเทียในฐานะผู้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าครอบครัวคนต่อไป"

ไม่ช้าก็เร็วขานาเนตจะประกาศความตั้งใจที่จะถอนตัวจากการแข่งขันเพื่อเป็นผู้สืบทอด

แม้ว่าเข้ารับใช้ของลอมบาร์ดีจะยังเด็ก

แต่ก็เห็นได้ชัดอยู่แล้วว่าพวกเขาจะมองมาที่ฉันหรือวีก

ผู้ที่พิสูจน์ความสามารถโดยประสบความสำเร็จในธุรกิจติดต่อกัน

"ฉันหวังว่าวันนั้นจะมาถึงเร็วๆ นี้" คลาริวนก็ยิ้มเมื่อเขามองมาที่ฉัน

กุกกุง

จากนั้นฉันได้ยินเสียงฟาร์รอง ชูท-

ฉันยังได้ยินเสียงฝนตกหนักกราวกับว่าท้องฟ้าถูกเจาะ
 “นั่นเป็นฝนที่ตกหนักมาก”
 คลาริอานกล่าวขณะที่เขามองขึ้นไปบนท้องฟ้าที่มีดคริม
 “แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ถูกฝนสั่นๆ ผ่านไปก่อนฤดูใบไม้ร่วง ฝนตกหนักมาก”
 ผู้คนในสวนกลางของจักรวรรดิยังไม่รู้
 แต่ทางตอนเหนือฝนตกหนักมาหลายวันแล้ว
 เวลามาถึงแล้วที่จะเกิดขึ้น “จดหมายที่ฉันส่งไปถึงไวโอเล็ตหรือเปล่า?”
 “ใช่”
 ฉันตรวจสอบสิ่งที่ได้รับเมื่อวานขึ้น” ถ้าอย่างนั้นก็โล่งใจ “คุณโอเคไหม?”
 คลาริอานมองดูสีหน้าของฉันและถาม “ไม่เป็นไร ฉันสบายดี”
 ฉันได้ทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อเตรียมตัวสำหรับสิ่งนั้น
 แต่ฉันไม่สามารถละสายตาจากหน้าต่างที่มีหยาดฝนตกหนักกระทบมันได้
 “ฉันต้องการเครื่องดื่ม”
 แอสตานาไม่สามารถเอาชนะความตึงเครียดที่ประตูดจากห้องรับรองไปยังห้องประชุมได้
 เขาโบกมือและพูดกับคนรับใช้ ท้ายที่สุด
 แอสตานาก็แทบจะสงบลงหลังจากดื่มหนักๆ
 พิสูจน์ให้เห็นว่าวาระการประชุมในวันนี้เป็นประเด็นสำคัญ
 เนื่องจากมีขุนนางเข้าร่วมมากมายถึงสามเท่าของการประชุมครั้งล่าสุด
 “ถ้าฉันรู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้.....”
 เขาควรจะเรียนมากกว่านี้แทนที่จะไปเข้าร่วมการบรรยายเมื่อวานนี้
 แอสตานารู้สึกเสียใจมาก แต่ก็สายเกินไปแล้ว
 “มันเป็นแบบนี้เพราะลุงของฉันกดดันมากเกินไป!”
 แอสตานาโกรธใส่ดูอิจีที่อยู่รอบๆ
 “.....ใจเย็นๆ” ดูอิจีที่คุ้นเคยกับสถานการณ์นี้กล่าวด้วยน้ำเสียงสงบ
 แต่แอสตานาที่ไม่ได้ยินมันตอนนี้กำลังพยายามกัดเล็บของเขา
 จากนั้นประตูตรงข้ามของห้องรับรองก็เปิดออกและเปเรชเข้ามา ดัมเบิล
 ไม่มีความเร่งรีบหรือความตึงเครียดในการเดินของเขาด้วยขาที่ยาวเหยียดออกไป
 และเหมือนกับแอสตานา เขายืนอยู่ที่ประตูนำไปสู่ห้องประชุม
 “นั่นมันน่าสมเพช”
 นั่นคือคำพูดของเปเรชที่พูดใส่แอสตานา “มันคืออะไร?”
 แอสตานาจ้องมองเปเรชด้วยความโกรธ
 จากนั้นประตูห้องประชุมก็เปิดออกและเปเรชก้าวเข้ามาทันที “บ้าเอ๊ย”
 แอสตานาเริ่มเคลื่อนไหว
 แต่ก็สายไปแล้วและไม่เพียงพอที่จะตามทันเพราะเขาตัวเตี้ยกว่าเปเรชมาก
 ในที่สุด
 แอสตานาก็เข้าไปในห้องประชุมที่ขุนนางนั่งกันแน่นในรูปแบบการตามเปเรช

IWBMITL - Part 2

สำนักงานก่อสร้างลอมบาร์ดีที่ดำเนินการโดยวิลเคย์
 ในบรรดาเจ้าของครอบครัวเข้ารับใช้วัย 40 ปีในปีนี้ เลมาบาว วิลเคย์
 สมาชิกหนุ่มของครอบครัว กำลังพูดคุยกับแคลง เดวอน ซึ่งมักจะสนิทสนมกับเขา
 “มันมากขนาดนั้นจริงๆ เหรอ?” “เธอเป็นอัจฉริยะ”
 แคลงตอบคำถามของเลมาบาวด้วยใบหน้าที่เคร่งขรึมและจริงจัง
 “คุณรู้ไหมว่าตลอดกระบวนการนี้มันยากแค่ไหน? แต่เลดี้ฟลอเรนเทีย.....”
 “ฉันได้ยินมาเกี่ยวกับเธอที่ฉลาดตั้งแต่ยังเด็ก”
 “เธอแค่ก้าวข้ามมิติของ 'ฉลาด’
 อยู่รู้แค่จากการคิดเรื่องธุรกิจจัดส่ง?” “มันควรจะเป็น”
 “แต่จริงๆ แล้วอาวุธของเธอไม่ใช่หัวที่ฉลาด” “แล้วอะไรล่ะ?”
 “บางอย่างเช่นการมองภาพรวมที่อาชญากรไม่สามารถมองเห็นได้”
 แคลงสาปแช่งการแสดงออกที่แย่งชิงเขาซึ่งเขาไม่สามารถอธิบายได้อย่างถูกต้อง
 แต่เลมาบาวดูเหมือนจะรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร

"ผู้ที่ไม่เห็นป่าและรู้สึกถึงต้นไม้ตรงหน้า
แม้แต่ผู้ที่ตามพวกเขาก็สูญเสีย" "ใช่
นั่นคือสิ่งที่ฉันพูด! ตลอดเวลาที่ฉันทำงานกับเลดีฟลอเรนเทีย
ร่างกายของฉันเหนื่อย
แต่จิตใจของฉันไม่สามารถสบายได้ขนาดนั้น!" แคลงตอบเขาของเขาและพูด
"ฉันถามว่าทำไมเธอถึงพยายามโน้มน้าวฉันโดยไม่ใช้สิทธิโดยตรงของเธอในการสั่งการ
ตอนนั้นมีคำพูดจากเลดีฟลอเรนเทียถึงฉัน"
มันคือแคลงที่มีใบหน้าเหมือนฝันที่โหนสั๊กแห่ง
"ฉันมีวิธีมากมายในการพัฒนาลอมบาร์ดี
และฉันไม่ต้องการดึงดูดครอบครัวที่ไม่ต้องการประสบความสำเร็จ"
แคลงที่มองย้อนกลับไปในความทรงจำของเขาในไม่ช้าก็ระเบิดเสียงหัวเราะฮาฮาฮาครั้งใหญ่
"เลดีฟลอเรนเทียเป็นคนที่ยอดเยี่ยม!" พูดตามตรง
เลมาบาวรู้สึกปวดท้องเมื่อเห็นแคลงหัวเราะเหมือนคนที่ไม่มี ความกังวลในโลกนี้
บางคนกำลังมีช่วงเวลาที่ยากลำบากกับวีจ บางคนเป็น
แม้ว่าเขาจะเป็นเพื่อนเก่า
แต่เขาไม่อยากจะเห็นแคลงในตอนนี้
นั่นเป็นเพราะเขาเกลียดวีจมากที่ใช้สิทธิของเขาในการก่อสร้างลอมบาร์ดี
แม้ว่าเขาคาดหวังว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันหนึ่งเพราะครอบครัวของเขาได้รับผิดชอบในการจัดการอสังหาริมทรัพย์
"เฮ้อ...." เลมาบาว วิลเคย์ ถอนหายใจหนักที่สุดในที่สุด
จากนั้นก็มีคนโผล่เข้ามาในประตูสำนักงาน "ฉันมีงานมากมายที่ต้องทำตอนนี้
คุณมีเวลานั่งเฉยๆ และหลอกตัวเองหรือเปล่า?"
มันคือวีจที่กำลังบึ่งตึงใบหน้า
มันไม่ใช่ความประทับใจที่ดีตั้งแต่แรก แต่วันนี้มันแย่ยิ่งกว่าเดิม
เหตุผลนั้นชัดเจน เขามั่นใจว่าวีจปวดท้องเพราะความสำเร็จของฟลอเรนเทีย
ลอมบาร์ดี
"นี่คุณอยู่ที่นี้ เซอร์วีจ" แคลง เดวอนลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและทักทายเขา
แต่วีจเมินเขาและจงใจตอบให้ล่งของเขาและพูดกับเลมาบาว "จะมีการประชุม
ดังนั้นให้รวบรวมผู้บริหาร"
มันมีประสิทธิภาพน้อยกว่าที่จะรบกวนคนที่ทำงานได้ดีในการประชุม
".....ครับท่าน"
เลมาบาว วิลเคย์ตอบโดยกลืนคำพูดที่ผลักรุกกระเดือกของเขาขึ้นมา

นังข้างจักรพรรดิและรอการประชุมเริ่ม
เปเรชนึกถึงการสนทนาที่เขามีกับโนเชียร์ในวันนี้
มันเกิดขึ้นก่อนที่เขาจะมาถึงห้องประชุม "ขึ้นราคาต้นไม้ทริวาให้สูงขึ้น"
"อีกครั้ง.....ราคาสูงขึ้นเมื่อไม่นานมานี้
ดังนั้นฉันไม่รู้ว่าจะเกินาสจะตามหรือไม่" โนเชียร์กล่าวอย่างวิตกกังวล
แต่เปเรชสายหัว เงินที่ใช้ไปกับการซื้อต้นไม้มีจำนวนมหาศาล
แต่ถ้าพวกเขาหยุดซื้อทริวาไม้ที่นี้ พวกเขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย
นอกจากจะทำอะไรไม่ได้
หากไม่มีทริวาไม้ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุด การก่อสร้างจะหยุดลง
และอังกเณาสจะสูญเสียเงินจำนวนมหาศาลเท่านั้น
จักรพรรดินีลารินีซึ่งเพิ่งจ้างบริษัทก่อสร้างลอมบาร์ดีไม่สามารถหยุดที่นี้ได้
เขามั่นใจว่าจำนวนเงินนี้จะตามมา จากนั้นเปเรชก็มีคำถามขึ้นมา
"แล้วบริษัทเพลเลตล่ะ? พวกเขาขายต้นไม้ทริวาไปเท่าไร?"
ตอนนี้มีแหล่งต้นไม้ทริวาหลักสามแห่งในจักรวรรดิ
ครอบครัวอีวานซึ่งส่งออกต้นไม้ทริวาอย่างต่อเนื่อง
ประการที่สองคือยอดมอณาของเปเรช
และสุดท้ายคือบริษัทเพลเลต ในแง่ของการจัดเก็บต้นไม้ทริวา
บริษัทเพลเลตมีไม้จำนวนมากที่สุด

ครอบครัวอีวานตัดและส่งมอบต้นทิวาที่เติบโตในดินแดนของตน
ดังนั้นจึงต้องใช้เวลาในการตัดและทำให้ต้นไม้แห้งอย่างเหมาะสม
แต่ในทางกลับกัน

บริษัทเพลเลตแตกต่างออกไป พวกเขาซื้อต้นทิวามาเป็นเวลานานแล้ว
และพวกเขามีไม้ที่ผ่านการแปรรูปอย่างสมบูรณ์ในปริมาณมากอยู่แล้ว
ราวกับว่าพวกเขาารู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น

บริษัทเพลเลตจะขายมันให้กับอังกเนสได้มากแค่ไหน
ซึ่งยังไม่ได้ขายต้นทิวามากนัก?

"บริษัทเพลเลต.....พวกเขายังไม่เริ่มขายเลย" ".....อะไรนะ?"

เปเรชหรีดา

แปลกและไม่ปะติดปะต่อ

อังกเนสกล่าวหาว่าพวกเขาจะซื้อไม้ที่กองอยู่ในโกดังและกินค่าธรรมเนียมการจัดเก็บในคราวเดียวในราคาที่สูงมาก

ดังนั้นบริษัทเพลเลตจึงถูกต้องที่จะขายให้อังกเนสในปริมาณที่น้อยมาก

เช่นเดียวกับยอดมอดานาค นั่นเป็นการตัดสินใจที่สมเหตุสมผลทุกที "ไม่เลย?"

เปเรชถามเหมือนจะยืนยัน "ใช่ ไม่เลย ประตูโกดังไม่เปิด"

เปเรชนึกถึงคลาริวนาที่เขาพบในงานเลี้ยงวันเกิดของเทียครั้งล่าสุด

ชายหน้าตาคมที่เป็นหัวหน้าและเจ้าของบริษัทเพลเลต ตามที่ลิกไนต์ค้นพบ

คลาริวนาเป็นพ่อค้าที่หัวแข็งและรวดเร็ว

เขาเกิดมาพร้อมกับความรู้สึกที่ดีของพ่อค้าและประสบความสำเร็จในทุกธุรกิจที่เขาสัมผัส

และสิ่งที่ธุรกิจเหล่านั้นมีเหมือนกันคือการลงทุนที่กล้าหาญและการถอนตัวในเวลาที่เหมาะสม

"นั่นมันแปลก ทำไมเขาถึงทำแบบนั้น?" พวกเขายังคงกอดต้นไม้อยู่หรือไม่?

มีวัตถุประสงค์อื่นที่จะบรรลุด้วยต้นทิวาหรือไม่?

เป็นไปได้ไหมว่าคลาริวนา

เพลเลตไม่ใช่ผู้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย เปเรชสายหัวเมื่อไปถึงที่นั่น

บริษัทเพลเลตเป็นบริษัทของคลาริวนา เพลเลตตั้งแต่ก่อตั้งขึ้นครั้งแรก

ไม่มีสัญญาณของการลงทุนจำนวนมากจากใคร

"ตอนนี้ขึ้นราคาและจับตาดูการเคลื่อนไหวของเพลเลต

รายงานทันทีที่พวกเขาเริ่มขาย"

"ครับ ผมจะทำเช่นนั้น" นั่นคือการสนทนาที่เขาเมื่อเช้านี้

"ตอนนี้เริ่มประชุมกันเถอะ" ในเสียงของจักรพรรดิอวานเนส

เปเรชฟังความอยากรู้เกี่ยวกับเพลเลตและผลักมันออกไป

จากนั้นประตูห้องประชุมที่ปิดอยู่ก็เปิดออกและมีคนสองคนเดินเข้ามา

ผิวแห้ง

ผมสืบลอนด์แพลตตินัมสว่าง และเสื้อผ้าที่มีสีสันสะกดตา

"หัวหน้าตระกูลลูมัน.....?" "ฉันคิดว่าเขาเป็นลูกชายของอินโดท์ ลูมัน

หัวหน้าครอบครัว" "ชาวตะวันออกเข้าร่วมการประชุม เป็นเรื่องใหญ่"

การปรากฏตัวของผู้แพ้ทางตะวันออก ครอบครัวลูมัน และลูกชายคนแรกของเขา

อาร์โนซ์

ลูมัน ทำให้เกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย

ขุนนางต่างพากันฮือฮากับการปรากฏตัวของผู้แพ้ทางตะวันออก

หัวหน้าครอบครัวลูมัน

และลูกชายคนแรกของเขา อาร์โนซ์ ลูมัน อาร์โนซ์

ลูมันอยู่ในวงโคจรจนถึงตอนนี้

แต่สมควรแล้วที่อินโดท์ ลูมัน

หัวหน้าครอบครัวจะก้าวเข้าสู่วงโคจรเกือบหกปีที่แล้ว

แน่นอนว่าบางคนก็ปะปนกันไปด้วยความไม่เห็นด้วย "ขอโทษที่มาสาย ฝ่าบาท

ฉันมาสายเพราะไม่คุ้นเคยกับภูมิศาสตร์ของวัง" ".....ใช่

ฉันดีใจที่คุณไม่สาย

หาเก้าอี้แล้วนั่งลง" ตามคำพูดของจักรพรรดิ

พ่อและลูกของครอบครัวลูมันนั่งที่ว่างด้านหน้าของค่ายซ้าย

นั่งเฉยๆเป็นที่นั่งตรงข้ามกับค่ายขวาที่รองหัวหน้าครอบครัวอีวานนั่งอยู่

การประชุมเริ่มขึ้นทันที “ประเด็นแรกคือเงินอุดหนุนทางตะวันออก”
 ทันทีที่ขุนนางที่รับผิดชอบการประชุมพูด
 ผู้คนก็มองไปทางหัวหน้าครอบครัวลูมันและรองหัวหน้าครอบครัวอิวาน
 “ฉันมาทันเวลาพอดี
 ดังนั้นมาฟังจากเขากันเถอะ คำร้องขอของหัวหน้าครอบครัวลูมันคืออะไร?”
 ตามคำพูดของยอวานเนส อินโดห์ ลูมันยืนขึ้นและพูด
 “ลูมันของเราเพิ่มการค้ากับโลกภายนอกภายใต้คำสั่งของฝ่าบาทจักรพรรดิ
 เพื่อยอมรับวัฒนธรรมของจักรวรรดิอย่างแข็งขันมากขึ้น
 เนื่องจากเส้นทางไปทางตะวันออกขรุขระ มีที่อุปสรรคก็แห่งที่ขึ้นไป
 และราคาสินค้าเทรดสูงกว่าพื้นที่อื่นถึงสองเท่า” เสียงของอินโดห์
 ลูมันมั่นใจและสงบ
 “เราต้องการปฏิบัติตามคำสั่งของคุณ แต่ภาระทางตะวันออก รวมถึงลูมันของเรา
 กำลังเพิ่มขึ้น
 ดังนั้นเราขอให้ศาลช่วยเราดำเนินการในรูปแบบของเงินอุดหนุน”
 เขาอธิบายถึงข้อเสียของเขาแต่ไม่ได้ใช้อารมณ์มากเกินไป
 “มีความแตกต่างกันไหม?”
 ทันทีที่คำพูดของจักรพรรดิตกลงไป ทางด้านขวา ดุอิจิ
 อังเกนาสลุกขึ้นจากที่นั่งและพูดอย่างเฉียบขาด
 “ความเชื่อมั่นของฉันคัดค้านเรื่องนี้ ฝ่าบาท
 มันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและถึงเวลาที่จะยุติผลประโยชน์มากมายที่ทางตะวันออกได้รับ”
 และแม้กระทั่งก่อนที่ดุอิจิ อังเกนาสจะนั่งลง
 ก็มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นทันทีจากค่ายตรงกันข้าม “ไม่มีที่ไหนในตะวันตกในแ
 แม้ในตอนนี เพียงคำพูดเดียวที่เธอพูด ความถูกต้องของดุอิจิก็จจะละลายหายไป
 จักรพรรดินีลารีนีเปิดปากพูดด้วยความคิดเช่นนั้น “ดุอิจิ
 เจ้าจะสืบทอดตำแหน่งของบิดาเราในฐานะผู้นำแห่งแองเจนาส” “.....ข้า ข้า?”
 ดุสิ
 ดวงตาที่เย็นชานั้นไม่สั่นไหวด้วยความโลภในอำนาจหรือ? “ใช่
 มีคนต้องเต็มเต็มตำแหน่งหลังจากเขา แน่แน่นอนว่าท่านลอร์ดดูร์คจะโลภ
 แต่ข้าสามารถวางเจ้าในตำแหน่งนั้นได้” “ผู้นำแห่งแองเจนาส.....”
 ดุอิจิพึมพำอย่างสั่นหวั่น
 “แต่มันกะทันหันมากและเจ้าจะต้องการความช่วยเหลือในตอนแรก
 ในระหว่างนี้ จงปฏิบัติตามคำแนะนำของข้า เจ้าทำได้หรือไม่?”
 คำตอบของดุอิจิได้ถูกกำหนดไว้แล้วตั้งแต่เธอเริ่มพูดเรื่องนี้ “ใช่
 พี่สาว ข้าจะทำ”
 จักรพรรดินีลารีนีพูด พลังบิดมูมปากเบาๆ “ถ้าเช่นนั้น
 เจ้าควรแจ้งให้หลายคนทราบถึงการเสียชีวิตของบิดาของเราโดยเร็วที่สุด
 แองเจนาสของเรามีช่วงเวลาแห่งการไวทุกข์ตั้งแต่ตอนนี้จนถึงสิ้นสุดงานศพ
 ดังนั้นตามธรรมชาติ เจ้าจะไม่สามารถเข้าร่วมการประชุมในวันพรุ่งนี้ได้”
 “แต่ถึงแม้จะอยู่ในช่วงไวทุกข์
 มันเป็นกฎที่จะเข้าร่วมการประชุมเช่นนี้.....”
 “ในวันที่เจ้าไม่พูดอะไรในที่ประชุม
 ชายชราในลอมบาร์ดีจะมัดแขนขาของแองเจนาส
 เจ้าจะรับมือได้หรือไม่?” “โอ้ ไม่ ข้าจะอยู่ในคุกหาสน์”
 ลารีนีพูดหลังจากมองดูพี่ชายของเธอด้วยความสงสารที่สั่นไหวด้วยความกลัวต่อลูล์ด
 “ไปเถอะ”
 ดุอิจิแองเจนาสออกจากพระราชวังจักรพรรดินีด้วยการเดินที่คล้ายกับรองผู้นำอิวาน
 และลารีนีถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวอีกครั้งในที่เงียบสงบ
 จากนั้นจักรพรรดินีหยิบแบกกันบนโต๊ะและโยนมันลงพื้นด้วยความแรงทั้งหมดของเธอ
 แกร๊ง!
 นั่นไม่ใช่จุดจบ จักรพรรดินีลารีนีโยนและฉีกทุกอย่างที่อยู่ในมือของเธอ
 “สา.....”

หลังจากนั้นไม่นาน

จักรพรรดินีที่ยืนอยู่กลางห้องวาดภาพที่พังทลายเรียกคนรับใช้

"กำจัดสิ่งนี้ และเจ้า บอกจักรพรรดิให้แวะมาที่พระราชวังจักรพรรดินี
เดี๋ยวนี้"

"ใช่ จักรพรรดินี"

เมื่อสาวใช้และคนรับใช้กำลังยุ่งกับการทำความสะอาดห้องวาดภาพ

จักรพรรดินีลารีนิกลับไปห้องนอนของเธอ

ทันทีที่สาวใช้ถูกเรียกเข้ามาและเปลี่ยนเป็นชุดเดรสที่พวกเขาวางไว้ในมุม
นั่งเจียบๆหน้ากระจกแต่งตัว

เธอยกผ้าฝ้ายที่เต็มไปด้วยน้ำล้างเครื่องสำอางและเช็ดหน้าของเธอ ชาร์ค
ชาร์ค

ด้วยเสียงเล็กๆ เครื่องสำอางบนใบหน้าของจักรพรรดินีถูกลบออกอย่างสมบูรณ์

หลังจากนั้นไม่นาน สิ่งที่เหลืออยู่ในกระจกคือใบหน้าซีดเซียวของลารีนิ

"จักรพรรดิอยู่ที่นี้" เมื่อคนรับใช้ประกาศ

จักรพรรดินีลุกขึ้นจากโต๊ะเครื่องแป้งด้วยลมหายใจเล็กๆ

และในวินาทีถัดมา

ด้วยเสียงที่เศร้าโศก เธอออกจากห้องนอนเรียกจักรพรรดิ "ฝ่าบาท....."

ทันใดนั้นใบหน้าของจักรพรรดินีลารีนิเต็มไปด้วยความเศร้าโศกเล็กๆที่น่าสงสาร

ไม่สามารถหาภาพลักษณ์ที่เย็นชาของเธอในขณะนั้นได้ ***

เวลาที่พระอาทิตย์ตกดิน

ประตูของ "คลับสุขภาพบุรุษ" ในเซดาคุนาในเมืองหลวง

คลับสังคมที่ชายผู้สูงศักดิ์มารวมตัวกันเพื่อดื่มและพูดคุยเปิดออก

และรอนเซนดอว์วานที่มีใบหน้าเหนื่อยล้าออกมา "นั่นมากเกินไป"

รองผู้นำอิวานที่ออกมาจากพระราชวังจักรพรรดินี มุ่งตรงไปยังสถานที่นี้

มันเป็นการเตรียมตัวสำหรับการประชุมในวันพรุ่งนี้ทันที

ในการหารือเกี่ยวกับวิธีการบรรเทาดินถล่มในภาคเหนือ

รองนายกรัฐมนตรีของผู้นำอิวานต้องการใครสักคนที่จะช่วยเขาและยืนยันการบรรเทาที่แข็งแกร่ง

เขามักจะมาและไปที่เมืองหลวงบ่อยๆและคิดว่าเขาได้สร้างความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรพอสมควร

ผลลัพธ์คือหายนะ "ข้าเป็นสมาชิกของชนชั้นสูง

แต่เจ้าไม่รู้ว่าข้ายังอยู่ที่ปลาย

ข้าออกไปพูดนิดหน่อย แต่มันแย่มาก" "ข้าขอโทษ แต่ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น

เจ้าจะถูกมองข้ามจากชนชั้นสูงอื่นๆ"

พวกเขาจะเขย่ากระเปาะและฟื้นฟูสิ่งที่ภาคเหนือก่อกวนหรือ?

ไม่มีใครเสนอความช่วยเหลือให้กับภาคเหนืออย่างเต็มที่ ทุกคนที่ดื่มแก้ว

เข้าร่วมงานเลี้ยง และสร้างความชอบธรรมก็หันหลังกลับ

แทนที่จะรีบกลับไปทางเหนือ

รอนเซนดอว์วานที่ยังคงอยู่ในเมืองหลวงเพื่อทำเช่นนั้น ตามธรรมชาติแล้ว

การถอนหายใจลึกขึ้น

เป็นการยากที่จะหวังความร่วมมือจากแองเจนาสเพราะไม่สามารถจัดหาไม้ได้อีกต่อไป

ในสภาพนี้ หากเขาไปประชุมในวันพรุ่งนี้

เขาอาจตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถชนะเงินอุดหนุนที่ภาคตะวันออกได้รับได้แม้แต่เพนนีเดียว

"พวกเจ้าใจดำกันได้อย่างไร?"

ไหล่ของรอนเซนดอว์วานไปถูกรมำไถลๆอย่างไม่ที่สิ้นสุด ขณะนั้นเอง

"เจ้าคือรองผู้นำอิวานใช่หรือไม่?" เมื่อเขาเข้าใกล้ร่มำ มีคนเรียกเขา

"ว่าแต่เจ้าเป็นใคร?" "ข้าชื่อจอนัน คนดูแลของตระกูลลอมบาร์ดี

ท่านลอร์ดลอมบาร์ดีส่งข้ามาพบรองผู้นำอิวานที่คฤหาสน์สักครู่"

"ลอมบาร์ดี.....?"

ความสัมพันธ์ระหว่างลอมบาร์ดีและอิวานไม่ค่อยดีนัก

แม้ว่าเขาจะมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจที่ดีกับเหมืองและยอดสูงสุด

แต่เมื่อเร็วๆนี้อิวานยืนอยู่ข้างจักรพรรดินีและถูกลอมบาร์ดีตรวจสอบ

"ฮืม"

อย่างไรก็ตาม ลูลัคลอมบาร์ดีเองส่งคนมา แต่เขาไม่สามารถเพิกเฉยได้
ลูลัคลอมบาร์ดีที่ถือการประทุมไว้ไม่สามารถทำให้ขุนเคื่องได้
ยิ่งกว่านั้นถ้าเป็นเช่นนี้ ในที่สุด
รองผู้นำอีวานมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ลอมบาร์ดี
*** ข้ายืนเจียบบๆหลังปูของข้าและดุรองผู้นำอีวานเดินเข้าไปในสำนักงาน
สีหน้าไม่ค่อยดีนัก ในเวลา
เขาดูเหมือนกำลังตรวจสอบว่าทำไมปูของข้าถึงเรียกเขา
"ยินดีต้อนรับ ข้าขอโทษเกี่ยวกับภาคเหนือ" ปูพูดกับรองผู้นำอีวานก่อน
"ขอบคุณ
ข้าดีใจที่หยุด" คำพูดนั้นนุ่มนวลมาก แต่บรรยากาศแข็งทื่อมาก
นอกจากจะอยู่ในคฤหาสน์ลอมบาร์ดีอย่างกะทันหัน รองผู้นำอีวานดูเหมือนจะ
นั้นเป็นเรื่องที่เข้าใจได้
ข้ารู้แล้วว่ารองผู้นำอีวานต่อสูมตลอดทั้งวันในวันนี้ที่สมาคมเพื่อให้ฝ่ายของเขาเป็นฝ่ายเดียวหรืออีกฝ่ายหนึ่ง
และมันไม่ได้เป็นไปตามที่เขาต้องการ
ขุนนางที่กลายเป็นคนซีเหินยวอย่างมากเกี่ยวกับการเปิดกระเปาะของตัวเองไม่สามารถก้าวขึ้นไปทำงานของภาคเหนือได้ง่ายๆ
ข้าเพียงแค่ต้องกำหนดเป้าหมายจุดนั้น "คุณหนู....."
รองผู้นำอีวานมองมาที่ข้าและพูดเบาๆ "ทางนี้"
เมื่อปูของข้าพยายามแนะนำข้า
ข้ายึดไหล่และก้าวไปข้างหน้า "ข้าชื่อฟลอเรนเทียลอมบาร์ดี รองผู้นำอีวาน"
"อา
ลูกสาวของกัลลาฮัน....." ดูเหมือนว่าเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับข้า
"ยินดีที่ได้พบเจ้า" ข้ายืนมือข้างหนึ่งไปที่รองผู้นำอีวานและขอจับมือ
ผู้หญิงและผู้ชายแทบจะไม่จับมือกันอย่างเท่าเทียมกัน "โอ้ ใช่....."
รองผู้นำอีวานจับมือของข้า แม้จะมีความอายเล็กน้อย มีพลังแปลกๆในการจับมือ
ข้าพูดพลางจับมืออย่างแน่น
"ข้าตกใจมากเมื่อได้ยินเรื่องเศร้าของภาคเหนือ"
ข้าพูดด้วยเสียงสั่นรากับสาลัก "ข้าอยากช่วยเจ้าอย่างใดอย่างหนึ่ง
ข้าจึงขอให้ปูของข้าขอพบรองผู้นำอีวาน"
ท่าทางของข้าที่ดูเสียใจจริงๆต่อเขาทำให้รองผู้นำอีวานสะดุ้งเล็กน้อย
ข้าตรวจสอบมันและตบมือของรองผู้นำอีวานที่ด้านหลังและพูดคำสุดท้ายที่ข้าเตรียมไว้
"เจ้าลำบากมากใช่ไหม?"
คำพูดที่อบอุ่นในตอนท้ายของวันที่เหนือล้ำมีผลอย่างมาก
ดวงตาของรองผู้นำอีวานสั่นไหว
อาจเป็นเพราะเขารู้สึกสะเทือนใจเมื่อคิดถึงความยากลำบากตลอดทั้งวัน
"ข้ายังรู้สึกขอบคุณที่ได้ยินคำปณิธานเช่นนี้จากคุณหนู"
รองผู้นำอีวานพูดกับข้าด้วยเสียงที่มึนงงเล็กน้อย
"ไม่ใช่เพราะเธอเป็นหลานสาวของข้า
แต่เธอเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่เธอมีจิตใจที่กว้างขวางและฉลาดมาก"
ปูของข้าชมข้าอย่างลับๆข้างๆ
"ธุรกิจจัดสงของลอมบาร์ดีก็เป็นผลงานของเธอเช่นกัน"
"โอ้ เป็นเช่นนั้นหรือ?"
ดวงตาของรองผู้นำอีวานที่มองกลับมาที่ข้าเปลี่ยนไป
ข้ายิ้มและชี้ไปที่ที่นั่งที่มีชาเตรียมไว้
"ข้าขงชาเพื่อช่วยให้เจ้าหลับสบาย
ข้าจะบอกเจ้าในขณะนี้ดีม"
ชาที่ข้าเลือกเองจริงๆคือชาที่ทำให้สงบมากกว่าชาที่ช่วยให้หลับสบาย
แน่นอนว่าการทำงาน รองผู้นำอีวานที่นั่งลงและจิบชาสองสามถ้วย
สีหน้าของเขาดีขึ้นอย่างชัดเจน
ใบหน้าของเขาที่ดูเหมือนจะถูกแผ่แข็งละลายอุ่นและนุ่ม
มันดีมากที่จะจิมและลงไปเอง
"สถานการณ์ความเสียหายเป็นอย่างไร?" ตามที่รองผู้นำอีวานพูดก่อนมาถึง

ปูของข้าเริ่มพูดก่อน "โชคดียิ่งจนถึงตอนนี้ไม่มีผู้เสียชีวิตมากนัก
แต่....."

รองผู้นำอิวานพูดถึงสถานการณ์อย่างตรงไปตรงมา "ในอัตรานี้
เราไม่แน่ใจว่าผู้คนในดินแดนจะสามารถทำการเกษตรได้อย่างเหมาะสมในฤดูใบไม้ผลิหลังฤดูหนาว"

"อะไรผิดปกติกับการทำการเกษตรตอนนี้?"

เจ้าจะต้องกังวลเกี่ยวกับการผ่านฤดูหนาวในตอนนี้

ฤดูหนาวในภาคเหนือมันรุนแรง"

".....นั่นเป็นความจริง" ไหลของรองผู้นำอิวานตกลงไปอีก

และข้าสามารถมั่นใจได้เมื่อเห็นมัน

เขาแหวะที่พระราชวังจักรพรรดินีตั้งแต่เข้าตู่

และความสัมพันธ์ของเขากับจักรพรรดินีไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

หากเขายังคงมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับแอนเจนาส

รองผู้นำอิวานจะจับดาдуข้าและปูของข้าจนถึงที่สุด จริงๆแล้ว

จักรพรรดินีไม่สามารถซื้อสัตย์ต่ออิวานที่ไม่สามารถจัดหาไม้ทริวาได้อีกต่อไป

ไม่แปลกใจเลยที่พวกเขาไม่ต่อสู้ด้วยเลือดที่คอ

เลื่อนความรับผิดชอบจากดินถล่ม

อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญในตอนนี้คืออิวาน

หัวหน้าภาคเหนืออยู่ในตำแหน่งเหมือนว้าว

"อิวานเร่งรีบในกรณีนี้ เจ้าควรทำการตัดไม้ให้เพียงพอ

พวกเขาบอกว่ากำแพงสามารถสร้างใหม่ได้

แต่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของดินถล่มล่ะ?"

ปูพูดด้วยเสียงเข้ม ข้าเข้าข้างรองผู้นำอิวานอย่างรวดเร็ว

"ไม่มีใครรู้ว่าฝนจะตกมากขนาดนี้ ปู"

"แต่เจ้านายต้องเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์เช่นนี้"

จริงๆแล้วปูของข้าและข้าไม่ได้ขัดแย้งกัน

เพียงแค่อึดมั่นในบทบาทตามบทที่เตรียมไว้ล่วงหน้า

แทนที่จะทำให้เกิดความเข้าใจและกริรธรองข้างหนึ่ง ให้ปกปิดและปลอมโยนอีกฝ่าย

จากนั้นบุคคลเป้าหมายก็จะพึงพาอารมณ์ตามธรรมชาติของผู้ที่ปกป้องเขาและฟังเขา

"การโต้เถียงตอนนี้ไม่มีประโยชน์ ปู"

สิ่งสำคัญที่สุดคือการทำให้ผู้คนกลับไปใช้ชีวิตเดิมอย่างรวดเร็ว

ไม่ใช่หรือ

รองผู้นำอิวาน?" มาปกปิดอดีตและหาทางแก้ไขกันเถอะ

เป็นคำพูดที่คนที่มีความรับผิดชอบชอบ รองผู้นำอิวานก็ไม่ต่างกัน "ใช่

ครอบครัวในภาคเหนือกำลังมุ่งเน้นไปที่การฟื้นฟูความเสียหาย"

"และเพื่อช่วยเจ้าในเรื่องนั้น ข้าขอพบรองผู้นำอิวานในวันนี้"

"ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเจ้าจะช่วย...."

"สิ่งที่จำเป็นที่สุดในการทำให้ภาคเหนือกลับมาเป็นเหมือนเดิมคือไม้ใช่ไหม?"

"ใช่

ถูกต้อง"

"แต่เจ้าไม่สามารถทำการตัดไม้ได้อย่างแข็งขันเพราะเจ้ากังวลเกี่ยวกับดินถล่มอีกครั้ง"

"ถนนไปยังพื้นที่ตัดไม้ที่ไม่แตกหักถูกปิดกั้นโดยดินถล่มแน่นอน....."

"โอ้

พระเจ้า....." ข้าพูดหลังจากใส่เกลียว "คลาริอันเพลเลต

เจ้าของบริษัทเพลเลต

เป็นครูของข้าที่สอนข้าตั้งแต่เด็ก

และโชคดียิ่งที่ไม่มีทริวาจำนวนมากที่ไม่ได้ใช้โดยบริษัทเพลเลต

เรากำลังคิดที่จะขายไม้ในราคาทุนเนื่องจากสถานการณ์ที่เลวร้ายของภาคเหนือ"

จริงๆแล้วมันไม่ใช่ของคลาริอัน แต่ข้าอยากทำแบบนั้น "เป็นความจริงหรือ?

ทำ

อย่างมากเท่าที่เงิน ไม้ มันยากเล็กน้อยในตอนนี้ แต่ถ้าเจ้าให้เวลา

ข้าสามารถจ่ายได้!" รองผู้นำอิวานดีใจ อิวานไม่

".....ไม่เป็นไร" "ไม่ แน่นอน นี่เป็นที่สาธารณะ
แต่ฉันควรจะกลับไปทันทีเมื่อรู้ว่าคุณเปลือยกาย....."
เมื่อฉันมองไปที่ร่างของเปเรซ ฉันเห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
"เรื่องนี่คืออะไร?
แล้วบาดแผลเหล่านี้ล่ะ?" หน้าอกและหลังของเปเรซเต็มไปด้วยรอยเล็กๆ
"ไม่ใช่บาดแผล
เป็นรอยแผลเป็น" "ใช่ ฉันหมายถึงรอยแผลเป็น! ทำไมมีมากมายขนาดนี้?"
ส่วนใหญ่เป็นรอยเล็กๆ แต่ที่แขนซ้ายหรือด้านขวานั้นค่อนข้างใหญ่และลึก
มันเหมือนกับงูสวัดที่ฉีกผ่านร่างของเปเรซ
"ถ้ารอยแผลเป็นยังคงอยู่มากขนาดนี้ บาดแผลต้องใหญ่แค่ไหน?"
"มันเกิดขึ้นบ่อยในระหว่างการฝึก" เปเรซพูดอย่างไม่ใส่ใจ "การฝึก?
คุณฝึกอะไรหนักขนาดนี้? มีใครรบกวนคุณที่สถาบันหรือเปล่า? ไม่
มากกว่านั้น
การฝึกไม่น่าจะใช้ดาบไม้หรืออะไรแบบนี้ใช่ไหม?" เปเรซยิ้มให้ฉันและตอบ
"การใช้ดาบเป็นการต่อสู้ระหว่างจิตใจที่ต้องการฆ่าและสัญชาตญาณในการอยู่รอด
คุณไม่สามารถพัฒนาได้โดยไม่ใช้ดาบจริง ตีอา" "โอ้?... ไซ ดาบคือแบบนี้
เมื่อเขาไม่ได้สวมเสื้อผ้า ฉันสามารถเห็นรอยแผลเล็กๆ
เพิ่มเติมบนมือและแขนของเปเรซ
และฉันถามโดยชี้ไปที่รอยดัดสีแดงเข้มบนหลังของเขา
ซึ่งรบกวนฉันเล็กน้อยเมื่อสักครู่
"บอกชื่อคนที่ทิ้งรอยบนร่างของคุณ นี่ต้องมีเจตนาอื่นภายใต้การฝึก"
".....ฉันไม่รู้" "ทำไมคุณไม่รู้ชื่อเขา? ฉันแน่ใจว่าเขาเคยไปที่สถาบัน"
"มันไม่ใช่บาดแผลจากการฝึก" เพียงเท่านั้นฉันก็จำได้
-"บางครั้งฉันถูกโจมตีหรืออะไรบางอย่าง"
ว่าจักรพรรดินีเคยส่งคนมาฆ่าเปเรซ
"มันเป็นไปไม่ได้ที่จะถามชื่อคนที่ตายแล้วตอนนี้"
เปเรซยืนอยู่ที่นั่นตอนนี้
หมายความว่ามือสังหารที่จักรพรรดินีส่งมาตายแล้ว ฉันมองขึ้นไปหาเปเรซ
ฉันยังคงสับสน
การที่ฉันเข้ามาในชีวิตของเปเรซวัยเยาว์และสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นไม่ได้ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้น
ชีวิตของเขายังคงดูเดือด ลึกเท่ารอยแผลที่เหลืออยู่ที่นี้
ฉันวางมือบนรอยแผลเป็นด้านซ้ายที่ขรุขระ "มันต้องเจ็บมากแน่ๆ"
ความน่าสะพรึงกลัวของวันที่บาดแผลนี้เกิดขึ้นดูเหมือนจะถูกวาดอยู่ตรงหน้าตาฉัน
แต่เมื่อมือของฉันสัมผัสเอวของเขา มีการเปลี่ยนแปลง
ร่างกายของเปเรซกระตุกเล็กน้อยและท้องของเขาตึง
กล้ามเนื้อที่ถักทออย่างสมบูรณ์แบบเหมือนประติมากรรมแสดงความโกรธมากขึ้น
อุณหภูมิร่างกายของเปเรซที่ฉันรู้สึกบนปลายนิ้วก็ร้อนขึ้นด้วย ก้าวออก
ฉันเห็นแขนที่แข็งแรงที่มีเส้นเลือดสีฟ้าออกขึ้นเมื่อเขากำหมัด
ฉันยกหัวขึ้นและมองไปที่เปเรซ ฉันพบกับดวงตาที่ลึกและมีดที่ถูกดึงเข้ามา
มีบางอย่างที่ตึงเครียดถูกอ่านออกมาในนั้น อย่างไรก็ตาม เงียบๆ
แต่ที่หน้าอกเปลือยของเปเรซที่ขึ้นลงอย่างมาก
ฉันรู้สึกถึงความร้อนของการกดทับและอดทนบนหน้าอกของเขา มองลงมาที่ฉัน
เปลือกตาที่ยาวเปิดของเขาสั่นครั้งหนึ่ง ในขณะนั้น
ฉันสามารถรับรู้สถานการณ์ปัจจุบันได้โดยการได้ยินเสียงรอบๆ
ที่ถูกผลักออกไป
เพียงเท่านั้นฉันเห็นตัวเองสัมผัสร่างกายของเปเรซ
โดยแทบจะสวมเสื้อคลุมรอบเอวของเขา
"ฮะ!" ฉันพูด รีบเอามือออกจากร่างกายของเปเรซ "ฉันจะกลับไปทีไรมา! ฉัน
ฉันต้องการนอนอีกหน่อย!" แล้วฉันรีบเดินตามทางป่าเสียงกรอบแกรบ สแปลช!
ข้างหลังฉันฉันได้ยินเสียงเปเรซกระโดดกลับลงไปในทะเลสาบ
เรามาถึงที่ดินของฮิวานอย่างปลอดภัย

ทุกคนเหนื่อยและหมดแรงเพราะมันเป็นกำหนดการที่เคลื่อนไหวเร็วมาก แต่การเดินทางสิ้นสุดลงโดยไม่มีปัญหาใหญ่ คนของเยองจีที่อยู่ในช่วงการสร้างกำแพงใหม่ ต้อนรับเรา ซึ่งเป็นหน่วยบรรเทาทุกข์ที่ก้าวหน้าที่สุดที่จะดำเนินการต่อในศูนย์ในอนาคต ปัญหาเกิดขึ้นหลังจากเข้าไปในคฤหาสน์ของอีวาน "ยินดีต้อนรับ พระองค์ และยินดีต้อนรับ ท่านหญิงลอมบาร์ดีและท่านลอร์ดลูมัน ฉันคือ มิเกนเต้ อีวาน"

มิเกนเต้ อีวาน

เป็นบุตรชายคนที่สองของหัวหน้าครอบครัวอีวานและน้องชายของรองหัวหน้าครอบครัวอีวานในจักรราศี ".....หัวหน้าครอบครัวอีวานอยู่ที่ไหน?" แม้แต่ฉันและอาวิโนซ์ เจ้าชายภายใต้คำสั่งของจักรพรรดิ นำเสบียงมาช่วยอีวาน แต่ไม่ใช่หัวหน้าครอบครัวอีวานเองที่ต้อนรับเจ้าชายและคณะ นี่เป็นการไม่เคารพทางการเมืองอย่างมหาศาล หากเป็นอัสตานา ที่ดินทั้งหมดจะถูกพลิกคว่ำ ใบหน้าของเปเรชก็แข็งเช่นกัน "พ่อของฉันรีบไปที่เกิดเหตุแผ่นดินถล่มเพิ่มเติมเมื่อเข้านี้....."

มิเกนเต้ อีวาน

รับหาข้อแก้ตัวและในที่สุดก็พูดด้วยหัวที่ก้มลง "ขอโทษ พระองค์" ฉันเฝ้าดูสถานการณ์อย่างเงียบๆ อย่างไรก็ตาม ตัวแทนของขบวนการนี้คือเปเรช ซึ่งได้รับการแต่งตั้งภายใต้คำสั่งของจักรพรรดิ ".....ดีที่เห็นเขาให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของประชาชนในท้องถิ่น" ก่อนอื่น

คุณจะดู มิเกนเต้พูดอย่างเขินอายกับความคิดเห็นของเปเรช

"ฉันเตรียมอาหารเย็นไว้ให้คุณแล้ว ผ่อนคลายและพักผ่อน

และฉันจะส่งคนมานำทางคุณ

พระองค์" "ก็เป็นเช่นนั้น"

คนรับใช้ที่ติดกับอีวานนำเปเรชและอาวิโนซ์ไปยังห้องของพวกเขา

"เจอกันอีกสักครู่"

หลังจากเหตุการณ์นั้นที่ทะเลสาบ เปเรชและฉันก็กลายเป็นคนแปลกหน้าเล็กน้อย

ฉันช่วยไม่ได้ บรรยากาศของวันนั้นสมควรได้รับมัน

ถูกทิ้งไว้คนเดียวในห้องเป็นครั้งแรกในรอบนาน

ฉันพบเก้าอี้ที่สบายและนั่งลง "เฮ้อ

สบายจัง"

สาวใช้ชื่อเบ็คกี้ที่ถูกติดตั้งโดยครอบครัวอีวานบอกว่าเธอจะเตรียมอ่างอาบน้ำ

ดังนั้นฉันจึงอยู่คนเดียวจนกว่าเธอจะกลับมา

ฉันคิดโดยวางเท้าบนโต๊ะต่ำหน้าคางและเก้าอี้

"ฉันคิดว่าหัวหน้าครอบครัวอีวานจะจู้จี้มาก" ***

การคาดการณ์ของฉันถูกต้อง

หัวหน้าครอบครัวอีวานค่อนข้างยากที่จะจัดการ "เราไม่รับเงินใดๆ"

นั่นคือสิ่งแรกที่หัวหน้าครอบครัวอีวานพูดที่โต๊ะอาหารเย็น "พอ!"

มิเกนเต้ตะโกนแหยๆ แต่หัวหน้าครอบครัวอีวานไม่ขยับ

"คุณกำลังบอกว่าคุณจะปฏิเสธจักรพรรดิ?"

คำพูดของเปเรชทำให้หัวหน้าครอบครัวอีวานยกตาที่มีดมนขึ้น

มันแตกต่างจากหัวหน้าครอบครัวอีวานในความทรงจำของฉันมาก

เหมือนกับชายชาวเหนือ

เขาไปไหน? บรรยากาศคมชัดเหมือนใบหน้าที่ดูเดือด "ฉันจะไม่รับเงินใดๆ

ไม่ที่ครอบครัวลอมบาร์ดีเตรียมไว้และเสบียงบรรเทาทุกข์ของครอบครัวลูมันจะได้รับโดยไม่พิจารณา"

หัวหน้าครอบครัวอีวานพูดอย่างเงียบๆ เล็กน้อยต่อฉัน "เหตุผลคืออะไร?"

เปเรชถามด้วยเสียงที่สูงบ มันเป็นคำถามที่บริสุทธิ์จากความอยากรู้

ไม่ใช่การตำหนิ

หัวหน้าครอบครัวอีวานก็พูดอย่างผ่อนคลายเล็กน้อยว่าเขารู้สึกเช่นนั้น

"มันเป็นเพราะความผิดพลาดของอีวาน ดังนั้นเราจึงรับผิดชอบเอง"

"อืม....."

มิเกลันเต้ดูเหมือนจะเงิบว่าเขารู้อยู่แล้วเกี่ยวกับการตัดสินใจของหัวหน้าครอบครัวอีวาน

"มีเหตุผลอะไรที่จะกลับไปทางที่ยากลำบาก?"

เงินบรรเทาทุกข์ที่รวบรวมจากความหวังใต้อากาศเหนือ ลองคิดดูอีกครั้ง"

เปเรซพูด

แต่หัวหน้าครอบครัวอีวานยังคงสายหัวอย่างตื้อดิ่ง

"มันเพียงพอสำหรับอีวานที่จะรับผิดชอบภาคเหนือ"

หัวหน้าครอบครัวอีวานที่พูดเช่นนั้นลุกขึ้นโดยไม่กิน

"ฉันต้องออกไปอีกครั้งทันทีที่รุ่งสาง จะขออนุญาตก่อน?"

".....กรุณาทำเช่นนั้น"

"ขอบคุณที่มาจากที่ไกล ท่านหญิงลอมบาร์ดีและท่านลอร์ดลูมัน

ฉันจะพบคุณอีกครั้ง"

นั่นคือวิธีที่หัวหน้าครอบครัวอีวานจากไป

ในห้องอาหารที่เหลือเพียงความเงิบที่น่าอึดอัดใจ

เสียงถอนหายใจต่ำของมิเกลันเต้ก็ดังต่อไปอีกนาน *** วันถัดไป

ขณะที่วิศวกรก่อสร้างลอมบาร์ดีไปดูที่กำแพงและอาคารที่พังทลาย

ฉันก็เคลื่อนไหวคนเดียวโดยไม่มีสาวใช้

จุดหมายคือสาขาของบริษัทเพลเลต์ที่ตั้งอยู่ในที่ดินของอีวาน

"ท่านหญิงฟลอเรนเทีย!"

ทันทีที่ฉันเปิดประตู เสียงที่คุ้นเคยก็ทักทายฉัน "นานแล้วไม่เจอกัน

ไวโอเล็ต!"

"การเดินทางมาที่นี่ลำบากไหม? คุณป่วยหรือเปล่า?"

เป็นเวลานานเกือบปีที่เราเจอกัน

ไวโอเล็ตจับมือฉันทั้งสองข้างและถามบางอย่าง "ฉันสบายดี

ไวโอเล็ตลำบากมากในระยะทางไกล แต่ฉันคิดว่าคุณทำได้ดี"

สาขาอีวานของบริษัทเพลเลต์เป็นสถานที่เล็กๆ แต่สะอาดมาก

สะท้อนถึงธรรมชาติที่ละเอียดและเรียบร้อยของไวโอเล็ตที่รับผิดชอบ

"ให้ฉันพาคุณไปที่สำนักงาน ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"

สำนักงานที่เหมือนไวโอเล็ตชั้นบน

มันเป็นระเบียบเรียบร้อยจนยากที่จะคิดว่าเป็นพื้นที่ที่ใช้ทุกวัน

ไวโอเล็ตที่ดึงออกมาทันที นั่งลงตรงข้ามฉัน "แล้วเป็นอย่างไรบ้าง

ไวโอเล็ต?"

"ตอนนี้ฉันออกจากธุรกิจซื้อไม้ ฉันผ่อนคลายมากกว่าคนอื่น"

"คุณผ่านอะไรมามากมาย

พักผ่อนเถอะ ฉันได้ยินจากคลาริอันว่าท็อบโม่นักมีปัญหามากมาย" "โอ้

ใช่...."

มีรอยยิ้มเล็กๆ บนใบหน้าของไวโอเล็ต "ฉันเข้าใจว่าโนเชีย

เจ้าของท็อบโม่นัก

อยู่ในจักรราศี ใครกันที่ทำให้ไวโอเล็ตลำบากในภาคเหนือ"

"คนที่รับผิดชอบท็อบโม่นักคือ..... เขาเป็นคนที่ยากที่จะจัดการ"

"คนที่จู้จี้?"

ฉันไม่เคยได้ยินไวโอเล็ตพูดถึงใครแบบนั้น "เขาเป็นคนที่มึนงงมากใช่ไหม?"

"ไม่

ถ้าเป็นเช่นนั้น ฉันคงไม่ลำบากขนาดนี้....."

ไวโอเล็ตพูดพร้อมรอยยิ้มขมขื่น

"มันห่างไกลจากการหลอกลวงหรือกลอุบาย

ไม่มีที่ไหนในทุกบ้านประมูลที่เขาไม่เข้าร่วมแม้จะอายุน้อย

และมันเหมือนกับการวิ่ง"

"คุณกำลังบอกว่าเขายัณ? ถึงขนาดที่ไวโอเล็ตลำบาก?" "ใช่

มันเล็กน้อย...ที่จะบอกว่ามันขยัน..... สิ้นหวังจะเหมาะสมกว่า" สิ้นหวัง?

ไวโอเล็ตเป็นคนที่ขยันที่สุดที่ฉันรู้จัก

ฉันพูดถึงมันถึงจุดที่ฉันเดือดกับคุณปู่ที่ดินเข้าทุกวันและทำงานจนถึงกลางคืน
แต่ไวโอเล็ตให้การประเมินเช่นนั้น "เธอยังมีความกล้าที่จะเสนอราคา
และในบ้านประมูลที่ฉันไม่สามารถเข้าร่วมได้ ทุกอย่างไปที่ท็อปโมนิก"
"เธอเป็นผู้หญิง? คนที่รับผิดชอบท็อปโมนิก?" "ใช่ ราโมน่าเป็นผู้หญิง
เห็นว่าเธอไม่ใช่ชื่อสกุล ดูเหมือนว่าเธอจะเป็นสามัญชน"
"ชื่อของเธอคือ.....อะไรที่คุณเพ่งพุด?" "เธอชื่อราโมน่า
ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"

ราโมน่า ชื่อที่คุณเคย ฉันรู้สึกเหมือนได้ยินบางอย่างกระทบในอกของฉัน
IWBMITL -

Part 2 ราโมน่า ผู้ที่รู้จักกันว่าเป็นคนรักของเปเรซในชีวิตก่อนของฉัน
ราโมน่า

ผู้ที่มักจะติดตามเปเรซในงานสาธารณะ เธออยู่ที่นี้ "ที่ท็อปโมนิก
เธอมีตำแหน่งเป็นหมอผี

แต่ดูเหมือนว่าเธอจะดูแลทุกอย่างเกี่ยวกับไม้ทรีวา"

ฉันคิดว่ามันเป็นชื่อที่ฉันจะได้ยินวันหนึ่ง แต่ฉันก็แปลกใจเล็กน้อย ไม่

ฉันรู้ว่าเธอจะจบการศึกษาจากสถาบันกับเปเรซ

แต่ฉันไม่รู้ว่าเธอทำงานที่ท็อปโมนิก

ไม่แปลกใจที่หัวของฉันมีนงง "ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"?

ไวโอเล็ตเรียกฉันอย่างกังวล

"เกิดอะไรขึ้นกับคุณ?" "ไม่ ไม่มีอะไร" ฉันพูดพร้อมรอยยิ้มที่ไม่สบาย

"ฉันแค่สงสัยเล็กน้อย ไวโอเล็ตคิดว่าเธอเป็นคนดีมาก" "พูดตามตรง

เธอเป็นคนที่ฉันอยากจะนำมาที่เพลเล็ต

ฉันสามารถไว้วางใจเธอได้ด้วยความคิดหรือรสนั้น"

ไวโอเล็ตพูดพร้อมพยักหน้า

การมองเห็นทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ

เธอยังชนะใจไวโอเล็ตที่เศร้าถ้าเธอเป็นคนที่เข้มงวดเป็นอันดับสอง

ไวโอเล็ตเริ่มส่องแสงตาและให้คำชมเชยเมื่อเธอคิดว่าฉันสนใจราโมน่า

".....ดังนั้นฉันไม่สามารถเข้าร่วมวันนั้นได้

แต่ฉันมั่นใจว่าเธอจะชนะการประมูลได้อย่างง่ายดาย วันก่อนนั้น

ท็อปโมนิกเข้าร่วมการประมูลในที่ดินทางไกลของติมิด

แต่ราโมน่ามาที่บ้านประมูลแต่เข้าดรู เธอคงหมายความว่า

"สอง, มิเกนเต้ ฮิวาน, ผู้นำตระกูลฮิวานคนต่อไป"

ฝั่งหนึ่งทำให้เกิดดินถล่ม

และอีกฝั่งหนึ่งสร้างใหม่ทางเหนือที่พังทลาย ดังนั้นมันเป็นเรื่องธรรมดา

"แล้ววันนี้ท่านจะไปพบมิเกนเต้ ฮิวานเหรอ?" ไวโอเล็ตถามด้วยตาเบิกกว้าง

"มีเพียงสองเหตุผลที่เข้ามาที่ทางเหนือ ไวโอเล็ต" ข้าชูงสองนิ้วให้ไวโอเล็ต

"หนึ่งคือการเชื่อมโยงลอมบาร์ดีและเพลเลตเพื่อช่วยสร้างทางเหนือใหม่อย่างประสบความสำเร็จ

โชคดีที่ผู้นำตระกูลฮิวานได้รับไม้ที่ลอมบาร์ดีเตรียมไว้ในทันที

และไม่เหมือนกับเปเรซ งานของข้ากำลังไปได้ดี" ข้าพับนิ้วที่เหลือ

"อีกเหตุผลหนึ่งคือการสร้างมิตรภาพกับผู้นำตระกูลฮิวานคนต่อไปล่วงหน้า"

"โอ้,

ตามคาดเลย ท่านหญิงฟลอเรนเทีย....."

ไวโอเล็ตพูดด้วยตาประกายอย่างตื่นเต้น

บางทีปฏิกิริยาของไวโอเล็ตคล้ายกับคลาริแวน

"ข้าขอให้ท่านพบข้าที่ไซต์สร้างสะพานใหม่วันนี้

ดังนั้นข้าคิดว่าท่านได้บรรลุทุกเหตุผลที่ข้าอยู่ทางเหนือแล้วใช่ไหม?"

"ใช่

ท่านหญิงฟลอเรนเทีย!" ข้าและไวโอเล็ตมองหน้ากันและหัวเราะ

ขณะที่ไวโอเล็ตไปเตรียมรถม้าให้ข้า ข้ากำลังมองไปรอบๆ กำแพงอีกเล็กน้อย

พลิวไหว

"อัค-อา-อ้ง!" เมื่อหันกลับไป เด็กหญิงตัวน้อยกำลังล้มลงและร้องไห้

ดูเหมือนเธอจะสะดุดกับเศษก้าแพง ข้าเดินเข้าไปและยกเด็กขึ้นและพูดว่า

"ลุกขึ้น

มันเจ็บมากขึ้นเมื่อร้องไห้ ดังนั้นเขามันออกไปอย่างกล้าหาญ" "โอ้.

ตุ๊ก.

ตุ๊ก....." เด็กตื่นขึ้นด้วยน้ำตาในตาและเขย้าเสื้อผ้าตามที่ข้าบอก

"โอ้, มันขาด"

เขาของเด็กโศกเศร้าที่ไม่เป็นไร แต่เสื้อผ้าที่เธอสวมขาดแทน "ลิซซี,

เธอเป็นอะไรไหม?" ผู้หญิงที่ดูเหมือนจะเป็นผู้ปกครองวิ่งมาข้าและดูเด็ก

"โอ้,

เสื้อผ้าของเธอขาด ข้าจะเย็บให้เธอทีหลัง" "ใช่ ข้าเข้าใจ ราโมนา"

".....ราโมนา?"

ข้าพึมพำโดยไม่รู้ตัว เมื่อชื่อของเธอถูกเรียก ผู้หญิงมองขึ้นมา

การเคลื่อนไหวถูกขัดเบาๆ ด้วยผมแดงยาวและหนา มันคือเธอ ทันทีที่ข้ารู้สึก

ข้ารู้สึกคลื่นไส้อย่างไม่สบาย

ราโมนายืนขึ้นยิ้มด้วยใบหน้าเป็นมิตรและพูดว่า

"ขอโทษนะ ลิซซีทำเสื้อผ้าของท่านสกปรกหรือเปล่า?"

"ไม่.....มันไม่ได้เกิดขึ้น"

"พวกเขาเป็นเด็กที่บ้านถูกฝังในดินถล่มหรือครอบครัวของพวกเขาประสบอุบัติเหตุ

แต่พวกเขายังไม่โตเต็มที่

ดังนั้นข้าดูแลพวกเขาในขณะที่พ่อแม่ของพวกเขาอยู่ที่ไซต์สร้างใหม่

ข้าขอโทษสำหรับคนที่สูง" เธอใจดีมาก! เธอเป็นคนดีมากจนข้ารู้สึกแย่!

เออละ

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าพันธุกรรมดี "สิ่งดีๆ...ท่านกำลังทำมัน"

"ข้ากำลังทำสิ่งที่ข้าทำได้ ข้าไม่ได้ยุ่งมากทำงานในช่วงนี้.....โอ้,

ข้าชื่อราโมนาและทำงานที่หือปโมนัค" ราโมนาพูดเหมือนเธอเพิ่งจำได้

และมองไปรอบๆ

และถอนหายใจเบาๆ "เฮ้อ, ถ้าข้ามีความสามารถมากกว่านี้ ข้าคงปกป้องเด็กๆ

ในสถานการณ์ที่ดีกว่า....." แม้แต่คำพูดที่พึมพำกับตัวเองก็ดี

ข้าไม่สามารถเกลียดหรือรู้สึกไม่สบายใจ ข้ารู้สึกท้อแท้เล็กน้อย

ราโมนาเป็นคนดีจริงๆ ไม่มีการเสแสร้ง ในเวลาเดียวกัน บางสิ่งแปลกๆ

ยกหัวขึ้นพูดว่า

'ข้าไม่อยากแพ้ผู้หญิงคนนั้นเช่นกัน' ด้วยแรงกระตุ้นแปลกๆ

ข้าพูดออกมาด้วยมือและพูดว่า "ยินดีที่ได้รู้จัก ข้าคือฟลอเรนเทีย

ลอมบาร์ดี" "ลอม,

ลอมบาร์ดี..." ราโมนาพูดติดอ่างด้วยความประหลาดใจ

ราโมนาคิดว่าฟลอเรนเทียเป็นขุนนางสูงเพราะเสื้อผ้าและบรรยากาศของเธอ

คนนี้อยู่ข้างหน้าเธอคือ 'เธอ' ฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี

ไม่มีใครในที่ดินฮิวานที่ไม่รู้จักเธอในช่วงนี้ ลูกคนเดียวของกัลลาฮาน

ลอมบาร์ดีที่เป็นเจ้าของร้านเสื้อผ้าของกัลลาฮาน

ตัวแทนของครอบครัวลอมบาร์ดีที่มาช่วยทางเหนือ และเพื่อนวัยเด็กของเปเรซ

มันเป็นตอนที่ราโมนาไม่สามารถลบการแสดงออกที่ว่างเปล่าจากใบหน้าของเธอ

"ท่านไม่ได้รับการช่วยเหลือเพียงพอสำหรับเด็กๆ ใช่ไหม?

เราต้องเย็บเสื้อผ้าของเธอสักพักแล้ว....." "โอ้.....เด็กๆ

ที่นี่ได้รับเสื้อผ้าชิ้นหนึ่ง

และข้าก็ได้รับผ้าเพิ่มเติมเพื่อทำเสื้อผ้า....."

ไม่มีบ้านหรือครอบครัวที่จะเป็นสภาพแวดล้อมที่ดีๆ

สามารถทำเสื้อผ้าจากผ้าสำหรับเด็กที่ถูกฝังใต้กองดินนั้น

"เจ้าหน้าที่คนไหนทำสิ่งนี้?" "อะไรนะ?"

ราโมนาถามฟลอเรนเทียโดยไม่รู้ความหมาย

"ท่านบอกเมื่อสักครู่ที่ท่านทำงานที่หือปโมนัคใช่ไหม?

ท่านไม่สามารถช่วยเด็กๆ

ที่ท็อปโมนัคได้เหรอ?"

ราโมนาตอบอย่างป้องกันตัวเล็กน้อยจากคำถามตรงไปตรงมาของฟลอเรนเทีย

"ข้าใช้เงินของตัวเองและซื้ออาหารให้เด็กๆ....." "ไม่ใช่ราโมนา

แต่ท็อปโมนัค

ข้าคิดว่ามันสามารถช่วยได้มากขนาดนั้น"

"กำไรของท็อปจะถูกใช้สำหรับสิ่งที่ใหญ่กว่า"

"มันเป็นสิ่งที่ใหญ่กว่า....." ฟลอเรนเทียมองราโมนาด้วยตาแปลกๆ

มันไม่ใช่ว่าเธอโกรธหรือจ้องมองเธอ ภายใต้อาณัติ ราโมนารู้สึกเล็กน้อย

"ครึ่งหนึ่ง

เจ้าของท็อปโมนัค...พูดเองว่า เขาไม่ใช่คนที่ใช้เงินแบบนี้"

"ท่านรู้จักเจ้าของท่านหรือ?" นายโนเชียร์รู้จักคนนี้หรือ?

ราโมนาขมวดคิ้ว "โอ้,

ข้าหมายถึง.....เมื่อสักครู่ที่การบรรยายธุรกิจของข้า"

"ข้าเข้าใจ....." "ฮืม,

เงินข้าจะไปทำธุรกิจ ข้าขอให้ท่านทำสิ่งดีๆ อย่างยากลำบาก"

"เป็นเกียรติที่ได้พบท่านหญิงฟลอเรนเทีย" ราโมนาทักทายอย่างสุภาพ

มันเป็นมารยาทของคนธรรมดาต่อขุนนาง "ฮืม."

ฟลอเรนเทียหยุดชั่วคราวและจ้องมองมันและพูดว่า "พบกันอีกครั้ง ท่านหญิง"

"ใช่

ท่านหญิงฟลอเรนเทีย" ราโมนาที่ก้มลงโดยไม่คิดอะไร มองขึ้นมาในขณะนั้น

เธอพูดผิดหรือเปล่า? เมื่อเธอคิดอย่างนั้นและเงยหน้าขึ้น

เธอเห็นฟลอเรนเทียขึ้นรถมาจากกระยะไกลและไวโอเล็ตแห่งพ่อค้าของเพเลเลตที่ยืนอยู่ข้างเธอ

ไวโอเล็ตกำลังดูแลเสื้อผ้าของฟลอเรนเทียอย่างใจดี

และฟลอเรนเทียดูเหมือนจะสั่งไวโอเล็ตให้ทำอะไรบางอย่าง

ราโมนาอ้าปากค้างกับลักษณะนั้นเหมือนกับท่านหญิงที่มีความล่าช้าสูงกับผู้ติดตามของเธอ

สำหรับเธอ ไวโอเล็ตเป็นคู่แข่งโดยไม่ตั้งใจ

แต่ในเวลาเดียวกันเป็นหน่วยงานขนาดใหญ่ที่เคลื่อนย้ายบริษัทเพเลเลต

"ท่านเป็นคนที่ยอดเยี่ยม....." ราโมนารู้สึกถอนหายใจอย่างไร้เหตุผล

เออละ

นั่นเป็นเหตุผลที่เธอเป็นเพื่อนวัยเด็กของเขา

ไวโอเล็ตเดินเข้ามาหาราโมนาที่กำลังพลบใจจิตใจที่แปลกๆ เล็กน้อย

"คุณราโมนา?" "ไว,

คุณไวโอเล็ต?" ไวโอเล็ตที่สวยงามแม้ในสายตาของผู้หญิงคนเดียว

กำลังยิ้มอย่างใจดีให้ราโมนา "มีอาคารใกล้ๆ ที่เป็นของบริษัทเพเลเลต

ข้าคิดว่าเด็กๆ

สามารถวิ่งเล่นได้อย่างปลอดภัยที่นั่น ท่านคิดว่าอย่างไร?" "จริงหรือ?

ขอบคุณ

คุณไวโอเล็ต!" "รอสักครู่ที่นี่" หลังจากนั้นไม่นาน ราโมนารวบรวมเด็กๆ

และไปยังสถานที่ที่ไวโอเล็ตนำทาง "ว้าว....."

อาคารสองชั้นขนาดใหญ่ดูเหมือนจะไม่ได้ใช้

แต่ถูกจัดระเบียบอย่างเรียบร้อยและแสงแดดส่องผ่านหน้าต่างใหญ่ทำให้มันอบอุ่น

"ว้าว

ข้าตื่นเต้น!" "มันไม่หนาวเลย!" เด็กๆ วิ่งเล่นหัวเราะอย่างตื่นเต้น

"เมื่อท่านอยู่ที่นี้ ข้าจะนำเก้าอี้ที่สะดวกสบายหรือผ้าห่มนุ่มๆ มาให้

และ....."

เมื่อไวโอเล็ตโบกมือ คนหลายคนที่ยืนรอให้อยู่เข้ามาและวางบางสิ่งลง

"นี่คืออะไร

คุณไวโอเล็ต?" "เป็นเสื้อผ้าของเด็กๆ

เป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปจากร้านกัลลาฮาน"

"อา....." ราโมนาประหลาดใจและปิดปากด้วยมือทั้งสองข้าง "เด็กๆ

จะมีความสุขมาก!"

น้ำตาคลอในตาของราโมนา "ขอบคุณ! ขอบคุณ คุณไวโอเล็ต!" ราโมนาหักท่ายช้าๆ ด้วยรอยยิ้มเล็กๆ ไวโอเล็ตส่ายหัวและพูดว่า "นี่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าให้คุณราโมนา"

"แล้ว....." "ท่านหญิงฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดีขอให้ข้าช่วยคุณราโมนาที่ทำงานดีๆ"

"ท่านหมายถึงอาคารนี้ เสื้อผ้าเหล่านั้น?" "ใช่ เพราะท่านหญิงฟลอเรนเทียเป็นศิษย์คนเดียวของคลาริแวน เฟลเลต เจ้าของบริษัทเฟลเลต

แน่นอน เธอเป็นทายาทคนเดียวของร้านเสื้อผ้าของกัลลาฮาน" "อืม ข้าเข้าใจ....."

ราโมนามองสลับไปมาระหว่างภายในอาคารที่เล็กๆ เล่นและด้านข้างของอาคาร คนที่ทำให้ทั้งหมดนี้เป็นไปได้ในคำพูดเดียว

นั่นคือพลังของคนที่มีชื่อฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี ขณะที่ราโมนากำลังคิดอย่างนั้น ไวโอเล็ตยิ้มและพูดว่า "คุณราโมนาต้องทำให้ท่านหญิงฟลอเรนเทียมีความประทับใจดี มันไม่ง่าย แต่ยอดเยี่ยม"

ไวโอเล็ตเสนอคำชมเชยจากใจ แต่การแสดงออกของราโมนาไม่ค่อยสดใส "นี่คือเพื่อนวัยเด็กของท่าน....."

เมฆดำกำลังรวมตัวในใจของราโมนาที่เคยสะอาดเหมือนท้องฟ้าใสเมื่อสักครู่

ไม่มีใครกล้าทำเช่นนั้นตั้งแต่มีอัศวินสามคนได้รับบาดเจ็บ"

ขณะที่ฟังไวโอเล็ตและมองไปที่เปเรซ กัลลาฮานลุกขึ้นจากที่นั่ง มันเป็นการเดินตรงและรวดเร็ว แม้จะสะดุดไปบ้าง

แต่ก็มีชายคนหนึ่งรอ กัลลาฮานอยู่บนถนน

เขาคือหัวหน้าตระกูลอีวานที่แคลงในไม่กี่วัน

หัวหน้าตระกูลอีวานพูดขณะที่เขาเข้ามาหา กัลลาฮานด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ท่านลอมบาร์ดี....."

สายตาของผู้คนจดจ้องไปที่ท่าทางที่น่าสงสารและโทม

"ได้โปรดฟังข้า....." แต่หัวหน้าตระกูลอีวานไม่สามารถพูดอะไรได้อีก

เพราะสายตาที่เต็มไปด้วยความโกรธและแรงกดดันมหาศาลที่มองมาที่เขา

กัลลาฮานไม่ได้พูดอะไร เขามองหัวหน้าตระกูลอีวานที่ถอยหลังที่ละน้อย

และเดินกลับไปหาเปเรซ กีก กีก เมื่อเขาเข้าใกล้เปเรซ

กัลลาฮานได้ยินเสียงเครื่องจักรทำงานช้าๆ

และเมื่อเขายืนอยู่ข้างหลังเปเรซ

กัลลาฮานกัดฟัน กีก ตึก กีก ตึก เปเรซกำลังยกหินด้วยมือเปล่า

เขาไม่มีแรงแม้จะยืน

เขานิ่งคุกเข่า ปลายนิ้วที่จับหินนั้นเต็มไปด้วยเลือดแล้ว

แต่สายตาของเปเรซจ้องมองไปที่พื้น

เหมือนเขาคิดว่าเขาจะเห็นเทียเมื่อไปถึงที่นั่น

"หยุดเถอะ เจ้าชาย" กัลลาฮานพูดขณะก้าวเข้าไปใกล้

เปเรซหยุดเคลื่อนไหวและหันกลับมาช้าๆ ".....กัลลาฮาน ลอมบาร์ดี?"

ใบหน้าของเปเรซยิ่งแยลง มีรอยขีดข่วนเล็กและใหญ่

และริมฝีปากของเขาแตกและมีเลือดแข็ง

แต่เป็นดวงตาของเปเรซที่ทำให้หัวใจของกัลลาฮานสั่นมากกว่า

ดวงตาสีแดงที่ว่างเปล่าและไม่โฟกัส ลูกสาวของเขาเคยพูดถึงเรื่องนี้มาก่อน

เรื่องราวของครั้งแรกที่เธอพบเปเรซโดยบังเอิญที่พระราชวัง - "มันเป็นสีแดง

แต่เหมือนใบไม้ที่ร่วงหล่นที่พร้อมจะสลายหายไปถ้าข้าตีมัน

และเปเรซในตอนนั้น"

เปเรซที่นั่งบนพื้นและมองขึ้นไปที กัลลาฮาน

ดูเหมือนว่าเขาได้กลับไปยังเวลานั้น

เด็กเล็กที่อาศัยอยู่คนเดียวในป่าก่อนที่จะพบลูกสาวของเขา กัลลาฮานงอเข่า

ทำให้เปเรซอยู่ในระดับสายตา "ใช่ ข้าเอง"

เมื่อได้ยินเสียงหวานของกัลลาฮาน
ใบหน้าของเปเรชบิดเบี้ยว ".....ขอโทษ ข้าไม่สามารถปกป้องเทียได้"
เปเรชพูดด้วยเสียงสั่น "ข้าควรจะอยู่กับเธอ" (T/N: โอ้ไม่
ข้ากำลังร้องไห้
ฮือ..ฮือ..) ด้วยเสียงกระซิบเขินอาย
เปเรชเริ่มเคลื่อนไหวเหมือนเครื่องจักรอีกครั้ง กึก และขุดหินและดิน
"ข้าจะหาเทียให้เจอแน่นอน" "แค่....." กัลลาฮานจับมือเปเรช และถาม
"ถ้าเทียเห็นท่านตอนนี้ ท่านคิดว่าเธอจะพูดอะไร?"
เปเรชมองลงไปที่ร่างกายของเขาแทนที่จะตอบ และปิดปากแน่น
"ข้าคิดว่าท่านรู้คำตอบอยู่แล้ว เธอคงจะดูท่านเสียงดัง
และข้าก็จะโดนดุดด้วย
ข้าทำอะไรโดยไม่หยุดท่านจากการทำเช่นนี้?"
กัลลาฮานพูดและดึงหินออกจากมือของเปเรช
"ท่านต้องพักผ่อนแล้ว" "ข้าไม่อยากพัก....."
"ข้าไม่ได้ขอให้ท่านพักเพื่อท่าน
มันเพื่อเทีย" กัลลาฮานพูดอย่างมั่นคง
"มีคนบอกว่าต้องใช้ดาบออร่าของท่านเพื่อทำลายหินใหญ่ด้านล่าง
ด้วยวิธีนั้น
ข้าจะสามารถนำลูกสาวของข้าออกมาได้อย่างปลอดภัยและรวดเร็ว"
"ท่านยังสามารถใช้ออร่าได้" เปเรชหยิบดาบที่วางอยู่ข้างๆ
และเป่ามานาเข้าไป
แต่มีออร่าลอยขึ้นมาอย่างอ่อนแอเหมือนหมอกชั่วขณะ ไม่เหมือนก่อนหน้านี้
"อา....."
เปเรชมองลงไปที่ดินของเขาสักครู่และไม่พูดอะไร "ดูสิ
ข้าบอกท่านว่านี่ไม่ช่วยเทียเลย" กัลลาฮานยกเปเรชขึ้นโดยจับที่ไหล่
พูดอย่างหนักแน่น มันไม่ใช่เรื่องปกติ แต่เปเรชขึ้นมาง่ายเกินไป
เขาดูเหนื่อยมาก
กัลลาฮานถอนหายใจเบาๆ และขมวดคิ้ว "เราจะสนับสนุนท่าน"
ก่อนที่เขาจะรู้ตัว
อัศวินของลอมบาร์ดีก็มาที่ข้างๆ และพูด ฝ่าฝ่าด คลาริวัน
และไวโอเล็ตก็มาด้วย
กัลลาฮานส่งเปเรชให้กับอัศวินและพูดอย่างหนักแน่น
"พักผ่อนและเข้าร่วมจากนี้ไป
พวกเขาบอกว่าเราจะสามารถเอาหินทั้งหมดออกจากหินได้ภายในวันพรุ่งนี้
นั่นคือเวลาที่เรากำลังการทำงาน" "แต่ก่อนหน้านี้
ท่านต้องการออร่าของข้าเพื่อแยกหินใหญ่"
เปเรชส่ายหัวไปที่หินที่ยังคงก่อตัวเป็นภูเขาเล็กๆ ในเวลานั้น
กิลลิและเมรอนถอดเสื้อคลุมและพูด "ปล่อยให้เรา"
คนสองคนที่นำทางดึงดาบออกจากเอวพร้อมกัน "ฮือ....." และด้วยการหายใจยาว
ออร่าลอยขึ้นจากดาบของฝ่าฝ่าด มันไม่เข้มเท่าเปเรช
แต่เป็นออร่าที่ห่อหุ้มใบมีดอย่างสวยงาม "เราทำได้มากขนาดนี้"
"เจ้าชายบอกให้ไปพักผ่อน"
กิลลิและเมรอนที่พูดเช่นนั้นลดดาบลงไปที่หินข้างหน้า กึก
กึก มีรอยลึกบนหินด้วยการเสียดสีเล็กน้อย "นี่พอจะแยกได้ใช่ไหม?"
กิลลิถามคนงานที่รออยู่ข้างๆ "ใช่! ไม่มีปัญหา!"
คนที่ตอบอย่างกระตือรือร้นตามรอยที่เหลือนจากออร่าและเคาะค้อน
และไม่นานหินก็แตกออกด้วยเสียงดัง "โอเค เห็นไหม?" "เราจะทำความสะอาดหิน
ดังนั้นพักผ่อนให้ดี" "นอกจากนี้ เราเป็นสองคน
ดังนั้นเราสามารถพักผ่อนสลับกันได้"
เปเรชมองฝ่าฝ่าดอยู่สักครู่และพยักหน้าอย่างช้าๆ และมองกลับไปกัลลาฮาน
เขาพูด

"ข้าจะไม่ทำงานอีกแล้ว ข้าจะนั่งพักที่นี่ ที่นี่ ข้ารู้สึกสบายใจ"

".....โปรดทำเช่นนั้น" เมื่อกัลลาฮานตอบ

เปเรชเดินตรงไปและนั่งบนหินที่อยู่ไกลออกไป "อาหารสำคัญนะ ท่าน"

ไวโอเล็ตพูด

ขณะที่ส่งขนมปังนุ่มและน้ำให้เปเรชอย่างรวดเร็ว "การกินทำให้มีพลัง"

ท่านต้องเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อที่จะตัดผ่านหินหนา เราต้องเอาเทียออกมา"

นั่นคือสิ่งที่กัลลาฮานพูดกับเปเรชที่ลึกลับเล็กน้อย

จากนั้นเปเรชก็รับขนมปังและน้ำอย่างอ่อนโยน "มาเถอะ เตรียมตัวอีกครั้ง!"

เมรอนยกออร่าขึ้นด้วยเสียงดัง บีม กิก กิก

จากที่เคยหยุดนิ่งเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้น

เปเรชนั่งเงิบๆ บนหินและเคี้ยวขนมปัง เขาขยับคางและกลืนน้ำอีกครั้ง

มันเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อส่งพลังงาน ในขณะเดียวกัน

สายตาของเปเรชไม่ตกจากหินที่เปิดเผยครึ่งหนึ่งเลย

เหมือนมันกลายเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา

เขาจ้องมองและเคี้ยวขนมปังตลอดเวลา *** กิก กิก

ฉันตื่นขึ้นด้วยเสียงต่ำและหนัก กิก

กิก ด้วยการสั่นสะเทือนเล็กน้อยมาจากเพดานของรถม้า "นี่....."

ฉันได้ยินอะไรหรือเปล่า?" โชคดีที่มีเกนเต้ ฮิวานตื่นขึ้น

เหมือนมันเป็นแค่ภาพหลอนทางการได้ยินของเขา

"บางที่อาจจะมิดินถล่มอีกครั้ง?"

"มันอาจจะเป็น แต่....." กิก กิก

การสั่นสะเทือนต่ำอีกครั้งตามด้วยเสียง

"โอ้....." มิเกนเต้ ฮิวานตอนนี้ดูสิ้นหวังอย่างสมบูรณ์

ด้วยสายตาที่สิ้นหวัง

เขามองขึ้นไปเพดานที่มีฝุ่นตกลงมาและหลับไปอีกครั้ง ไม่

ตอนนี้เขาเกือบจะเป็นลมเพราะไม่มีพลัง ฉันก็อยู่ในสภาพไม่ดีเช่นกัน

ทุกครั้งที่มีการสั่นสะเทือนดังขึ้น ฉันกังวลเกี่ยวกับดินที่หยดลงมา

แต่ตาของฉันก็ปิดลงเรื่อยๆ ถ้าเพดานพังลงในอัตรานี้ ฉันจะตาย

แล้วมันจะไม่เลวร้ายที่จะไปโดยไม่รู้เรื่องในความฝันของฉัน

มันเป็นเวลาที่ตาของฉันค่อยๆ ปิดลงคิดถึงมัน กิก!

ด้านหนึ่งของเพดานถูกบดขยี้ด้วยเสียงดังที่ไม่เหมือนใคร "อา....."

แต่ไม่ใช่เหตุผลที่ฉันตกใจ ".....เร็วเข้ายกมันขึ้น!"

"นี่คือทั้งหมด..... รีบ...!" ในขณะนั้น

เสียงเริ่มเข้ามาในรถม้าที่เงิบมาตลอดเวลา

พร้อมกับหัวใจของฉันเริ่มเต้นแรง

ฉันพยายามลุกขึ้นและเริ่มตะโกนไปที่เพดาน "ที่นี่! ฉันอยู่ที่นี่!

มีคนยังมีชีวิตอยู่ ที่นี่!" แต่เสียงไม่ออกมาเท่าที่ฉันคิด แยกว่านั่น

ฉันเหนื่อยและหายใจไม่ออกเพราะมัน "ฮา....."

แต่ฉันไม่สามารถยอมแพ้ที่นี่

ฉันปิดตาอีกครั้งและกรีดร้อง "ที่นี่! ได้ยินฉันไหม!"

มันดูเหมือนจะไม่ได้ผล เอ่อ

เสียงแบบนี้คงไม่ได้ยินขณะที่อยู่ข้างบน..... "เทีย!" "เปเรช?" นั่นแหละ

เปเรชมีความสามารถเหนือกว่าคนทั่วไปในห้าประสาทสัมผัส

เมื่อเขาเริ่มจัดการกับออร่า

เขาเริ่มได้ยินเสียงมากขึ้นและดังขึ้น ในขณะเดียวกัน

ปริมาณของดินที่ตกลงมาเป็นช่วงๆ ก็เพิ่มขึ้น

ฉันเริ่มได้ยินเสียงคนดิ้นเรื่อยๆ

ฉันพยายามยื่นมือออกไปและปลุกมิเกนเต้ ฮิวาน "อา....." แต่มิเกนเต้

ฮิวานแทบจะไม่เปิดตาและไม่สามารถลุกขึ้นได้

ฉันยกกล่องที่มีคุกกี้ช็อกโกแลตและตะโกน

ตีผนังของรถม้า "ที่นี่! เปเรช ฉันอยู่ที่นี่!" แต่สีกัก

ฉันหายใจไม่ออกและตาพร่า

ในที่สุดฉันพึ่งหัวกับผนังและต่อสู้กับเปลือกตาที่ปิดลงเรื่อยๆ "เปเรช เปเรช....."

ทั้งหมดที่ฉันทำได้คือเรียกชื่อเปเรชด้วยเสียงที่เล็กเท่าแมลง "เปเรช ฉันอยู่ที่นี้....."

มันเป็นช่วงเวลาที่ฉันคิดว่าฉันไม่สามารถเอาชนะเปลือกตาที่หนักขึ้นได้อีก

ก็

แสงส่องเข้ามาในรถมาด้วยเสียงหนัก

หลังจากที่เคยชินกับความมืดเป็นเวลานาน

ฉันมองไม่เห็นอะไร แต่มีเพียงสิ่งเดียว "เทีย" มีเสียงของเปเรช

ฉันยื่นมือออกไปอย่างสับสนหาทางที่ได้ยินเสียง

โดยหลับตาเพื่อหลีกเลี่ยงแสง

ก็ และมีมือที่จับมือของฉันในอากาศ มือที่จับตัวฉันขึ้นมา

และฉันรู้สึกถึงร่างกายของเปเรชกอดฉัน

ฉันยื่นมือที่สั่นและจับคอเสื้อของเปเรชด้วยแรงทั้งหมดของฉัน

"ตอนนี้มันโอเคแล้ว

มันโอเค เทีย" นั่นคือทั้งหมดที่เขาพูด ในขณะนั้น

ความตึงเครียดทั้งหมดที่ถือฉันไว้ถูกปล่อยออกมาและฉันหมดสติไป

"อาร์โนซ์ ลูแมน มาและไป" "อาร์โนซ์? ทำไม?"

"ปรากฏว่าอาร์โนซ์กำลังคบกับลาราเน

มันเป็นความลับกับคนอื่น"

จริงๆแล้วฉันเรียกเขามาเพื่อพูดคุยเรื่องธุรกิจทางตะวันออกและพบเรื่องนี้โดยบังเอิญ

ฉันพูดมันออกมาโดยไม่ได้พูดอะไรสำคัญ "โอ้?... เปเรชพยักหน้าเร็วๆ

ด้วยความประหลาดใจ ฉันเลือกใบชาที่ถูกดองและทำซ้ำอีกครั้ง "ตามคาด

ขนมของคาราเมลล่อนิวดีที่สุด"

การกินคัสตาร์ดครีมหวานมากดูเหมือนจะช่วยบรรเทาความเหนื่อยล้าของฉัน

เปเรชกัดขนมเค้กที่ฉันมีและพยักหน้าเหมือนเห็นด้วย

ดังนั้นเรานั่งเคียงข้างกันและกินเค้กจนหมด

ในที่สุดก็เหลือเพียงพายครีมเล็กๆ

หนึ่งชิ้นบนจาน มันน่าอายที่จะโทษเขาที่ซื้อมาเยอะ

เปเรชลုပ်ท้องด้วยความพอใจและพูด

"ทีอา มันอยู่บนปากของเธอ" "โอ้ จริงเหรอ?" ฉันมองไปรอบๆ

แต่ไม่เห็นอะไรที่จะขีดปาก ฉันคิดว่าจะขีดมันด้วยแขนเสื้อ

"ฉันจะทำความสะอาดให้เธอเอง"

เปเรชยื่นมือออกมาและปาดปากฉันด้วยนิ้วของเขา

มันเป็นธรรมชาติและตรงไปตรงมาจนฉันพลาดเวลาที่เหมาะสมที่จะหยุดมัน

ฉันมองเปเรชด้วยความงงงวย

ฉันรู้สึกถึงนิ้วของเปเรชที่สัมผัสริมฝีปากของฉันอย่างช้าๆ ในขณะนั้น

สิ่งที่เกิดขึ้นในอืวานก็เข้ามาในใจเหมือนไฟที่กำลังลุกไหม้

สิ่งนั้นบนเตียง

เห็นได้ชัดว่าหน้าฉันก็ร้อนเหมือนกัน -เมื่อครีมอยู่บนริมฝีปากของผู้หญิง

มันเป็นเรื่องธรรมดาที่จะขโมยมันด้วยนิ้ว

อย่างน้อยก็เป็นเช่นนั้นในหนังสือหรือการออกอากาศเกี่ยวกับความรัก ใช่

มันเป็นเรื่องธรรมดาและบางครั้งก็ถึงขั้นเลียน

ตอนนี้หัวใจฉันเต้นแรงจนแทบจะตายเมื่อเผชิญหน้ากับเปเรช

นิ้วของเปเรชที่ปาดริมฝีปากของฉันร้อนเหมือนไฟ

และฉันไม่สามารถละสายตาจากปากของเปเรชที่เลียครีมที่ขโมยมาได้

เขาต้องสังเกตเห็นสิ่งนั้นเช่นกัน

เมื่อฉันเห็นรอยยิ้มที่แขวนอยู่บนริมฝีปากแดงของเขา "....."

ฉันตักขนมที่เหลือด้วยส้อมที่ฉันวางลง

ฉันได้ยินเสียงหัวเราะต่ำของเปเรชข้างๆ

แต่ฉันมุ่งเน้นไปที่เค้กเท่านั้น
แน่นอนว่าครั้งนี้ฉันจะระวังไม่ให้มีอะไรติดปาก
*** กัลลาซานมาเยี่ยมพ่อค้าพาเล็ดหลังจากผ่านไปนาน
ไม่นานหลังจากกลับมาจากเซเชล
ยังมีความรู้สึกที่ค้างคาอยู่ แต่ใบหน้าของกัลลาซานเต็มไปด้วยชีวิตชีวา
เพราะเขามีสิ่งดีๆ รออยู่ข้างหน้า เมื่อมาถึงหน้าสำนักงานของคลาริแวน
กัลลาซานเคาะโดยไม่ลังเล "เข้ามาเลย" ราวกับว่ารออยู่
เสียงของคลาริแวนก็มาทันที
"ท่านคลาริแวน" "คุณมาแล้ว"
คลาริแวนพูดด้วยรอยยิ้มและเสนอที่นั่งให้กัลลาซาน
"คุณมีความสุข" "ท่าเรือจะเปิดเร็วๆ นี้ใช่ไหม?"
สิ่งที่ฉันยุ่งเตรียมตั้งแต่ปีที่แล้วจะกลายเป็นจริงในไม่ช้า
หัวใจฉันเต้นแรงจนฉันนอนไม่หลับ" ดวงตาสีเขียวของกัลลาซานเปล่งประกาย
คลาริแวนยิ้มเล็กน้อยเมื่อเห็นกัลลาซาน
".....ฉันรามาทบทวนแผนกันอีกครั้ง"
เป็นเวลานานมากที่คลาริแวนและกัลลาซานร่วมกันทบทวนเอกสาร
กัลลาซานที่ยืนยันในที่สุดว่าการเตรียมการทั้งหมดเสร็จสมบูรณ์แล้ว
พยักหน้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม
"ฉันคงไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ด้วยตัวเองหากไม่มีพ่อค้าพาเล็ด
แม้ว่าจะเป็นเจ้าแห่งเซเชล แต่คุณต้องรู้อย่าง ขอบคุณมากท่านคลาริแวน"
"แทนที่จะจ่ายการลงทุน
เรือของพาเล็ดจะไม่จ่ายค่าจอดที่ท่าเรือเซเชลในอนาคต
และตอนนี้เราแบ่งปันผลกำไรของท่าเรือ มันไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องขอบคุณ
ท่านกัลลาซาน"
"ฮ่าฮ่า เป็นเช่นนั้นหรือ?"
กัลลาซานยิ้มอย่างเก๋เขินและเก็บเอกสารอย่างระมัดระวัง
คลาริแวนที่ดูจากนั้นกล่าวขณะถอดแว่นตาออก
"แต่ก็เป็นเวลานานแล้วที่เราพึ่งพิงกัน" "เมื่อพูดถึงอดีต....."
กัลลาซานที่เอียงศีรษะถามพร้อมกับปรบมือ "โอ้
คุณหมายถึงตอนที่ฉันไปถามคุณเกี่ยวกับธุรกิจเสื้อผ้าว้าวสำเร็จรูป?" "ใช่
ถูกต้อง
ตอนนั้นคุณพบกับฉันอย่างถูกต้องได้ยาก แต่ตอนนี้คุณเก่งแล้ว
ฉันคิดว่ามันเป็นเวลานานจริงๆ" คลาริแวนพูดด้วยรอยยิ้มเล็กๆ
ใบหน้าของกัลลาซานเปลี่ยนเป็นสีแดงเล็กน้อย
อาจเป็นเพราะเขาคิดว่ารอยยิ้มกำลังล่อเลียนเขา
"ตอนนั้นฉันกลัวคุณและฉันช่วยไม่ได้"
กัลลาซานยิ้มและส่ายหัวเหมือนนึกถึงตอนนั้น ".....แล้วตอนนี้ล่ะ?"
คลาริแวนถามด้วยเสียงต่ำ "ตอนนี้คุณไม่น่ากลัวแล้ว
ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าคุณหวานและเป็นมิตรแค่ไหน" "คุณหมายถึงฉัน...?" "ใช่
ท่านคลาริแวนดูแลคนรอบข้างดีมาก" กัลลาซานตอบอย่างร่าเริง
"กรณีนี้กับท่าเรือ
ฉันกังวลเกี่ยวกับสาเหตุการตาย คุณจึงยื่นมือให้ฉัน" "ฉันไม่ได้ทำสิ่งดีๆ
แบบนั้น....." "ฉันรู้ มันเป็นโอกาสที่ดีสำหรับพาเล็ดคอร์ปอเรชัน"
กัลลาซานพูดพลางจึงตรงไปที่คลาริแวน "อย่างไรก็ตาม
เรารู้ว่าพาเล็ดคอร์ปอเรชันให้ความสะดวกสบายแก่เราในการดำเนินงานที่เซเชล
ถ้ามันเป็นเรื่องของผลกำไรจริงๆ คุณคงไม่ทำมัน" คลาริแวนไม่ได้ให้คำตอบ
กัลลาซานยิ้มอย่างหลวมๆ ขณะที่มองคลาริแวนที่นิ่งเงียบ "ขอบคุณคุณ
คนในเซเชลจะมีชีวิตที่ดีขึ้นมาก เขตการค้าขนาดใหญ่จะพัฒนารอบๆ ท่าเรือ
และตอนนี้มีสิ่งอื่นๆ ที่ต้องทำ นอกจากการทำฟาร์ม
คนท้องถิ่นจะไม่ต้องอดอาหารในช่วงเก็บเกี่ยวที่ไม่ดี
ทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณพาเล็ดคอร์ปอเรชัน" กัลลาซานโค้งหัวเล็กน้อย

มันเป็นการหักทลายขอบคุณ คลาริแวนที่ดูจากนั้นอย่างเงิบๆ พุดเบาๆ พลองเล่นกับตึงหูที่แดงเล็กน้อย ".....ฉันดีใจที่มันมีประโยชน์" ***

หลังจากออกจากคฤหาสน์ลอมบาร์ดี เปเรชกลับไปยังเมืองหลวง อย่างที่เธออ้างเกิด

"ฉันกำลังไปทางนั้น" เป็นเรื่องโกหก ขณะเดินทางไปยังยอดโมนัค เขาเห็นคาราเมลอเวนัวและคิดถึงเธอ จึงซื้อเค้กและอยากส่งให้

แน่นอนว่าคาราเมลอเวนัวก็มีบริการจัดส่ง แต่เปเรชแกล้งทำเป็นไม่รู้ เขาคิดว่าเขาควรให้เค้กแก่เธอเพราะเขาซื้อมาแล้ว การประชุมล่าช้าเพราะลม แต่ลำดับความสำคัญของเปเรชชัดเจน ดังนั้นมันจึงไม่สำคัญ

ลิกไนต์และโนเชียร์ที่รออยู่หักทลายเปเรช "ธุรกิจทางใต้เป็นอย่างไรบ้าง?"

"มันดำเนินไปอย่างราบรื่น

มันง่ายขึ้นมากเพราะกลยุทธ์การตัดไม้ต้นทรีวาในภาคเหนือ"

"แล้วการชำระเงินล่ะ?" "มันกำลังดำเนินการทันที มันเป็นเจ้าของแห่งซูโซ

มันกำลังตกลงอย่างรวดเร็ว" เปเรชพยักหน้าอย่างช้าๆ

กับรายงานที่น่าพอใจของโนเชียร์

แต่ไม่ใช่ทุกอย่างราบรื่น "ในการสืบสวนพาลีตคอร์ปอเรชัน

ไม่มีผลลัพธ์ใหญ่ๆ จริงๆ

ไม่มีอะไรให้ค้นหา" ลิกไนต์สันเหมือนเมื่อ "คลาริแวน พาลีตสะอาด

ยกเว้นว่าเขาทำลายอย่างน่ากลัวและมีสายดาที่แม่นยำ" เขาเคยพูดแบบนั้น

แต่ลิกไนต์ก็ยังรู้สึกไม่สบายใจ พ่อค้ามักจะทำมือสกปรกเท่าที่พวกเขาหาได้

แต่คลาริแวน พาลีตไม่เป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม

ความเหนือกว่าของพาลีตคอร์ปอเรชันยังคงชนะและชนะทุกวัน

ที่จริงแล้วมันทำให้เกิดการเตือนในหัวของลิกไนต์

"เขาประสบความสำเร็จในทุกธุรกิจที่เขาสัมผัสได้อย่างไร?

ฉันได้ยินว่าเขาทำงานอีกครั้งในครั้งนี้" "พาลีตคอร์ปอเรชัน?"

"ท่าเรือที่สร้างในเซเชลได้รับทุนจากพาลีตคอร์ปอเรชัน

ฉันคิดว่าพวกเขาจะจัดจำหน่ายสินค้าทางตะวันออกผ่านพวกเขา"

"ไปทางตะวันออก?"

"เพราะถนนขรุขระ แต่ไม่มีตลาดที่ดีเท่าทางตะวันออก

สินค้าส่วนใหญ่ที่เข้าสู่ศูนย์กลางมีราคาแพง พาลีตคอร์ปอเรชันจะทำเงิน"

แม้หลังจากได้ยินนั้น เปเรชก็ไม่พูดอะไรมาก "เปเรช?"

เขาเรียกเปเรชที่กำลังคิดอยู่

แต่ยังไม่มีการตอบ "ทางตะวันออก.....อาวินซ์....."

เปเรชเพียงแค่เพิ่มพาคำที่ไม่รู้ความหมาย IWBMITL - Part 2 ในขณะเดียวกัน

เสียงดังดังขึ้นในทาวน์เฮาส์ของครอบครัวแองเจนาสในเมืองหลวง "เฮ้

คุณกำลังทำอะไรอยู่!" น้องชายของจักรพรรดินีและเจ้าแห่งแองเจนาสคนใหม่

ดูอิจิ

แองเจนาส กริโตร่งใส่ชายที่ยืนขวางทางเขาด้วยใบหน้าที่หวาดกลัว

"ชายที่เรียกว่าอัศวินแห่งแองเจนาสก็กักขังเจ้าแห่ง!" ดูอิจิ

แองเจนาสเพียงแค่กำลังออกจากสำนักงานเพื่อเข้าร่วมสโมสรสังคม

จนกระทั่งอีธาน คลักซ์

ผู้บัญชาการอัศวินของครอบครัวแองเจนาสพบว่าตัวเองยืนขวางทางที่ประตู

แม้จะมีคำสั่งของเจ้าแห่งให้ออกไป อีธาน คลักซ์ก็ไม่ขยับ เขาสวมเกราะหนา

ยืนสูงเหมือนภูเข่า เพียงแค่มองลงมาที่ดูอิจิ

แองเจนาสด้วยใบหน้าที่ไม่แยแส

"นี่คือชายที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งของเจ้าแห่งแองเจนาส! จับชายคนนี้อย่างเร็ว!"

แม้ว่าเขาจะตะโกนจนคอเลือด ไม่มีสัญญาณของความนิยมในทางเดินที่ว่างเปล่า

ราวกับว่าทุกคนรู้สถานการณ์ของดูอิจิ แองเจนาสและหลบหนี

มันเป็นช่วงเวลาที่น่ากลัว

"ตอนนี้คุณเข้าใจแล้ว ดูอิจิ?" ค่อยๆ

เสียงมัมคือจักรพรรดินีลารีนีที่สวมผ้าคลุมยาว

"ใครคือเจ้าของแองเจนาสจริงๆ"

"คุณทำแบบนี้กับฉันได้อย่างไร!" "อา ฉันไม่ต้องการทำแบบนี้เช่นกัน แต่คุณไม่ต้องการฟังฉันเลื่อนการชำระเงินของการก่อสร้างลอมบาร์ดี"

"แต่มีวันนัดหมายและมีแรงกดดันจากลอมบาร์ดีอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น....."

"ท้ายที่สุด คุณต้องกลัวลอมบาร์ดีมากกว่าฉัน"

จักรพรรดินีลาวินียิ้มและถาม

"ตอนนี้คุณเป็นอย่างไร ดุอิจิ?" ดุอิจิ

แองเจนาสมองลาวินีด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและสายหัว

"ฉันไม่เข้าใจพี่สาวของฉัน

คุณเป็นหนี้มากกับซูโซและลอมบาร์ดี และคุณไม่กังวล" "มีอะไรให้กังวล?

ธุรกิจทางตะวันตกเสร็จสิ้นแล้ว สิ่งที่เราต้องทำคือเก็บเกี่ยวผลไม่"

อีกครั้งและอีกครั้ง

เสียงของจักรพรรดินีลาวินีที่เข้ามาใกล้ดุอิจิดังขึ้นในทางเดิน

"น้องชายที่น่าสงสารและโง่เขลาของฉัน คุณเป็นลูกของพ่อเรา" เธอคลิกลิ้น

"การท่องเที่ยวไม่ใช่ทุกอย่างในทางตะวันตก

เงินถูกบันทึกไว้ที่ที่คนมารวมตัวกัน

จะมีปาริหารีย์ที่เมืองใหญ่จะถูกสร้างขึ้นบนที่ดินที่ไม่สามารถทำฟาร์มได้อย่างเหมาะสม

มันเป็นปาริหารีย์ที่ฉันสร้างขึ้น ดังนั้นไม่มีอะไรที่คุณต้องกังวล

ดุอิจิ"

ดวงตาสีฟ้าที่มองดุอิจิ แองเจนาสเปล่งประกายเย็นชา

"นอกจากความไม่รู้ของคุณเอง"

ปลายนิ้วของจักรพรรดินีลาวินีแตะที่แก้มของดุอิจิ แองเจนาส

และเธอคลิกลิ้นอีกครั้ง

มองใบหน้าของน้องชายที่เต็มไปด้วยความกลัวและความโกรธ

"ฉันจะมองข้ามความผิดพลาดของคุณในครั้งนี้ แต่ไม่ใช่สองครั้ง

คุณเข้าใจไหม?"

ด้วยเสียงหวานมาก จักรพรรดินีลาวินีกระซิบ

"คุณสามารถทำตามที่ผมบอกต่อไปได้

จากนั้นคุณสามารถเพลิดเพลินกับชีวิตของคุณในฐานะเจ้าแห่งแองเจนาส"

จักรพรรดินีที่พูดเช่นนั้นให้สัญญาณกับอีธาน คลักซ์

จากนั้นอีธานแห่งแองเจนาสที่ยืนอยู่ก็เคลื่อนย้ายออกไปอย่างง่ายดายและเปิดทาง

จักรพรรดินีมองมันด้วยความพอใจและหันหลังเดินไป แต่ดุอิจิริ่งออกมา "เฮ้

ไม่ใช่แบบนี้!" "เฮ้อ คุณหมายถึงอะไรอีก ดุอิจิ?" เมื่อเธอหยุด

ใบหน้าของจักรพรรดินีก็กลายเป็นความรำคาญลึกๆ

วิธีการเปลี่ยนเจ้าของบ้านแองเจนาสนั้นง่าย

หากเจ้าของบ้านแองเจนาสปัจจุบันตายหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าของบ้านได้

"มันเป็นธุรกิจ ฉันแน่ใจว่าฉันจะทำตามคำแนะนำของพี่สาว

แต่คุณจะทำอย่างไรกับบัลลังก์?

คุณไม่ควรทำให้เจ้ายายองค์แรกเป็นมกุฎราชกุมารหรือ?"

"...แล้วไง?" ความมืดปกคลุมดวงตาของจักรพรรดินีลาวินีที่เคลื่อนไหวช้าๆ

"มีการพูดคุยในหมู่ขุนนางเกี่ยวกับความเหมาะสมของเจ้ายายองค์แรก

เขาเพียงแค่ล่าสัตว์กับขุนนางหนุ่มทุกวัน

คุณควรทำให้เขาเรียนตอนนี้....." ดบ!

จักรพรรดินีที่

"เรือเฟอร์รีสุดหรูขนาดใหญ่ประมาณสิบเท่าของเรือที่คุณอยู่

จะพาคุณเดินทางไปทางตะวันออกอย่างปลอดภัยและสะดวกสบาย"

การเดินทางที่สะดวกสบายไปทางตะวันออก!

นอกจากนี้ยังเป็นเรือเฟอร์รีที่ดีที่สุดที่พวกเขาไม่เคยขึ้นมาก่อน!

ฉันเห็นความตื่นเต้นของขุนนางที่เบิกตากว้างและกระซิบกับคนข้างๆ ตัวเอง

"เหตุผลเดียวของงานเลี้ยงวันนี้คือการเลือกคู่ลูกค้า 15

คู่สำหรับการล่องเรือครั้งแรกในประวัติศาสตร์ในอีกสองสัปดาห์
แน่นอนว่าค่าใช้จ่ายทั้งหมดเป็นความรับผิดชอบของบริษัท Pellet
Corporation

และสำหรับผู้ที่ถูกเลือก

คุณเพียงแค่ต้องผ่อนคลายและสนุกกับงานเลี้ยงเจ็ดคืนและการเดินทางสองสัปดาห์ไปทางตะวันออก"

"โอ้!" "เลือกอย่างไร?" ชายคนหนึ่งไม่สามารถทนได้และถามเสียงดัง "ฮ่าฮ่า

วิธีการง่ายมาก ในงานเลี้ยงวันนี้ พนักงานของบริษัท Pellet Corporation

ที่มีกล่องแบบนี้จะเดินผ่านคุณ

จากนั้นคุณสามารถเขียนชื่อของคุณลงบนการ์ดและใส่ลงไป

การจับฉลากจะจัดขึ้นเมื่อสิ้นสุดงานเลี้ยง"

ผู้คนเห็นพนักงานที่นั่นและที่นั่นพยายามระบุพนักงาน "เออละ

ขอให้สนุกกับอาหารตะวันออกที่ยอดเยี่ยมและดนตรีที่ไพเราะ"

ดนตรีที่น่าตื่นตาตื่นใจกลับมาอีกครั้งบนเรือเมื่อ Clarivan ลงจากโพเดียม

ผลลัพธ์ของการนำเสนอที่ประสบความสำเร็จนั้นชัดเจน

ผู้คนรีบเข้าไปในกล่องจับฉลาก

ทั้งอาหารและแอลกอฮอล์ไว้เบื้องหลัง ฉันฟังราวเรือและดูมันอย่างสบายใจ

บางคนถูกจับได้พยายามเขียนชื่อสองครั้งและถูกทำให้อับอาย

จากนั้นมีความวุ่นวายเล็กน้อยที่ประตูเรือ "เปิดประตู!

ฉันต้องลงเดี๋ยวนี้!" Viege

กำลังตะโกนข่มขู่พนักงานของบริษัท Pellet Corporation

เพียงจะได้รับเงินจากการท่องเที่ยวทางตะวันตกและการล่องเรือทางตะวันออกที่ดีกว่าในทุกด้าน

Viege ที่เท้าไฟกำลังพยายามวิ่งไปหาองค์จักรพรรดิ แต่ไม่สามารถทำได้

"มันอันตราย

ได้โปรดหยุดเถอะ ท่านลอร์ด Lombardi! เรือได้ออกเดินทางแล้ว!" "อ้าก!

งั้นก็หมุนเรือกลับ!" ทันทีที่ Clarivan เริ่มพูด เรือก็ออกจากท่าเรือ

นี่คือของขวัญพิเศษที่ฉันเตรียมไว้สำหรับ Viege

"มันจะใช้เวลามากกว่าห้าชั่วโมง"

ในระหว่างนี้ เรามาเข้าแถวกันเถอะ อาจจะในช่วงเวลานั้น

เลือดของเขาจะเหือดแห้งเมื่อเขานับเงินที่ Lombardi Construction

ไม่ได้รับและเงินส่วนตัวที่เขาลงทุนในการพัฒนาทางตะวันตก

"นั่นเป็นภาพที่น่าดู"

Clarivan ที่มาข้างๆ ฉันก่อนที่ฉันจะรู้ตัวกล่าว มองไปที่ Viege

ที่เงยบงกหลังจากได้รับสายดาโครธจากปู่ของฉัน "มันเป็นสิ่งที่ต้องทำ"

ฉันตอบด้วยการเลียลิ้นที่ Viege แล้วลมแรงก็พัดและพัดผมของฉัน

มันเป็นลมที่สดชื่นและอ่อนโยน "โอ้ เย็นสบาย"

คืนบนเรือที่ผสมผสานดนตรีที่น่าตื่นตาตื่นใจ ความสำเร็จทางธุรกิจ

และความตื่นตระหนกของ

Viege ฉันหลับตาอีกครั้ง สดลมหายใจลึกๆ ในสายลมแม่น้ำ

และฉันยกแก้วแชมเปญในมือโดยไม่พูดอะไรเลย ไม่นานก็มีเสียงกระทบแก้ว

Clarivan

ชนแก้วของเขากับแก้วของฉัน ฉันจิบแชมเปญเย็นๆ ด้วยรอยยิ้ม "โอ้

สมบูรณ์แบบ!"

มันเป็นคืนที่สวยงามมาก *** เช้าวันรุ่งขึ้น Perez มาถึงคฤหาสน์ของ

Lombardi

และลงจากม้า ตอนนี้เหมือนกับการมาเยือนของเจ้าชายที่คุ้นเคย

คนรับใช้ก็ออกมาและนำม้าของ Perez ไปยังคอกม้า

และฟอบ้านของสวนเสริมก็ทักทายเขา

"Tia อยู่ไหน?" "เธอตื่นแล้ว" Perez

ยกคิ้วหนึ่งข้างเมื่อได้ยินคำตอบของฟอบ้าน

เมื่อคืน งานเลี้ยงบนเรือจบลงดีมาก

มันเป็นคำขอของขุนนางที่เสียใจที่จะลงจากเรือ

งานเลี้ยงของบริษัท Pellet Corporation ยังไม่จบ และ Tia
ไม่สามารถกลับบ้านก่อนหน้าได้ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาความลับของ Tia
ที่ Perez
เองค้นพบ ดังนั้นมันจึงน่าแปลกใจที่ Tia ดิ้นแล้ว
เขาเตรียมตัวที่จะรอหลายชั่วโมงเพื่อให้เธอตื่น
แต่ตอนนี้เขาไม่ต้องรอแล้ว เคาะ
เคาะ Perez กำลังครุ่นคิดในขณะที่เขาเคาะเบาๆ
คำพูดใดที่เขาควรเริ่มการสนทนา? Tia
จะตอบสนองอย่างไร? ไม่ บางทีเขาควรแกล้งทำเป็นว่าเขาไม่รู้จักความลับของเธอ
เธออาจจะต้องการแบบนั้น? ความลึกลับเหล่านั้นเต็มหัวของ Perez
อย่างไรก็ตาม "สวัสดี
Perez" Tia สวมชุดสีแดงต้อนรับเขาขณะที่เธอนั่งบนโซฟา บนโต๊ะ
เขาเห็นชาและเค้กที่เตรียมไว้สำหรับสองคน กล้องสงของ Caramel Avenue ที่
Perez
คุ้นเคยก็วางอยู่ด้านหนึ่ง Tia กล่าวยิ้มให้เขา "ยินดีต้อนรับ
ฉันรอคุณอยู่ Perez"
IWBMITL - Part 2 <ย้อนอดีต> "วันที่ฉันขายอาคาร?
มันเป็นวันสุดท้ายของการขายเพื่อกลับไปบ้านเกิดของฉัน
ดังนั้นฉันจำได้คร่าวๆ
คุณสงสัยอะไร?" นิ่งลึกในเก้าอี้ของเขา Green Barrow พึมพำ
ลูกเศรษฐีของเขาที่คำถามของ Lignite "มีอะไรผิดปกติหรือ? ใช่ มีสิ่งหนึ่ง
เด็กคนหนึ่งตามเขาไปที่ที่เขาจ่ายยอดคงเหลือสุดท้าย" "เด็ก.....?" "ใช่
มันเป็นเด็กหญิงที่ดูประมาณสิบขวบ
เธอจ่ายยอดคงเหลือแทนชายที่ซื้ออาคารด้วยทองในถุงใหญ่
ตอนนี้เมื่อคิดอีกครั้ง
มันเป็นเรื่องผิดปกติจริงๆ" Green Barrow ยิ้ม กินน้ำลายแห้ง Lignite
ถามด้วยเสียงสั้น "คุณจำอะไรเกี่ยวกับเด็กหญิงได้ไหม? เช่นรูปร่างหน้าตา
ชื่อ?"
"เอ่อ เอ่อ ถ้าคุณถามคนอย่างฉันที่นอกจากขนาดเล็กและวิธีการพูด..." Green
Barrow
ที่พูดเบลอๆ ดบเข่าและกล่าว "โอ้ ใช่
เธอมีตาสีเขียวและริบบิ้นสีแดงบนหัว! ใช่! ฮะ
ความทรงจำของฉันยังไม่ตาย!" </ย้อนอดีต> Perez เงยหน้าขึ้นและมอง Tia
ที่นั่งตรงข้ามเขา ขณะที่เขานึกถึงการสนทนากับ Green Barrow
ที่เขาได้ยินจาก
Lignite "คุณอยากทานเค้กอะไร? ฉันอยากกินช็อกโกแลต
แต่ฉันยินดีที่จะให้ถ้าคุณอยากกิน Perez" สวมชุดสีแดงที่เธอชอบ
เธอพูดอย่างสบายๆ
เกี่ยวกับเค้ก "Tia" "หือ?" "คุณรู้ได้อย่างไร? ว่าฉันจะมามาหาคุณ"
คำถามของ Perez
ทำให้การเคลื่อนไหวของ Tia หดลง "คุณมาที่คฤหาสน์แต่เช้า
เหมือนวันที่คุณกำลังจะไป Academy คนเดียว ฉันแค่คิดว่าคุณจะทำแบบนี้
และ" Tia
ตอบด้วยรอยยิ้ม "เพราะคุณมีเหตุผลที่จะรับมามาหาฉัน" "แล้วคุณ....."
"และคุณรู้ได้อย่างไร? ความลับของฉัน" ".....ฉันขอโทษ ฉันขอโทษ"
ที่คำขอโทษของ
Perez Tia ยักไหล่และพูดด้วยเสียงเบา "ไม่ ไม่มีอะไรต้องขอโทษ
มันเหมือนกันสำหรับคุณและฉัน ไม่
ฉันอาจจะผิดพลาดกับคุณถ้าคุณไม่สามารถหาฉันออกมาได้" Tia ยิ้มเบาๆ
ที่ท้ายประโยค
"และถ้าคุณขอโทษ ฉันจะถูกแทงมาก Perez" จากนั้นเธอก็เทชาใส่ถ้วยชาตรงหน้า

Perez

"ตอนนี้ ถ้าผมฉัน ฉันจะตอบคุณด้วยความจริงใจทั้งหมดของฉัน" แม้ที่คำพูดของ Tia Perez

ยังคงนิ่งอยู่สักพัก เขาแคว้งมองเธอ มันเป็นเพราะ Tia รู้สึกแปลกวันนี ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง มันเหมือนกับการมองคนอื่น Perez ค่อยๆ เปิดปาก และถามด้วยเสียงต่ำ "Tia คุณเป็นเจ้าของจริงของบริษัท Pellet Corporation หรือเปล่า?" รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเธอเมื่อ Perez ถูกถาม และ Tia ตอบ "ใช่"

ถูกต้อง ฉันเป็นเจ้าของจริงของบริษัท Pellet Corporation"

"ตั้งแต่เริ่มต้น?" "ใช่"

ตั้งแต่เริ่มต้น" บริษัท Pellet Corporation

ก่อตั้งขึ้นเมื่อแปดปีที่แล้ว Tia

อายุเพียงสิบเอ็ดปีในเวลานั้น ในเวลาเดียวกัน

ปริศนาที่ถูกแบ่งเป็นชิ้นดูเหมือนจะถูกประกอบเข้าด้วยกัน

จากเหมืองเพชรไปจนถึงต้นไม้ triva

และการดำเนินการล่องเรือทางตะวันออกล่าสุด

เขารู้สึกขนลุกทั่วร่างกาย Perez ผิงหน้าของเขาในมือโดยสัญชาตญาณ

เขารู้สึกถึงการเต้นของหัวใจและกล้ามเนื้อทั่วร่างกาย และ 'ตามที่คาดไว้

มันคือคุณ'

มุมปากของ Perez คลายออกในความมืดที่ถูกล็อกในมือของเขา *** ถ้า Bate

ไม่รีบมาพร้อมกับกระเป๋าส่งของในตอนเช้าและแจ้งว่า Lignite Luman

ได้ไปเยี่ยมเจ้าของเดิมของอาคาร Pellet ฉันคงถูกโจมตีโดยไม่รู้เรื่อง

ฉันกลืนลมหายใจโล่งใจใต้ใบหน้ายิ้มของฉันด้วยตัวสั่น แต่ยังไม่จบ

ฉันไม่สามารถเห็นการตอบสนองของ Perez เพราะเขาปิดหน้าด้วยมือของเขา

คุณรู้สึกถูกทรยศหรือไม่? คุณโกรธหรือเปล่า? ฉันรู้ว่า Perez

จะสังเกตเห็นวันหนึ่ง

แต่สิ่งที่เขาคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ถ้าสิ่งนี้ทำให้ความสัมพันธ์ของเราผิดพลาด

'มันเปลี่ยนอนาคตของครอบครัวที่ได้รับการช่วยเหลือให้กลายเป็นเจ้าของบ้านของ Lombardi

โดยการใกล้ชิดกับเจ้าของในอนาคดล่องหน้าและอยู่ในแนวที่ผิดสำหรับบัลลังก์'

อาจมีอุปสรรคใหญ่ในหนึ่งในเป้าหมายที่สำคัญที่สุดที่ฉันตั้งไว้เมื่อฉันกลับมา

แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างฉันและเขาจะไม่แย่นานนั้น ในที่สุด Perez

เงยหน้า

เขามีใบหน้าว่างเปล่า แต่โชคดีที่เขาไม่ดูโกรธ Perez ถามฉัน

"คุณรู้ความลับของฉันหรือเปล่า?" เอ่อ

มันคงยุติธรรมที่จะพูดบางอย่างที่ฉันรู้เกี่ยวกับเขา

ฉันตอบด้วยการพยักหน้า "Monak

Top" ".....คุณรู้แล้ว"

"มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ยอดเยียมในการผลักดันองค์จักรพรรดิและ Angenas ด้วยต้นไม้

triva, Perez" ฉันรู้อนาคต ดังนั้นฉันซื้อไม้ triva อย่างก้าวร้าว Perez

อ่านการเคลื่อนไหวขององค์จักรพรรดิอย่างบริสุทธิ์เพื่อคาดการณ์อนาคต

มันเป็นงานที่ยอดเยียม ฉันอดไม่ได้ที่จะชื่นชมหัวที่ฉลาดของ Perez

ทุกครั้ง "แล้ว

บริษัท Pellet Corporation คุณสะสมต้นไม้ triva

เพราะคุณรู้ว่าจะมีดินถล่มหรือเปล่า?" ฉันยกไหล่และกล่าว

"เรามีเหมืองมากมายที่นี่ ฉันฟังผู้เชี่ยวชาญ" ฉันขอโทษ Perez

ฉันไม่สามารถพูดว่าฉันรู้อนาคตโดยการกลับมาจากชีวิตก่อนหน้านี้

"แม้แต่ต้นไม้เดียวกัน Perez

คุณหยุดกระเป๋าส่งขององค์จักรพรรดิและได้เปรียบทางเศรษฐกิจ

และฉันก็มีแรงจูงใจทางการเมืองเล็กน้อย" ตาสีแดงของ Perez จ้องมองฉัน
มันเป็นตาที่สงบตรงกันข้ามกับสิ่งที่ฉันกลัว ฉันกลัว
มองหน้าตรงโดยไม่หลบตาเหล่านั้น "แต่ถ้าคุณและฉันทำงานร่วมกันตั้งแต่แรก
เราสามารถทำความสำเร็จได้มากขึ้น" "ความสำเร็จมากขึ้น....." Perez
พึมพำเบาๆ
และถาม "เป้าหมายของคุณคืออะไร Tia?" "เป้าหมาย?"
"มีบางส่วนที่ฉันไม่ค่อยเข้าใจเพราะเป้าหมายคือการเพิ่มตลาดของ Pellet
Top
เท่านั้น" "อ่า" ฉันพยักหน้า และหลังจากหายใจสั้นๆ ฉันตอบ
"ฉันจะเป็นเจ้าของบ้านของ
Lombardi, Perez" เสียงของคำที่ออกจากปากของฉันน่าตื่นเต้น
"และเพื่อทำเช่นนั้น
ฉันจะช่วยคุณเป็นเจ้าของและแก้แค้นต่อไป" แต่การตอบสนองของ Perez
แปลกเล็กน้อย
เขามองฉันด้วยใบหน้าที่แข็ง ตาสีแดงสั่นระเือน โอ้
เป็นเพราะสิ่งที่ฉันเพิ่งพูดหรือเปล่า? มันเป็นคำพูดที่ทำให้เข้าใจผิด
"แน่นอน
ฉันไม่ได้บอกว่าฉันจะใช้คุณเพื่อประโยชน์ของฉัน เหตุผลที่ฉันช่วยคุณ
Perez
คุณเป็นเพื่อนของฉัน....." "ใช้ฉัน" ".....อะไรนะ?"
เมื่อฉันถามอีกครั้ง Perez
ค่อยๆ ลุกขึ้นจากที่นั่ง และมาข้างๆ ฉัน "ใช้ฉัน Tia" Perez
กล่าวเช่นนั้นและจับมือขวาของฉัน มือของ Perez
ที่หยาบเล็กน้อยลงยาวตามเนื้ออ่อนภายในแขนของฉัน Thruk
เสียงเนื้อและเนื้อกระทบกันในห้องเงียบ "Pe, Perez" "คุณสามารถใช้ฉัน"
คราวนี้นิ้วหัวแม่มือของ Perez ถูหลังมือของฉันเป็นวงกลม
"สิบครั้งหรือร้อยครั้ง
เท่าที่คุณต้องการ" ตาสีแดงที่มองฉันเหมือนเผ่าฉัน และค่อยๆ
ดึงหลังมือของฉัน "ไม่
ได้โปรดใช้ฉัน" ".....อ้อ!" ลมหายใจที่ร้าวออกมากระหว่างริมฝีปากของ
Perez
รู้สึกชัดเจนบนหลังมือของฉัน และในที่สุด
ริมฝีปากร่อนของเขาสัมผัสหลังมือของฉัน
มืออีกข้างของเขาเจาะเข้าไปในมือซ้ายของฉันและจับมันแน่น Perez
ไม่หยุดแค่นั้น
เขาวางริมฝีปากลงที่ทุกข้อนิ้ว เหมือนกับการอ้างสิทธิ์ในความเป็นเจ้าของ
และตาของเขาไม่เคยหลุดจากฉันในระหว่างกระบวนการ Perez
ที่ดูเหมือนกำลังทำพิธีศักดิ์สิทธิ์
จูบหลังมือของฉันครั้งสุดท้ายและพูดด้วยเสียงต่ำ "เพื่อที่ฉันจะช่วยคุณ
Tia" ***
องค์จักรพรรดิ Lavini ยิ้มลึกขึ้นเพื่อควบคุมความโกรธที่ขึ้นถึงหัว
"กลิ่นชาติมาก
องค์จักรพรรดิ" "ฉันดีใจที่คุณชอบมัน เจ้าของบ้านของ Sushou"
"อย่างไรก็ตาม....."
Chanton Sushou ใช้เวลานาน
แต่องค์จักรพรรดิรู้คำตอบที่จะออกจากปากของเขา
"เป็นเพราะธุรกิจของบริษัท Pellet Corporation เจ้าของบ้านของ Sushou?"
"คุณได้ยินแล้ว นั่นถูกต้อง การท่องเที่ยวทางตะวันตกของ Angenas
โอเคไหม?"
".....ไม่มีปัญหา ขอขอบคุณที่เป็นห่วง" "แต่การล่องเรือฟังดูน่าหลงใหล
นอกจากนี้

ตะวันออกมีสภาพอากาศที่อบอุ่นและอ่อนโยนตลอดทั้งปี
มันจะเป็นจุดหมายที่สมบูรณ์แบบ"
"เจ้าของบ้านของ Sushou" ใครกันที่ทำให้ฉันสนุก? Lavini
ที่กำลังจะระเบิดออกมา
ปิดปากอย่าง

*** สำนักงานของบริษัท Pellet Corporation. รายงานของ Clarivan และ
Violet

เสร็จสิ้นแล้ว ฉันขอให้ทั้งสองคนจัดเอกสาร
"ตารางการล่องเรือครั้งต่อไปคือเมื่อไหร่?" "อีกสามวันข้างหน้า
จะออกจากท่าเรือ
Chesail" Clarivan ตอบ จากทุกสิ่ง "แล้วต่อไปคืออะไร?" คราวนี้ Violet
พูด

"เรือที่เพิ่งเปิดตัวใหม่กำลังเตรียมการขึ้นสุดท้าย
กำหนดการออกเดินทางคือใน 10
วัน" ผ่านไป 10 วัน อาจจะพอแล้ว "มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าคะ ท่านหญิง
Florentia?"

"ฉันอาจจะต้องรับแขกพิเศษบนเรือ ฉันจะอธิบายรายละเอียดทีหลัง" ฉันยิ้มให้
Violet

และ Clarivan อย่างงดงาม แล้วรีบออกจากบริษัท Pellet
วันนี้ฉันมีตารางพิเศษ

ฉันรีบกลับไปทีคฤหาสน์ Lombardi แล้วคนที่รอฉันอยู่ก็ยินดีต้อนรับฉัน
"ท่านหญิง

Florentia มาถึงแล้ว" มันคือ Avinox ที่แต่งตัวอย่างมีสไตล์ ฉันมอง
Avinox

แบบนั้นและถาม "คุณพร้อมหรือยัง ท่าน Avinox?" Avinox
ยิ้มและพยักหน้าตอบคำถามของฉัน "แล้วไหนล่ะ?" "อยู่ที่นี้" Avinox
ตอบขณะเคาะกระเป๋ในอกของเขา IWBMITL - Part 2 การปรากฏตัวของ Avinox
ที่แต่งตัวมีสไตล์มากขึ้นในวันนี้มีความหมายมากขึ้น ฉันและ Avinox
เดินเล่นสั้น ๆ

ผ่านสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านเหมือนครั้งที่แล้ว

และมุ่งหน้าไปยังเรือนกระจกของ
Larane ทันที ฉันไม่รู้ว่าเขาสังเกตอะไรหรือเปล่า Larane
ไม่สามารถเดินทางออกนอกคฤหาสน์ได้อย่างอิสระเพราะ Serral
แต่โชคดีที่ไม่มีข้อจำกัดภายในคฤหาสน์

ฉันตัดสินใจใช้มันเพื่อช่วยสองคนเล็กน้อยในวันนี้ "ฉันบอก Larane
ให้พบฉันที่นี่แล้ว โอ้ เธอมาแล้ว" "Larane..." Avinox พึมพำอย่างเศร้า
เมื่อเธออยู่ในเรือนกระจก เธอมักจะปลูกดอกไม้ในแบบที่สองแสง
แต่วันนี้ต่างออกไป

มันน่าเศร้าที่เห็นเธอนั่งอย่างหมดหวังบนเก้าอี้ในเรือนกระจก
"ฉันจะไป....."

"ไม่" Avinox จับฉันที่พยายามจะหันหลังให้เวลา Larane และ Avinox
อยู่ด้วยกัน

"กรุณาเป็นพยานของเรา ท่านหญิง Florentia" Avinox ที่ยังดูประหลาด
บอกฉันด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า "ถ้า Larane รับข้อเสนอของฉัน
ฉันตั้งใจจะส่งข้อเสนอในนามของ Luman ถึงพ่อของ Larane และครอบครัว
Lombardi

ฉันได้รับอนุญาตจากพ่อของฉันแล้ว" โดยสรุป

เขาบอกว่าเขาจะปฏิบัติตามหลักสูตรการแต่งงานของขุนนาง

ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าเขาได้รับอนุญาตจากหัวหน้าครอบครัว Luman แล้ว

เขาตัดสินใจและผลักดันมัน "มันสายไปหน่อย

แต่ฉันยังมีโอกาสเพราะราชวงศ์ยังไม่ได้ส่งข้อเสนออย่างเป็นทางการหรือประกาศอย่างเป็นทางการ"

Avinox ดูแนวเนชั่นพูด "แน่นอน.....มันเกี่ยวกับเมื่อ Larane รับข้อเสนอของฉัน"

จากนั้นเขาก็กลับไปสู่อโหมตถึงเครียด ฉันตบไหล่ Avinox และพูด "ตกลงฉันยินดีที่จะเป็นพยานของคุณ" "ขอบคุณ!" "ไปกันเถอะ?" Avinox ที่เริ่มเดินเหมือนจะสั่นด้วยความตึงเครียด นำทางและเปิดประตูเรือนกระจก

อู๊ย

ฉันก็ประหม่าเหมือนกัน! "ท่าน Avinox.....?" Larane เรียก Avinox ด้วยเสียงสั้นเครือ ราวกับว่าเธอไม่เชื่อสายตาตัวเอง Avinox เข้าหา Larane

และถามด้วยเสียงที่เป็นมิตร "ใบหน้าของคุณดูเสียหายน้อย คุณโอเคไหม?" "ฉันสบายดี.....คุณไม่ตอบจดหมายของฉัน ฉันสงสัยว่าท่าน Avinox สบายดีไหม....."

คำพูดของ Larane ถูกตัดขาด เพราะ Avinox ค่อย ๆ คุกเข่าลง "โอ้ ท่าน Avinox?"

"ท่านหญิง Larane Lombardi ความกล้าของฉันหายไป" Avinox เปิดกล่องแหวนเล็ก ๆ

ที่เขาหยิบออกจากแขนและยื่นออกไปข้างหน้า Larane

"คุณจะทำแต่งงานกับฉันไหม?"

มีช่วงเวลาหนึ่งของความเงิบ Avinox กับแหวนกลืนหายใจ

ฉันกลืนหายใจจากด้านหลังเพื่อไม่ให้รบกวนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงเล็กน้อย ตึก ตึก

มันเป็นเสียงนำตาที่ตกจากตาของ

Larane "โอ้ ท่าน Avinox....." Larane จับมือของเขาและมองไปที่ Avinox และ Larane

ยิ้มกว้างด้วยรอยยิ้มบนใบหน้าที่สวยงามของเธอ "อา ท่าน Avinox....."

มันเป็นช่วงเวลาที Larane ยอมรับข้อเสนอในที่สุด ดวง!

ประตูเรือนกระจกเปิดออกด้วยเสียงดัง "โอ้ พ่อ.....!"

"คุณกำลังทำอะไรอยู่ Larane!"

มันคือ Vieve ที่กระโดดเข้ามา คนแรกที่ตอบสนองคือ Avinox

ยืนขวางทางปกป้อง Larane

"ท่าน Lombardi ฟังฉันสักครู่" จากนั้นดวงตาของ Vieve ก็ลุกเป็นไฟมากขึ้น

เขาพิมพ์พาดจะจ้องมองชายแปลกหน้าที่ดูเหมือนจะปกป้องลูกสาวของเขา

ซึ่งมีการแต่งงานที่สำคัญ

"ใบหน้าของคุณฉันเคยเห็นที่ไหนสักแห่ง.....โดยบังเอิญ

Luman.....?" หลังจากรู้ว่า Avinox คือใคร Vieve ก็ยิ่งบิดเบือนมากขึ้น

Luman

ทางตะวันออกเป็นที่รู้จักว่าเป็นครอบครัวที่สนับสนุน Perez อย่างเปิดเผย

Lignite

Luman ใกล้ชิดกับ Perez ที่ Academy, Perez

ช่วยให้ตะวันออกได้รับเงินอุดหนุนการค้า, และ Luman

อาสาที่จะติดตามเขาในการเดินทางครั้งสุดท้ายของ Ivan "คุณกำลังทำอะไรอยู่

ท่านหนุ่ม

Luman!" (T/N: ผลลัพธ์ mtl คือ 'Confucius Luman'. 'Confucius'

มักหมายถึง 'Young

Duke', แต่ที่นี่ไม่มี Duke ดังนั้นฉันใช้วิธีทั่วไปโดย 'Young Lord')

Vieve

ที่ร้องออกมาดัง ๆ ดีแหวนในมือของ Avinox ที่นี้ กล่องแหวนที่ Avinox

ทะนุถนอมในใจของเขาอยู่บนพื้นเรือนกระจก มองดูมัน Avinox

พูดด้วยน้ำเสียงสงบ

"ฉันขอโทษที่ไม่ได้หักทลายล่วงหน้า แต่ Larane และฉันคบกัน และครอบครัว

Luman

ของเรากำลังจะส่งข้อเสนออย่างเป็นทางการไปยัง Lombardi
ฉันรู้ว่ามีงานแต่งงานเกิดขึ้น แต่โปรดพิจารณา....." "ดูสิ ท่านหนุ่ม
Luman" Vieve
พูดด้วยการเข้าหาอย่างสุภาพ
"คุณรู้ไหมว่าลูกสาวของฉันกำลังจะแต่งงานกับใคร?"
".....ฉันรู้" "คุณรู้ไหมว่าครอบครัว Luman
ที่พยายามจะดันเท้าเข้าไปในศูนย์กลางของจักรวรรดิจะทำให้ราชวงศ์ต่อต้านเขา
ตอนนี้?"
".....ฉันเตรียมตัวสำหรับ Lalanne" "โอ้ ท่าน Avinox!" Larane
สายหัวอีกครั้งด้วยน้ำตา Vieve พูดกับ Larane แบบนั้น "คิดหรือไม่!
มีน้ำมันในสายลม! ถ้าคุณทำตัวไม่เป็นผู้ใหญ่ ไม่เพียงแต่คุณ แต่ครอบครัว
Luman
ก็จะมีปัญหาใหญ่ Larane!" "อา....." Larane ก้มศีรษะลง
"ฉันจะทำเป็นไม่เห็นคุณวันนี้ ท่านหนุ่ม Luman!" Vieve จับแขนของ Larane
ขณะที่เขาพูดด้วยเสียงที่ขำขัน "หยุดมัน!" Avinox จับมือของ Vieve
ราวกับว่าเขา กำลังจะหัก อย่างไรก็ตาม ".....กรุณาปล่อยฉันไป ท่าน
Avinox" Larane
พูดด้วยเสียงบาง "Larane...." Avinox มองไปที่แขนของ Larane
ที่ถูกจับโดยมือของ
Vieve ราวกับว่าเขาป่วย อย่างไรก็ตาม เมื่อ Larane สายหัวอีกครั้ง
มือของเขาก็จับ
Vieve ก็ปล่อยออกมาอย่างอ่อนแรง "ไปกันเถอะ Larane" Vieve จับ Larane
ทันทีราวกับว่าเขาไม่ต้องการอยู่ที่นั่นอีกสักวินาที Larane
ที่ถูกจับด้วยมือที่ขรุขระ ถูกลากออกไปอย่างควบคุมไม่ได้ และ Vieve
พบว่าฉันยืนอยู่ที่ประตู ดับ! ไม่มีเวลาหลีกเลี่ยง
ใบหน้าของฉันหันไปด้านข้าง "Ti,
Tia!" "ท่านหญิง Florentia!" Avinox และ Larane ที่ตกใจร้องออกมา
ฉันรู้สึกว่าริมฝีปากของฉันแตกและเลือดไหลลงมา ฮึม!
ขณะที่ฉันสัมผัสริมฝีปากอย่างเจ็บ ๆ Vieve ถ่มน้ำลายที่เท้าของฉัน
"เด็กสกปรก
กล้าดียังไงมาทำลายอนาคตของลูกสาวฉัน?" จากนั้น Vieve
ก็หอบราวกับว่าเขา ยังไม่หายโกรธ อย่างไรก็ตาม
เขารีบออกจากเรือนกระจกพร้อมกับ
Larane ราวกับว่าเขากลัวที่จะเห็นสถานการณ์ "คุณโอเคไหม ท่านหญิง
Florentia?"
Avinox รีบขึ้นมามองฉัน ฉันผลักมือเล็กน้อย ถ่มเลือดในปากลงพื้น จริง ๆ
แล้วฉันโดนดบมานับครั้งไม่ถ้วน ดังนั้นจึงไม่มีผลกระทบใหญ่
นี่ไม่ใช่ประเด็นตอนนี้
ฉันถามขณะจ้องตรงไปที่ Avinox "คุณจะทำอะไร?" "Larane
รับข้อเสนอของฉันอย่างแน่นอน"
Avinox ตอบทันทีและหยิบกล่องแหวนที่ตกอยู่บนพื้น
"ตอนนี้เธอเป็นคู่หมั้นของฉัน
ฉันไม่ยอมแพ้" ไม่ถึงขั้นที่ถือว่าเป็น Avinox ที่ราบรื่นตามปกติ
มันเป็นดวงดาที่เปล่งประกาย ".....ฉันชอบมันนิดหน่อยตอนนี้"
นั่นเป็นวิธีเดียวที่จะปกป้อง Larane ฉันพูดขณะรับกล่องแหวนจากมือของ
Avinox
"ฉันจะส่งมอบสิ่งนี้" Avinox ดึงงวงย แต่ก็พยักหน้าในไม่ช้า
มันเกี่ยวกับการไว้วางใจฉัน ฉันปิดกล่องหลังจากยืนยันว่าแหวนปลอดภัย
เสียง 'ตะ!'
ดังขึ้นอย่างรุนแรงในมือของฉัน คุณคิดว่าฉันจะยอมแพ้เรื่องนี้ไหม? ***
ห้องประชุมของพระราชวังจักรพรรดิ

การประชุมที่เผชิญหน้ากับจักรพรรดิและขุนนางกำลังจะสิ้นสุดลง

มันเป็นการประชุมปกติ

ไม่มีอะไรพิเศษ แต่ Yovanes พุดกับขุนนางที่ค่อย ๆ

เตรียมตัวออกจากการประชุม

"ฉันมีบางอย่างจะประกาศ" ในที่สุดขุนนางก็กลับมาที่นั่ง

เมื่อยืนยันว่าทุกคนได้นั่งแล้ว จักรพรรดิ Yovanes มองไปที่ Lulac

Lombardi

เป็นครั้งสุดท้าย และพูดด้วยรอยยิ้มเยาะ "ข้าพเจ้า Yovanes

ขอแจ้งให้ท่านทราบว่าข้าพเจ้าได้ตัดสินใจรับ Larane Lombardi บุตรสาวของ

Viege

Lombardi เป็นคู่ครองของเจ้าชายองค์แรก Astana"

มันเป็นน้ำเสียงเบาและสีหน้าราวกับบอกเรื่องตลก แต่ผลกระทบไม่เล็ก "โธ!"

"Lo,

Lombardi?" ผู้ที่ไม่ได้ยินข่าวลือรู้สึกตกใจ "ข่าวลือเป็นจริง!"

"Lombardi

และราชวงศ์....." ผู้ที่รู้ข่าวลือส่ายหัว

"ข้าพเจ้าไม่สงสัยเลยว่านี่เป็นการตัดสินใจที่จะนำความสุขและความเป็นอยู่ที่ดีมาสู่จักรวรรดิ

Lambreu อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น" ตอนนี้ขุนนางทุกคนมองไปที่จุดเดียว มันคือ

Lulac

Lombardi ที่จ้องมองจักรพรรดิด้วยใบหน้าที่แข็งทื่อ

ความอยากรู้อยากเห็นแวบผ่านใบหน้าของผู้คนในปฏิริยาที่แตกต่างจาก

Yovanes

ที่ยิ้มเยาะอย่างน่ารังเกียจ เรื่องราวไม่ได้จบลงลงหน้าไข่มุข?

นั่นเป็นการประกาศฝ่ายเดียวหรือเปล่า หัวหน้าครอบครัว Lombardi

ที่ขุนนางรู้จักไม่เคยเป็นคนที่ต้องการพัวพันกับการแต่งงานกับราชวงศ์

แน่นอน Lulac

Lombardi ลูกขึ้นจากที่นั่ง และพูดด้วยเสียงต่ำต่อจักรพรรดิ "ข้าปฎิเสธ"

"โธ"

เขาพูดว่าไม่!" เสียงสะท้อนที่ใหญ่กว่าตอนที่ Yovanes

ประกาศการแต่งงานกวาดล้างการประชุม "เอ่อ มันไม่อันตรายเหรอ?"

"ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าเขาปฎิเสธการแต่งงานของราชวงศ์....."

ถ้าเป็นครอบครัวขุนนางทั่วไป ไม่ใช่ Lombardi

จะไม่มีอะไรจะพูดแม้จะถูกนำตัวมาที่นี้ในข้อหาขัดขืน

"ตอนนี้คุณกำลังต่อต้านคำสั่งของฉันหรือ Lombardi?" จักรพรรดิ Yovanes

ถามขณะจ้องมอง Lulac อย่างเย็นชา แต่ Lulac ไม่กระพริบตาเลย กลับกัน

เขามองหน้าจักรพรรดิและพูดอย่างชัดเจนราวกับประกาศ "Lombardi

ปฎิเสธการแต่งงานกับราชวงศ์" นอกจากนี้ Lulac

ยังหันหลังและเดินออกจากห้องประชุม

เป็นไปไม่ได้ที่จะออกจากการประชุมก่อนที่จักรพรรดิจะประกาศการประชุมอย่างเป็นทางการ

เมื่อ Lulac จับลูกบิดประตูในห้องประชุม Yovanes ตะโกนอย่างโกรธเคือง

"ถ้าคุณเปิดประตูตอนนี้ คุณจะไม่มีวันเหยียบย่างใน Ecliptic อีกเลย

Lombardi!"

เขาหมายถึงการบังคับใช้คำสั่งทองคำ

มันเป็นดินแดนของจักรพรรดิและเป็นหนึ่งในบทลงโทษที่น่ากลัวที่สุดของขุนนางกลางที่ป้องกันไม่ให้พวกเขาเข้าสู่จังหวัดของ

อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ยินเสียงตะโกน Lulac มองกลับไปหา Yovanes

ยกมุมปากขึ้นเป็นมุม "คำสั่งทองคำ" มันเป็นการลงโทษที่ Yovanes

พอของเขาเคยให้

Lulac ครั้งหนึ่ง และหลังจากต่อสู้เพื่ออำนาจมา 20 ปี

อดีตจักรพรรดิก็ต้องเก็บคำสั่งทองคำด้วยมือของเขาเอง Lulac

โค้งคำนับเล็กน้อยต่อ

Yovanes และพูด "ทำตามที่คุณต้องการ" (T/N: โธ คุณเท่าที่สุด คุณนุ!)

"หัวหน้าครอบครัว Lombardi!" เสียงของ Yovanes ได้ยินจากด้านหลังของเขา แต่ Lulac ไม่สนใจและเดินออกจากห้องประชุมอย่างภาคภูมิใจ ผลักประตูบานใหญ่ด้วยแรง IWBMITL -

Part 2 ในที่สุด Larane ก็ถูกขังอยู่ในห้องของเธอ ในตอนแรกเขาขอความร่วมมือจากอัคริโนแห่ง Lombardy และต้องการให้พวกเขาเฝ้าประตู แต่ถูกปฏิเสธอย่างเด็ดขาด ตอนนี้ Serral, Viege และ Bellesac ผลัดกันเฝ้าดูการมาเยือน ฉันบอกว่าฉันต้องการไปดู Larane แต่ฉันต้องถูกเตะออกไปด้วยการดูถูกเหยียดหยามของ Serral เท่านั้น "แต่คุณคิดว่าฉันจะยอมแพ้?"

ฉันพินิจหน้าต่างห้องของฉันและมองท้องฟ้ายามเย็นที่มีดม่น และค่อย ๆ ดาวก็ปรากฏขึ้นที่ละดวงและใกล้จะค่ำแล้ว ซอลกง เสียงประตูเหล็กของคุกาสันอีกฝั่งหนึ่งปิดลงได้ยินจากระยะไกล ตอน

คู่รักที่ได้กลับมาพบกันอย่างยากลำบากกอดกันแน่น "รับนี่ไป" ฉันเดินเข้าไปหาคนทั้งสองและยื่นซองจดหมายออกมา "นี่คือบัตรขึ้นเรือ" "บัตรขึ้นเรือ.....?" "คุณสองคนจะต้องไปเซเชลที่จากนี้ไป ขึ้นเรือสำราญทางตะวันออกของบริษัทเพลเลท" "เรือสำราญทางตะวันออก.....? อา!"

ลารานเปิดซองจดหมาย ดูบัตรขึ้นเรือ และเปิดตากว้าง ถ้าขึ้นเรือสำราญจะถึงทางตะวันออกในหนึ่งสัปดาห์ มันปลอดภัยและเร็วกว่าเดินทางทางบกมาก "เมื่อคุณสองคนถึงท่าเรือเซเชล พ่อของฉันจะรออยู่ ฉันบอกเขาล่วงหน้าแล้ว" ฉันยืนอยู่หน้าลาราน และในขณะนั้น

ฉันกอดร่างผอมของเธอแน่น "ไปทางตะวันออกและมีชีวิตที่มีความสุขนะ ลาราน คุณสามารถลืมเรื่องลอมบาร์ดีได้บ้าง" "เทีย....." "แต่ไม่ได้หมายความว่า คุณต้องทำเกินไป ถ้าคุณลำบาก เขียนจดหมายมาขอความช่วยเหลือจากฉันได้เลย ดกลงไหม?" "ข, ขอบคุณ ขอบคุณมาก เทีย"

ในที่สุด ลารานก็กระเปิดหน้าต่าง ฉันหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา กดลงบนตาของลาราน และพูด "และเมื่อกำหนดวันแต่งงานแล้ว ส่งคนไปที่บริษัทเพลเลท ฉันจะจัดงานแต่งงานใหญ่ให้คุณ

ลาราน เพื่อไม่มีใครอีกจากคุณ" "ไปที่บริษัท.....เพลเลท?" ลารานที่มองบัตรขึ้นเรือสลับกันชั่วคราว ดาสันไหว เหมือนเธอเข้าใจอะไรบางอย่าง

"โดยบังเอิญ....." ฉันยิ้มกว้างให้ลารานที่ถามอย่างระมัดระวัง "ห้องของลารานและอวรีโนซ์ถูกจองไว้พิเศษสำหรับห้องชุดที่ดีที่สุดในเรือสำราญ" ลารานตกใจชั่วคราว กอดฉันแน่นและร้องไห้ "ขอบคุณ ขอบคุณ เทีย"

"พอแล้วสำหรับลูกพี่ลูกน้องของฉัน และท่านอวรีโนซ์" อวรีโนซ์ตอบด้วยความประหลาดเล็กน้อยต่อสายตาคมของฉัน "ใช่ ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"

"ถ้าคุณทำให้ลารานของเราร้องไห้ การเดินทางไปทางตะวันออก เรือการค้า และฉันจะตัดมันทั้งหมด" "ไม่ต้องกังวล!"

ฉันมองอวรีโนซ์ด้วยความหมายของการเตือนจนถึงที่สุด แล้วผลักหลังลารานเบาๆ

ไปทางรถม้า "ไปเถอะ คุณไม่มีเวลามากเพราะต้องไปถึงตามวันที่ระบุในบัตรขึ้นเรือ"

"ขอบคุณ ท่านหญิงฟลอเรนเทีย และเจ้าชาย" อวรีโนซ์โค้งคำนับเปรี๊ยะและขึ้นรถม้าก่อน

"เออละ ฉันไปแล้ว" ลารานพูดพร้อมกับจับแขนเสื้อของฉันแน่น

"ฉันจะเขียนจดหมายทันทีที่ฉันถึงลูมัน และท่านเจ้าชาย"

ลารานะหันกลับไปมองเปเรซและพูด "กรุณาดูแลเทียด้วย" "ลารานะ คุณพูดอะไร เปเรซ"

ทำไมคุณพยักหน้าอีก!" แทนที่จะตอบ ลารานะยิ้มแปลกๆ และขึ้นรถม้า มันเป็นก้าวที่เขามาก ล้อรถม้าเริ่มหมุนช้าๆ พร้อมกับเสียงประตูปิด ดังกดก แคลปดัก

เมื่อเสียงเกือกม้าค่อยๆ จางหายไป ภาพของรถม้าก็ค่อยๆ หายไป

ดูจากด้านหลัง

มีเพียงฉันและเปเรซบนทุ่งมืด วัช! ลมพัดแรง "เทีย" เปเรซเรียกฉัน "ใช่"

"นี่จะไม่ไข่จุดจบ อาจมีคนตามพวกเขา" "อาจจะ ฉันรู้"

ฉันเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งนั้น

แต่จะดีกว่าที่จะเห็นลารานะหนาวเย็นอีกครั้ง

ความจริงที่ว่ารถม้าอยู่ไกลจากสายตาให้ความรู้สึกแปลกๆ ของการปลดปล่อย

"จักรพรรดินีไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้ที่นี่"

ฉันไม่ใช่คนที่จะผลักดันไปจนถึงที่นี่โดยไม่มีแผน

ฉันหันกลับไปมองเปเรซและถาม

"ถ้าสถานการณ์เกิดขึ้น คุณจะช่วยฉันไหม เปเรซ?"

เปเรซจับผมยาวของฉันที่พัดในลม

และจูบเบาๆ ที่ปลายผม "แม้กระทั่งจนฉันตาย เท่าที่คุณต้องการ"

มันฟังดูเกินจริง

แต่ฉันไม่สามารถหัวเราะได้ เพราะฉันรู้ว่าเปเรซจริงจังทั้งหมด

ฉันยืนบนทุ่งนานขึ้นเล็กน้อยและมองทางที่ลารานะจากไป และจนกระทั่งดีมาก

ฉันกลับไปทีศุภาสณ์ *** "เราต้องรออีกนานแค่ไหน จักรพรรดินี!"

โยวานะสวิ่งเข้าไปในพระราชวังของจักรพรรดินีและตะโกนอย่างโกรธ

"ลอมบาร์ดีตัดการส่งเสบียงทั้งหมดที่เข้ามาในจักรวรรดิ

และประชาชนกำลังโวยวาย!

ทุกคนพูดถึงฉันในทางไม่ดี!" จักรพรรดิรู้สึกขมขื่นเล็กน้อย

เขาเพียงเพิ่มการสนับสนุนเล็กน้อยเพราะจักรพรรดินีบอกว่ามีวิธีที่ดีในการผูกมัดลอมบาร์ดี

แน่นอนว่าแร่เหล็กที่ได้รับกำลังดำเนินการอยู่

แต่ถูกลบออกจากหัวของโยวานะสไปนานแล้ว

ไม่ว่าเธอจะรู้ความกังวลของจักรพรรดิโยวานะสหรือไม่ จักรพรรดินีลาวินี่ตอบ

ขณะที่ลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างสบายใจ "มันจะจบลงพรุ่งนี้ ฝ่าบาท"

"พรุ่งนี้?" "ใช่"

มีการประชุมประจำของขุนนางพรุ่งนี้

วาระที่จะนำเสนอในเวลานั้นควรได้รับการส่งไปยังแต่ละครอบครัวแล้ว

และควรได้รับการตอบสนองในไม่ช้า" "วาระคืออะไร?"

โยวานะสถามด้วยความอยากรู้

"ไม่มีอะไรพิเศษ"

มันเป็นเพียงกฎหมายที่เสริมสร้างกฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต

ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ทำให้อาณาจักรเติบโตในลักษณะนี้"

"กฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต?" โยวานะสที่เคยทะเลาะเป็นนิสัย

หยุดการกระทำด้วยความประหลาดใจ

ลาวินี่ยิ้มและหยิบขวดจากมือของจักรพรรดิและดื่มแก้วให้เขา

"เว้นแต่บุตรคนโตจะมีส่วนร่วมในความผิดทางอาญาหรือมีข้อบกพร่องใหญ่เช่นสายเลือด

การสืบทอดตำแหน่งของครอบครัวจะต้องมาก่อนบุตรคนโต" "อืม

กฎหมายแบบนี้จะทำให้ลอมบาร์ดีออกมาแน่นอน" โยวานะสขยับหัวอย่างไม่สบายใจ

เพราะเหตุผลบางอย่าง

ลูแลคดูเหมือนไม่เต็มใจที่จะมอบครอบครัวให้กับบุตรคนโตของเขา

วีก "เพื่อป้องกันไม่ให้กฎหมายผ่านโดยขุนนาง

ลอมบาร์ดีจะต้องเข้าร่วมการประชุมในจักรวรรดิด้วยตัวเอง

แต่เขาไม่สามารถข้ามประตูของจักรวรรดิได้จนกว่าเราจะยกเลิกคำสั่งทองคำ....."

รอยยิ้มของจักรพรรดินีลาวีนีลึกซึ้ง "ตอนนี้
 เขาจะต้องยอมรับการแต่งงานของลูกสาวของวีจและอัสดานาเพื่อแก้ไขค่าสิ่งทองคำ
 หรือเขาจะต้องนั่งดูการผ่านกฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต"
 จักรพรรดินีรู้สึกพอใจมากกับกระสุนพิเศษที่เธอคิดขึ้นมา
 หากกฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโตผ่านไป
 วีจจะสืบทอดครอบครัพลอมบาร์ดี
 ดังนั้นอัสดานาจะสร้างพันธมิตรที่ไม่เคยมีมาก่อน
 แม้แต่ลอมบาร์ดีปรากฏตัวในการประชุมและขัดขวางกฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต
 การแต่งงานของลารานลอมบาร์ดีและอัสดานาจะนำผลประโยชน์ทางการเงินมากมาย
 นอกจากนี้
 ไม่ใช่แค่ขุนนางที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายนี้
 ลาวีนีแอบมองจักรพรรดิโยวานเนส
 วาระที่ผ่านโดยขุนนางจะต้องมาถึงการประชุมที่จัดโดยจักรพรรดิ
 และหากไม่มีเหตุผลที่ถูกต้อง จักรพรรดิจะต้องผ่านกฎหมาย
 และการสืบทอดตำแหน่งในอนาคตจะได้รับผลกระทบ "จักรพรรดินีคิดไฉ่เดียวดีมาก"
 โยวานเนสพูดเช่นนั้นและซ่อนสีหน้าของเขาหลังแก้ว
 หากกฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโตผ่านไปและส่งผลกระทบต่อบัลลังก์
 จะเป็นการยากที่เขาจะได้รับประโยชน์โดยการชิงน้ำหนักเจ้าชายคนแรกและคนที่สอง
 'แต่ลอมบาร์ดีจะไม่ปล่อยให้เกิดขึ้น' นอกเหนือจากครอบครัวของเขา
 เขาไม่ใช่คนเดียวที่จะถูกกวาดลงไปทีบัลลังก์
 ดังนั้นครั้งนี้เขาจะต้องยอมให้หลานสาวของเขาแต่งงาน
 และโยวานเนสสามารถรักษาศักดิ์ศรีของเขาได้
 "และเราจะสามารถบรรเทาความรู้สึกของประชาชนได้โดยเร็วที่สุด"
 มันเป็นหลุมลึกสำหรับจักรพรรดิโยวานเนส
 คิดว่าจักรพรรดินีได้ทำสิ่งที่เขาชอบเป็นครั้งแรกในรอบนาน
 โยวานเนสจับแก้วด้วยใจที่ผ่อนคลาย *** สำนักงานของบริษัทเพลเลท "หอบ
 หายใจ! ด,
 ดูนีสิ!" มันเป็นวาระใหม่ของสภาขุนนางที่เบทลิมกล่องเค็กและรีบแจ้งข่าว
 กฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต "มันเป็นเรื่องใหญ่"
 คลาริวนพูดพร้อมกับล้างหน้าด้วยความแค้น "ถ้ามีอะไรผิดพลาด
 ท่านวีจจะเปลี่ยนครอบครัวจริงๆ....." ไวโอเล็ตสายหัวและพึมพำ
 เหมือนกับว่ามันน่ากลัวเพียงแคจินตนาการ ในขณะนั้น จัน
 "พวกเขาใช้สมองบ้างแล้ว"
 จันยอมรับ คราวนี้จักรพรรดินีดูเหมือนจะใช้สมอง
 จันรู้ว่าบางอย่างที่ต้องการ
 แต่ไม่คาดคิดว่าจะมีกฎหมายแบบนี้ อย่างไรก็ตาม
 ไม่มีทางที่ไม่มีวิธีการเอาชนะสถานการณ์นี้
 "คุณอาจชอบลอมบาร์ดีชุดหลุมที่คุณไม่สามารถหลบหนีได้"
 จันยังมีวิธีการทำให้จักรพรรดินีลาวีนีลำบากใจ IWBMITL - Part 2
 "คุณ(*จักรพรรดินี)ทำให้ฉันใช้วิธีนี้"
 จันตรวจสอบเสื้อผ้าของจันหน้ากระจกก่อนออกไป
 จันไม่ชอบรับทำอะไร แต่วันนี้เป็นข้อยกเว้น
 การประชุมของขุนนางจะจัดขึ้นในเช้าวันพรุ่งนี้
 ซึ่งกฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโตจะถูกปฏิเสธหรืออนุมัติ
 จันมีเวลาเหลือเพียงหนึ่งวันวันนี้ "ฉันหวังว่าเปเรซจะอยู่ที่นั่นตอนนี้"
 มันเป็นตอนที่จันเปิดประตูด้วยความตั้งใจที่จะไปเยี่ยมโมนิคที่ออฟ "โอ้
 เปเรซ?"
 เปเรซอยู่ที่ประตูพร้อมกับยกมือขึ้นหนึ่งข้าง
 อาจจะเพิ่งจะเคาะประตูของจัน
 "คุณจะไปไหน?" เปเรซถามจัน กลืนลมติดมาจากชายที่มาอย่างรีบเร่ง
 ".....เพื่อพบคุณ"

"ฉันคิดอย่างนั้น ฉันเลยมา" "เข้ามาเถอะ" ฉันพาเปเรชไปที่ห้องรับแขก
 วางกระเป๋าของฉันลงบนโต๊ะ ปกติฉันจะเสิร์ฟชาสักถ้วย
 แต่วันนี้ฉันเข้าประเด็นทันทีที่นั่งลง "คุณได้ยินข่าวด้วยใช่ไหม
 กฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต?"
 "นี่คือกลอุบายที่จักรพรรดินีซ่อนไว้"
 เปเรชพยักหน้าอย่างเคร่งเครียดและพูดต่อ
 "ถ้ามันได้รับการอนุมัติที่สภาขุนนาง
 มันจะมีผลทันทีสำหรับขุนนาง แล้วเทีย ลอมบาร์ดี....."
 เปเรชดูเหมือนจะกังวลเกี่ยวกับฉันก่อนเมื่อเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับกฎหมาย
 คนเดียวที่รู้เป้าหมายของฉันในการเป็นหัวหน้าครอบครัว
 แน่แน่นอนว่ากฎหมายนี้ที่ออกโดยจักรพรรดินีไม่ได้มุ่งเป้าหมายที่ฉัน
 ที่ดีที่สุด
 มันเป็นความพยายามที่จะผูกมือและเท้าของปู่ของฉัน
 เขาสามารถวางวีจเป็นหัวหน้าครอบครัวคนต่อไป หรือเขาสามารถเชื่อมโยงลารานะ
 ลูกสาวของวีจ กับอัสตานา
 จักรพรรดินีพยายามทำให้ปู่ของฉันเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง
 อย่างไม่รู้ก็ตาม มันเป็นฝ่ายฉันที่จักรพรรดินีไม่รู้ตัวว่าโจมตีโดยตรง
 ดังนั้นฉันเข้าใจว่าเปเรชกังวลเกี่ยวกับฉัน ฉันสายหัวและพูด
 "เมื่อมันถูกเสนอที่การประชุมขุนนาง มันจะส่งผลกระทบต่อบัลลังก์ด้วย
 กฎหมายนี้ก็ยังมุ่งเป้าหมายที่คุณ เปเรช" กล่าวอีกนัยหนึ่ง
 มันไม่ใช่เวลาที่จะสนใจคนอื่น
 แต่เปเรชพูดด้วยใบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์เล็กน้อย
 "โชคดียังมีเพียงฉันและอัสตานาที่เป็นบุตรของฝ่าบาท"เพียงสองคน?
 "ยังมีวิธีที่ฉันจะเป็นบุตรคนโตและบุตรคนเดียว" "อา....."
 วิธีการเป็นบุตรคนโตและบุตรคนเดียว นั่นคือการกำจัดอัสตานา
 ฉันลืมนึกไปชั่วครู่
 วิธีที่เปเรชขึ้นครองบัลลังก์ในชีวิตที่แล้วของฉัน
 เขาเป็นคนที่ทำทุกอย่างเพื่อเป้าหมายของเขา เขาเป็น "แต่เทีย
 คุณไม่ต้องการใช้วิธีนั้น แน่แน่นอนว่าฉันกังวลเกี่ยวกับคุณ"
 เปเรชพูดพร้อมกับดึงผมหน้าม้าที่ตกลงเล็กน้อยของฉันกลับ "ก่อนอื่น
 'บุตรคนโต'
 หมายถึงการปิดกั้นผู้หญิงจากการเป็นผู้สืบทอด"
 แม้ว่าจะมีครอบครัวที่บางครั้งพิจารณาการส่งต่อครอบครัวให้กับลูกสาวที่มีความสามารถ
 เช่น ปู่ของฉัน ภายใต้กฎหมายการสืบทอดตำแหน่งให้กับบุตรคนโต
 มันไม่สามารถทำได้
 ผู้หญิงไม่ใช่บุตรชาย ดังนั้นจึงถูกตัดออกจากสายการสืบทอดโดยสิ้นเชิง
 เฉพาะ
 "บุตรคนโต" เท่านั้นที่เป็นผู้สืบทอดที่ถูกต้อง "ตอนนี้
 ปู่ของฉันควรจะสามารรถเข้าร่วมการประชุมขุนนางได้"
 สภาขุนนางของอังกะเนสที่ไม่มีปู่ของฉัน ครอบครัวลอมบาร์ดี ต่ำด้อย
 โดยพื้นฐานแล้วมันเป็นกฎของเสียงข้างมาก
 และส่วนที่มีอิทธิพลมากที่สุดของขุนนางที่ไม่มีปู่ของฉันคือดูอิจันเกนส์จนถึงตอนนี้
 บางทีตอนนี้เขากำลังพบกับขุนนางอื่นๆ
 เพื่อการลงคะแนนเสียงในวันพรุ่งนี้และโน้มน้าวพวกเขา
 แน่แน่นอนว่าทางที่มีประสิทธิภาพที่สุดคือ
 บรรดาสาวใช้ที่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและใหญ่ต่างต้องการลาออก และดูอิจัน
 อังกะเนสก็ต้องจ่ายค่าชดเชยเล็กน้อยเพื่อให้พวกเขาเจียบ นอกจากนี้
 การหาสาวใช้ใหม่ก็เป็นเรื่องใหญ่ เพราะไม่มีใครอยากทำงานข้างๆ
 จักรพรรดินี ในที่สุด
 เมื่อพวกเขาเต็มทีนั่งด้วยผู้ที่ต้องการเงินเท่านั้น
 ระดับของสาวใช้ก็ลดลงตามธรรมชาติ และจักรพรรดินีก็ยิ่งรู้สึกอ่อนไหวขึ้น

โดยบอกว่าเธอไม่ชอบพวกเขา "มีข่าวอะไรน่าสนใจในเมืองหลวงบ้าง ดุอิจิ?"

เธอยิ้มแบบนั้นตอนนี้

ภาพลักษณ์ปีศาจของวันนั้นซ้อนทับกับใบหน้าสวยงามของลาวินี

และดุอิจิหลบสายตา "ไม่มีอะไรที่น่าสนใจสำหรับท่านจักรพรรดินีเลย ซ่าซ่า"

รอยยิ้มที่ไม่สบายใจตามมา "อืม เงินเหรอ"

ดวงตาสีฟ้าของลาวินีจ้องมองราวกับกำลังขุดเข้าไปในดุอิจิ อังเกนาส

แล้วราวกับว่าเธอยิ้มสดใส "ฉันไม่รู้ว่าเจ้าชายกำลังทำอะไรอยู่ทุกวันนี้

เขาไม่ค่อยมาเยี่ยมแม่คนนี้น้อยๆ ทำให้แม่เสียใจมาก"

อัสตานาไม่ได้มาเยี่ยมพระราชวังจักรพรรดินีเป็นเวลาหนึ่งเดือน

"มีข่าวลือมากมายในพระราชวังว่าแม่ของเขาน่า! เขาเป็นทายาทบัลลังก์

ถ้าเขาได้รับบาดเจ็บจากการเข้าใกล้คนน่าจะเป็นอย่างไร?

หักท่ายลของเจ้าดีกว่า!"

มันเป็นข้ออ้างเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากในการแวะมาหักท่ายลจักรพรรดินี

ไม่มีอะไรที่ใจร้ายที่จะพูดกับแม่ของเขา แต่ดุอิจิ อังเกนาสไม่แปลกใจเลย

อัสตานาเป็นลูกของลาวินี "ไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาดูเหมือนกัน"

กรรมของลาวินีคือกรรมอีกอย่างหนึ่งที่มีลูกแบบนี้

"พระองค์ไม่ได้ยุ่งมากนัก"

ดุอิจิพูดราวกับว่าเธอไม่มีทางเลือกนอกจากต้องซ่อนความคิดในใจของเธอ

และเขาก็พูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับอัสตานาเมื่อเร็วๆ นี้

"พระองค์กำลังพัฒนาขึ้นทุกวัน เมื่อไม่นานมานี้

พระองค์ได้อันดับสองในการแข่งขันล่าสัตว์ฤดูใบไม้ร่วง"

ทันทีที่เขาพูดออกมา

ดุอิจิรู้สึกเสียใจ แนนอน จักรพรรดินีลาวินีหรีดและถาม "อันดับสอง?

แล้วใครได้อันดับหนึ่ง?" "เอ่อ นั่นคือ...." "บอกมา ดุอิจิ" ดุอิจิ

อังเกนาสกัดลิ้นของเขา ทำไมเขาถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมา?

แต่การเจ็บบงาใต้สายตาของจักรพรรดินีที่ดูร้ายเป็นไปไม่ได้

ในที่สุดเขาก็หลับตาแน่นและเปิดปาก "เจ้าชายที่สอง" กรอด

เสียงบดฟันที่หนักลวดดังขึ้น ด้วยคำว่า 'เจ้าชายที่สอง'

ลาวินีกลายเป็นคนละคน

รอยยิ้มอ่อนโยนหายไป และดวงตาของเธอเปลี่ยนเป็นความโกรธ ดัก

"ท่านจักรพรรดินี

ข้าพเจ้านำร้อนมาให้ตามที่ท่านสั่ง"

นำเสียดายที่สาวใช้หนุ่มกลับมาพร้อมกับกาน้ำที่รองรับอย่างระมัดระวัง

"นี่" ดุอิจิ

อังเกนาสกัดลิ้นของเขา โชคร้าย

เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าสาวใช้จะเข้ามาตอนนี้

สำหรับจักรพรรดินีที่กำลังมองหาที่ระบายความโกรธ เธอเป็นเหยื่อที่ดี

จักรพรรดินีหยิบกาน้ำบนถาดและโยนมันที่เท้าของสาวใช้ กริ่ง! "อ้าก!"

สาวใช้กรีดร้องในนาร้อนที่ปกคลุมเท้าและข้อเท้าของเธอ

"ท่านจักรพรรดินี....."

"เจ้าพยายามทำร้ายข้าตอนนี้หรือ?" "เอ่อ

ข้าไม่รู้ว่าท่านหมายถึงอะไร...."

ข้าแค่ทำตามคำสั่ง....."

"ข้าไม่คิดว่าข้ารู้ว่าเจ้าคิดอะไรในใจที่นำเอาน้ำเดือดนี้มาให้ข้า!"

"เอ่อ

ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ....."

สาวใช้ที่สั่นด้วยความเจ็บปวดและความกลัวมองดุอิจิด้วยสายตาขอความช่วยเหลือ

แต่สิ่งที่กลับมาคือเสียงกัดลิ้นและดาบอดของเธอ

สาวใช้ที่หน้าซีดนอนราบกับพื้น "ชะ

ช่วยข้าด้วย ท่านจักรพรรดินี!" มันเป็นเสียงที่น่าสงสาร

แต่จักรพรรดินีไม่กระพริบตา

"สาวใช้ พาเด็กคนนี้ออกไป!" ในที่สุด

สีหน้าของจักรพรรดินีก็สดชื่นขึ้นเล็กน้อยหลังจากที่สาวใช้ของจักรพรรดินีพาคนรับใช้ตัวใหญ่เข้ามาและลากสาวใช้หนุ่มออกไป

ลารีนีพูดพลางตบมือที่ขายกระบี่ที่มีน้ำชาสดเล็กน้อย

"ข้าทำแบบนี้ไม่ได้ ดุอิจิ

เดิมทีของสาวใช้คนนั้นด้วยคนของอังเกนาส" ".....อะไรนะ?"

"พวกเขาเป็นขุนนาง

แต่พวกเขามาจากครอบครัวเดียวกับสามัญชน ดังนั้นพวกเขาไม่ได้เรียนรู้อะไร

ถ้าเป็นอังเกนาส ข้าจะสามารถเก็บพวกเขาไว้ข้างกายได้"

ผู้หญิงคนเดียวที่มีอายุพอที่จะทำงานในอังเกนาสเป็นสาวใช้คือ

ลูกสาวของดุอิจิ

ดุอิจิดูอย่างรวดเร็วเพื่อหลีกเลี่ยงการตอบโดยไม่สูญเสียรอยยิ้มของเขา

มันคือการคิดถึงบางสิ่งที่อาจเปลี่ยนหัวข้อของการสนทนา

จากนั้นจดหมายในอ้อมแขนของเขาก็ผุดขึ้นในใจของดุอิจิ "เซ

เซอร์รัลขอให้จักรพรรดินีส่งจดหมายนี้"

มันเป็นจดหมายที่ส่งไปยังคุกหาสน์อังเกนาสแทน

โดยบอกว่าไม่อยู่ในสถานการณ์ที่จะเข้าร่วม "เซอร์รัล?"

เมื่อลารีนีแสดงความสนใจ

ดุอิจิริบย่นของจดหมาย "โอ้ พระเจ้า...."

ลารีนีที่อ่านสิ่งที่เซอร์รัลเขียนด้วยความเอาใจใส่พิมพ์ด้วยความเสียใจ

"เซอร์รัลและวีเจ ลอมบาร์ดีมีปัญหา

ดูเหมือนว่าพวกเขาจะอยู่นอกสายตาของหัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดีเพราะการผลักดันการแต่งงาน"

แต่ก็เท่านั้น

ลารีนีโยนจดหมายของเซอร์รัลทิ้งไปเหมือนกำลังทำความสะอาดขยะที่นาราคาญ

เธอไม่ได้พูดอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับลอมบาร์ดี

เธอดูเหมือนจะคิดอะไรอยู่เงียบๆ

แต่ดูเหมือนจะไม่กังวลเกี่ยวกับเซอร์รัล ".....พี่สาว?" ดุอิจิ

อังเกนาสถามอย่างแปลกๆ "ไม่ควร...ช่วยเซอร์รัลหรือ?"

ลารีนีกระพริบตาสองสามครั้งด้วยดวงตาที่สวยงามของเธอ และเธอตอบ

"ทำไมข้าต้องช่วยเซอร์รัล?" "เอ่อ นั่นคือ....."

เซอร์รัลก็ติดต่อจักรพรรดินีลารีนี เอนาลูกชายของเธอ เบลเลแซค

มาเป็นผู้สนับสนุนของอัสตานา

และรับผิดชอบงานที่ไม่ดีที่จำเป็นสำหรับการชุมนุมทางสังคมที่จัดโดยจักรพรรดินี

ไม่ใช่แค่นั้น

วีเจก็เคลื่อนไหวในความโปรดปรานของอังเกนาสตามที่ลูกพี่ลูกน้องของเธอลารีนีบอกให้ทำ

ธุรกิจใหญ่และเล็กของลอมบาร์ดี เช่น อสังหาริมทรัพย์และการทำเหมือง

ช่วยลารีนี

แต่ตอนนี้เซอร์รัลมีปัญหา จักรพรรดินีดูเหมือนจะลืมทุกอย่างนั้นไปแล้ว

"ดุอิจิ"

ลารีนีพูดพร้อมกับยิ้ม "พวกเขาถูกตัดสินโทษและถูกเตะออกไปอยู่บ้านแยก

ไม่มีอะไรที่เซอร์รัลสามารถทำเพื่อข้าได้อีกแล้ว"

คำพูดของเธอทำให้ขนแขนของดุอิจิขลุก แม้ในขณะนี้

ความสนใจเดียวของลารีนีคือ

'สิ่งที่เซอร์รัลสามารถทำเพื่อเธอ' "พูดถึงเรื่องนี้

สามีของเซอร์รัลถูกผลักออกจากสายทนาย

ดังนั้นข้าจะต้องหาว่าหัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดีคิดอย่างไรโดยเร็วที่สุด

บางทีอาจเป็นกัลโลฮาน ไซไหม?" จักรพรรดินีลารีนีพิมพ์

ดวงตาเปล่งประกายเต็มไปด้วยความแน่วแน่

จดหมายของเซอร์รัลถูกโยนทิ้งและนอนอยู่บนพื้น *** "คุณหนู มีจดหมายมาถึง"

ลอรอลพูดพลางยื่นซองจดหมายให้ฉัน

ฉันตอบกลับโดยฟังหน้าลงไปในห้องที่ฉันกำลังอ่าน

"อีย นาราคาญ มันก็แค่คำเชิญไปงานเลี้ยงอยู่ดี" "ไม่.....ข้าจะบอก

แต่ข้าคิดว่าถูกต้อง" "วางไว้บนโต๊ะของฉันทันที ลอเรน ถ้าฉันมีเวลา
ฉันสามารถตอบกลับได้ในครั้งเดียว.....เดี๋ยวก่อน" ฉันทึ่งเห็นอะไร?
บนโซฟาที่นั่งอนครึ่งหนึ่ง ฉันทะโกนศีรษะและเข้าไปหาลอเรน "นั่น...."

ในบรรดาของจดหมายมากมาย มีชิ้นเดียวที่โดดเด่น

"ลอเรน.....เจ้าพาอะไรมา....."

"ขอโทษค่ะ คุณหนู! ข้าพาอะไรมา!" เมื่อฉันขมวดคิ้ว ลอเรนขอโทษ

"เฮ้อ....."

หลังจากถอนหายใจ ฉันทำคิ้วเล็กลง ด้วยนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้

และหยิบปลายของจดหมายในแฟ้มเอกสารขึ้นมา มันเป็นซองจดหมายสีม่วงที่คุ้นเคย

"มันเป็นของจักรพรรดินี" สีม่วงเข้มและสดใส

ถูกต้องว่าเป็นคำเชิญของจักรพรรดินีลาวินี

ฉันมีความหวังสุดท้ายว่าฉันอาจจะไปผุดที่

ด้านหลังของซองจดหมายเขียนด้วยลายมือที่มีสีสันอย่างชัดเจน เขียนว่า

'ฟลอเรนเทีย

ลอมบาร์ดี" "มันรบกวนจริงๆ" IWBMITL - Part 2

การล่าสัตว์เป็นชีวิตที่สนุกสนานที่ชายขุนนางทุกวัยชื่นชอบ ด้วยเหตุนี้

ที่ดินที่มีพื้นที่ล่าสัตว์ที่ดีจึงมีมูลค่าเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

มันเป็นฤดูล่าจึงจอกในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ทิวทัศน์จักรวรรดิ

มีสถานที่ล่าสัตว์ที่มีชื่อเสียงหลายแห่งสำหรับการล่าจึงจอก

หนึ่งในนั้นคือที่ดินของตระกูลบาราพอร์ดในภาคตะวันตกเฉียงกลาง

และในที่ดินบาราพอร์ด

การแข่งขันล่าสัตว์ดำเนินไปเป็นเวลาสามวันแล้ว

หน้าอาคารวิลล่าของตระกูลบาราพอร์ด

กองไฟลุกขึ้นทั่วทุ่งกว้างใหญ่

และโต๊ะและเก้าอี้หลายร้อยตัวถูกแกะสลักจากไม้หยาบ

มันเป็นการตกแต่งงานเลี้ยงชนิดหนึ่งที่เลียนแบบการพักผ่อนยามค่ำคืนของนักล่าที่ล่าสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพ

ไม่ใช่ขุนนางที่ล่าสัตว์เพื่อความสนุกสนานและงานอดิเรก ด้วยเหตุนี้

แทนที่จะใช้แก้วที่ละเอียดอ่อน

แก้วไม้หยาบจึงเต็มไปด้วยแอลกอฮอล์ที่มีความเข้มข้นสูง

และเสิร์ฟจานขนาดใหญ่ที่สามารถกินได้ด้วยมือเปล่าและส้อม

พระอาทิตย์เพ็ญตก

และคืนที่สามของงานเลี้ยงหลังงานกำลังร้อนแรง

จากนั้นเสียงดังเกิดขึ้นจากโต๊ะใหญ่ตรงกลาง "ชนะ! ชนะ!" "พระองค์

ทรงเชียร์อีกนิด!"

เจ้าชายอัสตานาและลูกชายคนที่สองของตระกูลบาราพอร์ดกำลังจัดจอกกัน

ลูกชายคนที่สองของตระกูลบาราพอร์ดที่ชอบใช้ร่างกายมากกว่าสมอง

และอัสตานาที่ตัวเตี้ยและสูงไม่ใช่คู่ที่ดี แต่เพื่อให้แตกต่าง

ลูกชายคนที่สองของบาราพอร์ดกำลังแสดงท่าทางราวกับจะเผาหน้า "อ้าว โว!"

ไม่

เขาแกล้งทำเป็นใช้ท่าทาง "ว้าว พระองค์ ชนะ!" "ชนะ ชนะ!" อย่างไรก็ตาม

เป็นความจริงที่ทุกคนที่เชียร์ด้วยเส้นเลือดรอบคอรู้ดี

เปเรซที่มองดูการเล่นตลกจากกระยะไกลเยาะเย้ยที่มุมปาก "เจ้าทำงานหนัก"

"นั่นเป็นวิธีที่พวกเขาเอาชีวิตรอด" ลิกไนต์พูดพร้อมกับเลียลิ้น ในตอนแรก

มันเป็นการแข่งขันล่าสัตว์ที่จัดโดยตระกูลบาราพอร์ด

ซึ่งเป็นตระกูลข้าราชการของอังเกนาส

ดังนั้นจึงเต็มไปด้วยขุนนางที่สนับสนุนเจ้าชายองค์แรก

"แต่เจ้าชายองค์แรกดูจริงจัง"

"เจ้าไม่รู้หรือ?" มันคือสตีลและเทโโดร ที่เพิ่งเข้าร่วมลิกไนต์และเปเรซ

"เขารู้ว่าอะไร คนโง่แบบนั้น" ลิกไนต์พูดอย่างขมขื่น แต่ไม่ใช่คนอื่น

สตีลที่มองอัสตานาอย่างจริงจังพูดก่อนด้วยเสียงต่ำ "'เขาไม่รู้' บวก 1

เงิน"

จากนั้นเทโดก็ส่ายหัวพลงตีดนิ้วราวกับว่าเจ้าไม่รู้อะไรเลย "ข้ารู้ แต่ 'เขา' แกล้งทำเป็นไม่รู้เพราะความภาคภูมิใจ' สำหรับ 2 เงิน" "โอ้ นั่นดี จินข้าจะแลกกับอันนั้น" "อะไรนะ? จินการเติมพนักก็ไม่สำเร็จ"

การจัดซื้อกำลังจะสิ้นสุดลงในขณะที่ทั้งสองทะเลาะกัน
แขนของลูกชายคนที่สองของบาราพอร์ดที่ดูเหมือนจะยืนหยัดได้เล็กน้อยในที่สุดก็เริ่มเอนหลังเล็กน้อย
"โอ้!" "เจ้าชาย อีกนิด!" เสียงเชียร์รอบๆ ตัวเขาก็เข้มข้นขึ้นเช่นกัน
และในที่สุด
ฟลอป! ลูกชายคนที่สองของบาราพอร์ดล้มลงอย่างไร้ริ้วแรงไปด้านข้าง
สัมผัสหลังมือของเขา "ว้าว!" "ตามคาดของเจ้าชาย!"

ในบรรดาลูกชายคนที่สองของตระกูลบาราพอร์ดและขุนนางหนุ่มที่เชียร์เขา
ซึ่งทุบโต๊ะด้วยความโกรธ อัสตานากำหมัด เขาดูเหมายกับชัยชนะอย่างสมบูรณ์
".....เจ้าจ่ายราคา" เปเรชเดินเข้าไปหาอัสตานาที่ละก้าว
ปลอบใจความรังเกียจของเขาด้วยคำพูดเช่นนั้น "ซ่าซ่าซ่า นี่คือพลังของข้า!
ซ่าซ่าซ่า
เจ้าเห็นไหม?...."

อัสตานาที่หัวเราะเสียงดังหยุดพูดเมื่อเห็นเปเรชเดินเข้ามา
และเขาขมวดคิ้วมาก เขาไม่มีความคิดมากพอที่จะซ่อนความคิดในใจของเขา
"เจ้าเป็นใคร?"
อัสตานามองเปเรชขึ้นลงก่อนจะถาม ".....จัดซื้อสนุกดี"
เปเรชตอบพลงมองกลับไปหขุนนางรอบๆ ตัวเขา "ข้าก

"แล้วพบกันใหม่" ที่อาที่มีใบหน้ายิ้มแย้มแต่ปฏิเสธอย่างแบนราบ
หันกลับไปมองโคลัสและพูดว่า "เรียกรถม้าให้ฉันหน่อยได้ไหม โคลัส?"
"ได้ครับ
ท่านหญิงฟลอเรนเทีย" "ลาก่อน เปเรช" สุดท้ายเธอโบกมือเล็กๆ
ให้เปเรชแล้วลอยห่างไป
สายตาของเปเรชไม่ละจากหลังของเธอจนกระทั่งเธอหายไปเมื่อเลี้ยวไปมุมหนึ่ง
ที่อาไม่ได้หันกลับมามองเขา

วันหลังจากที่ฉันไปที่พระราชวังของจักรพรรดินี ฉันกินข้าวกลางวันกับลอเรล
แล้วออกไปข้างนอกภายใต้ข้ออ้างว่ากำลังย่อยอาหารและเดินไปรอบๆ คฤหาสน์
ชาบักชาบัก
ใบไม้ร่วงหล่นบนถนนทำเสียงทุกก้าวที่เดิน
พนักงานกวาดถนนอย่างขยันขันแข็งเมื่อมีเวลา
แต่ไม่สามารถหยุดใบไม้ที่ร่วงหล่นจากการร่วงหล่นได้ เดินโดยไม่คิดอะไร
มันคือเรือนกระจกของลารานะที่ฉันมาถึง

"เพราะไม่มีเจ้าของ มันก็เปลี่ยนไปที่นี้เช่นกัน"
เรือนกระจกที่เต็มไปด้วยดอกไม้สีสดใสใสเสมอ ตอนนี้ว่างเปล่า
ดอกไม้ที่ลารานะรักที่สุดบางดอกถูกย้ายไปที่ห้องของฉันและส่วนที่เหลือเหี่ยวเฉา
ฉันเห็นกระถางว่างเปล่าบางส่วนผ่านกระจกในเรือนกระจก
แต่ฉันไม่รู้ลึกเศร้า
ลารานะกำลังมีช่วงเวลาที่ดีกับอาวิน็อกซ์ ขณะที่ฉันเดินผ่านเรือนกระจก
ฉันเห็นรูปร่างที่คุ้นเคยอีกด้านหนึ่งของถนน มันคือเบลซัค

เมื่อเวียจและเซอร์รัลถูกเตะออกไปที่สวนต่อขยาย
เบลซัคก็เห็นการเข้าถึงภายนอกลดลงอย่างมาก
มันไม่ได้เป็นการกระทำที่ตามใจตัวเอง
แอสทานาไม่เรียกเบลซัคอีกต่อไป "มีแค่เรือนกระจกอยู่ที่นี้" ยิ่งไงก็ตาม
เบลซัคที่กำลังเล่นเพื่อพี่สาวของเขา ลารานะ
บางทีเขาเดินมาทางนี้เพราะคิดถึงลารานะ
มันจะทำให้สิ่งที่เขาทำกับลารานะยิ่งน่าตำหนิขึ้นไปอีก

"เฮ้! คุณ!" แล้วเบลซัคที่กำลังตะใบไม้ร่วงและระบายความโกรธ พบฉัน แล้วเขาเข้ามาถามด้วยใบหน้าที่น่ากลัว "ใช่คุณหรือเปล่า?" "อะไร? คุณถามคำถามให้ถูกต้องได้ไหม เบลซัค?" "อย่าทำตัวน่ารัก!" เบลซัคหอบหายใจ "คุณขโมยพี่สาวของฉัน!" "ฉันขโมยเธอหรือ?" "ถ้าไม่ใช่การขโมยคนที่ถูกขังในห้องแล้วส่งเธอไป!" มันตลกที่คุณเถียงกับฉันอย่างภาคภูมิใจ

"แล้วทำไมคุณถึงขังลารานะไว้?" เบลซัคไม่สามารถตอบได้ เขาไม่มีอะไรจะพูด มันเป็นเรื่องจริงที่เขาขังคนที่สุขภาพดีไว้และผลักดันเผ่าประตุมือเหมือนการขังนักโทษ "พี่สาวของฉันสัญญาว่าจะแต่งงานกับเจ้าชายองค์แรก คุณทำให้คนแบบนี้หนีไปกับคนบ้านนอก" "นั่นเพื่อ ลารานะ?" "มันดีกว่าการเตะโอกาสที่จะได้แต่งงานกับราชวงศ์และตกอยู่ในสายตาของคนแปลกหน้าแล้วหนีไป!"

"โอกาสที่จะได้แต่งงานกับราชวงศ์?" ฉันหัวเราะเพราะฉันงงงวย "มันเป็นโอกาสที่จะได้แต่งงานกับคนแบบแอสทานาหรือ?" แม้ว่าจะงงก็มีระดับ "ทำไมคุณไม่แต่งงานถ้ามันเป็นโอกาสที่ดีขนาดนั้น เบลซัค?" มันจะเป็นร้อยปีสำหรับเผ่าพันธุ์ที่คล้ายกัน "และพูดตรงๆ คุณไม่โกรธที่ฉันทำลายชื่อเสียงของลารานะ" มันเป็นเรื่องการแบ่งแยกที่คุณและพ่อแม่ที่ดีของคุณพลาดโอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากลารานะ"

"ดังนั้นคุณมีช่วงเวลาที่ดีที่ถูกเรียกไปงานเลี้ยงอาหารค่ำของจักรพรรดินี้แลกับการติดอยู่กับคนต่ำต้อยนั้นใช่ไหม? ฉันไม่อยากเชื่อว่าเรากินข้าวด้วยกัน" น้ำเสียงของเขาถูกเทียบเท่ากับบุคลิกของเขา ฉันหัวเราะและส่ายหัว แล้วถามเขา "แม่ของคุณต้องอิจฉาฉันมากที่เห็นว่าคุณรู้เรื่องนี้แล้ว?" "อะไร?" เบลซัคเข้ามาร่ากับว่าเขาจะตอบฉันได้ทุกเมื่อ แต่เขาต้องหยุดในที่นี้

มันเป็นเพราะอัศวินของลอมบาร์ดีบางคนกำลังมองเบลซัคจากกระยะไกล ใบหน้าของพวกเขาคุ้นเคยกับฉัน พวกเขาอาจจะใกล้ชิดกับฝาแฝด พวกเขาถูกปลุกคลุมไปด้วยดินและเหงื่อ อาจจะกำลังพักหลังจากการฝึก แต่เบลซัคยังคงยืนอยู่ที่นั่น แม้ว่าเขาวางแผนที่จะเข้ามาแทรกแซง "ตื่นเถอะ เบลซัค" ถ้าคุณไม่อยากถูกเตะออกจากครอบครัวเหมือนพ่อของคุณ" เบลซัคโกรธที่สิ่งที่ฉันพูด แต่ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ง่ายๆ มองไปที่อัศวิน

"และคุณ มันไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องที่จะโกรธ" ฉันพูดขณะที่เดินผ่านเบลซัคไป "เหตุผลที่คุณไม่สามารถเห็นลารานะได้อีกไม่ใช่ฉัน แต่เป็นพ่อแม่ที่โง่ของคุณที่พยายามขายลูกสาวของพวกเขาให้กับคนเลวอย่างแอสทานา" ฉันเดินอีกครั้งโดยมีเบลซัคอยู่ข้างหลังฉัน อย่างน่าประหลาดใจ เขาเงียบ ถ้าเป็นบุคลิกปกติของเขา เขาจะพูดคำหยาบกับฉัน

"โอ้ ฉันรู้สึกดี" ฉันคิดว่าวันนี้เป็นวันที่แย่ที่จะพบเบลซัคระหว่างทางเดินเล่น แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ท้องที่ดูเหมือนจะอุดตันกลับเย็นลงมาก "ฉันควรส่งของขวัญให้ลารานะบ้าง" มันเป็นตอนที่ฉันพิมพ์แบบนั้นและผ่านประตูหน้าของคฤหาสน์ ฉันเห็นรูปร่างหลังที่คุ้นเคยกำลังจะขึ้นรถม้า ผมสีน้ำตาลที่บิดเป็นเกลียวอย่างละเอียดและเรียบร้อยโดยไม่มียอยยับ มันคือเคทลิน

"แยจจริง" ฉันไม่พร้อมที่จะเห็นหน้าเคทลินอีกครั้ง ฉันหันหลังกลับอย่างเงียบๆ และพยายามหลบหนี แต่ "ท่านหญิงฟลอเรนเทีย?" เคทลินของเรามีสายตาดูฉัน ฉันไม่สามารถช่วยได้แต่ยิ้มและทักทายเคทลิน "สวัสดี เคทลิน"

เกิดอะไรขึ้นกับคุณหาสน์?"

"ฉันมีเรื่องจะหารือกับผู้นำสำหรับทุนการศึกษาจอมบารดีในสัปดาห์หน้า
ฉันกำลังจะไป"

"ทุนการศึกษา? มันยังไม่ถึงเวลาทุนการศึกษาเลย...."

ฉันหยุดพูดที่ความทรงจำที่เข้ามาในใจ

มีครั้งหนึ่งในชีวิตก่อนหน้านี้ที่มีการจัดทุนการศึกษาเร็วแบบนี้

มันเป็นเพราะ

'เรื่องนั้น' ฉันมองเคทลินชั่วคราวแล้วพูดว่า "ใช่

ฉันเดินทางกลับอย่างระมัดระวัง....." "ท่านหญิงฟลอเรนเทีย.....

ฉันขอโทษเรื่องเมื่อวาน" เคทลินก้มศีรษะและขอโทษฉันอย่างจริงจัง

"ฉันจะระวังไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้ในอนาคต" แต่ฉันสายหัว

และตอบด้วยรอยยิ้ม

"ไม่เป็นไร เคทลิน มันจะไม่เกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นคุณไม่ต้องกังวลมาก"

".....ใช่?" เคทลินลั่นเลชั่วคราวเหมือนว่าเธอไม่เข้าใจฉัน

แล้วเธอพยักหน้าเล็กน้อย

มันเป็นการตอบสนองของเคทลินที่ไม่ถามคำถามที่ข้ามเส้นแม้ว่าเธอจะสงสัย

"ฉันเดินทางกลับบ้านอย่างปลอดภัย เคทลิน"

ฉันพยายามก้าวไปยังส่วนต่อขยายหลังจากหักท่ายเธอ "เอ่อ

ท่านหญิงฟลอเรนเทีย"

จนกระทั่งเคทลินเรียกฉันด้วยใบหน้าที่ยิ้ม

"คุณมีนัดหมายล่วงหน้าในสัปดาห์หน้าที่จะมีการจัดทุนการศึกษาไหม?" "ไม่

ฉันจะอยู่ในคุณหาสน์"

"จัน....." ตามที่คาดไว้ เคทลินลั่นเล อย่างไรก็ตาม

เธอพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มเหมือนว่าเธอตัดสินใจได้เร็ว

"ฉันขอเวลาของคุณในวันนั้นได้ไหม? ฉันอยากจะแนะนำใครบางคนให้คุณรู้จัก"

ใครที่เคทลินอยากจะแนะนำให้ฉัน ฉันสามารถเดาได้ว่าเป็นใคร

ครั้งนี้ฉันลั่นเลชั่วคราว

แต่ก็มีคำตอบที่แน่นอนสำหรับฉัน "ได้ เคทลิน" ฉันยิ้มและพยักหน้า

ฉันถอยออกจากประตูที่ขวางทาง

แล้วเขาก็รีบเดินเข้าไปในบ้านก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ

มันเป็นเวลานานแล้วที่ฉันรู้สึกผ่อนคลายด้วยรอยยิ้มบนแก้ม

"แต่เคทลินยังคงรักมัน

เธอกังวลเกี่ยวกับคุณ" ฉันพูดพลางเอนตัวฟังหลังโซฟาในห้องรับแขก

จริงๆแล้วฉันยังสับสนเล็กน้อยในชุดนอน

ฉันไม่คิดว่าฉันเคยมีแขกคนอื่นในสภาพนี้

เอาละ มันคือเปเรช อุณหภูมิในตอนเช้าเย็นฉันจึงถอดเสื้อและชุดตัว

นั้นคือทั้งหมด

แต่ก่อนที่ฉันจะรู้ตัว เสื้อคลุมที่เปเรชสวมอยู่ก็เด้งตกลงบนไหล่ของฉัน

"ฉันบอกคุณแล้ว ฉันมาที่นี่เพื่อเคทลิน" เปเรชลั่นครีทางแบบนี้

แล้วเขาก็นั่งหันหน้ามาทางฉันในที่นั่งข้างๆฉัน

มันใกล้เคียงที่จะเอื้อมถึงเขาของเปเรชและนิ้วเท้าของฉัน โอ้ พระเจ้า

ในขณะนั้นฉันรู้ตัวว่าเรานั่งในท่าเดียวกันกับคืนนั้นเมื่อไม่นานมานี้

ฉันกัดเนื้อในปากด้วยความประหม่าอย่างไม่รู้สาเหตุ

แต่การเคลื่อนไหวของฉันดูเหมือนจะดึงดูดความสนใจของเขา

ฉันเห็นดวงตาสีแดงตามฉันราวกับถูกดึงดูดไปที่ริมฝีปากของฉัน

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะยั่วคุณ

รอยยิ้มที่ผ่อนคลายของเขาหายไปจากใบหน้าที่ยิ้มของฉันด้วยหัวที่พับด้วยแขนข้างหนึ่ง

และเขายื่นมือมาหาฉัน สะดุ้ง ฉันรู้สึกประหม่าเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

แต่มือของเปเรชเพียงแค่เปิดเสื้อคลุมของเขาอย่างละเอียดมากขึ้นบนไหล่ของฉัน

โธ

มันน่าอาย ในทันทีฉันรู้สึกว่หน้าฉันร้อนพอที่จะไม่ต้องการเสื้อคลุม

แต่ใบหน้าของเขากลับไม่ธรรมดา

มันเป็นใบหน้าที่ไม่พอใจฉันมากจนขอบเรียบของดวงตาของเขายกขึ้นเล็กน้อยเหมือนปลายแปรง

"คุณเกลียดฉันเหรอ?" แนนอน เสียงของเปเรซเต็มไปด้วยสัญญาณของความไม่สงบ

".....ไม่

ไม่ใช่แบบนี้"

ฉันไม่ทำอะไรที่ไร้ความหมายเพื่อปฏิเสธความรู้สึกของฉันที่มีต่อเขา

ฉันยังคงประหม่า ฉันถูกล้อมด้วยมือของฉันใต้กระดูกไหปลาร้าที่เด่นแรง

แก้งทำเป็นใส่เสื้อคลุมให้แน่นขึ้น แต่มันก็ไม่ต่างกัน

"คุณชอบฉันแล้วใช่ไหม?"

เปเรซถามขณะที่เขาเข้ามาใกล้ฉันอีกนิด ดึก ดึก ดึก

กลิ่นของเปเรซที่คล้ายกับกลิ่นของดอกกุหลาบทำให้หายใจไม่ออก

นี่ไม่ใช่แผนเดิมของฉัน

ฉันตั้งใจจะปฏิบัติต่อเปเรซเหมือนที่เคยทำเมื่อฉันพาเขาเข้ามาในห้องเมื่อไม่นานมานี้

ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นในคืนนั้น เปเรซบอกฉันว่าไม่ต้องกังวล

แต่ฉันไม่สามารถ

ฉันชอบเขาเหมือนกัน แต่ถ้าถึงเวลาที่ต้องเลือก ฉันจะไม่ลังเลที่จะเลือก

Lombardi

แม้ว่าฉันจะรู้ว่าหัวใจของเปเรซที่มีต่อฉันลึกและมีขอบเขตแค่ไหน

ฉันไม่สามารถฟังเปเรซและทำเหมือนว่าไม่มีปัญหาได้

แม้ว่าฉันจะรู้ว่าฉันไม่สามารถตอบแทนหัวใจนั้นได้อย่างเต็มที่

มันไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องที่จะทำ แต่ เปเรซเอนตัวเข้าหาฉันอีกนิด

ในขณะเดียวกันฉันรู้สึกว่ามีมือใหญ่และอบอุ่นของเขาจับนิ้วเท้าและเท้าของฉัน

"เทีย"

เปเรซกระซิบกับฉัน ดวงตาสีแดงมองมาที่ฉันเท่านั้น

และมีบางอย่างเกี่ยวกับบุคลิกที่ทำให้ฉันร้องไห้ "เปเรซ

คุณช่าง....."

ทำไมคุณถึงสวยงามขนาดนี้? คุณเชื่อในอะไร?

คำพูดที่อยู่ข้างหลังฉันถูกกลืนโดยไม่พูดออกมา

แต่เปเรซหัวเราะด้วยดวงตาราวกับว่าเขาได้ยินเสียงในหัวใจของฉัน ในที่สุด

ริมฝีปากของเราก็กว้างขึ้น

ร่างกายใหญ่ของเขากอดฉันไว้ทั้งหมดและจูบฉันเป็นเวลานาน

"ฮือ....." ที่กลิ่นที่เข้ามา ที่อุณหภูมิร่างกาย

และที่เสียงหายใจที่ผ่านไป

ฉันถึงลิ้มไปเลยว่าตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน และเมื่อฉันรู้สึกตัว

ฉันนั่งอยู่บนตักของเปเรซ "ฮือ โธ โธ! รวดเดียว!"

ฉันถอดริมฝีปากที่ไม่ยอมหลุดออกเหมือนแม่เหล็กและรีบปิดปากเขาด้วยมือของฉัน

ดังสติ! "ฮือ ฮือ...." มองเข้าไปในดวงตาของคนที่ยังไม่สูญเสียความร้อนใดๆ

การล่อลวงที่เวียนหัวโจมตีฉันซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่ฉันเอาชนะมัน

ฉันสาบานว่ามันเป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่ฉันเคยทำ "อ้อ เราทำแบบนี้ไม่ได้"

".....ทำไม?" เปเรซถามซ้ำๆ ใต้มือของฉัน

ด้วยการสัมผัสที่ลอบเร้นที่เฝ้ามองของฉัน

ฉันกระโดดออกจากที่นั่งและถอยห่างจากโซฟา "เพราะ เพราะ....."

ให้ตายเถอะ

ฉันคิดเหตุผลดีๆไม่ได้เลย ฉันไม่มีทางเลือกนอกจากตะโกนอย่างหนักแน่น

"ยิ่งไงก็ตาม

ไม่!" ".....โอเค" ทันใดนั้น

เปเรซที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวก็สัมผัสมือที่เคยจับฉันเมื่อไม่นานมานี้

และตอนนี้ดวงตาของเขากวาดลงมา เห็นได้ชัดว่าเขากำลังนอนอยู่ "ฮือ....."

ฉันมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะปลอบเขาในขณะนั้น แต่ฉันกำหมัดและอดทน

ดังสติ!

เขาเป็นเด็กที่รู้วิธีใช้ประโยชน์จากความงามของเขาอย่างเต็มที่! แน่นอน

ฉันเห็นเปเรชมองฉันด้วยดวงตาที่สดใส

ฉันเปิดหน้าต่างและสูดอากาศเย็นเข้าไป ทำได้ดี

ทำได้ดี! ฉันกระแอมครึ่งหนึ่งและพูด

"ฉันจะคุยกับพ่อบ้านและให้ห้องรับแขกที่เหมาะสมกับคุณ"

"ฉันต้องการห้องที่ใกล้กับที่นี่" คุณจะทำอะไรกับห้องที่ใกล้กับที่นี่!

"เทีย"

ดัมเบิล

เปเรชเข้ามาหาฉันพร้อมกับเสื้อคลุมของเขาที่ฉันลุกขึ้นและโยนออกไป

ดูเหมือนว่าเขาจะกลับมามีสติอีกครั้ง และเขาพูดอีกครั้ง พันรอบไหล่ของฉัน

"คุณจะเป็นหวัด ระวังด้วย" คุณเป็นสิ่งที่อันตรายที่สุดในห้องนี้ตอนนี้!

นั่นคือเมื่อฉันพยายามจะพูด เปเรชมองไปที่ประตูที่ปิดสนิท

มีรอยย่นในคิ้วของเขา

"เปเรช?" ".....ฉันไม่คิดว่ามันจะอันตราย" เปเรชพิมพ์คำที่ไม่รู้จัก

แล้วเขาก็เปิดประตูอย่างเงิบๆ ดัลกริก ดัลกริก เสียงเล็กๆดังขึ้นก่อน

ราวกับว่าภาษาชนกัน "เงิบๆเพื่อไม่ให้เทียตื่น"

มันเป็นพ่อของฉันที่ผลักรถเข็นอาหารเล็กๆและเอานิ้วใส่ปากไปทางพนักงานที่เข้ามา

พ่อของฉันบอกอย่างแน่อนว่าเขาจะอยู่ที่เซเชลจนถึงเดือนหน้า

"ฉันแน่ใจว่าเทียจะประหลาดใจ" พ่อของฉันหัวเราะอย่างสนุกสนาน

และขณะที่เขากำลังมุ่งหน้าไปที่ห้องนอนของฉัน

เขาพบว่าฉันยืนอยู่ที่หน้าต่างอย่างว่างเปล่า "ฮึ? เทีย

คุณตื่นแล้ว....."

และเปเรชยืนอยู่ข้างๆฉัน "ทำไมคุณสองคนถึงอยู่ด้วยกันตอนนี้?"

แน่อนว่ามันเป็นคำถาม แต่ไม่ใช่ ฉันไม่เคยเห็นใบหน้าของพ่อแบบนี้

พ่อของฉันที่มักจะยิ้มมีใบหน้าที่น่ากลัวแบบนี้ "โอ้ พ่อ นั่นคือ....."

ฉันพยายามอธิบาย แต่ดวงตามของพ่อฉันมองไปที่เปเรช ไม่ใช่ฉัน "อธิบายสิ

ท่านชายรอน"

มองไปด้านข้างหลังพ่อของฉัน ฉันเห็นอีกภาพหนึ่ง "ท่านลอมบาร์ดี....."

มันเป็นภาพของเปเรชที่สับสนและเหงื่อออก IWBMITL - Part 2

"คุณควรออกไปจากที่นี่"

พ่อของฉันพูดกับพนักงานที่ยืนห่างออกไป "ใช่ ใช่...."

ฉันไม่รู้ว่านี่คือคนข้างอึดอัด พนักงานรีบออกจากห้องโดยไม่หันกลับมา

เมื่อประตูปิด ดวงตาที่ดูร้ายของพ่อฉันหันกลับไปเปเรช

จากนั้นไหล่ของเปเรชก็เห็นว่าหดเล็กน้อย พ่อของฉันเป็นพ่อ

แต่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นเปเรชแบบนี้ "เจอกันนานแล้ว ท่านลอมบาร์ดี"

เปเรชหักท่ายพ่อของฉันก่อน "ใช่ แน่นอน" แต่พ่อของฉันไม่ยิ้มเลย เสมอไป

มีรอยยิ้มที่เป็นมิตรที่พ่อของฉันแสดงให้ทุกคนเห็นเป็นนิสัย

"นานแล้วที่ได้เจอคุณ

และท่านชายรอนได้กลายเป็นคู่หมั้นของลูกสาวฉัน" "มัน....."

ใบหน้าของเปเรชยิ่งสับสน

เปเรชที่ยืนตรงและประหม่าอย่างมากตอบอย่างจริงจัง

"มีสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น

มันยากที่จะอธิบายทุกอย่าง....."

"การหมั้นตามสัญญา" พ่อของฉันพูด ตัดคำพูดของเปเรช

"ฉันได้ยินจากเทียแล้ว"

จากนั้นฉันก็ได้อธิบายที่เป็นมิตรและคุ้นเคยบนใบหน้าของพ่อที่มองมาทางฉัน

"เทียของเรา ที่โตขึ้นดีตั้งแต่เด็ก และไม่เสียคน ทำการตัดสินใจแบบนี้

ฉันสงสัยว่าเหตุผลคืออะไร" อย่างไรก็ตาม

ดวงตาของพ่อที่มองกลับไปเปเรชกลับเย็นชา

"แต่บอกฉันสิ ท่านชายรอน" เสียงต่ำของพ่อทำให้เกิดคำพูดยาว

"มันเป็นการหมิ่นตามสัญญา แต่ท่านชายรอง...."

พ่อของฉันทึ่งมองเปเรซที่ละคนด้วยสายตาที่คมกริบที่โหนสีกแห่ง
มันเป็นสายตาที่เต็มไปด้วยความไม่ไว้วางใจที่ไม่สามารถอธิบายได้
แต่ต่อหน้าพ่อแบบนั้น เปเรซไม่สามารถพูดคำใดๆได้อย่างถูกต้อง อือ
หลังจากถอนหายใจเล็กน้อย ฉันทก็เข้ามาในที่สุด "พ่อ" "ใช่ เทีย"
พ่อของฉันทตอบด้วยรอยยิ้ม ไม่เหมือนตอนที่เขาจ้องเปเรซ "ฉันทกับเปเรซ
มันเป็นการหมิ่นตามสัญญา ดังนั้นไม่มีอะไรต้องกังวล" "กังวล พ่อไม่กังวล
เทียของเราวิธีทำทุกอย่างดี" มือของพ่อลูบหัวของฉันท
ดังนั้นฉันทคิดว่ามันจบแล้ว

จากนั้นพ่อของฉันทก็จ้องเปเรซอีกครั้ง "แต่เมื่อฉันทเห็นท่านชายรอง
ฉันทอดไม่ได้ที่จะคิดอีกครั้งเกี่ยวกับการหมิ่นของลูกสาวทองของฉันท
โดยไม่มีคำพูด

จดหมาย และทั้งจักรวรรดิ"

เปเรซไม่สามารถตอบคำพูดของพ่อฉันทที่มุ่งเป้าไปที่การกระตุ้นความรู้สึกผิดได้อย่างมาก
เขาดูไม่ดีมากเหมือนถูกตีแรงในท้องโดยใครบางคน

พ่อของฉันทเข้ามาใกล้เปเรซที่ยืนอยู่เพราะเขากลายเป็นไข้หวาน
แล้วเขาก็วางมือบนไหล่ของเขาและถาม "ดังนั้น ตอนเช้าตรู่
ท่านชายรองบอกว่าอยู่ในห้องของลูกสาวฉันทเพื่ออะไร?"

".....ฉันทถามเลดีลอมบาร์ดีว่าเธอสามารถให้ห้องพักในคฤหาสน์ลอมบาร์ดีแก่ฉันทได้ไหมเป็นเวลาสองสามวัน"

"อา" พ่อของฉันทที่ยังคงฟังเปเรซยิ้มช้าๆเท่านั้น

"ฉันทจะช่วยคุณเรื่องนั้น"

"คุณไม่จำเป็นต้องทำเอง....." "ไม่ มาตามฉันทอนนี้"

พ่อฉันทก็ตื่นแล้วตอนนี้"

ในที่สุด เปเรซก็ไม่มีทางเลือกนอกจากเดินตามที่พ่อฉันทนำทาง

เปเรซที่หันกลับมามองฉันทด้วยใบหน้าที่เหลืออยู่ช้าๆเริ่มเคลื่อนไปทางประตู

ไหล่ของเขาห้อยลง แสดงสัญญาณของความไม่เต็มใจที่จะไป แต่พ่อของฉันทยืนกราน

พ่อของฉันทที่ผลักเปเรซออกจากประตู กลับมายิ้มและบอกฉันท

"กินอาหารเช้าที่พ่อเตรียมไว้ เทีย เราจะเจอกันอีกครั้งตอนเที่ยง"

ประตูปิดด้วยเสียงคลิก และฉันทรู้ว่าฉันทถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว "เปเรซ

เขาจะโอเคไหม?"

พ่อของฉันทดูโกรธด้วยเหตุผลบางอย่าง

แต่แล้วกลืนแพนเค้กร้อนๆก็ลอยขึ้นมาระหว่างฝ่าปิดอาหารที่เปิดเสียง

ท้องของฉันทร้อง

"เออละ เขาจะดูแลมันเอง"

อย่าบอกฉันทว่าคนอย่างเปเรซจะถูกกลืนแกล้งโดยคนอย่างพ่อของฉันท

บุเป็นคนเดียวในคฤหาสน์นี้ที่สามารถเลือกเปเรซได้จริงๆ

พ่อจะดื่มแบบนั้นสักพัก

ฉันทคิดอย่างเบาๆและยกส้อม

ไม่เคยฝันว่าเปเรซจะถูกพาไปที่อาคารหลักของคฤหาสน์และมีอาหารเช้าที่ไม่สบายใจมากกับบุและพ่อของฉันท

เวลาที่เต็มไปด้วยแสงแดดยามบ่าย

จักรพรรดินีลารีนีจัดเวลาน้ำชาเป็นครั้งแรกในรอบนาน

ตั้งแต่ความล้มเหลวในการผ่านกฎหมายการสืบทอดบุตรคนแรก

จักรพรรดินีใช้ชีวิตเงียบๆอยู่พักหนึ่ง

ดังนั้นผู้ติดตามทั้งหมดของลารีนีจึงเต็มทีนั่ง ในหมู่พวกเขา

หัวหน้าตระกูลซูโซเป็นตัวละครหลัก

เมื่อพิจารณาจากรูปลักษณ์และประสบการณ์ในอดีตในฐานะผู้บัญชาการอัศวิน

เขาดูเหมือนไม่มีความเกี่ยวข้องกับเวลาน้ำชา

แต่จากที่เขาั่งอยู่ข้างจักรพรรดินีและยกถ้วยชาขึ้นเข้ากันกับเครื่องลายครามสีขาวละเอียดอ่อน

ต่อหน้าผู้เข้าร่วมจำนวนมาก

จักรพรรดินีแสดงความเป็นมิตรโดยการสนทนาอย่างเป็นมิตรกับขานตัน ซูโซ

"ในระหว่างนี้

ฉันรู้สึกไม่สบาย ดังนั้นฉันภูมิใจในหัวหน้าตระกูลมาก

ฉันหวังว่าคุณจะไม่รู้สึกแยเกินไป" "คุณไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น

จักรพรรดินี"

รอยยิ้มของจักรพรรดินีลวี่นี่ลึกขึ้นเพื่อตอบสนองต่อคำตอของสภาพของหัวหน้าตระกูลซูโซ

"ฉันชอบแสงแดด เราไปเดินเล่นกันสักพักไหม?"

จักรพรรดินีเสนอขึ้นมาอย่างฉับพลัน

".....แน่นอน" หลังจากหยุดพักสั้นๆ หัวหน้าตระกูลซูโซพยักหน้า

สายตาของผู้คนที่เข้าร่วมเวลาน้ำชาจับตาสองคนที่

"เราต้องหยุดเลือดให้เร็วที่สุด.....!" ฉันไม่สามารถพูดได้มากกว่านี้

ทันใดนั้นดูเหมือนว่าโลกกำลังมืดลงและมมมมมก็แคลง "เลดี้ฟลอเรนเทีย!"

เหมือนกับเปเรซ ร่างกายของฉันเสียสมดุลและล้มลง ฉันยังไม่สามารถหมดสติได้

ฉันเปิดตาที่ปร่ามัวและตรวจสอบมือที่ถือมีดนิ้วที่ถูกตัดขณะดึงดาบออกเปลี่ยนสีเป็นดำ

ฉันบีบดาบในมือของอัศวินและพูดคำต่อคำ "บนดาบ บนดาบ.....สีน้ำเงินเข้ม

พิษ....."

นั่นคือทั้งหมดที่ฉันสามารถพูดได้ "เลดี้! เลดี้!"

แม้แต่เสียงของอัศวินที่ตะโกนดังๆ ก็ไกลออกไปเรื่อยๆ

ความทรงจำเปิดเผยเหมือนภาพหลังในจิตสำนึกที่จางหายไปเหมือนหลับไป

ออร่าของนักฆ่าสีน้ำเงินที่เทียบเท่ากับออร่าของเปเรซ IWBMITL - Part 2

"หลีกทาง

หลีกทาง!" เบททิเห็นเทียในอ้อมแขนของอัศวินปิดปากเขา

เพราะเขาคิดว่าเขาจะกรีดร้องถ้าไม่ทำ "ให้เลดีนอนบนเตียง!"

คลาริวนที่วิ่งเข้ามาบอกกับอัศวินของลอมบาร์ดี "เลดี้ฟลอเรนเทีย

ได้ยินฉันไหม

เลดี้เทีย!" แม้จะมีเสียงจริงใจของคลาริวน

ดวงตาที่ปิดสนิทของเธอไม่ขยับเลย

"รีบไปเรียกดร.เอสตรา!" พ่อบ้านของอาคารเสริมสังคนรับใช้ด้วยความตกใจ

แต่แม้ในความวุ่นวายนั้น เบททิก็ไม่สามารถหายใจได้ขณะปิดปาก

'มันเป็นความผิดของฉันทั้งหมด' เขาลดการ์ดลง เมื่อเร็วๆ

นี้เครือข่ายข่าวกรองได้ขยายไปทางเหนือมากขึ้นและวุ่นวาย

ดังนั้นนี่คือราคาของการละเลยการเคลื่อนไหวของจักรพรรดินีเป็นเวลาหลายวัน

"เจ้าชายอยู่ที่ไหน?" "ฉันพาเขาไปที่ห้องข้างๆ อย่างเร่งรีบ

แต่เขาเสียเลือดมาก....." "บ้าเอ๊ย!" คลาริวนตะโกน

มือของเขาที่มักจะเยือกเย็นสั่น

ดวงตาของเขาที่เต็มไปด้วยความกลัวจับฟลอเรนเทียที่นอนอยู่บนเตียง

สีหน้าซีดของเธอดูเหมือนจะบิลมหายใจของเขาไม่ให้แปลกแม้ว่าเขาจะหยุดหายใจทันที

"ดร.เอสตราอยู่ที่ไหน?" เวลารอเหมือนความอับอาย

จากนั้นมีคนพิมพ์ด้วยความประหลาดใจ "กา ลอร์ดกัลลาซาน....."

โหล่ของคลาริวนที่แข็งตัวสะดุ้งอย่างมาก เมื่อเขาค่อยๆ เงยหน้าขึ้น

เขาเห็นกัลลาซานยืนเหมือนถูกตอกตะปูที่ประตู

เขาหมดหวังเมื่อเห็นลูกสาวของเขาที่หมดสติไม่กระพริบตา "ฉันขอโทษ"

คลาริวนพูดแบบนั้นและก้มศีรษะ

เขาไม่สามารถสนับสนุนฟลอเรนเทียได้อย่างถูกต้อง

นั่นคือเหตุผลที่เขาไม่สามารถเห็นใบหน้าของกัลลาซานได้

รู้ว่าพ่อและลูกสาวใกล้ชิดกันแค่ไหนและความรักของกัลลาซานที่มีต่อลูกสาวของเขาลึกซึ้งแค่ไหน

คนคิดว่าไม่แปลกถ้ากัลลาซานล้มลงและเสียชีวิต อย่างไรก็ตาม คลีก

กัลลาซานเดินเข้าไปในห้องและปิดประตูทันที "พ่อบ้าน" เสียงสงบ

"คุณเรียกดร.เอสตราไหม?" "ใช่ ลอร์ดกัลลาซาน"

"เงินคุณออกไปและเจียบคนที่รู้เรื่องนี้เดี๋ยวนี้" ".....ใช่?"

"โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

มันไม่ควรเข้าหูพ่อของฉัน" "โอ้ ฉันเข้าใจ" พ่อบ้านวิ่งออกจากห้อง

และกัลลาซานเดินเงียบๆ ไปที่ข้างเตียง สักครู่เขาสบตากับคลาริวน

แต่ดวงดาสีเขียวเย้นๆ มีเพียงเทียอีกครั้ง โชคดีที่ไม่นานหลังจากนั้น
เอสติราก็รีบเข้ามาในห้อง "ฟลอ เลดีฟลอเรนเทีย.....!"
เธอประหลาดใจกับการปรากฏตัวที่หมดสติของเทีย
เอสติราเริ่มตรวจสอบสภาพของเทียทันที
และเธอพบรอยแผลเป็นที่นิ้วที่เปลี่ยนสีดำ
"ฉันคิดว่าเป็นเพราะสิ่งนี้....."
จากนั้นอัศวินที่ยืนอยู่ข้างหลังส่งมิดให้ "ก่อนหมดสติ เลดี้พูดถึงพิษ"
".....พิษ?" กัลลาฮานที่เงิบมาตลอดตอบเป็นครั้งแรก
คลาริอันและเบทก็เข้าใจไม่ก็ก้าว
เอสติราที่ได้รับมิดด้วยใบหน้าที่ระมัดระวังเปิดกระเป๋าเย็บและลองทำสิ่งนี้และสิ่งนั้นก่อนพูด
"ดูเหมือนว่าจะถูกพิษโดยแมงมุมมิติ" "ไม่ใช่ว่ามันมีพิษหรือ?"
เบทถามด้วยเสียงสั่น
"ใช่ แต่โชคดีที่เรามียาแก้พิษ" "คุณบอกว่ามันรักษาได้หรือ?" "ใช่
เธอจะลำบากสักพัก
แต่เธอจะหายดี" กัลลาฮานเซเล็กน้อยที่คำตอบของเอสติรา
เขารู้สึกโล่งใจเล็กน้อยเมื่อพูดว่าเทียสามารถดีขึ้นได้
"บางที่เจ้าชายอาจถูกพิษด้วยพิษเดียวกัน ดังนั้นฉันจะไปเอายาแก้พิษ"
เอสติราที่พูดแบบนี้วิ่งกลับเข้าไปเหมือนที่เธอเข้ามา "เทีย....."
กัลลาฮานที่อยู่ห่างจากเตียงราวกับกลัวที่จะเข้าใจค่อยๆ
ขึ้นไปหาลูกสาวของเขา
จากนั้นเขาก็ยื่นมือที่สั่นเทาออกมาและเช็ดหน้าผากของเทียอย่างเบาๆ
ต่อหน้าจากเศร้า
ทุกคนที่อยู่ในห้องไม่มีทางเลือกนอกจากเงิบ *** จีค
ทางกองที่สวมโดยหัวหน้าครอบครัวซูโซถูกจิกออกอย่างหยาบคาย
จากนั้นเลือดแดงก็ไหลออกมาจากรอยแตกที่เปิดเผย
บางที่ตาบของเจ้าชายที่สองอาจตัดกระดูก
แต่ความเจ็บปวดที่แตกต่างจากบาดแผลปกติธรรมดาเขา (T/N: โอ้ มันคือคุณจริงๆ
ขานตัน)
แต่ขานตัน
ซูโซเทแอลกอฮอล์เข้มข้นลงบนมันเพราะมันเป็นบาดแผลลึกที่แม้แต่หมอก็ไม่สามารถเรียกได้
"โอ้ย!" เสียงครวญครางที่เจ็บปวดไหลออกมาในความร้อนที่เผาไหม้ของเนื้อ
ขานตัน
ซูโซเทแอลกอฮอล์เข้าปากเช่นกัน
อัศวินที่ไม่รู้วิธีปกป้องร่างกายด้วยออราคงจะถูกตัดขา
นักฆ่าสวมหน้ากากเข้ามาใกล้เขา
ขณะที่เขาเซดเหล้าที่ไหลลงมาจากปากด้วยแขนเสื้อ
"ทำไมคุณไม่ฆ่าเขา?" มันเป็นเสียงขุ่นๆ ที่ดูเหมือนจะขุดเหล็ก ขานตัน
ซูโซไม่สนใจเขาและหยิบผ้าพันแผลและพันรอบต้นขา
จากนั้นนักฆ่าที่ดุร้ายก็เข้ามาใกล้และพูดประชดประชัน "ต้องมีช่องว่าง
คุณกลัวที่จะฆ่าเจ้าชายหรือกลัวที่จะสูญเสียความรู้สึกของดาบจนมองไม่เห็นช่องว่าง....."
แต่ฆาตกรไม่สามารถพูดจบได้ ฮวง
มันเป็นเพราะปลายดาบที่ปกคลุมด้วยออราสีเงินอยู่ตรงหน้าแอปเปิลของอดัม
"คุณ"
ขานตัน ซูโซจ้องมองนักฆ่า "ทำไมคุณถึงใช้พิษ?"
ดวงดาที่เย็นเยียบที่มองผ่านผมที่ยุ่งเหยิงไหลลงมา
นักฆ่ารู้สึกถึงการฆ่าที่เพียงพอที่จะเจ็บผิวของเขา
"คุณบอกว่ามีช่องว่าง?" ขานตัน
ซูโซเทแอลกอฮอล์เข้าปากอีกครั้งและถามด้วยเสียงหยาบ "บอกฉัน
เมื่อไหร่ฉันมีโอกาส?"
"โอ้ แน่แน่นอนเมื่อเจ้าชายพยายามปกป้องเด็กสาว....." "ฮา"
หัวหน้าครอบครัวซูโซหัวเราะอย่างไร้ค่า ในเวลาเดียวกัน

กวาดผมหน้าม้าของเขาอย่างประหมา
 เลือดแดงบนมือของเขาทำให้ใบหน้าของเขาเยื้องเหียงไปหมด
 "ถ้าฉันผลักดาบในระหว่างนั้น
 มือของฉันคงจะปลิวไป" ขานตันพูดคำราม จ้องมองนักฆ่าอีกครั้ง
 "คุณไม่รู้เลยว่าเจ้าชายที่สองมาไกลแค่ไหนไหม?"
 ไม่ใช่แค่ดันขาที่ถูกตัดด้วยออราของเขาที่จบลงด้วยการยุ่งกับเขา
 "ฉันยังปวดกระดูกอยู่" ขานตัน ซูโซพึมพำ
 ขณะที่เขากำและเปิดมือขวาซึ่งกระแทกดาบหลายครั้งกับเจ้าชายที่สอง
 จากนั้นเขาก็พูดโดยรัดผ้าพันแผลอีกครั้ง "บอกจักรพรรดินี ฉัน ขานตัน ซูโซ
 รักษาสัญญา" สัญญาใดๆ นั้น ขานตันกัดฟัน
 จักรพรรดินีลาวินี่เป็นผู้หญิงที่มีไหวพริบแปลกๆ
 นั่นคือเหตุผลที่เขาเป็นแบบนี้ตอนนี้
 หน้ากากที่ปิดบังใบหน้าอย่างซึ่ขลาดนอนอยู่บนพื้น ขณะที่เขามองมัน
 เขากลับมาสบตาที่กำลังจะขึ้นมาอีกครั้ง และขานตัน ซูโซกลืนเหล้า
 "คำสั่งของจักรพรรดินีคือการฆ่าเจ้าชายที่สอง ดังนั้นความล้มเหลว....."
 ซูโซ
 ลมกระหันหันพัดแรงราวกับจะลอกหน้ากากของนักฆ่าออก มันไม่ใช่ลม
 ไม่มีทางที่ลมแรงขนาดนี้จะพัดเข้ามาในห้องที่ปิดอยู่
 มันเป็นการโจมตีอย่างรุนแรงต่อนักฆ่าโดยออราของหัวหน้าครอบครัวซูโซ
 ความรู้สึกบีบคั้นมหาศาลบดขยี้กระดูกอกของนักฆ่า
 "ออกไปก่อนที่จะฆ่าคุณ" ขานตัน
 ซูโซพูด พลางหายใจออกซึ่วิต นักฆ่าในที่สุดก็สะดุดออกไป
 เห็นหลังที่น่ารังเกียจนั้น
 ขานตัน ซูโซรวบรวมออราของเขา "อู๋" มีเสียงถอนหายใจหนักๆ
 และเมื่อเขามองขึ้นไปทันที เขาเห็นตัวเองในกระจกที่มุมห้องนอน แคร็ก-!
 ดาบของหัวหน้าครอบครัวซูโซบินเข้ากระจกและติดอยู่ ขอขอบคุณความแข็งแรง
 เลือดไหลลงผ้าพันแผลอีกครั้ง ขานตัน
 ซูโซนั่งในห้องมืดจ้องมองตัวเองในกระจกที่แตกอยู่ครึ่งหนึ่ง
 ภายในห้องนอนที่เงียบสงบ
 "หอบ!" "หอบ!" เปเรชที่นอนตายหายใจลึกๆ และลืมหดขึ้น
 เพดานที่กะสลับด้วยต้นไม้โลก
 สัญลักษณ์ของลอมบาร์ดี เมื่อรู้ว่าที่ที่เขาอนอยู่คือคฤหาสน์ลอมบาร์ดี
 เปเรชยกตัวขึ้น "อึ้ย!" ความเจ็บปวดระเบิดราวกับถูกดาบฟันอีกครั้ง
 แต่ไม่สามารถหยุดเปเรชได้ มีเพียงหนึ่งเดียวในหัวของเขา "เทีย.....!"
 ติบ
 ร่างของเปเรชกลิ้งออกจากเตียงขณะเคลื่อนไหวโดยไม่ลุกขึ้นอย่างถูกต้อง
 เขาไม่สามารถควบคุมร่างกายได้ตามต้องการ แต่เปเรชยังคงเคลื่อนไหว
 แม้ว่าเขาจะคลานสี่ขาเหมือนสัตว์ เขาก็ต้องหาเทีย "ย เจ้าชาย!"
 จากนั้นประตูเปิดออกและชายหนุ่มวิ่งเข้ามาอย่างประหลาดใจที่เห็นเปเรชคลานบนพื้น
 มันเป็นหมอหรือคนที่มึนกลืนสมุนไพโร "คุณยังไม่สามารถเคลื่อนไหวได้!
 ถ้าบาดแผลเปิดอีกครั้ง อ้า!"
 เลือดแดงซึมออกมาระหว่างผ้าพันแผลราวกับว่าบาดแผลที่หลังที่ปิดสนิทแทบจะเปิดอีกครั้ง
 "เทียอยู่ที่ไหน.....?" เปเรชบีบเข้าไปและถาม
 "เลดีอยู่ในห้องข้างๆ..... เจ้าชาย
 อย่าทำแบบนี้และนอนลงอีกครั้ง.... อึ้ย!" ออลิเยร์
 ศิษย์และเพื่อนร่วมงานของเอสตรา
 หยุดพูดภายใต้การจับคอเสื้อที่แข็งแรง
 "นำทางฉัน.....นำทางฉันไปที่ที่เทียอยู่"
 ด้วยท่าทางสิ้นหวัง ออลิเยร์ถอนหายใจเบาๆ "ฟังฉัน"
 ออลิเยร์พูดขณะสับสนุนเปเรช
 "มันต้องยากเพราะฉันยังไม่ได้ให้ยาแก้ปวด....." เป็นหลักฐาน

ร่างกายของเปเรชเปียกโชกไปด้วยเหงื่อเย็น
แต่เปเรชก็ดื่มน้ำและเคลื่อนไหวไปยังห้องข้างๆ ที่ออลิเยร์บอก คลีก
ในที่สุดประตูเปิดออกและเปเรชพบเทียนนอนอยู่บนเตียง
ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่ไม่สามารถเทียบได้กับบาดแผลที่หลังของเขาในขณะนั้นบีบหัวใจของเขา
".....เทีย" เธอไม่ตอบ
มีเพียงหน้าอกของเธอที่ขึ้นลงเล็กน้อยด้วยลมหายใจของเธอที่ปลอบโยนเปเรช
"บาดแผลเล็กๆ นำพิษเข้ามา แต่ไม่มีบาดแผลอื่นๆ"
กังวลว่าเปเรชอาจหมดสติอีกครั้ง
ออลิเยร์อธิบายอย่างรวดเร็ว สะดุด
เปเรชพยายามไปถึงข้างเตียงและล้มลงบนเก้าอี้
ผ้าพันแผลที่หลังของเขาซึ่งเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นทั้งหมดถูกย้อมเป็นสีแดง
มันดูเหมือนและยากเกินไปสำหรับเจ้าของแห่งจักรวรรดิ
"อย่ากังวล...เธอจะตื่นเร็วๆ"
นี่" แม้แต่คำพูดของออลิเยร์ เปเรชก็ไม่สามารถละลายสายตาจากเทียได้
ไม่มีลักษณะเช่นนั้นที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาเสมอไป
ร่างกายของเทียที่สิ้นด้วยความกลัวบนม้าที่วิ่งยังคงชัดเจน "ฉันขอโทษ"
เปเรชพูดด้วยศีรษะที่ก้มลง
ปลายนิ้วที่สิ้นเทาของเขาแทบจะสัมผัสผิวของเทีย
"ฉันขอโทษ เทีย" ตึก น้ำตาหยดจากตาของเปเรชด้วยเสียงเล็กๆ
"ฉันขอโทษที่ทำให้คุณมีส่วนร่วม" ในทอระบายน้ำนี้ ในเส้นทางนรกนี้
ที่จักรพรรดินีและเขา หนึ่งในสองคนต้องตาย หยดน้ำตาหนักๆ
ซึมเข้าไปในผ้าปูที่นอน
IWBMITL - Part 2 ฉันรู้สึกหนัก
แต่ฉันยกเปลือกตาขึ้นด้วยความพยายามทั้งหมดของฉัน
ภาพที่ฉันเริ่มเห็นคือห้องนอนของฉัน โชคดี
และฉันรู้สึกถึงมือใหญ่ที่จับมือซ้ายของฉันแน่น ".....เปเรช"
มันคือเปเรชที่นอนหลับบนเตียงของฉันด้วยผ้าพันแผลทั่วร่างกาย
"คุณตื่นแล้วเหรอ?"
"ไอ้ เอสตรา" ฉันตั้งใจที่ได้เห็นเอสตราเป็นเวล
"ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติม โทรหาฉันได้เลย!"
ลอเรลกล่าวทักทายอย่างร่าเริงและออกจากห้องไป ไม่นานนัก
การเย็บเย็บก็เปิดอีกครั้ง สามใบหน้าที่คุ้นเคยเข้ามาในห้อง
"ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วใช่ไหม?" ฉันถามขณะที่มองไปที่คลาริแวน "ใช่"
ถึงแม้การแข่งขันล่าสัตว์จะเริ่มขึ้นทันที เราก็พร้อมแล้ว"
"แล้วงานเลี้ยงคืนก่อนล่ะ?" คราวนี้ไวโอเล็ตตอบ
"การเตรียมงานเลี้ยงคืนก่อนก็เสร็จสิ้นแล้ว" "คุณต้องลำบากมากแน่ๆ
เพราะมีพื้นที่มากมายทั้งในและนอกห้องจัดเลี้ยง" "ไม่หรอก
เบทช่วยฉันมากเลย
ฉันจึงเสร็จงานโดยไม่มีปัญหา"
แต่รู้ถึงความลำบากของไวโอเล็ตที่ต้องใช้เวลาหลายคืน
ฉันตอบไหลเธอเบาๆ "เจ้าของอาคารของเราก็มีสุนัขที่ไม่เหมือนใคร"
เบทกล่าวขณะที่มองออกไปจากหน้าต่างที่ฉันยืนอยู่เมื่อสักครู่
"ในการแข่งขันล่าสัตว์ที่จัดขึ้นในนามของลอมบาร์ดี
ฉันสงสัยว่าใครจะสู้และฆ่าสัตว์ประหลาดได้มากที่สุด
และกฎในการรวบรวมส่วนของศพสัตว์ประหลาดเป็นหลักฐาน มันไม่มากเกินไปหรือ?"
แต่สำหรับคนที่พูดแบบนี้ ใบหน้าของเบทเต็มไปด้วยความสนุกสนานและความตาย
"ฉันแน่ใจว่าเหล่าขุนนางส่วนใหญ่ที่สมัครเข้าร่วมเพียงเพราะเป็นการแข่งขันล่าสัตว์ของลอมบาร์ดี
ตอนนี้เสียใจที่ตัดสินใจเข้าร่วม" "จริงหรือ?"
ฉันคิดว่าทุกคนจะยินดีต้อนรับการแข่งขันล่าสัตว์ใหม่"
"ขุนนางทั่วไปจะจมอยู่ในป่าที่น้ำกล้นนั้นเพียงแค่พบสัตว์ประหลาด
ฉันแน่ใจว่ามีหลายคนที่ยกย่องตัวเมื่อการแข่งขันเริ่มต้น"

"แต่ฉันตั้งเงินรางวัลทีหนึ่งไว้ค่อนข้างมาก ถ้าคุณกลัวก็หลีกเลี่ยงไป"

"คนที่ได้รับเชิญมาถึงหมดแล้วหรือ?" ไวโอะเล็ดตอบคำถามของฉัน "ใช่ ขุนนางที่ได้รับเชิญและข้าราชการบริพารของลอมบาร์ดีทุกคนได้รับการจัดห้องพักแล้ว" ขณะที่ฉันกำลังพูดกับไวโอะเล็ด คลาริแวนเข้ามาหาฉัน "เลดี้ฟลอเรนเทีย"

แต่ใบหน้าของเธอดูเหมือนจะกังวลเล็กน้อย "คุณพร้อมแล้วหรือ เลดี้ฟลอเรนเทีย?"

"ฉัน....." ฉันรู้ว่าคลาริแวนหมายถึงอะไร

เมื่อการแข่งขันล่าสัตว์เริ่มขึ้น

ไม่มีทางหยุดกระแสได้อีกต่อไป จากนั้นไปทุกอย่างจะดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

"ฉันพร้อมมานานแล้ว" ฉันอดทนมาอย่างยากลำบาก

ทางที่กลับมาหลังจากการเดินทางใหญ่กำลังจะสิ้นสุดลงทีละน้อย

ขณะที่ฉันวิ่งไปเพื่อจุดจบที่น่าตื่นตาตื่นใจ ฉันสุดลมหายใจเย็นๆ

ที่พัดออกมาจากหน้าต่างเพื่อทำให้ร่างกายที่ร้อนระอุของฉันเย็นลงด้วยความคาดหวังและความตื่นเต้น

จากนั้นฉันเห็นขบวนใหญ่ค่อยๆ เข้ามาใกล้ในระยะใกล้ ถึงเวลาที่จะก้าวต่อไป

"โอเค

ไปกันเถอะ" เมื่อฉันพูด สามคนที่กระจัดกระจายอยู่ในห้องก็ลุกขึ้นพร้อมกัน

ฉันลงบันได คลาริแวน ไวโอะเล็ด และเบเทหายไปที่ละคนอย่างชำนาญ

หลีกเลี่ยงความสนใจของผู้คน และเมื่อฉันมาถึงชั้นหนึ่ง

ฉันก็อยู่คนเดียวโดยไม่รู้ตัว ประตูหน้าก็มีคนมากมายอยู่แล้ว "โอ้ เลดี้ลอมบาร์ดีมาแล้ว" "เฮ้ หลบทางหน่อย" เมื่อฉันเข้ามา

ฝูงชนก็แยกออกเป็นสองทางโดยธรรมชาติ

ฉันเดินออกไปด้วยการพยักหน้าเล็กน้อยเพื่อขอบคุณ

เมื่อฉันมาถึงหน้าประตูวิลล่า

ฉันเห็นด้านหลังที่คุ้นเคยมาถึงก่อน "ปู" "โอ้ เทียมาแล้ว"

ปูของฉันที่กำลังดูขบวนที่เข้ามาใกล้ๆ ด้วยใบหน้าไร้อารมณ์

หักท่ายฉับด้วยรอยยิ้มกว้างเหมือนไม่เคยทำมาก่อน "เทีย พ่อก็มาแล้ว"

พ่อของฉันกล่าวขณะที่แสดงใบหน้าข้างๆ ปูของฉัน ข้างๆ

เขาคือลอเรลส์ที่มีใบหน้าตื่นเต้น (หมายเหตุ: ลอเรลส์คือสาวใช้ของเทีย

ลอเรลส์คือคุณลุงของเทีย เพื่อคุณสืบสน) แน่่อนว่าไม่มีวีแววของจริง

"มาเถอะ

ไปข้างหน้า" ปู พ่อ ลอเรลส์ และฉัน สี่คนของลอมบาร์ดี

ยืนอยู่หน้าฝูงชนใหญ่ที่รอต้อนรับ "คุณมาถึงแล้ว"

ชานาเน็ตหันกลับมามองเราและกล่าว

"นานแล้วที่ไม่เจอเทีย" รอยยิ้มอ่อนโยนยังคงเหมือนเดิม

"ฝ่าฝืนอยู่ที่ไหน?"

"อยู่ตรงนั้น" ที่ชานาเน็ตชี้ออกมา

ฉันเห็นอัศวินลอมบาร์ดีในชุดเกราะที่ส่องแสงและตรวจสอบอย่างดี

และหลังอัศวินและรองผู้บัญชาการ ฉันเห็นกิลลิวและแมรอนยิ้มให้ฉัน

ฉันโบกมือเล็กน้อยพอให้สองคนเห็นและมองไปข้างหน้าอีกครั้ง

ก่อนที่เราจะรู้ตัว

รถม้าหรรหาก็หยุดอยู่ข้างหน้าเรา เช่นเดียวกัน

กลุ่มอัศวินจักรพรรดิที่แต่งกายด้วยชุดพิชิตก็เข้ามาเป็นยามรอบๆ รถม้า

พนักงานที่รออยู่ริบวางที่ยืนหน้ารถม้า

และประตูรถม้าเปิดออกด้วยเสียงเล็กๆ

"ข้าเห็นจักรพรรดิ"

หลายคนที่ยืนอยู่หน้าประตูวิลลาลอมบาร์ดีโค้งหัวพร้อมกัน

"สาธุสา!" รวากับพอใจ

จักรพรรดิโยวานเนสก้าวออกจากรถม้าด้วยรอยยิ้มกว้าง

หลังจากนั้น จักรพรรดินีก็เหยียบพื้น เธอดูสวยงามเหมือนเดิม

สวมชุดเดรสสีน้ำเงินเข้มทำจากกำมะหยี่หนาและผ้าคลุมไหล่สีนํ้าเงินทำจากขนสัตว์ขาวละเอียด

จากนั้นอัสดานาและเปเรชก็ลงจากรถม้าคันที่สองที่หยุดตามมา

ดังนั้นสมาชิกสี่คนของราชวงศ์เดินเคียงข้างกันมาทางเรา
"ขอบคุณที่มาถึงที่นี่"
ปู่ของฉันทักทายก่อน "ขอบคุณที่เชิญข้า หัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดี"
จักรพรรดิโยวานเนสตอบปู่ของฉันท้วยรอยยิ้มกว้าง
ลอมบาร์ดีและดูเรลลีเผชิญหน้ากัน
มันเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่มารวมตัวกันที่การแข่งขันล่าสัตว์มุ่งความสนใจมาที่นี่พร้อมกัน

IWBMITL - Part 2 ระหว่างทางไปวิลล่าลอมบาร์ดี
มีความเจ็บที่อัดอั้นในรถม้าที่จักรพรรดิโยวานเนสและจักรพรรดินีลาวินีนั่งด้วยกัน
สองคนที่หายากที่จะอยู่ในที่เดียวกันนอกจากที่นั่งส่วนใหญ่
ไม่ได้พูดคำเดียว
โดยเฉพาะใบหน้าของโยวานเนสที่มองออกไปนอกหน้าต่างนั้นน่าดู
ถ้าเขาสามารถออกจากรถม้าคันนี้ได้ทันที
เขาคิดว่าเขาสามารถให้ทองคำแท่งจำนวนใดก็ได้
"อืม" ในที่สุดโยวานเนสก็โอ้อย่างไม่สบายใจ
เหตุผลที่เขากังวลเกี่ยวกับจักรพรรดินีมากคือแรงกดดันในการแต่งตั้งมกุฎราชกุมารที่เริ่มขึ้นเมื่อไม่นานมานี้
แน่นอนว่าไม่เคยมีโอกาสดังนั้นจักรพรรดินีจะพูดถึงเรื่องนี้โดยตรง
อย่างไรก็ตาม
ไม่มีข้อสงสัยว่าอัสเจนาสและจักรพรรดินีอยู่เบื้องหลังผู้ที่เร่งโยวานเนสให้แต่งตั้งมกุฎราชกุมารในการประชุม
แน่นอน "ฝ่าบาท" จักรพรรดินีเรียกโยวานเนสด้วยเสียงอ่อนโยน
"ข้าได้ยินว่ามีข้อเสนอเกี่ยวกับการแต่งตั้งมกุฎราชกุมารในการประชุมเมื่อเร็วๆ
นี้"
ตามคาด เป็นเขา โยวานเนสบิดปากอย่างไม่สบายใจ "ฝ่าบาทยังคงมีสุขภาพดี
แต่ท่านควรเข้าใจหัวใจของขุนนางที่กังวลเกี่ยวกับการเสียชีวิตที่ไม่คาดคิด
เผื่อไว้" เผื่อไว้ คำพูดทำลายความเจ็บของโยวานเนส
"พวกเขากังวลเกี่ยวกับจักรพรรดิหรืออนาคตของอัสเจนาส?"
"แน่นอนว่ามันคือความเป็นอยู่ของฝ่าบาทและจักรพรรดิล้มบรู่"
"ท่านคิดว่าข้าเป็นคนโง่" จักรพรรดินีไม่ซ่อนความไม่สบายใจอีกต่อไป
ดวงตาที่จ้องเย็นชา ทำให้เธอถอย วันนี้จักรพรรดินีลาวินีผลักดันมากขึ้น
"ข้าขอพูดอะไรบางอย่าง ฝ่าบาท" ที่คำพูดของลาวินี โยวานเนสหัวเราะเบาๆ
ราวกับจะให้ลองดู จักรพรรดิโยวานเนสมองจักรพรรดินีด้วยตาข้างเดียว
ในแวบแรกมันดูเหมือนจะเป็นมิตรและซื่อสัตย์อย่างจริงจัง
แต่มีเพียงความโลภสำหรับตัวเธอเองและครอบครัวของเธออยู่ในนั้น
มันเป็นแบบนี้เสมอตั้งแต่วันแรกที่พวกเขาพบกัน
ลาวินีไม่ใช่จักรพรรดินีของจักรวรรดิ แต่เป็นเพียง
'ลาวินีแห่งอัสเจนาส'
"ตอนนี้ฝ่าบาทเพียงแค่อ่านสิ่งที่ท่านต้องทำสักวันหนึ่ง" "ข้ารู้"
"ทำไมท่านถึงเลื่อนออกไปอีก?"
อย่างบอกข้าว่าท่านจะทำให้เจ้าชายที่สองเป็นมกุฎราชกุมาร"
คือของจักรพรรดิโยวานเนสบิดเบี้ยวเมื่อลาวินีถามคำถามด้วยท่วงท่า
"เลือดดำของแม่ข้าไม่สามารถเป็นเลือดของจักรพรรดิล้มบรู่ได้"
เสียงของลาวินีสงบ
เธอไม่ได้หมายถึงการเร่งรีบ ถ้ามีอะไรอื่น
มันเป็นเพราะเธอรู้ว่าจักรพรรดิโยวานเนสเห็นด้วยกับเธอในแง่ของความคิดเห็นเกี่ยวกับสายเลือด
"อืม" มีเสียงโอ้อีกครั้งจากโยวานเนส อัสตานาไม่เพียงพอ
แต่โยวานเนสไม่เคยคิดที่จะมอบบัลลังก์ให้เปเรซ
ดวงตาสีแดงและผมสีดำทำให้เขานึกถึงจักรพรรดิองค์ก่อน แม้ตอนนี้
เมื่อเขาหลับตา
งานของวันนี้ก็ถึงอย่างสดใสราวกับเมื่อก่อน.....
"ท่านจะตายด้วยมือของลูกชายของท่านเหมือนเขา โยวานเนส"
จากที่ล้อเลียนเขาเมื่อจักรพรรดิองค์ก่อนสาปแช่งเขาด้วยดวงตาเลือดยังคงรบกวนโยวานเนส
"ทีหลัง" จักรพรรดิเปิดตาที่ปิดอยู่และกล่าว "มาคุยเรื่องนี้ทีหลัง"

จักรพรรดินี"

พอตึ๊ดมาหยุด โยวานเนสเดินออกจากกรณมารวกับรอให้ประตูเปิด "ฮาฮาฮา!"

จักรพรรดินีลารีที่จ้องมองหลังจักรพรรดิที่หัวเราะเสียงดังราวกับว่าเขาไม่เคยอารมณ์เสีย

เดินตามเขาออกจากกรณมา มันก็เหมือนกันกับลารีที่ยิ้มสดใส

เมื่อทุกคนโค้งหัวอย่างสุภาพ

มีเพียงปีที่เผชิญหน้ากับจักรพรรดิโยวานเนสอย่างสงบ

อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครคิดว่ามันน่ากลัว

หัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดีเป็นแบบนั้น "มาเถอะ

ทุกคน ยกหัวขึ้น" มีบางอย่างดีเกิดขึ้น โยวานเนสกล่าวโดยไม่สูญเสียรอยยิ้ม

จันมองใบหน้าของจักรพรรดิโยวานเนสอย่างใกล้ชิด ยกหัวขึ้นเล็กน้อย

มันเป็นใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แต่ดูอึดอัด ราวกับว่าเขาถูกบังคับให้ยิ้ม

และจันรู้สึกถึงสายตาที่มองมาที่จันและหันหัวไป มันคือเปเรซ

เนื่องจากเป็นการปรากฏตัวอย่างเป็นทางการที่ทุกคนมอง เปเรซโค้งเจียนๆ

เมื่อพบสายตาจัน เช่นเดียวกัน

จันเงยหน้าขึ้นและฟังการสนทนาระหว่างปู่ของจันและจักรพรรดิโยวานเนส

"แต่การแข่งขันล่าสัตว์ในป่าของคนบ้า

หัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดีพยายามทำอะไรที่แตกต่างหรือ?"

"การแข่งขันล่าสัตว์ไม่ได้เตรียมโดยข้า แต่โดยหลานสาวของข้า

ฟลอเรนเทีย" "โอ้

จริงหรือ?" ดวงตาอยากรู้ยากเห็นของโยวานเนสมองมาที่จัน

"ข้าทำดีที่สุดแม้ทักษะของข้าจะไม่เพียงพอ ฝ่าบาท"

จันจับชายกระโปรงเล็กน้อยและโค้งเขาอย่างเขินอาย

จากนั้นจันส่งสัญญาณให้พนักงานลอมบาร์ดีที่รออยู่ข้างๆ จัน

ที่สัญญาณที่จันส่ง

พนักงานส่งอุปกรณ์ป้องกันสองชุดให้เจ้าชายทั้งสอง สีแดงสำหรับเปเรซ

และสีเหลืองสำหรับอัสดานา "นั่นคืออะไร?" จักรพรรดิโยวานเนสถามจัน

"มันเป็นอุปกรณ์ป้องกันสำหรับผู้เข้าร่วมการแข่งขัน นอกจากเจ้าชายทั้งสอง

ผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ จะสวมอุปกรณ์ป้องกันเดียวกัน"

"ข้าคิดว่าสีมันเข้มไปหน่อย

ไม่เหมาะกับชุดล่าสัตว์หรือ?" "แน่นอน

แต่ป่าของคนบ้าขึ้นชื่อเรื่องสภาพอากาศที่มีหมอก

ดังนั้นมันเป็นวิธีการหาความปลอดภัยของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

ถ้าคุณหายตัวไป.....เราต้องหาคุณในป่ามืด"

จันกล่าวเช่นนั้นและมองอัสดานาอย่างลับๆ

จันเห็นชายที่นาสงสารและกลัวอย่างมากสะดุ้งอย่างแรง ชีกลัว ตรงกันข้าม

จักรพรรดิโยวานเนสดูสนใจคำพูดของจันเกี่ยวกับอันตรายมากขึ้น

"นั่นทำให้ข้าสงสัยมากขึ้น ทำไมต้องจัดการแข่งขันล่าสัตว์ในป่าของคนบ้า?"

"ในฤดูใบไม้ผลิ สัตว์ประหลาดมักโจมตีสถานที่ใกล้ป่าของคนบ้า ฝ่าบาท"

จันพูดด้วยเสียงที่ชัดเจนเพื่อให้ทุกคนได้ยิน

"ดังนั้นขณะที่ทุกคนมาที่นี่เพื่อสนุกกับการแข่งขันล่าสัตว์

ข้าคิดว่ามันอาจเป็นประโยชน์สำหรับประชาชนของจักรวรรดิ"

"นั่นเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยม!" จักรพรรดิโยวานเนสตะโกนเสียงดัง

จากนั้นเขาถูคางที่มีหนวดเคราและกล่าว

"ข้าไม่สามารถถูกทิ้งไว้ได้ถ้ามันเป็นความคิดที่ดี ข้าจะเข้าร่วมด้วย"

นี่มันอะไรกัน?

มันเป็นคำพูดของโยวานเนสที่น่าชื่นชมมากจนจันคิดว่าจันอาจได้ยิน

เหล่าขุนนางที่กำลังเชียร์สถานการณ์ที่เปลี่ยนจากการดวลเป็นสนามรบ

รู้สึกแปลกๆ

และเอียงหัวถาม "แล้ววิธีการก้าวล่ะ?" อัศวินที่ฟังการบรรยายเจียนๆ ถาม

"มันคือ...." อีกครั้ง "ไม่มีความลังเล

ราโมน่าอธิบายอย่างเข้าใจง่ายในน้ำเสียงเจียนๆ ยิ่งเป็นเช่นนั้น

อัศวินจักรวรรดิยังกระหายที่จะเรียนรู้ ทุกคำที่ราโมน่า บรราน
 พุดเป็นทองคำ
 เป็นคำแนะนำที่เป็นเลือดและเนื้อสำหรับอัศวิน
 บางคนทะลุผ่านกำแพงที่ถูกปิดกันมาหลายเดือนโดยไม่มี ความก้าวหน้า
 "เมื่อสักครู่.....คำว่า 'ครึ่ง' หมายถึงอะไร?" เซอร์ สโลน ถามราโมน่า
 "คุณกำลังบอกว่าศิลปะการต่อสู้จักรวรรดิที่เรารู้จักนั้นไม่สมบูรณ์ครึ่งหนึ่ง?"
 ราโมน่ามองไปด้านหนึ่งแทนที่จะตอบ
 เธอตรวจสอบภาพของฟลอเรนเทียที่ยืนอยู่ในเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย
 ราวกับรอคำสั่งสุดท้าย พยักหน้า ฟลอเรนเทียพยักหน้าเล็กน้อย พุ!
 ราโมน่าที่ถอนหายใจสั้นๆ พุด "ใช่
 ศิลปะการต่อสู้บรรานที่ถูกส่งต่อเป็นศิลปะการต่อสู้จักรวรรดิ เป็น
 'สำเนาที่ไม่สมบูรณ์' ที่มีหลายส่วนถูกละเว้น" "ฮึ....."
 บรรพบุรุษของตระกูลบรรานที่สร้าง 'ศิลปะการต่อสู้จักรวรรดิ'
 ปรับปรุงศิลปะการต่อสู้บรรานเพื่อให้คนจำนวนมากเรียนรู้ได้อย่างปลอดภัยและรวดเร็ว
 ในกระบวนการนั้น ส่วนที่ไม่จำเป็นหรือยากที่จะเรียนรู้ถูกละเว้น"
 เสียงสดชื่นของราโมน่าดังก้องในอากาศยามค่ำคืน "แต่จากรุ่นสู่รุ่น
 ตระกูลบรรานได้เรียนรู้ศิลปะการต่อสู้บรรานที่ไม่ได้แก้ไข
 และบนพื้นฐานนั้น
 พวกเขาได้รับตำแหน่งหัวหน้าอัศวินจักรวรรดิและสอนอัศวิน แต่....." "อา
 ดังนั้น....." ผู้คนเข้าใจพร้อมกัน
 เหตุผลที่ตระกูลบรรานที่ทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการอัศวินจักรวรรดิหายไป
 และในเวลาเดียวกัน ความสำเร็จของอัศวินจักรวรรดิเริ่มลดลงอย่างละเอียด
 "หลายสิ่งที่ฉันรู้เป็นผลจากความพยายามของพ่อและผู้รอดชีวิตจากตระกูลบรรานในช่วง
 40 ปีที่ผ่านมา" ผู้ชายอยู่ในความวุ่นวาย
 และสายตาที่มองไปยังราโมน่าก็เริ่มรวมตัวกันที่คนอื่น
 "ให้ฉันประกาศผลการดวล"
 มันคือจักรพรรดิ โยวานเนส ด้วยใบหน้าที่แข็งทื่อ
 "ผลจากการดวลเพื่อเกียรติยศ
ตัวแทนของฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี ชนะ"
 สายตาเย็นของโยวานเนสมองไปที่อัสดานา
 เขาเหมือนคนที่น่าสมเพชที่นั่งอยู่ด้วยใบหน้าที่สีแดงสด
 ไม่สามารถหนีไปได้เพราะมีสายตามากมายที่มองเห็น
 จากนั้นราโมน่าก็เคลื่อนไหว
 ถือดาบของเธอเอง เธอก้าวเดิน และเธอยืนอยู่หน้าฟลอเรนเทีย ชูรั้ง
 ราโมน่าที่สนับสนุนดาบด้วยมือทั้งสองข้าง คุณเขาลงช้าๆ
 หนึ่งข้างหน้าฟลอเรนเทีย
 และพูดอย่างเคร่งขรึม "ราโมน่า บรราน
 ฉันขอมอบชัยชนะและเกียรติยศให้แก่เลดี"
 นี่เป็นพิธีทั่วไปที่ตัวแทนที่ชนะการดวลทำ แต่สำหรับลอมบาร์ดีและบรราน
 บรรยาการรอบๆ กลายเป็นแปลก "ขอบคุณที่ต่อสู้อย่างกล้าหาญ เลดี บรราน"
 ฟลอเรนเทีย
 ลอมบาร์ดี ลูกขึ้นช้าๆ และรับดาบของราโมน่าด้วยมือทั้งสองข้าง
 และพูดกับอัสดานา
 "ตอนนี้ฉันต้องการให้คุณขอโทษ" ร่างกายของอัสดานาสั่นสะเทือนอย่างแรง
 "ขอโทษที่คุณหมิ่นแค้นของฉันและดูถูกเกียรติของฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี"
 "ฉันไม่ได้สร้างคำพูดที่ฉันไม่ได้.....!" อัสดานากระโดดขึ้นและตะโกน
 จนถึงที่สุด
 มันเป็นท่าทางที่เขาไม่ได้ทำอะไรผิด "เจ้าชายองค์แรก" อย่างไรก็ตาม
 ต่อหน้าเสียงเย็นของโยวานเนส ความโมโหก็ลดลงอย่างรวดเร็ว "เอ่อ ฉัน...."
 อัสดานากำหมัดแน่น อะไรทำให้เขาโกรธมาก
 เขาจ้องมองฟลอเรนเทียที่ร่ออย่างสงบและพูดบิบบ

"ฉันขอโทษ ฉัน.....ทำผิดพลาด"

แม้ว่าคำขอโทษที่เธอได้รับหลังจากการตกลงจะไม่สำคัญ

ฟลอเรนเทียยกไหล่ครั้งหนึ่ง "บ้าเอ๊ย!" อัสดานาที่มีสติด้วยความอับอาย

สลับและออกจากที่นั่ง สายตาหลายร้อยคู่บินตามหลังอัสดานาและผล็พลั้งของเขา

"มันเพียงพอแล้ว" จักรพรรดิ โยวานเนส ลุกขึ้นจากที่นั่งพูดเช่นนั้น

และเขากลับมามอง

"ชื่อของคุณอีกครั้งคืออะไร?" "ราโมน่า บราวน์ พระองค์ท่าน"

ราโมน่าคุกเข่าลงอีกครั้งและตอบอย่างสุภาพ

"ความสัมพันธ์ของคุณกับหัวหน้าตระกูลบราวน์คืออะไร?" "เขาเป็นพ่อของฉัน"

"ใช่....." ปลายคำพูดของโยวานเนสยาวขึ้น

และแอบมองไปที่มือขวาของเธอที่ถือดาบ

มันไม่ได้ถูกตัดแต่เป็นมือปกติ "คุณเข้าร่วมการแข่งขันล่าสัตว์ไหม เลดี

บราวน์?"

"ใช่ ฉันไม่เก่งพอ แต่ฉันเข้าร่วมในนามของตระกูลบราวน์ พระองค์ท่าน" "ใช่

ขอให้โชคดี" โยวานเนสหันหลังกลับ ทิ้งไว้เพียงคำนั้น

ไม่มีการกล่าวถึงดาบระดับสูงที่ราโมน่าแสดงเมื่อครู

ราโมน่าห่อไหล่ลงเล็กน้อย

อย่างไรก็ตาม อัศวินจักรวรรดิที่ตามอัศวินรักษาการณ์ของจักรพรรดิ

หันกลับมามองราโมน่า สายตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ยังค้างคา

มีการจับเบาๆ

ที่ไหล่ของราโมน่า ยืนอยู่ในฝูงชนที่ค่อยๆ กระจาย "เลดี ลอมบาร์ดี"

"อย่ากังวล

เลดี บราวน์ การกลับมาของดาบตระกูลบราวน์เป็นก้าวแรกที่ประสบความสำเร็จ"

เทียยม

ดวงตาสีเขียวของเธอเปล่งประกายสดใส "เชื่อก่อน" มันเป็นเรื่องที่แปลกมาก

เพียงแค่คำพูดและรอยยิ้ม ราโมนารู้สึกใจพองโต

มันเป็นความรู้สึกที่มันใจจริง

เธอไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไร "อัสดานา ใบหน้าที่โง่เขลามาอายุของคุณ"

เทียหัวเราะอย่างร้ายกาจ "หยอกล้อ หยอกล้อ"

ไหล่ของเธอที่พูดคำที่มีความหมายไม่ชัดเจนสั้นเหมือนเดินรำ IWBMITL -

Part 2

เช้าวันรุ่งขึ้น เนื่องจากเป็นวันที่การแข่งขันล่าสัตว์เริ่มต้นขึ้น

วิลล่าของลอมบาร์ดีจึงยุ่งตั้งแต่เช้านี้

นี่เป็นเพราะพนักงานดินและยุ่งตั้งแต่ก่อนรุ่งสาง

และในหมู่พวกเขามีผู้ที่ออกมาจากวังตามพระราชินี

สัณหาหลายคนที่เธอเข้ามาด้วยตามกำหนดการที่จะอยู่ตลอดการแข่งขันล่าสัตว์ถูกจัดเรียงใหม่ในมือของคนรับใช้

"การดูหมิ่น" พระราชินีที่นั่งบนโซฟาด้วยใบหน้าที่ไม่ดีเพราะนอนไม่หลับ

พูดเพิ่มพาดเผื่อ "กล้าดูหมิ่นฉันแบบนี้ได้ยังไง?" เมื่อคืน

ใบหน้าของลอมบาร์ดีผู้เดาที่นำคนของบราวน์และยิ้มอย่างมีชัยปรากฏขึ้นในใจ

ทำให้เธอไม่สามารถกำจัดมันได้

พระราชินีเดินปลายเล็บที่จัดเรียงอย่างระมัดระวังลงในหนึ่งห่มเก้าอี้

"สิ่งที่เหมือนแมลงที่ไม่เคยตาย" เธอหมายถึงตระกูลบราวน์

ตั้งแต่วันนั้นเมื่อกว่า

40 ปีที่แล้ว อังเกนาสได้ใช้แรงงาน เวลา

และทรัพยากรมากมายในการทำความสะอาดตระกูลบราวน์

พวกเขาติดตามผู้ที่ไม่มีมือขวาและฆ่าพวกเขาหากพวกเขามีชีวิตที่มั่นคง

และปล่อยให้พวกเขามีชีวิตอยู่หากพวกเขามีชีวิตที่น่าสมเพช

แต่แล้วพวกเขาก็รวมตัวกันและเริ่มวางแผนแบบนั้น

"ฉันควรฆ่าพวกเขาทั้งหมดในที่นั้นเมื่อวานนี้"

ดวงตาสีฟ้าของพระราชินีเปล่งประกายอย่างโหดเหี้ยม

ดินแดนที่อังเกนาสตั้งอยู่ตอนนี้เป็นที่ที่เธอจะสร้างบ้านในตะวันตกที่แห่งแสง

มันไม่สามารถถูกยึดคืนโดยบราวน์ที่อ่อนแอที่ไม่สามารถปกป้องดินแดนของพวกเขาได้
 ตระกูลบราวน์ไม่มีอะไรต้องกังวล
 มันเป็นเรื่องของการกวาดล้างพวกเขาอีกครั้งอย่างลับๆ อย่างไรก็ตาม
 "ชายชราที่นาราคาญ" ลูลัค ลอมบาร์ดี ไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้
 มันเป็นหัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดีที่เคยแทงมิดในหลังของเขาอย่างกะทันหันเหมือนครั้งนี้แม้ว่าเขาจะระวัง
 -"เห็นได้ชัดว่าพระราชินีไม่รู้วาระบัพบุรุษของเธอเกิดอะไรขึ้นหรือว่าตระกูลบราวน์มาถึงจุดนี้อย่างไร!"
 เขาไม่ได้พูดถึงการโจมตี
 ไม่มีใครในจักรวรรดิที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น
 ลูลัคต้องพูดถึงวิธีที่บราวน์สูญเสียดินแดนของพวกเขา "ดูสิจ"

เมื่อเลวีนีเรียก
 หัวหน้าตระกูลอังกะนาสที่กำลังตรวจสอบสัมภาระในห้องข้างๆ เข้ามาใกล้
 "คุณรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับตระกูลบราวน์บ้าง ดูสิจ?" "เมื่อพูดถึงดินแดน
 คุณรู้ว่าพ่อของเรานั้นเจียบขริมเกี่ยวกับมันเป็นพิเศษ" "ใช่ เขาเป็น
 แต่ฉันถามคุณเพราะคิดว่าคุณมีบางอย่างที่จะพูด"
 พระราชินีเลวีนีพูดด้วยความผิดหวัง
 "พ่อที่ไม่ช่วยเหลือนัก ไม่ต่างจากหลังจากที่เขาตาย"
 พระราชินีเลวีนีพูดคำหยาบด้วยใบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์
 "ฉันต้องกลับไปพบผู้อาวุโสของอังกะนาส มันจะไม่ทำงานแบบนี้"
 ใบหน้าที่หัวเราะของลูลัคดูน่ากลัว เลวีนีรู้สึกไม่สบายใจอย่างต่อเนื่อง
 มันชัดเจนว่าผู้ที่ประสบเหตุการณ์รอบๆ เวลานั้นจะรู้อย่าง "แม่"
 จากนั้นอัสตานาเข้ามาในห้อง "คุณจะไปไหน?" "อา เจ้าชาย
 แม่ของคุณจะกลับไปที่วังเพราะมีเรื่องเร่งด่วนเกิดขึ้น เจ้าชาย
 สนุกกับการแข่งขันล่าสัตว์และกลับมา"
 อัสตานาขยับตัวด้วยใบหน้าที่หัวเราะของพระราชินีเลวีนี
 "เกิดอะไรขึ้นเมื่อวานนี้.....คุณไม่โกรธเธอ?"
 เขาคิดว่าเขาจะเจอปัญหาใหญ่ทันทีที่เธอเห็นหน้าเขา
 รอยยิ้มอ่อนโยนของเธอที่ปกติแล้วดูน่ากลัว "ใช่
 มีความวุ่นวายเมื่อวานนี้ใช่ไหม?"
 พระราชินีเลวีนีมองไปที่อัสตานาและถาม ตอนนี้มันเกิดขึ้นแล้ว
 อัสตานากำลังรีบหาข้อแก้ตัว "ฉันสามารถอธิบายทุกอย่าง....."
 "เมื่อวานนี้"
 พระราชินีเลวีนีตัดคำพูดของอัสตานา
 "สมมติว่าเราเล่นในมือของลอมบาร์ดีเมื่อวานนี้
 เจ้าชาย" ".....ใช่?" นั้นหมายความว่าอะไร? "เราเล่นในมือของลอมบาร์ดี?"
 อัสตานาง
 "ฉันดูมินเลดี ลอมบาร์ดี ที่ฉันเริ่มต้นมันก่อน....." "อา
 ลูกชายของฉัน"
 พระราชินีเลวีนีตบแก้มของลูกชายของเธอ
 มันเห็นได้ชัดว่าเป็นความขัดแย้งกับฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดี
 ที่ทำให้เกิดการดวลเมื่อวานนี้ อย่างไรก็ตาม
 คนที่ดวลแทนคือสมาชิกของตระกูลบราวน์
 ดังนั้นทุกคนในที่นั้นได้เห็นความยอดเยี่ยมของศิลปะการต่อสู้บราวน์
 ไม่มีความบังเอิญที่สมบูรณ์แบบเช่นนั้น
 เลวีนีมั่นใจว่าสถานการณ์นั้นเองเป็นการจัดฉาก ครึ่งที่แล้ว
 เธอคิดว่าฟลอเรนเทียฉลาดเมื่อเธอเรียกเปเรซทำงานเลี้ยงอาหารค่ำของพระราชินีอย่างกะทันหัน
 เธอไม่เคยคิดว่าเธอจะทำการที่น่ารักเช่นนั้น
 พระราชินีเลวีนียิ้มอย่างเมตตาต่ออัสตานาที่ยังคงมองเธอด้วยตาเบิกกว้าง
 "เจ้าชายของเราไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องอะไร ปล่อยให้แม่จัดการ
 ฉันจะทำให้คุณขึ้นบัลลังก์โดยทุกวิถีทาง"
 มันเป็นเรื่องหวานเหมือนน้ำผึ้งของดอกกุหลาบที่มีหนาม "เออละ แม่"
 อัสตานาลังเลและพูด

"ถ้าฉันกลับไปทิวังกับคุณ.....ถ้าฉันได้รับบาดเจ็บสาหัสหลังจากเข้าร่วมการแข่งขันที่โง่เงา?
ดังนั้น....." "ไม่" พระราชินีเลวีนัดคำพูดอย่างเด็ดขาดและพูด
"ถ้าเจ้าชายอ่อนแอในเวลานี้ หมวกของเราทั้งหมดจะถูกเยาะเย้ย"
"แต่....."

อัสดานาทำเสียงร้อง เมื่อเกิดขึ้นเมื่อวานนี้
เขาตื่นเช้าและมองออกไปนอกหน้าต่าง
และปามาตแมนที่มีหมอกดูน่าสมเพช ก่อนการแข่งขันล่าสัตว์
หัวใจของเขาเต้นด้วยความกลัว "มันเป็นการแข่งขันที่พระองค์จะเข้าร่วม
ถ้าเจ้าชายยอมแพ้และกลับไปทิวังกลม ทุกคนจะเข้าใจผิดว่าคุณหนีไปเพราะกลัว
ไม่ใช่เหรอ?" มันน่ากลัว อย่างไรก็ตาม
อัสดานาสัมผัสริมฝีปากของเขาหลายครั้งด้วยใบหน้าซีด
และเขาพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ
"เจ้าชาย เคลื่อนที่ไปกับลูกชายขุนนางอื่นๆ แล้วทุกอย่างจะดี"
พระราชินีเลวีนัดลูกขึ้นจากที่นั่งไปทิวังมา และเธอพูด อย่างไรก็ตาม
อัสดานายังคงมองผ่านปามาตแมนที่มีด
เขาไม่มีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับเกียรติ ***
ในที่สุดก็ถึงเวลาการแข่งขันล่าสัตว์จะเริ่มขึ้น
ฉันอยู่บนแท่นหน้าผู้เข้าร่วมที่รวมตัวกันในที่เดียว
มันเป็นการอธิบายกฎของการแข่งขันล่าสัตว์

การหยุดการดำเนินงานทั้งหมดเพราะเหตุการณ์ที่ไม่สำเร็จไม่เพียงแต่เป็นการละเมิดสัญญาเท่านั้น
แต่คุณอาจไม่รู้ว่ามีประสิทธิภาพมากกว่าผลประโยชน์ที่ทั้งสองฝ่ายจะได้รับ"
"สำหรับฉัน ความปลอดภัยของชาวบ้านในพื้นที่สำคัญกว่าสิ่งอื่นใด
ดังนั้นฉันจึงใช้มาตรการ แม้ว่าจะมีผลประโยชน์ร้อยละ
แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะรักษาสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งไว้"
ภายนอกมันแล้งทำเป็นเพื่อชาวบ้านในพื้นที่มาก แต่ก็ไม่สมเหตุสมผลเลย
ชาวบ้านในพื้นที่ของชาวดัน
ซูโซว์ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการตัดสินใจนี้
ไม่ใช่ใครอื่นเลย
เป็นเรื่องธรรมดาเพราะลอมบาร์ดีและเพลเลตที่คิดเป็นมากกว่าครึ่งหนึ่งของปริมาณการส่งออกของที่ดินซูโซว์หายไป
ผู้ที่ทำธุรกิจกับพวกเขาและชาวนาในซูโซว์ที่ตัดสินใจจัดหาสินค้าและเมล็ดพืชกำลังมองท้องฟ้าด้วยมือเปล่าทั้งสองข้าง
ชาวดัน
ซูโซว์เป็นคนที่ยอดเยียมที่เดียวเหมือนยาขมที่ได้รับความเสียหายร้อยละเพื่อสิ่งที่เขาต้องการ
"มันเป็นเพียงทางเลือกสำหรับชาวซูโซว์ที่ห้ามการค้าขาย"
"คุณหมายถึงการทำให้พืชผลที่พวกเขาปลูกด้วยเลือดและเหงื่อในโกดังหรือ?"
ดวงตาของชาวดัน
ซูโซว์ที่เคยผ่อนคลายอยู่เสมอเมื่อได้ยินคำพูดของฉันทันซมขึ้น
ฉันไม่ได้หลบตาเช่นกัน
เขากำลังโต้เถียงเหมือนเขากำลังหมุนรอบบนพื้นน้ำแข็ง
แต่ฉันรู้ว่ามิอะไรอยู่ใต้ผิวหน้า ขณะที่เดียวและกลืนยาขมร้อยละ
ชัดเจนว่าชาวดัน
ซูโซว์กำลังเล็งไปที่การค้าของลอมบาร์ดีและเพลเลตคอร์ปอเรชัน
สถานที่ที่สองยอดนำสิ่งของมากมายทุกวันเหมือนมดที่เคลื่อนที่เป็นแถว
มันเย็นเหมือนไขแดงของดัลกัลที่แตก
ที่ดินที่ล้อมรอบด้วยที่ดินของซูโซว์และศูนย์กลางการค้าตะวันออกที่เคยเป็นของซูโซว์
มันคือเซสเซล ที่ดินของพ่อฉัน
"เนื่องจากหัวหน้าตระกูลซูโซว์เลือกมันเป็นเจ้าแห่งที่ดิน
ฉันให้ฉันเลือกเป็นเจ้าของยอด" และฉันจะไม่สามารถรอและดูได้
"ตัวอย่างเช่นยอดของลอมบาร์ดีและยอดของเพลเลตถูกตัดขาดจากทางใต้ทั้งหมดเป็นอย่างไร?"

IWBMITL - Part 2

หากยอดของลอมบาร์ดีและเพลเลตคอร์ปอเรชันถูกตัดขาดจากการค้าทางใต้ทั้งหมด
ผลลัพธ์ก็ชัดเจน ซูโซว์ขายเมล็ดพืชผ่านยอดหลายยอด

แต่แน่นอนว่าลูกค้ารายใหญ่ที่สุดคือยอดของฉันทองยอด
โดยทั่วไปแล้วการค้าตะวันตกดำเนินการโดยยอดของลอมบาร์ดี
และการค้าตะวันออกดำเนินการโดยเฟลเลตคอร์ปอเรชัน
แน่นอนว่าซูโรว์จะโอเคถ้าพวกเขาไม่ขายเมล็ดพืชไปทางตะวันออกและตะวันตกเหมือนที่ทำอยู่ตอนนี้
ผลกำไรของที่ดินทั้งหมดจะลดลงอย่างมาก
แต่ชาวบ้านในซูโรว์จะไม่เดือดร้อนในท้อง
แต่ภาพนั้นไม่ใช่สิ่งที่ขานตัน ซูโรว์ต้องการ
เช่นเดียวกับที่พ่อของฉันทองปรารถนาเมื่อเขาสร้างท่าเรือสำหรับเซสเซล
มันเป็นความปรารถนาของขานตัน ซูโรว์ที่จะเจริญรุ่งเรืองในความอุดมสมบูรณ์
ไม่ใช่แค่มีชีวิตอยู่ด้วยเมล็ดพืช
สิ่งเดียวกันนี้เป็นจริงสำหรับลอมบาร์ดีและเฟลเลตคอร์ปอเรชัน
แม้ว่าเราจะไม่จัดการกับทางใต้ในตอนนี้
ครอบครัวลอมบาร์ดีก็ยังไม่ล้มลงหรือเฟลเลตคอร์ปอเรชันก็ยังไม่ล้มลง
การค้าตะวันออกเป็นเรื่องยาก แต่สามารถทำได้ทางบกเหมือนก่อน อย่างไรก็ตาม
การเผชิญหน้าสุดขั้วระหว่างลอมบาร์ดีและซูโรว์เป็นการสูญเสียครั้งใหญ่สำหรับจักรวรรดิทั้งหมด
การต่อสู้ทางสายตาระหว่างฉันทองกับขานตัน
ซูโรว์ทั้งสองฝ่ายของห้องประชุมยิ่งยาวนาน
วันนั้นก็เจ็บมากขึ้น "หยุด" คำพูดสั้น ๆ
และหนักแน่นของเปเรชตัดความตึงเครียดที่ถูกบีบคั้น
"บันทึกของเฟลเลตคอร์ปอเรชัน
นำมา" ด้วยการเคลื่อนไหวมือเบา ๆ สิ่งทีเปเรชชี้คือกองเอกสารในมือของฉันทอง
รายละเอียดของความสูญเสียที่เกิดจากเหตุการณ์และสัญญาผ่านทางกับซูโรว์ถูกผูกไว้ด้วยกัน
เมื่อคลาร์เวนส่งสิ่งที่อยู่ในมือของฉันทอง เปเรชอ่านลงไปโดยไม่ลังเล
เปเรชที่ดูหน้าผากสองสามครั้งด้วยนิ้วมียาว ๆ เปิดปากพูด "ในสัญญา
มันเป็นการละเมิดของซูโรว์"
มีเสียงกลืนน้ำลายที่ดูเหมือนจะมาจากค่ายฝั่งตรงข้ามของฉันทอง อย่างไรก็ตาม
เขาไม่สามารถแสดงความไม่พอใจต่อหน้าเปเรชและเพียงแค่อ่อนไหวใจ
"รัฐของซูโรว์จะร่วมมือเพื่อเริ่มดำเนินการใหม่ทันที และตามสัญญา
จะชดเชยความสูญเสียเป็นสองเท่าให้กับลอมบาร์ดี" ".....ตกลง พระองค์"
ขานตัน
ซูโรว์ตอบอย่างสุภาพ แต่ฉันทองไม่หัวเราะเลย กลับกัน
ฉันทองพยายามไม่ทำให้หน้าตาเสีย
"น่าสงสัย" ฉันทองอยากให้ขานตัน ซูโรว์วิ่งพล่านและพูดว่า 'คุณทำไม่ได้
คุณไม่สมเหตุผล!' ไม่ว่าเขาจะรักดีต่อเปเรชแค่ไหน
มีเหตุผลใหญ่ที่เขาถูกกดดันให้ปกป้องตัวเองและพยายามประท้วง
แต่ทำที่ไร่เดียวสาอะไรเช่นนี้ มันเหมือนกับ... "หัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดี"
".....คะ" ฉันทองยืนเปเรชเรียกฉันทอง แต่ฉันทองไม่สามารถละสายตาจากขานตัน
ซูโรว์ได้
อย่างชัดเจน ฉันทองคือผู้ชนะของการประชุมครั้งนี้ แต่ไม่รู้ทำไม
ผู้ชนะอยู่ที่นั่น
ดังนั้นलगสิ่งหนึ่งของฉันทองกำลังบอก
".....หัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดีเป็นเจ้าของยอดทั้งสอง
ดังนั้นให้ความสนใจกับความปลอดภัยของการค้าของคุณมากขึ้น"
"ฉันทองจะทำเช่นนั้น" เปป
เปป
มีคนเล่นตลกกับหลังของฉันทองและฉันทองหันไปยังสถานการณ์ที่ดูเหมือนว่ามีเพียงฉันทองเท่านั้นที่ไม่เห็น
แม้ว่าเขาจะจ่ายค่าชดเชยมหาศาล แต่ใบหน้าที่ยิ้มของขานตัน
ซูโรว์ก็ทำให้ฉันทองรำคาญ
มากกว่าสิ่งอื่นใด ใบหน้าที่น่าเศร้านั้นทำให้ฉันทองรำคาญ
ฉันทองรู้สึกเสียใจสำหรับประตูห้องประชุมที่ปิดไปแล้ว
ดังนั้นฉันทองจึงรออยู่ครู่หนึ่งและลุกขึ้นจากที่นั่ง "ลอมบาร์ดี แน่แน่นอน"

"การชดเชยเป็นสองเท่าต่อชาन्दัน ซูโซว์ที่น่ารังเกียจ..... ไม่
 พวกเขาได้มันแล้ว"
 "มันชัดเจนตั้งแต่ต้นว่ามันเป็นการละเมิดสัญญา" "ใช่ จริง ๆ
 แล้วไม่มีอะไรต้องทำยกเว้นมาที่การประชุม"
 ".....การประชุมวันนี้จะสิ้นสุดลงด้วยนี้" เปเรซที่พูดสั้น ๆ
 ลูกขึ้นทันที โอ้
 เขาแค่จะคุยกันเล็กน้อย ฉันจึงมองชาन्दัน ซูโซว์ และเมื่อฉันรู้สึกตัว
 ฉันมองเปเรซหนึ่งก้าวต่อมา
 แต่สิ่งที่ฉันเห็นคือหลังของผู้ช่วยที่ตามจักรพรรดิ
 ฉันกำลังจะถามว่าทำไมเขาถึงมีสีหน้าแบบนั้นก่อนการประชุมเริ่ม
 ขุนนางไปรลอมบาร์ดีรอบตัวฉันรวบรวมปากเพื่อแสดงความยินดีกับฉัน
 แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เข้าหูฉัน
 จากนั้นคลาร์เวนเข้ามาใกล้และพูดด้วยเสียงเบาและลับ ๆ "หัวหน้าตระกูล
 อาจมีบางอย่างเล็กน้อย..." "คุณคิดอย่างนั้น คลาร์เวน?"
 ฉันตอบด้วยการเหลือบมองที่ที่นั่งของชาन्दัน ซูโซว์
 "ฉันคิดว่าเขาเป็นคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง แต่" ฉันยิ้มโดยไม่รู้ตัว
 "ฉันต้องขอให้เบทเข้ามาในคฤหาสน์พรุ่งนี้"
 มันแตกต่างจากการจัดการกับอังเจนาสโดยสิ้นเชิง
 มันเป็นครอบครัวอังเจนาสที่แสดงเจตนารายอย่างชัดเจนและแม้แต่เล็กน้อย
 พวกเขาก็ร้องเสียงดัง
 แม้แต่จักรพรรดินีที่ฉลาดก็ไม่สามารถแก้ไขอารมณ์ร้ายของเธอได้
 ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถเห็นป่าได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ชาन्दัน
 ซูโซว์นั้นแตกต่าง
 ใบหน้าที่ถือไม่ใช่สิ่งที่เขาคิด มือที่เงิบของเขาเร็วและกล้าหาญ
 หลายครั้งตั้งแต่กลายเป็นหัวหน้าตระกูล
 การเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วของชาन्दัน
 ซูโซว์ที่เหมือนสัตว์ล่าได้โจมตี "หัวหน้าตระกูลลอมบาร์ดี" เหมือนตอนนี้
 ฉันหันไปตามเสียงที่ได้ยินจากด้านหลัง "อืม หัวหน้าตระกูลซูโซว์" ชาन्दัน
 ซูโซว์ที่สูงกว่าฉันหนึ่งหัวเข้ามาใกล้ครึ่งก้าว
 สัมผัสเหมือนจะมีคุณภาพสูง
 แต่ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ข้างใน และขนาดของคนที่ปล่อยความรู้สึกกดดันออกมา
 ด้วยเหตุผลบางอย่าง หมิดำตัวใหญ่ปรากฏขึ้น "ฉันมาขอโทษสำหรับเรื่องนี้"
 คุณหมายถึงเล่นรอบสองตามการประชุมหรือ?
 ฉันรู้สึกถึงสายตาของขุนนางรอบตัวฉันที่กำลังออกจากห้องประชุม
 หยุดที่ละคนและมองมาทางนี้ "เรื่องนี้?" "ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด
 มันเป็นการละเมิดสัญญาก่อน" ยังเป็นเสียงและท่าทีไรเดียงสา
 แต่ฉันรู้แน่นอน
 หมิดำตัวนี้กำลังล้อเลียนฉันตอนนี้ "มาทำให้ชัดเจน หัวหน้าตระกูลซูโซว์
 มันไม่ใช่
 'กลายเป็นการละเมิด' มันเป็นการละเมิด
 คุณยังไม่เข้าใจว่าการชดเชยเป็นสองเท่าหมายถึงอะไร?" "....." ชาन्दัน
 ซูโซว์เงิบมองฉันอยู่ครู่หนึ่ง
 ฉันมองตรงเข้าไปในดวงตาของเขาและยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย
 "และแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น
 การชดเชยจะไม่ลดลงแม้แต่เพนนีเดียว" "อา ที่รัก" ชาन्दัน
 ซูโซว์พูดอย่างไม่จริงใจเหมือนเขากำลังอ่านหนังสือที่เขียนโดยคนอื่น
 ในขณะนั้น
 ฉันนึกถึงคำพูดของหัวหน้าตระกูลเบิร์นที่เปรียบเทียบกับชาन्दัน ซูโซว์กับงู
 มันไม่ใช่งู
 มันคือเนิงูเรอจี* (T/N: งูแดงลาย <งูใหญ่ หนา ไม่มีพิษ เคลื่อนที่ช้า;
 มีหลังสีแดงน้ำตาล ท้องสีเหลืองน้ำตาล และมีลายแนวตั้งสีดำทั่วตัว>.

และยังมีความหมายว่า 'คนเจ้าเล่ห์'.) ในขณะนั้น
ฉันอยากจะทำลายหน้ากากที่ไร้สีหน้านั้น "ในตอนแรก
มันไม่ใช่เรื่องน่าเสียใจเลย
มันเป็นการขอโทษง่าย ๆ ทำไมฉันต้องทำ" มองดวงตาของชานตัน
ซูโซว์ที่ตกลงไปครู่หนึ่ง
ฉันพูดต่อ "คุณแค่เป่าควันทะกั่วที่เผาไฟจากต้นหรือ? การขอโทษคืออะไร?"
จากนั้นใบหน้าของหมิดำก็แข็งขึ้นอย่างชัดเจน
และปฏิกิริยานั้นทำให้ฉันมั่นใจ ชานตัน
ซูโซว์ทำมันโดยเจตนา
แม้ว่าเขาจะรู้ว่าฉันจะเรียกประชุมถ้าเขากดดันยอดของฉัน
เหมือนพยายามดึงดูดความสนใจของฉันและป้องกันไม่ให้ฉันเห็นบางอย่าง
เช่นเดียวกับที่ชานตัน ซูโซว์ทำ ฉันก้าวเข้าไปใกล้และยิ้ม
"ให้ฉันให้คำแนะนำสองข้อแก่คุณ หัวหน้าตระกูลซูโซว์" ฉันยกนิ้วชี้ขึ้น
"หนึ่ง
อย่าลืมว่าการทำฟาร์มเป็นความประสงค์ของฟ้า
คุณรู้ได้อย่างไรว่าจะมีการลงโทษแบบไหนถ้าคุณยังคงทำความเห็นอกเห็นใจที่ไม่ดีเช่นนี้?"
"หมายความว่าอะไร..." "สอง" ฉันตัดคำพูดของชานตัน ซูโซว์ที่พยายามโต้แย้ง
และฉันยกสองนิ้วขึ้น "คนของฉันสำคัญสำหรับฉัน
เช่นเดียวกับชาวบ้านในซูโซว์ที่สำคัญสำหรับหัวหน้าตระกูล"
ฉันรู้ความรักของชานตัน ซูโซว์คือชาวบ้านในพื้นที่
โดยเฉพาะเขาใส่ใจชาวนาที่เป็นพื้นฐานของซูโซว์
ดังนั้นฉันคิดว่ามันเข้าใจได้
แต่ฉันไม่เกลียดมัน อย่างไรก็ตาม
"พ่อของฉันโดยเฉพาะเป็นหนึ่งในคนที่สำคัญที่สุดของฉัน
ดังนั้นคุณควรจะไม่แตะต้องมัน
และ" ฉันลบยิ้มที่ฉันใส่อยู่และมองตรงไปที่ชานตัน ซูโซว์
"นี่คือการเตือน"
นั่นเพื่อให้เขารู้สึกกังวล ฉันยกหางปากขึ้นอีกครั้งและพูดกับคลารีแวน
"กรุณาให้รายละเอียดเกี่ยวกับการชดเชยแก่เจ้าของเพลเลตแก่หัวหน้าตระกูลซูโซว์
และรับวันที่สัญญาการชำระเงิน แนนอนในรูปแบบลายลักษณ์อักษร" เมื่อพูดจบ
ฉันหันหลังและออกจากห้องประชุม ฉันเตือน หมิดำตัวนี้
ฉันยังไม่รู้ว่าชานตัน
ซูโซว์กำลังวางแผนอะไร แต่เมื่อฉันยิงเขา ฉันรู้สึกสดชื่น
ถ้าฉันเรียกเบทพรงนี้และคิดเกี่ยวกับมัน ฉันจะรู้คำตอบเร็ว
เสียงฝีเท้าของฉันเพียงอย่างเดียวขณะที่ฉันเดินผ่านห้องโถงของพระราชวังเบา
"ฉันมีตารางเวลาที่หลวมเล็กน้อยวันนี้"
นี่เป็นเพราะการประชุมสิ้นสุดลงเบา ๆ ที่ฉันคิด ฉันคิดจริง ๆ
ว่าฉันจะม้วนแขนและติดกัน ดังนั้นฉันจึงนำคลารีแวนไปที่นั่น
ใบหน้าของชานตัน
ซูโซว์ที่นิ่งอยู่ตรงข้ามห้องประชุมและมองฉันอย่างสงบมาในใจ
และตอนนี้ใบหน้าของเขากลายเป็นขมวดคิ้ว "ถ้าเป็นหมิ
เขาจะกินน้ำผึ้งในทิศใต้ที่อบอุ่นเหมือนหมิ... อู้!"
บางสิ่งกอดฉันและดึงฉันขณะที่ฉันกำลังพิมพ์
โดยไม่มีโอกาสที่จะตะโกนเสียงดัง
ฉันยืนอยู่ภายในห้องและประตูปิดต่อหน้าตาฉัน
และรู้สึกถึงร่างกายที่แข็งแรงของใครบางคนอยู่หลังฉัน
ในขณะที่ฉันกระพริบตาที่กลืนที่คุ้นเคยที่มหาฉันทันที่
ฉันเห็นแหวนมรกตสีเขียวบน
นิ้วที่สี่ของมือที่กอดฉัน คราวนี้ ฉันรู้ได้โดยไม่ต้อง
"วันนี้มีความสุขมากเลยนะ" "ใช่" เปเรชยอมรับตรงๆ
"ไม่รู้เลยว่าวันที่ฉันจะได้ไปเที่ยวคนเดียวแบบนี้จะมาถึง"

และที่สำคัญที่สุด"

ปลายนิ้วของเปเรซสัมผัสกับผมที่ผูกหลวมๆ ของฉัน "เธอบอกว่าต้องการฉัน"

"อา..."

ฉันพูดไปแล้ว "ฉันก็เลยชอบ" เสียงของเปเรซที่พูดนั้นฟังดูง่วงนอน

นั่งฟังหลังด้วยร่างกาย เขาดูเหมือนแมวที่อिमและสัตว์ป่า

"ฉันไม่สามารถเคลื่อนไหวคนเดียวได้จริงๆ เปเรซ

คุณบอกว่าคุณเดินทางกับเพื่อนร่วมชั้นบ่อยๆ ตอนอยู่ที่สถาบัน" "ใช่

ฉันเคยไปทางตะวันออกด้วย ไม่ใช่ทางเรือเหมือนตอนนี้ แต่เป็นทางบก"

"คิดดูแล้ว

คุณเคยไปทุกที่ในอาณาจักร ตะวันออก ตะวันตก เหนือ ใต้ ใช่ไหม?" "ใช่

ฉัน...

ยุ่งมากในช่วงวันหยุด"

คำพูดนั้นทำให้ฉันนึกถึงร่างกายที่เต็มไปด้วยรอยแผลของเปเรซที่ฉันเคยเห็นโดยบังเอิญ

ฉันไม่เคยถามเปเรซในรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาของเขาที่สถาบัน

เช่นเดียวกับการเดินทางที่เขาไปทุกวันหยุด เขาเคยเดินทางไปไกลเพื่ออะไร?

อย่างไรก็ตาม มีบางสิ่งที่ฉันสามารถรู้ได้โดยไม่ต้องถาม

"มันเป็นเรื่องยุ่งยากมาก"

ฉันพูด พร้อมวางมือเบาๆ ที่หลังมือของเปเรซ

จากนั้นนิ้วของเขาก็เลื่อนผ่านและจับแน่นเข้าที่ "ฉันตั้งใจที่มีประสบการณ์

เพราะฉันสามารถช่วยเหลือได้อย่างน้อยก็แบบนี้"

ลมที่พัดผ่านหน้าต่างที่ฉันเปิด

ทำให้ผมสีตาของเปเรซปลิว

มีบางอย่างที่ทำให้ฉันมองที่สายตาอบอุ่นหรือปกคลุมที่นุ่มนวลที่ทำให้ฉันมองมันอย่างว่างเปล่า

'โอ้ ฉันอยากแกล้งคุณ' โดยไม่รู้ตัว ความปรารถนานั้นเกิดขึ้นทันที

ฉันอยากเห็นใบหน้าหัวใจดีและสดชื่นนั้นเปลี่ยนเป็นสีแดง

และฉันอยากเห็นท่าทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เขาแสดงให้ฉันเห็นเพียงคนเดียวในโลกนี้

มันเป็นความคิดที่ไม่ดีเล็กน้อย และมีบางอย่างที่เหมาะสมมากเกิดขึ้นในใจ

ฉันหยิบหนังสือสองเล่มที่ดูเหมือนหนังสือเล่มเล็กๆ

จากกระเป๋ากล้องของฉันที่มรมรมา

"นี่คือบัตรประจำตัวที่เราจะใช้ระหว่างการเดินทาง"

เราไม่สามารถใช้ชื่อของฟลอเรนเทีย ลอมบาร์ดีและเปเรซ บรืวาชาว

ดูเรลลีได้ด้วยการปลอมตัวใส่เสื้อผ้าพร้อมใช้

มันเป็นบัตรประจำตัวปลอมที่ฉันขอไวโอลเล็ตพร้อมกับสิ่งต่างๆ

ในการเดินทางครั้งนี้

"ตอนนี้ ดูนีสิ ชื่อของเรา" "เซเซอร์ โกล่า ลาริดา โกล่า"

"และสิ่งที่เขียนอยู่ข้างใต้?" ".....คู่แต่งงาน"

มันเป็นอย่างที่ฉันคาดไว้

ฉันเห็นใบหน้าหล่อของเขาค่อยๆ แดงขึ้น

ใบหน้าของเปเรซนั้นพอที่จะทำให้ขุนนางเป็นลมเมื่อเห็นสิ่งนี้

ฉันพูดพร้อมกับยกไหล่เหมือนว่าไม่มีทางเลือก "ดังนั้น เปเรซ"

".....ใช่"

เปเรซที่ยังไม่ฟื้นจากคำว่า 'คู่แต่งงาน' เอนตัวเล็กน้อย "คุณชอบแบบไหน?"

เมื่อฉันเข้าใกล้ ฉันรู้สึกว่าเขากลืนหายใจ "ลองคิดดู

มันเป็นการตั้งค่างานของคู่แต่งงานใหม่

แต่โดยปกติคู่แต่งงานจะเรียกกันด้วยชื่อเล่นใช่ไหม?"

ดวงตาสีแดงที่ฉันมองใกล้ๆ

สั้นเหมือนแผ่นดินไหว ในขณะนั้น ฉันกระซิบด้วยเสียงลึบเล็กน้อย

จับบางอย่างที่ดูเหมือนจะระเบิดและหัวเราะ "ที่รัก?" กลืนน้ำลาย

เสียงของเปเรซกลืนน้ำลายดังพอที่จะได้ยินในหูของฉัน ฉันเปิดปากอีกครั้ง

"ที่รัก?"

ในขณะนั้น

ใบหน้าของเปเรชเปลี่ยนเป็นสีแดงเหมือนน้ำที่กระเพื่อมล้นออกมาจากแก้ว จากนั้นเขาก็ปิดหน้าด้วยมือของเขาอย่างช้าๆ ต่อสู้กับร่างกายใหญ่ของเขา ".....เทีย" เปเรชเรียกฉันเหมือนเขาป่วยผ่านนิ้วมือของเขา "อะไร?"

คุณชอบอะไร?

คุณต้องเลือกระหว่างสองอย่าง"

ฉันดันหน้าเข้าใกล้อย่างมั่นใจเหมือนฉันไม่รู้อะไร

"ที่รัก? ที่รัก? คุณชอบแบบไหน?" "อา....." เปเรชไม่สามารถทนได้อีกแล้ว

เขาหันตัวไปด้านข้างและพยายามหลีกเลี่ยงหน้าจากฉัน ไม่มีทาง

ฉันยกกันขึ้นเล็กน้อยและนั่งใกล้เขา "ที่รักมันดูเลวร้ายไปหน่อย และใช่

ที่รักน่าจะดี" ทุกครั้งที่เขาหนี

ฉันเห็นตาสีแดงแอมมองฉันระหว่างนิ้วมือของเขา

ฉันมองตรงเข้าไปในดวงตาและพูด ยิ้มอย่างสดใส

"กรุณาดูแลฉันระหว่างการเดินทาง

ที่รัก" เขาไม่มีปฏิกิริยาใดๆ มันแข็งเหมือนหินอยู่ไม่กี่วินาที จากนั้น

ในขณะต่อมา

การยอมแพ้ก็เกิดขึ้นจากมือใหญ่หึงของเขาด้วยแขนบนเขา

".....กรุณาช่วยฉัน เทีย"

โอ้ นั่นคือเหตุผลที่คุณแกล้งฉันแบบนี้ "อาฮาฮา!"

เสียงหัวเราะของฉันดังออกมาดังขณะที่ฉันจับท้องและหัวเราะในรถม้าที่วิ่งอย่างราบรื่น

*** ฉันไม่ควรหัวเราะแบบนี้ก่อนหน้านี้

ฉันมองดูฉากตรงหน้าด้วยความสิ้นหวัง โอ้ใช่

มันเป็นการตั้งค่าของคู่แต่งงานใหม่ ฉันกระพริบตาอีกสองสามครั้ง

แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ฉันหันกลับช้าๆ

ด้วยมือข้างหนึ่งยังคงจับลูกบิดประตูในห้อง

"เดี๋ยง.....มีเดี๋ยงเดียวเท่านั้น" เปเรชที่ยืนกอดดอกในทางเดินมืด

มีรอยยิ้มจางๆ

ในดวงตาของเขา IWBMITL - ตอนที่ 2

มันกลายเป็นตรงข้ามกับสิ่งที่เกิดขึ้นในรถม้าเมื่อสักครู่ ฉันอาย

และตรงกันข้าม

เปเรชยิ้มอย่างสบายๆ ด้วยท่าทางที่ดูเหมือนจะเพลิดเพลินกับสถานการณ์

ฉันรู้สึกอารมณ์ในขณะนั้น ดังนั้นฉันหันกลับและมองไปรอบๆ ห้องอีกครั้ง

แต่ไม่ได้หมายความว่าเดี๋ยงที่ไม่มีอยู่จะปรากฏขึ้นทันที

ฉันไม่สามารถอยู่ได้

ไวโอเล็ต!

มันเป็นไวโอเล็ตที่ดูแลการเดินทางและที่พักสำหรับการเดินทางครั้งนี้

"ไม่ว่าการปลอมตัวจะเป็นคู่แต่งงานใหม่!" หมายความว่าอย่างไรเดี๋ยงเดียว?

ตอนที่ฉันยังเด็ก มีครั้งที่ฉันหลับในเดี๋ยงเดียวกับเปเรช

เพราะฉันอยู่ในตำแหน่งที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงตอนนี้ ".....โอเค

โทษใครสักคน"

ทั้งหมดเป็นความผิดของฉันเอง

สำหรับไวโอเล็ตที่ถามว่าจะเตรียมบัตรประจำตัวปลอมอย่างไร

ฉันบอกเธอด้วยปากของฉัน

'ฉันต้องการคู่แต่งงานใหม่'

จากนั้นแน่นอนว่าเธอควรคิดว่าที่พักจะถูกเตรียมสำหรับคู่แต่งงานใหม่

มันเป็นตอนที่ฉันถอนหายใจแบบนั้น "ฉันจะเข้าไป"

เปเรชยกกระเป๋าสองข้างด้วยมือทั้งสองข้างอย่างเบาๆ แล้วก้าวเข้าไปในห้อง

ไม่มีการลังเล ".....ฉันเกลียดคุณ"

ฉันถูกบังคับให้ตามเปเรชและบ่นไปทางหลังของเขา

ห้องค่อนข้างกว้างขวาง แม้ว่าจะไม่โดดเด่นหรือสวยงาม

แต่มันน่าพอใจและน่าพอใจ

ฉันพยักหน้าเล็กน้อยและพยายามไม่มองไปทางเตียงมากที่สุด อย่างไรก็ตาม

ท่าทางที่มีความหมายของเขาเมื่อสักรูไปไหนแล้ว?
ใบหน้าที่เปรี๊ยะที่มีรอยยิ้มเล็กน้อยเข้ามาในสายตาของฉัน "มีอะไรผิดปกติ?"
"ที่พัก...โอเคไหม เทีย?" "คุณกลัวว่าฉันจะไม่ชอบห้องนี้?"
"เพราะนี่เป็นสถานที่ที่ใช้บ่อยที่สุดโดยคนธรรมดา"
"เราไม่สามารถช่วยได้เพราะสถานะปลอมของเราคือคู่สามีภรรยาธรรมดาที่เดินทางไปทางตะวันออกเพื่อฮันนีมูน"
ฉันพูดพร้อมกอดนิ้วลงบนหน้าผากที่มีรอยยิ้มของเปรี๊ยะ
"คุณคิดว่าฉันจู้จี้ขนาดไหน?"
จากนั้นเปรี๊ยะตอบพร้อมจับมือฉันเบาๆ "แต่เทีย
คุณไม่เคยนอนในสถานที่แบบนี้มาก่อน"
ตอนนี้ฉันรู้ว่าเปรี๊ยะกังวลอะไร
เปรี๊ยะรู้ว่าฉันไม่เคยออกจากคฤหาสน์ลอมบาร์ดี
อย่างดีที่สุด
เขาคิดว่ามันเป็นเพียงประสบการณ์ในการไปทางเหนือเพื่อทำงานของไอแวน
"ฉันไม่สนใจ และนี่ก็ดีมาก"
เมื่อเทียบกับบ้านที่ทรุดโทรมที่ฉันเช่าในชีวิตก่อนหน้านี้
ห้องนี้ไม่ต่างจากพระราชวัง "คุณโอเคกับมันไหม เปรี๊ยะ?"
เขาก็เป็นจักรพรรดิ
"ตอนที่ฉันอยู่ที่สถาบัน ฉันมักจะไม่มีบ้านขณะเดินทาง" เปรี๊ยะพูดแบบนั้น
และกวาดผมของฉันลงเล็กน้อย เมื่อการสนทนาจบลง
บรรยากาศก็กลายเป็นอึดอัดในทันที
มือหนึ่งที่ถูจับโดยเปรี๊ยะรู้สึกร้อนเป็นพิเศษ
และเสียงของเขาที่กวดผมของฉันดูเหมือนจะหายใจไม่ออก
ฉันดึงมือออกอย่างรวดเร็วและหันกลับ "ว้าว ไปดูรอบๆ
ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะตกหมด!"
หลังจากเปิดประตูอย่างเร่งรีบและวิ่งครึ่งหนึ่ง
ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ
ข้างหลังฉัน และเปรี๊ยะตามฉันมาอย่างรวดเร็ว "ไปด้วยกัน"
มันเป็นเสียงที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะที่คุณสามารถเห็นใบหน้าโดยไม่ต้องมอง

ชื่อของเมืองที่เราพักคืนนี้คือแม็กนัส
ตั้งอยู่ที่ปลายด้านใต้ของที่ดินลอมบาร์ดี
ฉันภูมิใจที่รู้หลายสิ่งเกี่ยวกับแม็กนัส รวมถึงจำนวนประชากร พื้นที่
ผลิตภัณฑ์หลัก
และขนาดของภาษี "ว้าว ถนนที่นี่ชัดเจนสวยงามจริงๆ!" อย่างไรก็ตาม
หลังจากเหยียบพื้นด้วยตัวเอง
แม็กนัสเป็นเมืองที่สวยงามและมีชีวิตชีวามากกว่าที่ฉันคาดไว้
"แม้ว่าดวงอาทิตย์กำลังตก ตลาดยังคงตั้งอยู่
รายงานบอกว่ามันเป็นเมืองที่ปลอดภัยมาก"
มันสนุกมากที่จะตรวจสอบข้อมูลที่ฉันมีในหัวที่ละเอียดด้วยตาของตัวเอง
ข้างๆ
ฉันที่มองไปรอบๆ ตลาดรอบๆ ที่พักแบบนั้น เปรี๊ยะเดินเงียบๆ
ตามจังหวะด้วยมือที่อยู่ด้านหลัง "เป็นการเดินทางที่ฉันเพิ่งทำ
แต่ฉันชอบมันจริงๆ"
ฉันพูดพร้อมมองย้อนกลับไปที่ถนนที่ฉันเดินไปจนถึงตลาด
"ตอนนี้ฉันเห็นคนของที่ดินของฉันด้วยตาของตัวเอง
ฉันรู้สึกว่าคุณต้องทำงานหนักขึ้น"
คนท้องถิ่นที่ใช้ชีวิตอย่างมีชีวิตชีวาในเมืองที่เจริญรุ่งเรือง
พวกเขาก็เป็นคนที่ฉันต้องปกป้อง "คิดดูแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเดินทาง
ฉันรีบเร่งเมื่อไปที่ไอแวน ดังนั้นฉันไม่มีเวลามองไปรอบๆ"
ฉันยิ้มให้เปรี๊ยะและพูดคำทักทายที่ล้าช้าเล็กน้อย
"ขอบคุณที่รับค่าของของฉันและมาด้วยกัน" "เทีย"

เปเรชเรียกชื่อของฉันทด้วยเสียงที่ต่ำกว่าปกติอย่างมาก
โดยคำนึงถึงสิ่งรอบข้าง
จากนั้นเขายืนมือออกมาและพูดพร้อมลูบหัวของฉันทเบาๆ "ทุกเวลา"
ฉันทไม่เกลียดการสัมผัสที่รักใคร่ "ถ้ามีอะไรที่ฉันทสามารถทำเพื่อเธอ
ทุกเวลา
นั่นคือความสุขของฉันท" ".....มันเป็นไปไม่ได้"
ฉันทไม่อยากเชื่อว่าเขาพูดแบบนี้ด้วยการมองตรงไปที่ใบหน้าของฉันทแบบนั้น
คนที่ไม่มีมลทินเลย เมื่อฉันทหันตา เปเรชหัวเราะต่ำ
"แม้ก้นจะมีจัตุรัสที่สวยงาม
ฉันทจะแสดงให้เธอดู" "คุณเคยมาที่นี่มาก่อน?"
"เพราะฉันทเดินทางไปทางใต้บ่อยๆ"
เปเรชยืนมือออกมาให้ฉันท ฉันทจับมือเขาโดยไม่ลังเล ขณะที่พระอาทิตย์ตก
เรามาถึงจัตุรัสและรับลมเย็นยามเย็น "ว้าว จริงๆ จัตุรัสสวยงามมาก!"
จัตุรัสที่เรียบร้อยไปด้วยอิฐสีน้ำตาลแดงที่เก็บร่องรอยของปีไว้อย่างสวยงามภายใต้แสงพระอาทิตย์ตกนั้นน่าตื่นตะลึง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปปั้นขนาดใหญ่ตรงกลางดึงดูดความสนใจ
ชายหนุ่มหล่อในวัยกลางคนกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้
และชื่อที่คุ้นเคยถูกเขียนไว้ใต้รูปปั้น
ซึ่งดูเหมือนจะถูกอนุรักษ์ไว้โดยหยุดเวลา
ลูลัค ลอมบาร์ดี "ดูแบบนี้ ฉันทดูเหมือนคุณปู่จริงๆ ใช่ไหม?
ลักษณะวัยเยาว์ของคุณปู่ของฉันทก็น่าหลงใหลสำหรับฉันทเช่นกัน เปเรช
ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มเหมือนฉันท ตอบซ้ำๆ ต่อคำถามของฉันท พยักหน้า
มันเป็นตอนนั้น
"โอ้ ฐิ!" เด็กที่ดูเหมือนอายุประมาณสี่หรือห้าขวบวิ่งผ่านเรา
กำลังจะสะดุดกับบางอย่าง ขณะที่ฉันทพลิกไปทางนั้น
มือหนึ่งโผล่ออกมาจากที่โหนสลักแห่งและกอดร่างเล็กๆ ของเด็กไว้แน่น
มันคือเปเรชที่มีการสนทนากับฉันทเมื่อสักครู่ "อึ้ง....."
เด็กคงจะตกใจที่เกือบจะล้ม และร้องไห้เหมือนกำลังจะร้องไห้ "ระวัง"
จนกระทั่งเปเรชตอบหลังเล็กๆ ของเขาพูดแบบนี้
ดวงตาของเด็กเปิดกว้างเมื่อเขามองขึ้นไปทึบหน้าของผู้ใหญ่ที่ปลอบโยนเขา
และมันเปล่งประกายเหมือนเห็นสิ่งแปลกๆ "เด็กน้อย คุณโอเคไหม?"
ขณะที่ฉันทเข้ามาใกล้และพูดกับเขา
คราวนี้เขามองขึ้นไปทึบหน้าของฉันทและแสดงสีชมพูบนแก้มทั้งสอง "โอ้
เด็กน้อย!
วันนี้คุณมีพลังมาก" "คุณย่า!" "ทิมมี
คุณไม่สามารถวิ่งแบบนี้คนเดียวได้!
คุณเกือบจะได้รับบาดเจ็บ" คุณย่าของเด็กเข้ามาใกล้และบอกเราด้วยรอยยิ้ม
"ขอบคุณ"
"ไม่เลย แม้ว่าจัตุรัสจะสวย แต่มีที่ที่พื้นแตก
ดังนั้นดูเหมือนว่าจะต้องซ่อมแซม
อาจจะทิมมีสะดุดกับหินนั้นด้วย" "โอ้ นั่นใกล้แล้ว"
เมื่อฉันทกลับไปทึบคฤหาสน์
ฉันทจะให้จัตุรัสนี้ซ่อมแซม มันเป็นตอนที่ฉันทมองไปรอบๆ
จัตุรัสต่างไปจากเดิม
สงสัยว่ามีปัญหาอื่นๆ หรือไม่ "มันเก่าไปหน่อย
แต่เป็นความภาคภูมิใจของแม็กนัสของเรา ไม่เจ๋งเหรอ?" "ใช่ ยิ่งไงก็ตาม
สามีของฉันท...
และฉันทกำลังพูดถึง